

Giới thiệu Đêm Trước Ly Hôn

Truyện ngôn tình - Đêm Trước Ly Hôn nói về một cuộc tai nạn xe cô đã mang cô về thời điểm năm năm trước. Khi đó cô gặp lại rất nhiều người quen cũ, chồng cũ đào hoa lại vô tình, tiểu tam kiêu ngạo, mẹ chồng xấu tính, em chồng. . . . Một năm đó tựa hồ tập kết tất cả bi kịch trong cuộc đời của cô lại một chỗ. May mắn, hiện tại cô nắm quyền chủ động trong tay, thời điểm này tiểu tam kiêu ngạo kia có lẽ đã mang thai rồi. Máy tính có thể khởi động lại, cuộc đời lẽ nào lại không? Ly hôn, không phải kết cục bi thảm của một người phụ nữ, chỉ cần bạn vẫn tràn ngập hy vọng đối với cuộc sống, phụ nữ đã ly hôn cũng sẽ được may mắn hạnh phúc. Trong cuộc đời của mỗi con người tình yêu không thể trở thành tất cả của cuộc sống, không thể quan trọng hơn tự tôn, tự lập, tự cường, tự ái. Mời bạn đọc cùng theo dõi truyện hay.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Trọng Sinh

Kiều Vi Nhã cố mở mí mắt nặng trĩu, buồn ngủ quá, nóng quá! ? .

Nóng quá! Hiện tại đang là mùa đông, cô đang trên đường đi siêu thị, bị một chiếc Volvo S40 màu đỏ đụng vào , sau đó chuyện gì xảy ra cô cũng không biết.

Sờ đi nhớ rõ chiếc xe kia, là vì cô rất thích Volvo . .

Cô dùng sức mở to mắt, không khỏi quá sợ hãi, làm sao có thể, nâng tay xoa xoa đôi mắt, tay cử động, trên người cũng không có cảm giác gì khác lạ.

Quả thực là không thể tưởng tượng được , cô hiện tại đang ở trong căn nhà của mình trước đây, đó chính là căn phòng cô ở, nhưng mà, thời điểm ly hôn , chồng cô cho cô hai lựa chọn, hoặc là muốn phòng ở, hoặc là muốn con, chỉ có thể lựa chọn một thứ, cô chính là một bé gái mồ côi không nơi nương tựa, mà hắn, là một quân nhân, lại là theo con đường hắc đạo đi lên, bọn họ từ quen biết đến kết hôn, thời gian tám năm, cô so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng con người của hắn.

Đối mặt với chỉ trích của cha mẹ chồng, tiểu cô khuyên bảo, còn có của hắn uy hiếp, cô đành phải lựa chọn mang theo đứa nhỏ rời đi, bởi vì tu tướng trọng nam kinh nữ đã ăn nhập vào cốt tủy của cha mẹ chồng.

"Cô làm sao lại để bị cảm nắng?" Thanh âm từ cửa truyền tới, là hắn! .

Kiều Vi Nhã nhanh chóng ngồi dậy, hồ nghi hỏi: "Anh! Anh. . . . Làm sao có thể ở chỗ này?" .

Người nói chuyện, là chồng trước của nàng, cư nhiên mặc áo do cô mua. .

Kiều Vi Nhã nhìn quanh bốn phía, đúng vậy, đây nguyên lai là phòng ở của nàng, trong gian phòng mỗi một góc đều là cô tỉ mỉ bài trí .

"Tỷ nữa cô đi đón con, tối tối hôm nay phải trực ca đêm." Nói xong, hắn cầm lấy cánh phục ở mặt sau cửa phòng, xoay người đi luôn.

Đi đón con? Kiều Vi Nhã đầu óc còn đang trong quá trình tiếp nhận thông tin, cô cần nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trước kia. .

Nhìn chiếc máy tính để bên giường, làm sao có thể là chiếc máy tính cũ của nàng, cô nhìn chiếc máy tính bên cạnh vốn đã sớm bị cô xem là phế phẩm để bán đi, máy tính mua gần vạn tệ, nhưng bán đi cũng chỉ được hơn hai trăm tệ.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Lâm đại thúc hàng xóm nhìn thấy cô cười nói: "Tiểu vi, cháu làm sao lại bị cảm nắng, nếu quá mệt mỏi, liền nghỉ ngơi một chút, không cần làm nữ cường nhân làm việc mà coi nhẹ thân thể, sức khỏe tốt chính là tiền vốn mà." .

Kiều Vi Nhã dùng sức cắn vào một bên cánh tay mình, rất đau, không phải mơ. . .

Lâm đại thúc qua mùa đông sẽ qua đời, cô còn đi dự tang lễ, tặng vòng hoa, Lâm thẩm khóc chết đi sống lại, bởi vì con cái cũng không hiếu thuận, mỗi người chỉ nhớ tới bốn gian phòng này của bà, nhưng không ai nguyện ý phụng dưỡng bà, lâm thẩm không có tiền hưu, công việc duy nhất là làm chủ nhà.

Kiều Vi Nhã đôi mắt hơi đỏ, gật gật đầu, yết hầu nghẹn ngào cũng không thể nói ra lời. .

"Ta vừa rồi nhìn thấy Khánh vừa đi ra cơ quan ,hai người có hoà hảo không? Có đứa nhỏ ngoan như vậy, đừng náo loạn."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cười gượng ép, "Lâm đại thúc, cháu đã biết, về sau sẽ không như vậy." .

Đến bây giờ, Kiều Vi Nhã rốt cục hiểu được , cuộc đời của nàng, giống như chiếc máy tính, khởi động lại. .

"Lâm thúc, hôm nay là ngày nào?" .

"Hôm nay là ba mươi tháng sáu, ngày mai là sinh nhật năm tuổi của Đồng Đồng nhà các người, buổi sáng ta thoáng nghe thấy Đồng Đồng riu ra riu rít nói cháu sớm đến đón nó, đi đến cái gì Hào Lợi lấy bánh ngọt." Lâm đại thúc nâng tay nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay, "Đi nhanh đi, sắp đến giờ rồi, tiểu nha đầu kia lại giận dỗi với cháu cho xem"

Sinh nhật năm tuổi, mừng một tháng bảy, nói như vậy, còn ba tháng nữa, bọn họ sẽ ly hôn, tính tính thời gian, người đàn bà kia hẳn đã mang thai rồi, ông trời thật không có mắt, làm cho cô trọng sinh ở thời điểm gian nan, thống khổ nhất trong cuộc đời .

Nhưng lúc này cô tuyệt đối không yêu đuối giống như lần trước, lại càng không lựa chọn tự sát .

Kiều Vi Nhã cùng Lâm đại thúc nói tạm biệt, ngồi lên xe đạp, ra khỏi khu nhà, đi nhà trẻ đón con .

Cô cơ hồ đã quên bộ dáng con gái mình khi năm tuổi trông như thế nào, một năm kia, là một năm gặp nhiều tai nạn nhất trong cuộc đời nàng, người chồng không ngừng trăng hoa bên ngoài, rốt cục cùng cô ly hôn lấy một phú bà mở khách sạn ở thành phố B, trong nhà những thứ đáng giá đều bị cha mẹ chồng mang đi từ trước, tài khoản ngân hàng bị cháu họ hất lấy đi, nói là đền bù thua lỗ cổ phiếu mà chồng cô gây ra, sinh ý bị bạn bè kiêm bạn học của cô cướp mất, không nhà ở, sau khi bị người ta hãm hại bị bỏ tù mười lăm ngày, sau khi trở về, cô liền lựa chọn tự sát, kết quả, muốn chết không thành, còn mất trắng hơn ngàn tệ tiền thuốc men.

Một năm kia, mỗi một ngày cô trải qua, tựa hồ đều là màu đen u ám .

Cổng nhà trẻ vừa mở ra, cô liền nhìn thấy cô Dương dẫn một đội trẻ con ra ngoài trong đó có con gái cô, đã vẫy tay chào cô.

Cô cũng cười vẫy vẫy tay, con gái nói tạm biệt với cô giáo, chạy đến trước mặt nàng, cô cười cùng cô giáo Dương nói vào câu chào hỏi, đem con gái dẫn đi.

"Mẹ, tý nữa chúng ta đi mua quần áo mới đi?" .

"Được, Đồng Đồng, chúng ta trước đi lấy bánh ngọt, sau đó đi Phái Khắc Lan Để mua quần áo được không?" .

Cổ Đồng Đồng thích nhất mặc quần áo ở Phái Khắc Lan Để, chủng loại mới ở đây rất nhiều, cô rất thương con gái, chỉ cần có kiểu mới ra, cô nhất định mang theo con gái đến mua.

Hai mẹ con đi mua bánh ngọt, sau đó đến phái khắc lan để mua một cái váy. .

Về nhà, cô lại dẫn con gái đi chợ.

Nhà bọn họ ở tại khu trung tâm thành phố B, chợ là công trình của nhân dân, vừa to vừa sạch sẽ, cũng thường xuyên có người ngoại quốc đến thăm quan.

Mùa hè thời tiết nóng, cô lười nấu cơm, mua mì sợi, đậu nha, dưa chuột, thịt hầm, tương đậu nành, về làm mì thịt tương để ăn.

Về nhà xong, trước mở điều hòa, để con gái ở trong phòng xem ti vi, cô vào phòng bếp làm mì thịt tương .

Chỉ hai người ăn lên cũng dễ nấu, tay nghề nấu cơm của Kiêu Vi Nhã, tuyệt đối là nhất lưu, cũng vì nguyên nhân này thỉnh thoảng đồng nghiệp hẳn sẽ đến một chuyến, sau khi cơm no rượu say, lưu lại đây đất một đồng hồ ồn ã, vừa lòng vác cái cái bụng no căng bỏ của chạy lấy người .

Cô tuy rằng mệt, cũng không oán giận, bởi vì đồng nghiệp hẳn luôn nói:"Người là cái người mệnh thực tốt nha, vợ thì xinh đẹp, biết kiếm tiền, nấu cơm lại hết chỗ chê,cuộc đời đã thật hoàn mỹ rồi" . .

Khi đó, cô luôn đối hẳn mỉm cười yếu ớt, nụ cười ấy tràn ngập hạnh phúc, hẳn cũng sẽ đối với cô cười, rất đặc ý.

"Mẹ, điện thoại. . . ." Đồng Đồng mặc váy mới cô mua, tung tang chạy đến, cầm điện thoại đưa cho nàng.

Xem số điện thoại, là cửa hàng gọi đến . .

Nghe điện thoại, thì ra là nhân viên Tiểu Vương gọi tới, "Vi tỷ, vừa rồi đại ca đến, bảo chúng ta ngày mai làm cho bạn hẳn ba bộ rèm cửa sổ."

"Ừ, làm sao vậy?" Hẳn thường xuyên giới thiệu bạn bè đến cửa hàng nhà mình làm rèm cửa, vô chán lĩnh tình gì đó, cô trên cơ bản đều chỉ lấy tiền vật liệu thêm chút tiền công, như vậy tựa hồ so với bên ngoài rẻ hơn rất nhiều, cho nên, danh tiếng của cô ở đám bạn bè hẳn tốt lắm.

Tiểu vương đề thấp thanh âm nói: "Vi tỷ, bạn đại ca là nữ đó, hơn nữa, ta nghĩ thấy cô ta có mùi hồ ly."

Tiểu vương đã làm cho cô sáu bảy năm, ba người làm công, thời gian cô ấy làm là dài nhất, tiền lương cũng cao nhất, mặt mũi cũng vô cùng sáng sủa, nhưng ghét Cổ Khánh Nhất.

Năm trước, cô đi nhập hàng ở thiệu hưng, đi tới đi lui cũng mất hơn mười ngày, Cổ Khánh Nhất một cuộc điện thoại cũng không gọi cho nàng, Tiểu Vương lại mỗi ngày điện thoại thúc giục cô trở về.

Sau khi cô về, phát hiện Tiểu Vương đáng nhẽ đang ở nhà đợi cô đã chuyển ra ngoài ở rồi .

Tiểu vương trước vẫn ở trong nhà cùng vợ chồng bọn họ, thời điểm bọn họ nhiều việc, Tiểu Vương phụ trách đón con họ bọn họ, làm cơm, trong lòng cô sớm đem Tiểu Vương coi như em gái ruột. .

Hỏi rất nhiều lần, tiểu vương rốt cục nói, sau khi cô đi, có hai phụ nữ vào ở nhà bọn họ, buổi tối ngủ cùng Cổ Khánh Nhất trên một cái giường, tiểu vương cùng các cô cãi nhau, lúc giận giữ, chính mình tìm phòng chuyển đi .

Lúc ấy cô cũng khó thở, không thể tưởng được hẳn nhiều lần trắng hoa bên ngoài, lần này lại còn đem hai người về nhà, hẳn không sợ đánh mất chức vụ đang có sao? Thật không biết liêm sỉ !

Trách không được hẳn làm cho đứa nhỏ thượng chính thác, người này, thật sự không biết xấu hổ là gì , Kiều Vi Nhã tức giận đến cả người run run, mặt mũi trắng bệch.

Đều nhớ không rõ là người thứ bao nhiêu , người thứ nhất, là một phụ nữ phổ E, năm đó, thành phố B có một khu phố, buổi tối đàn bà con gái ra đứng đường vẫy khách ,người đàn bà kia, làm ở con đường đó, hai người đã ngủ cùng nhau, khi đó cô đang mang thai, hẳn chịu không được, ra ngoài tìm gái .

Nữ nhân kia, rất kiêu ngạo, nửa đêm vào nhà nàng. .

Khi đó, bọn họ ở cùng một chỗ với cha mẹ chồng .

Cái kia nữ nhân đưa hẳn còn đang say rượu về nhà, ở trong phòng khách cùng cô đàm phán, hẳn lại về phòng ngủ ngủ vu vu.

Cô cơ hồ không biết nói thế nào, người đàn bà kia lại lôi kéo cô nói thật lâu, khí thế hung hăng, phòng khách cùng phòng cha mẹ hẳn chỉ cách nhau một cái cửa, cô không tin bọn họ không nghe thấy, hơn nữa, cô rõ ràng nghe được thanh âm mẹ chồng xuống giường, chắc là bị bố chồng ngăn lại.

Cô tức giận khóc chạy đi ra ngoài, như thế mới làm bọn họ sợ hãi, khi đó, khi đó cô đã mang thai được bảy tháng.

Cổ Khánh Nhất chạy nhanh đuổi theo, đỡ cô trở về, cũng thể thốt rằng về sau cùng ả đàn bà kia chặt đứt quan hệ.

Sau đó có đoạn thời gian, người đàn bà kiêu ngạo kia, luôn đêm hôm khuya khoắt gửi tin nhắn cho hẳn, lời nói ái muội, đều là những lời cả đời này có lẽ cô đều không nói ra được .

Tiếp đó, lại thêm một phụ nữ D châu, một cái đánh thụ lâu tiểu thư danh nghĩa xô-fa tiểu thư, khi đó, con gái họ mới hai tuổi, hẳn muốn ly hôn ở nhà hàng Tứ Xuyên cùng cô đàm phán còn ôm ấp áp áp với nữ nhân kia, tuy bị cha mẹ chồng ra mặt can thiệp làm bọn họ không có cách thành đôi, nhưng mà nữ nhân kia vẫn thường xuyên xuất hiện trong cuộc sống của hẳn. Thậm chí khi gặp mặt đồng nghiệp, hẳn đều công khai mang theo nàng, quần áo trên người ả đều của hẳn mua cho.

Người đàn bà thứ ba, nghe nói là hậu nhân của mẫn thanh tương hồng kì, trong nhà còn có một chút quyền thế, còn tưởng hẳn khẩu vị giờ thêm kén chọn , nhưng sau đó, nữ nhân kia tìm tới cửa, cô mới biết được, thì ra ả là một con nghiện , sau khi bọn hẳn bắt cô ta về, ả liền thích hẳn, cùng hẳn kết bài huynh muội, hai người công nhiên ở trước mặt mọi người xưng anh xưng em, làm Tiểu Vương tức giận bỏ đi chính là nữ nhân đó.

Tiểu Vương không nguôi được cục tức nàng, thường mắng nàng, tại sao còn không ly hôn. .

Ly hôn làm sao nói đơn giản như vậy . .

Tình yêu, là chuyện của hai người, hôn nhân, là chuyện của hai nhà, có nhiều mối liên hệ rối rắm .

Việc buôn bán, cô thực khôn khéo, nhưng chỉ cần đụng vào chuyện tình cảm, cô còn không bằng một con ngốc, đó chính là lời Tiểu Vương đánh giá nàng.

Cô cười khổ, nhớ tới thời điểm mới quen, Cổ Khánh Nhất điên cuồng theo đuổi nàng, hai năm sau, hẳn đứng dưới mưa to cầu hôn nàng, nói sẽ đối tốt với cô cả đời, sẽ đem cô nuôi béo trắng mập mập . .

Cô vẫn thực gầy, bởi vì gầy, đôi mắt nhìn càng thêm lớn, khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay nhưng thêm vào đôi mắt lớn, thực không thích hợp.

Hôn nhân của bố mẹ cô là do trưởng bối sắp đặt, cho nên, tuổi thơ của cô tràn ngập những cuộc cãi vã khắc khổ của hai người, thẳng đến một ngày, bọn họ cùng nhảy lầu tự sát, lưu lại cô đang học năm nhất đại học, một mình đối mặt với cuộc sống gian nan. .

Cô không nghĩ muốn ly hôn, là vì cảm thấy mình vẫn còn yêu hẳn, nhất là khi nhìn hẳn say rượu hẳn ôm cô sám hối, hẳn nói khi ở cạnh những người đàn bà khác, trong đầu hẳn toàn nghĩ về nàng. .

Cô không nghĩ muốn ly hôn, là vì không muốn cho con cô thành đứa trẻ không có cha, những đứa trẻ như thế thường thường vì không có được tình cảm gia đình, trở thành đề khi lớn lên. .

Sau nhà bọn họ có một đứa bé, sau khi bố mẹ ly hôn, đều lập gia đình, cũng không ai muốn nuôi hẳn, thời điểm hẳn mười ba tuổi đã ở chung với một cô

gái, hiện tại, hần mới mười bảy tuổi, nhưng ngay cả bằng trung học đều không có, không tìm được việc, phải dựa vào thu phí bảo kê của dân ngoại lai mà sống, cuộc đời hần, coi như đã bị huỷ. .

Cô xem qua rất nhiều sách, đều nói nam nhân gần ba mươi tính tình không ổn định, qua vài năm, tự nhiên sẽ thành thực, sẽ hồi tâm, cho nên cô sẽ chờ.

Sau khi trọng sinh, cô biết cô có thể chờ nhưng hần không thể đợi. .

Quả nhiên, Tiểu Vương nói cho cô tên của ả kia, là vợ sau này của hần Tiêu San. .

Nhưng lúc này quyền chủ động trong tay nàng, bị kịch sẽ không diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Chị Vy, sao chị không nói gì vậy?” Đầu bên kia truyền đến tiếng nói của Tiểu Vương.

Kiều Vi Nhã nghe thấy thanh âm mình bình tĩnh nói: "Dựa theo giá cao nhất tăng gấp đôi, làm cẩn thận chút."

Cô nghe thấy tiếng cười lạnh lạnh của Tiểu Vương, "Chị Vy, chị bây giờ mới giống chị chị của ta nha."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, chỉ tiếc không ai nhìn thấy nụ cười của cô, nụ cười ấy còn lạnh hơn gió mùa đông, "Tiểu vương làm đồ xong muối báo chị, chị tự mình đi trả hàng, muối đi cùng chị." .

Tiểu Vương đáp ứng rồi ngắt điện thoại. .

Kiều Vi Nhã cùng con gái ăn cơm xong, suy nghĩ một lúc, cười nói: "Đồng Đồng mẹ mang con đi đơn vị ba chơi chút được không? Sau khi trở về mẹ đưa con đi KFC mua một phần socola cỡ lớn nhé." .

Đồng Đồng đang xem ty vi, nửa câu đầu không có lực hấp dẫn đối với bé, nửa câu cuối, lại làm cho bé nhảy dựng lên, chạy qua tắt ti vi, mà bắt đầu thúc giục Kiều Vi Nhã chạy nhanh đi. .

Kiều Vi Nhã lấy xe ra khỏi khu nhà, Lâm thúc đang ở giàn nho trong khu đọc sách, xem hai mẹ con cô đi ra ngoài, cười hỏi một câu.

Đồng Đồng vui vẻ trả lời, mẹ mang bé đi ăn KFC, hiển nhiên, nếu đem so sánh trong lòng bé KFC quan trọng hơn ba ba nhiều lắm.

Thành phố B cũng tương đối lớn, từ nhà đến đơn vị hần công tác mất chừng 20 phút, như thế cũng coi như rất gần rồi.

Có thể xem thành phố B là thành phố ven biển, nhưng còn cách bờ biển một vài giờ chạy xe nữa. Từ nhà Kiều Nhã Vi đến bờ biển, chuyển hai lần xe, mất hai tiếng đồng hồ, nếu kẹt xe ba giờ đồng hồ có khi còn chưa đến nơi. .

Kiều Nhã Vi một bên lái xe một bên nói chuyện cùng con gái, rất nhanh đã đi đến gần đơn vị hần. .

Kiều Vi Nhã quên xem, hôm nay không phải ca trực của hần, cho nên cô đến xác minh một chút. .

Cửa đơn vị của hần có một siêu thị buôn bán 24 giờ, đi đến phía trước một chút, là bãi đỗ xe của đơn vị hần, chỉ cần vừa nhìn bãi đỗ xe, có thể kết luận giờ hần ở nơi nào.

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng xuống, đem xe đạp khóa kỹ. .

Kiều Vi Nhã vừa khóa kỹ xe, liền nhìn thấy Tiểu Phạm đồng sự của hần cầm một bao thuốc lá đi ra từ siêu thị, "Chị dâu, sao chị đến đây mua đồ vậy?" .

"Ta cùng Đồng Đồng không có việc gì, nghĩ đến đơn vị chú chơi một lát, có việc gì à?" .

Đối với chuyện của Cổ Khánh Nhất, Tiểu Phạm đã sớm nghe nói nên khi thấy Kiều Vi Nhã nói như vậy, rất nhanh liền đáp: "Nhất đại ca không có đây, anh ấy đi tuần tra rồi." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Tiểu phạm, Nhất ca của người giờ còn đang ngủ ở nhà đó, sao lại đi tuần tra được, chú đang nằm mơ đấy à?"

Tiểu phạm hôn mê, gật gật đầu, cười hắc hắc, "Em hình như chưa tỉnh ngủ, quên mất anh ý hôm nay được nghỉ."

Kiều Vi Nhã biết chính mình không đoán sai, nở nụ cười, "Tiểu phạm, cảm ơn chú, ta đi về trước, hôm nay coi như chú chưa gặp qua chị. Đồng Đồng chào tạm biệt chú Phạm đi."

Tiểu phạm ngây dại, cô gái ngày thường nhìn rất khoan dung, cũng sẽ bày trò lừa gạt người, mà hẳn tự mình nhảy vào bẫy do người ta đào sẵn, có khổ cũng không dám nói.

Nhìn theo dáng hai mẹ con rời đi, tiểu phạm thở dài một tiếng, hẳn có một loại dự cảm, Cố Khánh Nhất sẽ nuôi tiếc khi để mất người con gái này.

Đồng Đồng trong lòng chỉ nhớ tới socola, ánh mắt vẫn nhìn bên đường, thời điểm gần đến KFC bé liền bảo mẹ dừng xe.

Hai người đi dọc theo lối đi bộ nói nói cười cười rất thoải mái, chỉ có Kiều Vi Nhã tự biết giờ phút này trong lòng cô có bao nhiêu khổ sở.

Kiều Vi Nhã mang theo con gái vào KFC, gọi một phần ăn của trẻ con, ngồi ở đài cao gần thang trượt nhất nhìn Đồng Đồng cùng các bạn nhỏ chơi vui vẻ.

Đồng Đồng muốn đến KFC, phần lớn là muốn chơi cùng những bạn nhỏ cùng trang lứa, kỳ thật, ở thành phố B nhà trẻ của con gái cô học chất lượng tốt nhất.

Thế giới của trẻ con người lớn đôi khi không hiểu được, tuy rằng mỗi người đều có một đoạn thời gian hồn nhiên như thế, nhưng qua thời kì kia, hồn nhiên cũng bị bào mòn theo tháng năm.

"Tiểu vi." Phía sau có người gọi, thanh âm có vẻ quen tai.

Kiều Vi Nhã quay đầu nhìn người phía sau.

Là bạn học thời đại học của cô, hai người từng là bạn thân, Từ Linh, cũng là người đã đoạt mối làm ăn của cô khi cô còn đang đau khổ vì li hôn.

Thời điểm còn đi học, Từ Linh không phải vừa đủ điểm qua cũng phải trượt thi lại, mà cô thời điểm đó đều đem tất cả tinh lực đặt vào việc đọc sách cùng làm công, cho nên nói hoa mĩ là bạn thân nhất hay đúng hơn là cô ta không ngừng vay tiền của cô, mỗi lần cô ta thi lại đều tới mượn cô tiền.

Thăng đến năm thứ tư đại học, Từ Linh yêu một chủ cửa hàng bán sỉ quần áo người Ôn Châu mới đem tất cả tiền vay cô trả một lượt.

Từ Linh mặc một cái quần bò trắng bệch, dưới ngực đeo một đai đeo, dường như không che lấp được vẻ đầy đặn của cô ta, mái tóc quăn sóng tùy ý rối tung, lại đeo thêm một cặp kính mắt làm như hiện tại trời đã tối rồi không bằng?

Kiều Vi Nhã cùng cô ta bắt chuyện, mời cô ta ngồi xuống.

Từ Linh ngồi xuống, không chút khách khí cầm một miếng khoai tây chiên chấm chút tương cà cho vào miệng cắn.

"Cậu đi một mình à?"

"Không phải, tôi mang theo con gái đến chơi một chút."

"Dáng người của cậu sao vẫn còn tốt vậy?" Từ Linh nhìn Kiều Vi Nhã đánh giá một lượt, Kiều Nhã Vi thật không giống người đã hai mươi tám tuổi, lại càng không giống như đã sinh con, đôi mắt kia giống như lần đầu cô ta gặp cô trong suốt loé sáng, nữ nhân này tựa hồ đã bị năm tháng quên đi.

"A linh, a linh. . . ." Từ Linh quay đầu, đối với người đàn ông đang bưng khay đồ ăn cười nói: "A thái, chúng ta ngồi ở đây, đây là bạn học đại học của em Kiều Vi Nhã."

Kiều Vi Nhã thân nhiên cười, xem như chào đón, đối với đàn ông của Từ Linh, cô không có chút hảo cảm nào, Từ Linh đối nam nhân có lẽ so với dì cả mẹ của nữ nhân tới thiếu chút xíu (* dĩ cả mẹ là cái gì đó nhá:> ngại quá hồng nói đâu=*)).

Trước lúc trọng sinh, cô nhớ rõ ràng, Từ Linh đã kết hôn ba lần, sinh hai đứa con, sau khi ly hôn, đều ném cho cự uỷ hội ở ngoại thành thành phố B nhận nuôi.

Người đàn ông kia nhìn đến Kiều Vi Nhã thì nhãn tình sáng lên, cô giống như hoa sen thanh nhã thoát tục, tươi mát mà vẫn lịch sự tao nhã, dịu dàng hào phóng.

Kiều Vi Nhã không thích ánh mắt của người đàn ông kia, thân nhiên nói: "Từ Linh, thời gian đã muộn, tôi phải mang con gái trở về rồi."

Từ Linh cũng hiểu được có gì đó không đúng, Kiều Vi Nhã nói muốn đi, cô ta cầu còn không được.

Kiều Vi Nhã kêu con gái, Đồng Đồng quyết miệng đã chạy tới, miệng nhỏ nhả ra than thở với cô, "Mẹ, con còn muốn ở lại chơi chút nữa cơ."

"Khi nào có thời gian chúng ta lại đến nha." Kiều Vi Nhã ra tù lấy giày, đưa cho con gái.

Đồng Đồng đi giày vào, Kiều Vi Nhã lúc này mới nói với cô: "Đồng Đồng, đây là di Tù, đây là."

Còn không có nói xong, a thái đã mở ví lấy một tiền tập giá trị một trăm đồng ra nói, "Chú là chú Thái, lần đầu gặp mặt, chú cũng không có quà gì đưa cho cháu, cầm lấy rồi bảo mẹ đưa đi mua bộ quần áo nha."

Từ Linh đoạt tiền cầm trong tay rồi nhét vào tay Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã từ chối cô ta rồi thản nhiên nói: "Từ Linh tiền này tôi không thể nhận, hẹn gặp lại."

Thời điểm Kiều Nhã Vi dắt con gái đi đến cửa cầu thang, Từ Linh đuổi theo, "Tiểu vi, lần này họp lớp cậu đến tham gia đi, từ sau khi tốt nghiệp, chúng tớ cũng không có gặp được cậu, mọi người đều rất nhớ cậu."

Kiều Vi Nhã nghĩ một lúc, gật đầu, từ lúc ở cùng Cổ Khánh Nhất, cô liền mất đi chính mình, bởi vì mối tình đầu của cô là bạn học thời đại học cho nên Cổ Khánh không muốn cho cô cùng bạn học có liên hệ gì cả. .

Dần dần, cuộc sống của cô càng ngày càng thu hẹp, khoảng cách cùng bạn học càng ngày càng xa, không chỉ đại học, cả cao trung cùng sơ trung cũng không có nhiều người có thể liên hệ được với cô, thế giới của cô giống như chỉ có một hành tinh duy nhất là Cổ Khánh Nhất.

"Số điện thoại của cậu là gì? Lúc đó tớ sẽ đem địa điểm và thời gian cụ thể nhắn cho cậu."

Kiều Vi Nhã còn chưa nói ra số điện thoại, Đồng Đồng đã dùng giọng nói trẻ con thanh thúy của mình nói ra số của mẹ, nhưng lại cười tình nghịch nói: "A di, mẹ cháu ở bách hoá Trung Đại có một cửa gia công rèm cửa, về sau nhà a đi trang hoàng nhớ đến cửa hàng nhà cháu làm rèm cửa nha."

Từ Linh có chút kinh ngạc nhìn Kiều Vi Nhã, lực học của cô ở trong kí túc xá xếp vào hạng nhất nhì, cho nên thời điểm tìm việc chưa cần cố hết sức đã được phân vào một xí nghiệp làm các bạn học hâm mộ đến chết. .

"Cậu từ chức khi nào vậy?"

"Sau khi kết hôn, muộn rồi Từ Linh tôi phải về." Kiều Vi Nhã mang theo con gái xuống lầu, trong lòng âm thầm cô vốn không muốn nói cho Từ Linh, con gái cô lại nói ra, đây có lẽ là vận mệnh sao? Mặc dù cô được trọng sinh nhưng không chống lại được số mệnh đã an bài sao?

Kiều Vi Nhã đi rồi, Từ Linh tiếp tục ngồi ăn đối diện A Thái. .

"A linh, bạn học của em nhìn qua nhỏ tuổi hơn em thì phải, sao lại có đứa nhỏ, nhìn cô ấy chẳng giống đã sinh con."

Từ Linh cười lạnh nói: "A thái, anh không nên nhìn trong bát, ăn trong nồi, nói cho người, đó là hoa khôi của khoa ta, hồi đại học kẻ cả trường bên cạnh theo đuổi cô có thể xếp hàng dài."

"Cô ấy là người địa phương sao?"

"Đúng, cô ấy là người địa phương." Từ Linh uống một ngụm Côca, giọng điệu khinh thường nói: "Người địa phương làm sao vậy? Cha mẹ cô ở thời điểm cô học năm nhất, liền nhảy lầu tự tử, cô ấy hiện tại bên người một người thân đều không có, còn không bằng một người ngoại tỉnh đâu."

A thái thử tính hỏi một câu, "Thế còn chồng cô ấy?"

Từ Linh tát một cái lên tay hắn, thấp giọng quát lên: "Tôi nói cho anh, chồng cô ấy là cảnh sát, cô ấy là cảnh tàu, người tốt nhất không cần trêu chọc cô!"

Nói xong, cô ta lại có chút vui sướng khi người gặp họa cười rộ lên, "Bộ dáng xinh đẹp thì làm sao, nàng ta trừ bỏ học tập, cái gì cũng đều không hiểu, hay mềm lòng, người khác nói cái gì đều tin tưởng, ta nghe nói chồng cô đặc biệt không an phận, đều náo loạn vài lần muốn ly hôn, còn thường xuyên ở bên ngoài tìm gái, nếu là ta, đã sớm nhào đến đơn vị hắn ép cho hắn muốn sống không được muốn chết cũng không xong!"

A thái nếu có chút đâm chiêu gât gât đầu, cười muốn Từ Linh mau ăn xong, "A linh, anh xuống lầu đi mua vài thứ em mang con về nhà, tối nay ta có chút việc, có thể không về với mẹ con em được."

Từ Linh cũng không có nghĩ nhiều, gât gât đầu nghe theo hắn, ngày thường A Thái đối với hai đứa con của cô cũng thực ân cần.

Sau khi A Thái xuống lầu, bấm số dựa theo số điện thoại Đồng Đồng đọc khi nãy. Kiều Nhã Vi đang đi, nghe tiếng chuông điện thoại liền dừng, ấn nghe, nhưng sau khi nghe điện thoại lại treo không thấy tiếng trả lời. .

Kiều Vi Nhã nhíu mày, lại nhìn qua số điện thoại, cũng không biết, nghĩ có lẽ là người khác nhầm rồi, cất điện thoại, mang theo con gái trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bắt Đầu

Buổi sáng, Đồng Đồng nằm ở giường không muốn dậy, "Mẹ, hôm nay là sinh nhật con, ngày mai lại là thứ Bảy, con có thể không đi nhà trẻ được không, mẹ đã đồng ý cho con cùng đi đến Hảo Lợi lấy bánh ngọt .".

Kiều Vi Nhã gật đầu, cười nói: "Được, vậy mẹ điện thoại cho cô giáo, con hôm nay sẽ không đi học, nhưng mà, trong vòng 5 phút con phải mặc xong quần áo giày dép, thời gian bắt đầu!".

Đồng Đồng mặc quần áo rất chậm, luôn đem quần áo để ở trên giường, thử qua thử lại, sau đó mới mặc, buổi sang mỗi ngày, giúp bé mặc quần áo giống như đánh giấc, Kiều Vi Nhã sửa vô số lần cũng không thể sửa được tính này của bé. .

Đồng Đồng quyết miệng, nhìn mẹ, lại nhìn xem quần áo, mặc nhanh một bộ, cũng may giờ là mùa hè, mặc ít, một cái váy là xong.

Kiều Vi Nhã khích lệ nói: "Cũng được, chỉ mất 2 phút, Đồng Đồng, hôm nay mẹ thưởng cho con đến Phúc Nguyên Cư ăn bánh chiên, cháo bát bảo."

Đồng Đồng nhảy cẫng lên, "Mẹ, con muốn mỗi ngày đều sinh nhật thì tốt quá." .

Kiều Vi Nhã nắm cái mũi nhỏ của cô, "Có người nào lại hi vọng mỗi ngày đều là ngày sinh nhật , nếu như thế thì không phải còn già hơn so với mẹ à?"

Đồng Đồng vẽ mặt hồn nhiên cười nói: "Con muốn già hơn so với mẹ càng tốt, không cần đi nhà trẻ , mỗi ngày đi theo mẹ đến Trung đại, giúp mẹ buôn bán, mẹ sẽ không mệt mỏi giống như bây giờ." .

Trong lòng Kiều Vi Nhã đau xót, nghiêng đầu đi chỗ khác, lặng lẽ lau nước mắt, con gái mình từ nhỏ trưởng thành sớm so với những đứa trẻ khác, chính vì áp lực của gia đình dồn nén, lần này, cô tuyệt đối sẽ không để như vậy . .

Dọn nhà xong, mẹ con cùng ra cửa. .

"Chào Lâm nãi nãi."

"Thím Lâm, chào buổi sáng."

"Ui, tiểu Đồng Đồng mặc gì cũng thật xinh đẹp, Lâm nãi nãi còn nhớ hôm nay là sinh nhật Đồng Đồng của chúng ta nha, cho nên Lâm nãi nãi cô ý chuẩn bị một phần quà sinh nhật, từ sớm đã chờ cháu ra khỏi cửa .".

Đồng Đồng mỉm cười ngọt ngào, "Cám ơn Lâm nãi nãi." .

Thím Lâm đem một cái hộp nhỏ đưa cho Đồng Đồng, Đồng Đồng kêu to, "Là búp bê baby, thật xinh đẹp."

Kiều Vi Nhã cảm động nhìn thím lâm, nghẹn ngào nói: "Lâm thăm, cám ơn." .

"Tiểu vi, đây là mua cho Đồng Đồng, ta thích tiểu Đồng Đồng của chúng ta, có phải hay không Đồng Đồng?" Đồng Đồng ngừng gật đầu, "Lâm nãi nãi, chờ lúc ngái sinh nhật , cháu cũng tặng quà cho ngài, cháu nhớ rõ sinh nhật Lâm nãi nãi, là ngày tết đoàn ngộ ăn bánh chưng, cháu thích nhất ăn bánh chưng nhân thịt Lâm nãi nãi làm ." (tại trung quốc, tết đoàn ngộ người ta thường ăn bánh chưng giống như Việt Nam mình ăn rươi nếp ý)

Thím Lâm cùng Kiều Vi Nhã cùng nở nụ cười, Lâm nãi nãi khom thắt lưng xoa bóp khuôn mặt của cô, "Đồng Đồng nhớ rõ sinh nhật Lâm nãi nãi, hay là nhớ bánh chưng nhân thịt đây?"

Đồng Đồng cúi đầu, cắn hồng môi cười ha ha. .

Hai mẹ con cùng thím lâm nói thêm vài câu, cầm tay đi ra cửa. .

Thực ra Kiều Vi Nhã thích dậy sớm một chút ở nhà làm bữa sáng, nướng bánh, chiên hai quả trứng, nướng thêm hai miếng thịt hun khói, rau xà lách, một miếng pho mát kẹp ở bánh, thêm một ly sữa nóng, nửa quả táo, ngày hôm sau, còn ăn sáng kiểu trung quốc, cháo, nấu trứng gà, tự tay chưng bánh bột mì, bánh nhân đậu ... mì phở.

Về sau, Phúc Nguyên Cư mở chi nhánh trên đường gần nhà cô, phúc nguyên cư là cửa hiệu lâu đời ở thành phố B, thành phố B mọi người đều thích đến phúc nguyên cư ăn cơm, rất nhiều chỗ người già đến phúc nguyên cư gọi chút đồ ăn vặt, ngồi xuống đến quá trưa rất là thích ý.

Chi tiếc, theo tiến trình thành thị hóa , những ngày nhàn nhã như vậy, càng ngày càng ít . .

Mới ra cửa sân, Kiều Vi Nhã liền thấy mẹ chồng cô đưa một người con gái đến. .

Bọn họ ở cũng không gần đây, phải chuyển một lần xe buss mới có thể đến, đến đây sớm như vậy, không biết bọn họ thời điểm nào bắt đầu đi.

Nếu là trước kia, Kiều Vi Nhã đã sớm chạy ra đón, bây giờ, nàng chỉ cầm tay con gái đứng một chỗ chờ, bởi vì cô nhìn thấy cô gái kia chính là thân thích

Cổ gia, người cùng cổ khánh hợp mưu lừa của cô tám mươi vạn, cứ thế làm cho Từ Linh đào gốc tường, cướp đi công việc buôn bán của cô.

Hoá ra, những người đó, những việc xảy ra, đều không có thay đổi, cô chẳng qua biết trước quá trình phát triển sự việc mà thôi.

Bản thân cô không có cha mẹ, cho nên đối đãi với cha mẹ hần như cha mẹ của mình, thậm chí có lần Cổ Khánh Nhất đem sổ tiết kiệm tiền lương của mình đem cho bố mẹ mình bảo quản, cô đều không nói câu nào, thế nhưng, cha mẹ hần cũng không cảm kích, nhất là sau khi cô sinh con gái, mẹ chồng cô liền đón con gái mình về nhà, ở cùng bọn họ, mà đuổi hai vợ chồng cô ra, bởi vì em chồng sinh một bé trai, mà lão công của em chồng cô, là một gia đình ngoài Phụng Nam, mọi chuyện đều nghe theo mẹ chồng cô.

Tuy rằng chán ghét đến cực điểm, Kiều Vi Nhã vẫn nhắc nhở Đồng Đồng gọi bà nội, trẻ con đều miễn cảm, bé biết, bà nội không thích bé, thích em họ, vợ chồng Kiều Vi Nhã đều bề bộn nhiều việc, thời điểm ngày lễ ngày tết mới có thể đi thăm lão thái thái, hơn nữa mẹ chồng cô nói, không có việc gì đừng qua, nhiều người không thích cô, Kiều Vi Nhã rất biết điều không quấy rầy, nhưng mà, hàng tháng, cô vẫn tự mình đến nhà đưa tiền sinh hoạt, một tháng một ngàn đồng, đây là quy củ lão thái thái đặt ra, tuy rằng tiền lương của Cổ Khánh Nhất lão thái thái vẫn cầm trong tay.

Mà em gái của chồng cô, cổ khánh song, là ăn ở không phải trả tiền.

Bố Cổ khánh nhất đến thành phố B tham gia quân ngũ sau khi chuyển nghề liền ở lại thành phố B, thời điểm tham gia quân ngũ, là thủ trưởng quân khu lính cần vụ, cho nên, thuận lợi tiếp nhận hệ thống công an, tuy rằng lúc trước chỉ có trình độ văn hoá tiểu học, cụ cũng rất cố gắng học xong chương trình trung học, cho nên, sau khi về hưu, đã lên tới cấp phó xử.

Nguyên bản nhà bọn họ ở thị trấn W, bên trong núi lớn, mẹ chồng cô dựa vào vinh dự của chồng, năm thứ bảy khi cụ chuyển đến đây cũng tới thành phố B, cho nên, thời thơ ấu Cổ Khánh Nhất trải qua trong núi sâu, có lẽ, đây cũng là nguyên nhân hần đã tính nan thuận thích đánh nhau, dễ xúc động.

Mẹ chồng cô tuy rằng sinh bốn đứa con, nhưng không trái với kế hoạch hoá gia đình, bởi vì mẹ chồng cô cô sinh hai song bào thai, tuy rằng chỉ có một con trai, nhưng mà, một con trai cũng đủ để mẹ chồng cô ở cổ gia hoành hành, bởi vì em trai bố chồng cô, chỉ nhận một người con nuôi, không may, đứa con trai họ nhận nuôi sau này cũng nhận nuôi một người con, cho nên, ở trước mặt mẹ Cổ Khánh Nhất bọn họ vĩnh viễn không ngừng đầu lên được.

Mẹ chồng cô chỉ biết viết tên mình, cũng là một người khéo léo, sau khi thích ứng cuộc sống thành phố, đem bản tính chanh chua của một ít dân thành phố nhỏ, phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Kiều Vi Nhã dùng một chút, vẫn gọi một tiếng ‘ mẹ ’, tuy rằng, cô ta rất nhanh sẽ không phải.

"Các người đây là đi đâu đấy? Ta có việc tìm người, về nhà trước đã." Mẹ chồng cô luôn xem nhẹ cháu gái mình, sau khi sinh, biết là gái, ngay tại chỗ gào khóc, khiến bác sĩ y tá tức giận đuổi ra ngoài.

Nói đúng ra, mẹ chồng cô gọi cháu gái là “hàng lỗ vốn”, sau đó, Đồng Đồng không hiểu hàng lỗ vốn nghĩa là gì liền đi hỏi ba ba, cái gì là hàng lỗ vốn, nài nỉ vì sao không gọi tên bé, lại kêu bé hàng lỗ vốn, Cổ Khánh đối với con gái mình vẫn rất yêu thương, sau khi nghe được, sắc mặt hần thay đổi, hơn hai tháng tháng không đi gặp mẹ chồng cô, mẹ chồng cô gọi điện thoại, hần cũng không tiếp.

Sau đó, mẹ chồng cô tới cửa mắng Kiều Vi Nhã, nói nàng châm ngòi ly gián tình cảm mẹ con họ, lúc này Cổ Khánh Nhất mới đi sang chỗ mẹ chồng cô, cứ như vậy, càng thêm chứng thực chuyện Kiều Vi Nhã châm ngòi ly gián gia đình họ.

Bốn người trở về nhà một lần nữa, mẹ chồng cô vừa vào cửa liền nhìn chung quanh, xem có vật gì có thể mang đi luôn, mẹ chồng cô rất ít khi đến đến, đã đến đây sẽ không về tay không, làm thức ngầm nói đùa với cô, gọi là tên trộm không về tay trắng.

Kiều Vi Nhã rót nước, cô gái kia nhìn cô chăm chăm, cảm xúc trong ánh mắt, rất phức tạp.

Mẹ chồng cô nói: "Đây là cháu gái ngoại nhà di Hai người, Đức Hân, đây là chị dâu người."

Kiều Vi Nhã thần nhiên gật đầu, tên Ngô Đức Hân này, nàng làm sao có thể quên được?

Mẹ chồng cô nói rất uy nghiêm: "Mẹ Đồng Đồng, Đức Hân học cái gì. trung học Tài vụ và kế toán, vừa tốt nghiệp chưa có chỗ làm, người thấy đây sinh viên bây giờ cũng không nhanh tìm được việc làm, lại càng không nói là tốt nghiệp trung học, nhưng mà Đức học lực tốt, cũng không kém sinh viên, ta nghĩ chỗ người có cửa hàng, cố gắng tuyển nàng, tiểu vương tuy rằng rất tốt, dù sao cũng không phải người nhà, không yên tâm bằng người nhà được."

Trung tâm mua sắm Trung Đại, là trung tâm mua bán lớn nhất thành phố B, Kiều Vi Nhã thuê hai gian cửa hàng, hàng tháng riêng tiền thuê mặt bằng đã hết bốn ngàn đồng, nhưng là sinh ý tốt, nguồn hàng của cô đều tự mình đến Chiết Giang, Giang Tô mua, hơn nữa tiếng tăm của cô tốt, chất lượng tốt, giá lại vừa phải, cho nên, ở trung tâm mua sắm Trung Đại dù có hơn mười nhà làm rèm cửa vô chán, sinh ý của Kiều Vi Nhã, là tốt nhất.

"Mẹ, chỗ ta không thiếu người, ta nghĩ để Khánh Nhất giúp Đức Hân tìm chỗ công tác đi."

Mẹ chồng cô vỗ bàn, nghiêm mặt gắt gỏng nói: "Tiểu vi, người có phải không coi mẹ chồng người là cái gì? Đừng cho là ta không biết, tiền người kiếm được, đều đều tích trữ dưới tên người, con ta chút tiền con đều không thấy, ngay từ đầu, người vốn không muốn cùng con ta sống hoà thuận, nhà chúng ta là gia đình cán bộ, người có thể gả vào nhà chúng ta, đó là tổ tiên người đốt nến thơm, ta nói cho người, Đức Hân phải đến chỗ người làm, về sau, tiền quần hàng người, đều do Đức Hân quản."

Kiều Vi Nhã không chút tức giận, thậm chí sắc mặt không thay đổi, trước kia, nàng nhường nhịn, hiện tại, nàng khinh thường, "Mẹ, người muốn đưa

Đức Hân đến chỗ ta làm cũng được, một tháng 700, bao cơm trưa, không bao ở, quen việc rồi nói sau, không thể cái gì cũng không biết nhưng tay định quần tiền đi."

Nàng đã không muốn nhận, xe của Cổ Khánh Nhất hàng tháng tiền dầu mỡ đã hơn hai ngàn, còn có Cổ Khánh Nhất hàng tháng tiền ít hơn ba ngàn tiền lát vật, Đồng Đồng hàng tháng tiêu cũng nhiều, tất cả chi tiêu trong gia đình, đều lấy tiền ở việc buôn bán của cô, cổ khánh nhất, trên thực tế đem cô thành máy kiếm tiền trông nom nhà thành khách sạn năm sao.

Sở dĩ nói là năm sao, là vì nhà này cung cấp ăn ngủ nghỉ, quần áo luôn là trắng, luôn là hàng hiệu, tất cả những thứ này đều là miễn phí.

Sau khi trọng sinh Kiều Vi Nhã mới phát hiện, mình có bao nhiêu ngốc, bao nhiêu buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp Mặt

Mẹ chồng cô vừa nghe chỉ có bảy trăm đồng, bất chấp nói, "Ta nghe nói tiểu vương một tháng lương những hai ngàn, Đức Hân dù mới làm, cũng phải một ngàn rưỡi."

Kiều Vi Nhã nhìn người mẹ chồng lòng tham không đáy của cô, thản nhiên nói: "Chính vì nể mặt người thân, con mới trả bảy trăm, nếu ở cửa hàng người khác, ba tháng thử việc, một tháng chỉ trả năm trăm."

Mẹ chồng cô hừ một tiếng, nói: "Đức Hân không có chỗ ở, nhân tiện ở luôn phòng đối diện với phòng các người đi."

"Mẹ, chuyện này không được, phòng đối diện con đều bày hàng, bây giờ thuê kho hàng, một tháng ít nhất phải hai ngàn." Đến lúc này, Kiều Vi Nhã đã không muốn nhượng bộ nữa rồi.

"Chỗ ta cũng không có chỗ ở, con bé chỉ có một mình cũng không có nhiều đồ, người thu dọn một chút cũng đủ cho con bé ở."

Mẹ chồng cô là Từ Hi Thái Hậu trong nhà, luôn nói ra là người khác phải nghe.

Kiều Vi Nhã không muốn cho cô ta ở trong nhà này, nàng nhớ rõ rất rõ, ở trên trước khi cô ly hôn Ngô Đức Hân cùng Mẹ chồng cô, xem trong nhà cô những thứ đáng giá đều mang đi cả, thậm chí gồm cả tã lót, quần áo của ông bà ngoại cô để lại.

"Như vậy đi, để cho Đức Hân ở cùng tiểu vương đi, chỗ tiểu vương chắc là có chỗ ở." Cô đối với Tiểu Vương rất tín nhiệm.

Mẹ chồng Kiều Vi Nhã lần đầu tiên thấy cô kiên trì như vậy, suy nghĩ, trước tiên vẫn đáp ứng, nàng nghĩ sau khi trở về sẽ điện thoại cho con mình.

Giải quyết xong việc, sắc mặt mẹ chồng cô tốt lên một chút, bàn ngày mai cho Đức Hân đến làm.

Trước lúc đi, mẹ chồng cô đột nhiên nhớ ra gì đó, lấy ra năm mươi đồng nói: "Đồng Đồng, hôm nay là sinh nhật cháu, bà nội không có, cho cháu năm mươi đồng lấy tiền này mua chút đồ ăn ngon, năm mươi đồng này cũng là tiền tiêu vặt di cháu cho bà nội đấy."

Kiều Vi Nhã cười lạnh trong lòng, năm mươi đồng, tiền tiêu vặt em gái chồng cô đưa, người ngay cả công việc từ tế đều không có, sẽ đưa tiền tiêu vặt cho mẹ chồng cô, đang hướng nàng kẻ nghèo kẻ khổ sao? Bố chồng cùng mẹ chồng cô đều có lương hưu, tuy rằng mẹ chồng cô làm việc ở trung tâm bảo vệ, nhưng tiền lương sau khi về hưu cũng không thấp.

Nếu là lúc xưa, cô nhất định cầm chút tiền ra đưa mẹ chồng cô, bây giờ thì sẽ không, người họ Cổ đừng mong từ cô lấy được một xu.

Kiều Vi Nhã không phải một người ngu ngốc, chẳng qua cô so với những người phụ nữ khác càng có nhãn nại, mẹ cô từng nói với cô vô số lần, nhẫn trong lòng là một cây đao, trên đời không có chuyện gì vẹn toàn, cho nên có thể nhẫn nhịn.

Nhiều năm như vậy cô luôn nhẫn nhịn.

Đồng Đồng nhìn mẹ, Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng, đó là bà nội đưa cho con, mẹ không biết, con tự quyết định đi"

Đồng Đồng suy nghĩ, cầm năm mươi đồng, cười nói: "Cảm ơn bà nội."

Đáy mắt mẹ chồng cô hiện lên tia xấu hổ, bà không ngờ cháu gái thật sự nhận lấy.

Thời điểm đến năm mới, bà mới đưa cháu gái mười đồng tiền mừng tuổi, những ngày thường, ngay cả một cây kem cũng sẽ không mua cho bé , hôm nay vì Đức Hân, coi như đã bỏ ra rất nhiều . .

Tiền mẹ chồng cô đi, hai mẹ con mới đi ăn cơm .

Người ở Phúc Nguyên Cư đã rất nhiều, Đồng Đồng ngồi trên ghế băng chờ mẹ, Kiều Vi Nhã đi xếp hàng .

Xếp hàng xấp xỉ 15 phút, Kiều Vi Nhã mới bùng khay đồ trở về . .

Đồng Đồng nhỏ giọng nói thầm , "Mẹ, con sắp chết đói rồi." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Mới chờ có chút xíu, không đến mức đấy đi, được rồi, đi rửa tay đi." .

Đồng Đồng một mình đi rửa tay, bồn rửa tay Phúc Nguyên Cư thiết kế thật có nhân tính, chiều cao Đồng Đồng tầm một mét, đối với học sinh tiểu học mà nói là rất thấp nhưng đứng ở giữa đám trẻ con ở đây, còn có vẻ hơi cao . .

Bé đi rửa tay, nhìn bên làm khô tay nhiều người, vẩy vẩy tay bỏ chạy . .

Người nhiều, bé lập tức va vào thân một người đàn ông cao lớn, trong tay bùng khay, hấn giật mình ổn định lại khay đồ, nhìn thấy là một đứa bé, cười nói: "Tiểu nha đầu, đừng chạy loạn." .

Thời điểm Đồng Đồng ngẩng đầu, hấn ngầy ngẩn cả người, đứa nhỏ này, giống như đã gặp qua ở nơi nào đó? .

Đồng Đồng ngượng ngùng nói tiếng xin lỗi, chạy đến bên mẹ. .

Kiều Vi Nhã đưa lưng về phía bọn họ, đang cho thêm đường vào bát của Đồng Đồng, cũng không nhìn thấy chuyện xảy ra trước mắt. .

Tầm mắt người đàn ông vẫn nhìn theo Đồng Đồng, nhìn thấy Đồng Đồng kêu mẹ, lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của mẹ Đồng Đồng ở đằng kia, hấn ngây dại, không thể tin được lại gặp cô ấy ở chỗ này. .

Hấn không chút do dự tiêu sái đi tới, thanh âm có một chút run rẩy, "Vi vi.".

Kiều Vi Nhã nhìn thấy người trước mặt, cũng ngẩn ra, bối rối một chút, đỏ mặt hỏi: "A mặc, anh trở về nước khi nào?"

Bảo Mặc nhìn chằm chằm hai má ửng đỏ của cô, trầm mặc trong chốc lát, "Vi vi, anh về rồi, phải không?"

Kiều Vi Nhã không biết nhìn hấn như thế nào, được sau một lúc lâu mới lòi kéo Đồng Đồng nói: "A mặc, đây Đồng Đồng con gái em, Đồng Đồng, kêu chú đi, chú là bạn học của mẹ."

Bạn học, đây là một cách xưng hô xa cách cỡ nào. .

Hai người lần lượt ngồi xuống, Kiều Vi Nhã im lặng cùng con gái ăn cơm, cũng không định cùng Bảo Mặc nói chuyện. .

Cô từ đầu đến cuối đều hiểu được hai người bọn họ, không cùng một tầng lớp. .

Trước kia cô không có tư cách, hiện tại càng không có tư cách. .

Cô từ đầu đến cuối đều không thể quên mẹ Bảo Mặc, thị trường phu nhân cao quý kia, cục trưởng khu công thương Trữ Bắc thành phố B trước mặt cô chỉ nói bốn chữ “môn đăng hộ đối” đã đánh bại tình yêu của cô và Bảo Mặc. .

Bởi vì lựa chọn Bảo Mặc, phòng ở ba mẹ cô lưu lại, đột nhiên bị đơn vị của ba thu hồi, cô là người địa phương này mà ngay cả phòng ở đều không có .

Cho nên đứng trước tình yêu và sự thật, cô lựa chọn sự thật, lựa chọn Cố Khánh Nhất. .

Cô nghĩ rằng Cố Khánh Nhất cùng cô môn đăng hộ đối. .

Lúc trước Cố Khánh Nhất muốn sống muốn chết không phải cô không cưới, làm cho cô thực cảm động một phen, chỉ vì một câu kia, ta nhất định đem người nuôi trắng trời mập mạp , cả đời cho người hạnh phúc, cô quyết định gả cho hấn. .

Sau khi kết hôn, mẹ chồng cô hở ra là nói, nhà bọn họ là gia đình cán bộ, cô là dân chúng bình dân, không xứng.

Khi đó, cô cũng nhớ tới một người phụ nữ khác, mẹ Bảo Mặc. .

Cô nghĩ mình không có cơ hội gặp lại Bảo Mặc , cha Bảo Mặc , đã lên chức, hiện nhậm chức tỉnh bên, mẹ hấn , cũng đi theo đến tỉnh đó, hình như công tác ở hội phụ nữ, có lần trên tivi nhìn thấy bà đang kích động nói một chủ đề về người phụ nữ độc lập tự cường.

Bảo Mặc vừa mới về nước, hấn chuẩn bị đem tổng bộ bên Mĩ chuyển về Trung Quốc, hấn cũng không biết, vì sao lại lựa chọn trở về.

Bố hỏi hấn, chuẩn bị đăng kí công ty nơi nào, cũng hy vọng hấn đến Bắc Kinh hoặc là Thượng Hải đăng kí, dù sao hoàn cảnh những nơi đó tốt hơn rất nhiều so với tình lị hấn từng sống.

Bảo Mặc nói hấn sẽ lo lắng rõ ràng rồi ra quyết định. .

Đêm qua, hấn từ nhà đi ra, vốn định đi quán bar uống rượu, đột nhiên có hứng muốn đến thành phố B xem sao.

Qua hơn hai giờ xe, hấn đến thành phố B. .

Nguồn gốc Bảo gia bọn họ là tại thành phố B, địa phương Bảo gia ở cũng được coi như danh gia vọng tộc, nhà cũ Bảo gia là một biệt thự lớn.

Khu Trữ Bắc thành phố B nguyên bản là tô giới, biệt thự nhà vườn của các nước nhiều không đếm xuể. .

Nhà cũ vẫn có người trông nom, sau khi Bảo Mặc trở về, Vũ Trương rất nhanh thu thập cho ăn một gian phòng sạch sẽ. .

Bảo Mặc vẫn liên hệ cùng Trình Thiệu, bọn họ từ trung học đến đại học, vẫn là bạn thân, trước khi xuất ngoại, vẫn như hình với bóng, hiện tại Trình Thiệu làm khoa trưởng khoa quản lí pháp chế ở cục công thương khu Trữ Bắc,.. .

Trình Thiệu rất nhanh đi vào nhà cũ của Bảo gia, hai người nói chuyện trời đất, chỉ không nói một cái tên làm Bảo Mặc thương tâm.

Buổi sáng, Trình Thiệu đi làm, hấn còn không có rời giường. .

Vũ Trương nói muốn làm điểm tâm cho hấn, hấn lắc đầu nói không đói bụng, nghĩ ra đi dạo nói sau. .

Vũ Trương nói cho hấn, cửa hàng Phúc Nguyên Cư có mở một chi nhánh ở đây, nếu như đói bụng, có thể đi phúc nguyên cư đi tới cũng không quá mười phút.

Ma xui quỷ khiến , hấn lại đến phúc nguyên cư, thấy người con gái làm hấn vừa hận vừa yêu vĩnh viễn không thể quên.

Đêm qua, hấn rất muốn hỏi Trình Thiệu, Kiều Vi Nhã giờ như thế nào? Hiện tại, hấn đã biết đáp án. .

Đồng Đồng cảm thấy mẹ hôm nay có chút lạ lạ, ăn cơm no, nằng hỏi: "Mẹ, bây giờ chúng ta đi Hào Lợi lấy bánh ngọt được không?" "Được." Kiều Vi Nhã buông chiếc đĩa, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau miệng rồi đứng lên, có chút mắt tự nhiên chào tạm biệt Bảo Mặc.

Thời buổi này, rất ít người có khăn tay nhưng thói quen này của Kiều Vi Nhã vẫn chưa từng thay đổi. .

Bảo Mặc suy nghĩ, sinh nhật Kiều Vi Nhã , là tháng Hai, như vậy, hôm nay lấy bánh ngọt, hấn là sinh nhật con gái cô.

Bảo Mặc xoay người nhìn Đồng Đồng cười nói: "Đồng Đồng, hôm nay sinh nhật cháu phải không?" .

Đồng Đồng ngượng ngừng gật đầu, "Đúng ạ, mẹ đã đặt cho cháu bánh ngọt còn có cả âm nhạc và nến nữa. " .

Bảo Mặc cười nói: "Chú cũng muốn đến Hào Lợi, chúng ta cùng đi được không?" .

Đồng Đồng nhìn mẹ, mẹ hôm nay rất lạ đều không nói chuyện. .

Lúc này, Bảo Mặc đã muốn ôm lấy Đồng Đồng, "Đồng Đồng, cháu dẫn đường được không? rất nhiều năm chú chưa trở lại đây , rất nhiều chỗ chú cũng không biết."

Thời điểm Kiều Vi Nhã tỉnh hồn lại, Bảo Mặc đã ôm Đồng Đồng định đi ra phúc nguyên cư. .

Kiều Vi Nhã nắm tay đuổi theo, cuộc sống của cô, không muốn cùng xuất hiện với Bảo Mặc thêm một lần nào nữa. .

Trước khi cô trọng sinh hấn mãi cũng không thấy xuất hiện, hiện tại vì sao đột nhiên xuất hiện , có một Cổ Khánh Nhất đã kích là đủ rồi, cô không muốn gặp hai lần đã kích lớn.

"Đồng Đồng, con nặng quá, chú sẽ mệt, mau xuống dưới. " .

"Anh không sao, nói cho anh biết, đến Hào Lợi đi thế nào?" Hấn cho tới bây giờ đều cố chấp , chỉ biết theo ý của mình chỉ phối người khác.

Kiều Vi Nhã không thể nhiều lời, cô sợ con cô nhìn ra gì. .

Chân Bảo Mặc dài nên đi rất nhanh, cô phải chạy chậm mới đuổi kịp. .

Qua đường, Bảo Mặc lấy ra chìa khoá xe, sau hai tiếng vang tích tích, Bảo Mặc mở cửa xe Land Rover ra, đem Đồng Đồng ngồi ở ghế sau, nói với Kiều Vi Nhã vừa theo kịp đằng sau: "Lên xe, anh mang hai người đi. " .

Đến Hào Lợi cũng không xa, nhưng lái xe cũng không gần, nơi này là trong nội thành, giới hạn tốc độ, biển báo cấm nhiều không đếm xuể, nếu thật muốn đi xe, nửa tiếng cũng không đến được.

"Không cần, Bảo Mặc, đi bộ rất gần, hôm nay em còn rất nhiều việc, không phiền toái anh." Kiều Vi Nhã ôm lấy con gái bỏ chạy, sợ Bảo Mặc đuổi theo.

Bảo Mặc cũng không đuổi theo cô, nhìn bóng dáng cô biến mất, Bảo Mặc cười khổ lắc đầu.

Vừa vặn có điện thoại gọi đến, là Trình Thiệu.

"Cậu ở đâu?"

"Tớ ở phúc nguyên cư. Cậu đoán tớ vừa nhìn thấy ai?"

Bên kia Trình Thiệu nói nhỏ hỏi có phải Kiều Vi Nhã.

"Trình Thiệu, cậu như thế nào không nói cho tớ biết, cô ấy kết hôn, còn có con."

Trình Thiệu là người biết rõ chuyện xưa của hai người họ, hết thảy chuyện bây giờ của Kiều Vi Nhã, hắn rất rõ ràng, nhưng mà muốn hắn nói cái gì? Dù sao, hiện tại đã lấy chồng.

"Trình Thiệu, tớ bây giờ đi tìm cậu, tớ muốn biết chuyện của cô ấy, toàn bộ!" Bởi vì hắn nhìn đến, trên tay Kiều Vi Nhã, không có nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đoạn Tình Này

Thời điểm Trình Thiệu đang ở văn phòng uống cà phê Bảo Mặc đã đi vào.

Trình Thiệu chỉ vào ghế tựa đối diện, để cho hắn ngồi xuống, "Tớ đang dùng cà phê xay, cậu uống không?"

Bảo Mặc lắc đầu.

Trình Thiệu bĩu môi, mắng một câu, "Đáng ghét!"

Miệng tuy rằng mắng, vẫn là tự mình pha cho hắn một ly trà xanh.

Trầm mặc hồi lâu Bảo Mặc rốt cục mở miệng, "Cô ấy thật sự kết hôn sao, cô ấy coi tớ thành người nào, cô ấy."

Tay Trình Thiệu làm một tư thế dừng, "Stop!"

Trình Thiệu thở dài một hơi, bây giờ nói gì đều đã muộn, người ta chẳng những kết hôn còn có con rồi.

Nếu không phải bởi vì mình, Bảo Mặc sẽ không quen biết Kiều Vi Nhã, chuyện tình của bọn họ khi đó không ai có thể nói được rõ ràng, bao gồm bạn thân như hắn.

Trình Thiệu cùng Bảo Mặc, là bạn học hồi tiểu học, về sau học trung học liền chia ra, Trình Thiệu vào trường trung học bình thường, Bảo Mặc vào trường trung học trọng điểm, hơn nữa còn là lớp ưu tú.

Mẹ Trình Thiệu làm ở cục công thương, là bạn tốt của mẹ Bảo Mặc, cho nên, quan hệ giữa Trình Thiệu và Bảo Mặc vẫn luôn rất tốt.

Đó là lúc vào sơ trung, ba mẹ Trình Thiệu đăng kí cho hắn vào lớp tiếng Anh, khi đó, tất cả mọi người đều học tiếng Anh của Hứa Quốc Chương.

Kiều Vi Nhã là học sinh ở lớp đó.

Một lần ngẫu nhiên, Bảo Mặc đi theo Trình Thiệu đến lớp học ban đêm.

Quan hệ của cha mẹ Kiều Vi Nhã tuy rằng không tốt, nhưng đối với học tập của con cái cũng không buông lỏng, khi đó có rất ít cha mẹ quan tâm tiếng Anh giống như bây giờ, học sinh lớp học ban đêm cũng không tính là nhiều. .

Thời gian Kiều Vi Nhã đến luôn cố định, cố định ngồi ở một vị trí, thời gian lâu dần, mọi người đều biết, đó là vị trí của Kiều Vi Nhã, mặc dù đến sớm, cũng sẽ không đến ngồi vị trí đó. .

Thời điểm Trình Thiệu mang theo Bảo Mặc đến, Kiều Vi Nhã còn chưa tới, Bảo Mặc liền chiếm vị trí của cô. .

Hôm đó Kiều Vi Nhã tới muộn, ba mẹ cô cãi nhau, lúc cô khuyên can, bị ba cô dùng cán pin đánh vào đầu, may mắn không xảy ra chuyện gì lớn, chẳng qua cuộc khắc khẩu của ba mẹ cô cứ dừng lại như vậy. .

Khi Kiều Vi Nhã đi vào cửa, sau đó thầy giáo cũng đi vào. .

Kiều Vi Nhã cúi đầu theo thói quen đi đến chỗ mình, lại nhìn đến Bảo Mặc đang ngồi ở vị trí đó.

Kiều Vi Nhã dừng lại hai giây, cắn cắn môi, định nói gì đó, lại nhìn xuống, tiếp tục đi về phía sau. .

Lớp học ban đêm là phòng học đi mượn, bàn tuy rằng rất nhiều, ghế dựa lại chỉ đủ ngồi, Kiều Vi Nhã đành phải xếp ở cuối cùng đứng nghe giảng bài.

Đã học được một đoạn thời gian, thầy giáo từ trước đến nay dùng ghế dựa tính toán số học sinh, hôm nay có người đứng, hơn nữa là người học tốt nhất Kiều Vi Nhã, thầy giáo không khỏi kì quái quét mắt một lượt nhìn các học sinh trong lớp. .

Bộ dáng bất mắt của Bảo Mặc, tất nhiên thầy giáo nhìn qua một chút là nhận ra, thầy chỉ tay nói, "Em học sinh kia, em không phải học sinh lớp chúng tôi đúng không?"

Bảo Mặc lúc đó còn đang suy nghĩ đến thời điểm nhìn thấy Kiều vi Nhã, cặp mắt kia trong suốt yên tĩnh tựa như chú nai con, lập tức trái tim hắn như bị gì đó phá khai, hắn cảm thấy hồ hập mình gần như đình trệ. .

Thầy giáo hỏi lại một lần, Trình Thiệu lúc này mới giơ tay nói, "Thưa thầy, hắn là bạn của em, cũng muốn tới nghe giảng."

Thầy giáo gật đầu, cười nói: "Được, tới nghe giảng chúng ta hoan nghênh, chẳng qua hắn chiếm vị trí của Kiều Vi Nhã, hiện tại Kiều Vi Nhã đang đứng, Trình Thiệu, em đến văn phòng chuyển thêm một cái ghế nữa đến đây." .

Trình Thiệu vội chạy đến văn phòng đi chuyển một cái ghế đến. .

Kiều Vi Nhã trở lại vị trí ban đầu, bắt đầu học. .

Bảo Mặc vẫn si ngốc u mê nhìn cái gáy Kiều Vi Nhã, bím tóc đuôi ngựa đang đưa qua lại theo động tác cúi đầu của cô, ở dưới ngọn đèn, mái tóc đen nhánh sáng bóng như sa tanh. .

Bảo Mặc biết, từ thời khắc này trở đi tâm của hắn đã trầm luân. .

Sau khi tan học, Bảo Mặc cùng Trình Thiệu ra cổng trường, liền thấy Kiều Vi Nhã cũng đi ra phía sau, Bảo Mặc vẫn đang nghĩ đến cô, nhất thời đem tâm mất chuyển đến trên người Kiều Vi Nhã. .

Trình Thiệu tức khắc liền hiểu rõ, cười một trận sau đó lại thở dài: "Bạn hữu, đừng nhìn, không đùa được đâu, cậu có biết ở lớp chúng tớ cô ấy có biệt hiệu là gì không?"

"Là cái gì?" Bảo Mặc khẩn trương thốt ra. .

Trình Thiệu đám hắn một quyền, "Cậu đúng thật là thích cô ấy, không đùa, thật sự không đùa được, hơn nữa, cậu cũng không đánh lại cô ấy đâu."

Bảo Mặc nhú mày, Trình Thiệu nói lung tung làm cho người ta không hiểu được. .

Trình Thiệu ôm bờ vai của hắn, hai người vừa đi vừa nói, "Bảo Mặc, biệt hiệu của cô ấy kêu Hoắc Thanh Đồng, bên ngoài đối với ai đều dịu dàng ôn hoà, trên thực tế là một cường nữ. Trước giải phóng ông cô ấy là võ sư cho các nhà giàu, ba tuổi cô ấy đã bắt đầu luyện võ, kể cả cậu và tớ cộng lại, cũng không phải đối thủ của cô ấy. Cậu xem đã trẻ thế này cô ấy đều một mình về nhà, nhưng cho tới bây giờ không ai dám trêu chọc, lần trước, nhập học cô ấy bị vây bởi một đám côn đồ, nhóm ý bị cô đánh cho rã ròi đầy đất, hiện tại cổng trường chúng tớ đặc biệt yên tĩnh, chính nhờ công lao của cô ấy nhá."

Bảo Mặc kinh hi, "Cậu nói cậu học cùng trường với cô ấy." .

Trình Thiệu gật gật đầu, "Chúng tớ chẳng những học chung trường mà còn chung lớp, nhưng mà, thành tích học tập của người ta cực tốt, chưa bao giờ xếp thứ 2."

"Sao cô ấy lại học trường cậu?".

"Bị người đi cửa sau đẩy xuống, nếu không bị đẩy xuống dưới, nói không chừng hiện tại chung một trường với cậu cũng nên."

Bảo Mặc gật đầu, trong lòng có kế hoạch .

Vốn Bảo Mặc vẫn học tốt tiếng Anh, đột nhiên nói với ba mẹ muốn đến lớp học thêm buổi tối, bọn họ cũng không nghĩ nhiều mà đáp ứng.

Ai ngờ đi không đến một tháng, được nghỉ đông , qua nghỉ đông, Kiều Vi Nhã cũng không đi học lại, bởi vì tháng ba nửa đầu học kì tiến vào giai đoạn tổng ôn tập, cô muốn dốc toàn lực thi vào trường trung học tốt nhất khu Trữ Bắc, Trữ Bắc Nhất Trung .

Với thành tích Kiều Vi Nhã , vào học Trữ Bắc Nhất Trung, tuyệt đối không vấn đề, nguyên bản cô có thể được cử đến học ở Trữ Bắc Nhất Trung , lại bởi vì có người đi cửa sau, bị đẩy xuống dưới .

Sau Kiều Vi Nhã trung khảo, sáng sớm ba mẹ cô vì chuyện nhỏ mà đánh nhau, mẹ cô ngất đi, mà ba cô, cũng không để tâm, đẩy cửa đi ra ngoài .

Kiều Vi Nhã đưa mẹ đi bệnh viện, có thể nghĩ được kết của chậm chễ cuộc thi là gì .

Thành tích Trung khảo được gửi đến, ba Kiều Vi Nhã cơ hồ muốn đem con gái mình đánh chết .

Thầy giáo La là thầy giáo quý Kiều Vi Nhã nhất lại là chủ nhiệm lớp của cô, ông nói chuyện cùng nhà trường xong, quyết định đặc biệt tuyển Kiều Vi Nhã, cứ như vậy Kiều Vi Nhã được vào trung học địa phương.

Thành tích Trình Thiệu bình thường, cũng vào trung học địa phương .

Bảo Mặc vào học trữ bắc nhất trung, lại nhất quyết không đi, nhất định đòi đi tam trung, người trong nhà ai cũng không lay chuyển được hắn, đành phải đáp ứng.

Bảo Mặc đi Trữ Bắc Tam Trung, được phân cùng một lớp với Kiều Vi Nhã .

Thời điểm vào trung học đúng là thời điểm tuyệt vời cho mối tình đầu của các chàng trai cô gái, bộ dáng xinh đẹp, học tập lại tốt, tính cách dịu dàng nên Kiều Vi Nhã tự nhiên là tiêu điểm được nam sinh chú ý, ai ngờ, Kiều Vi Nhã từ bỏ học tập, không nhìn đến chuyện gì khác, chung quanh cô như có một bức tường vô hình, bất kể người ta cố gắng như thế nào, đều không thể tiếp cận cô .

Sau đó Bảo Mặc lại nghe một nữ sinh khác nói, Kiều Vi Nhã thì tuyệt không yêu sớm, mục tiêu của nàng là Bắc Đại hoặc Thanh Hoa, thậm chí không lựa chọn trường học thứ ba nào, bởi vì nàng thật sự có thực lực thi vào đó .

Ba năm trung học Kiều Vi Nhã vẫn đứng nhất lớp, Bảo Mặc theo sát phía sau .

Ở trường học buổi sáng mỗi ngày Kiều Vi Nhã 5 giờ rưỡi rời giường, chạy bộ, luyện võ sáu giờ mười bắt đầu nghe radio tiếng Anh, mãi cho đến khi ăn điểm tâm, mới có thể cùng các học sinh bình thường nghỉ ngơi .

Bảo Mặc vốn không có thói quen dậy lúc sáng sớm, bởi vì Kiều Vi Nhã, thay đổi thời gian nghỉ ngơi, lần sửa này kéo dài tận ba năm.

Vận mệnh lại luôn vô tình trêu đùa Kiều Vi Nhã, mỗi thời điểm mấu chốt trong cuộc sống của cô, nhất định sẽ phát sinh một chút sự kiện, thời điểm cấp ba ông bà ngoại của cô cùng ông nội lần lượt qua đời, hôn nhân của ba mẹ, giống như vì ba trường bối trong nhà qua đời mà kết thúc.

Kiều Vi Nhã càng ngày càng gầy, cảm xúc càng ngày càng uất ức, đêm trước khi thi vào trường cao đẳng, vài lần thi thử, cô đều rớt xuống thứ mười lăm.

Để chắc chắn, Kiều Vi Nhã ghi danh vào vào đại học T, đại học T ở ngay thành phố B, tuy rằng không bằng Thanh Hoa Bắc Đại, cũng là đại học tốt nhất trong tỉnh .

Cứ như vậy, Kiều Vi Nhã vào đại học T, Trình Thiệu, Bảo Mặc cũng đều nhập học ở đại học T .

Sau khi khai giảng, Bảo Mặc không chờ đợi thêm, nhiệt tình triển khai kế hoạch theo đuổi với Kiều Vi Nhã, từ trên xuống dưới đại học T , không ai không biết Bảo Mặc đang theo đuổi Kiều Vi Nhã, bọn họ nghĩ, Kiều Vi Nhã trốn không thoát lòng bàn tay Bảo Mặc .

Sau nửa học kì năm nhất, cha mẹ Kiều Vi Nhã phát sinh tranh cãi, tiếp theo đánh nhau to, sau đó không hiểu sao lại nhảy lầu tự sát, không ai biết chân tướng sự việc, bởi vì lúc đó đang đêm khuya .

Ba Kiều Vi Nhã là con một, mẹ có một anh trai cùng cha khác mẹ, nhưng chưa từng gặp mặt, nghe nói luôn luôn ở nước ngoài, cho nên, Kiều Vi Nhã thành cô nhi.

Ông bà ngoại Kiều Vi Nhã ở thành phố B cũng được coi là danh môn thế gia cho nên sau khi giải phóng, vẫn đều sống không dễ chịu, bà ngoại của nàng trên thực tế là vợ bé của ông ngoại, lúc đó hai người tuổi kém rất nhiều, thời điểm sau cái cách bà ngoại không chịu được tra tấn liền thắt cổ tự sát.

Sau đó, nhà ở của ông ngoại Kiều Vi Nhã bị sung công, bọn họ được phân một căn nhà trệt rất bé, ngay sau nhà ông Kiều Vi Nhã.

Thực ra ông Kiều Vi Nhã chính là bảo tiêu của ông ngoại, tuy là bảo tiêu, lại thân như huynh đệ, cho nên, sau khi hai nhà ở cùng một chỗ, Ông Kiều thực chiếu cố ông ngoại Kiều Vi Nhã .

Cứ như vậy, hai nhà kết thành thông gia, tuy rằng song phương đều phản đối, cũng không dám cùng cha mẹ phản kháng, đây cũng là bi kịch cả đời của cha mẹ cô.

Kiều Vi Nhã còn đang ngủ, đồn công an phái người tìm được cô, sau khi Kiều Vi Nhã nghe được tin tức tưởng như sụp đổ .

Sau đó, Bảo Mặc cùng Trình Thiệu giúp cô lo liệu hậu sự cho ba mẹ, có thể xuất phát từ cảm kích, Kiều Vi Nhã đáp ứng cùng Bảo Mặc kết giao lại thủy chung không thể lún sâu vào trong tình yêu .

Thời gian của cô đều dành cho học tập cùng làm thêm, cô muốn tự mình nuôi sống bản thân, Bảo Mặc đành phải làm cùng cô. .

Chuyện này, không biết như thế nào rơi vào tai vợ chồng Bảo gia. .

Mẹ Bảo Mặc tìm được nơi Kiều Vi Nhã làm thêm, nói cho cô, không được qua lại cùng với con mình. .

Kiều Vi Nhã đáp ứng, nhưng không nói với Bảo Mặc là mẹ hắn đi tìm cô, Kiều Vi Nhã đột nhiên xa cách, làm cho Bảo Mặc như lọt vào trong sương mù, càng theo đuổi chặt chẽ .

Thời điểm năm hai, phòng ở Kiều gia đột nhiên bị đơn vị ba cô thu hồi chỉ bởi thường Kiều Vi Nhã một vạn tám, bởi vì phòng này lúc bàn giao là một vạn tám cùng phí xây dựng, mà một vạn tám này phải bán đi phòng ở của ông bà ngoại cô mới có, Kiều Vi Nhã, lập tức trở thành vô gia cư.

Nàng là người địa phương, đành phải tạm thời thuê một phòng ở nông thôn thành phố B đặt đồ dùng cũ trong nhà, nghỉ đông và nghỉ hè, đều phải liều mạng làm thêm kiếm tiền trả học phí, bốn năm đại học, cô vẫn lấy học bổng cao nhất của trường. .

Người đứng phía sau màn thu phòng ở của nhà cô, chỉ một mình Kiều Vi Nhã Biết, bởi vì sau khi không còn nhà ở, mẹ Bảo Mặc liền xuất hiện .

Thời điểm năm ba, trong lúc làm thêm Kiều Vi Nhã ngẫu nhiên quen biết với Cổ Khánh Nhất lúc ý mới từ quân đội phục viên, cha Cổ Khánh Nhất cho hắn đi cửa sau, cũng vào hệ thống công an, khi đó, Cổ Khánh Nhất đang trong thời gian thực tập. .

Ngay từ đầu Cổ Khánh đã cuồng nhiệt theo đuổi Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã có lẽ thật sự thích Cổ Khánh Nhất hoặc muốn thoát khỏi Bảo Mặc, ba tháng sau, đồng ý làm bạn gái Cổ Khánh Nhất, nhưng mà không bởi vì như vậy mà ảnh hưởng việc học tập của cô. .

Tuy rằng ngoài miệng Cổ Khánh Nhất đáp ứng, lúc có thời gian lại luôn đến trường học tìm cô, hình tượng cảnh sát đáng người cao lớn màu da lúa mạch, gần như trở lên quen thuộc với những người học đại học T. .

Bảo Mặc không lo lắng, bởi vì ngay cả cái bằng trung học Cổ Khánh Nhất đều không có, căn bản không thể so sánh cùng hắn, hắn chưa từng xem cổ khánh nhất làm đối thủ.

Ba mẹ Bảo Mặc, đột nhiên làm thủ tục xuất ngoại cho hắn. .

Cô chú Bảo Mặc, đều ở Mĩ, hơn nữa thành tích hắn rất cao, đi Mĩ thực dễ dàng. .

Ba mẹ Bảo Mặc hứa hẹn , nếu Bảo Mặc đi Mĩ học, qua vài năm rồi trở về, sẽ đồng ý hắn quen với Kiều Vi Nhã.

Bảo Mặc tin ba mẹ, tìm Kiều Vi Nhã lại đâu biết rằng, mẹ Bảo Mặc đã nói chuyện cùng cô, hết thấy cứ như vậy mà diễn ra, Bảo Mặc thập phần an tâm tiêu sái đi du học. .

Năm thứ hai, Trình Thiệu nói cho hắn, Kiều Vi Nhã đã thay lòng đổi dạ , hẹn hò với người khác . .

Bảo Mặc thương tâm, không còn quay về Trung Quốc, cho đến khi xuất hiện một lần nữa trước mặt Kiều Vi Nhã, hai người đã xa cách nhau được gần mười năm.

Bảo Mặc không thể quên đi đoạn tình cảm này, ở Mĩ mặc dù có phụ nữ nhưng không có quá nhiều cảm tình, thuần túy vì nhu cầu sinh lý mà thôi, tuy rằng cha mẹ Bảo Mặc vội vàng muốn bế cháu, cũng không dám thúc giục, lần này con trai ngoài ý muốn trở về, bọn họ thật vui vẻ .

"Cậu không nhớ rõ tiểu cảnh sát năm đó hay đứng trước cổng theo đuổi nàng ? Bọn họ đã kết hôn , Bảo Mặc, đừng nghĩ nữa, cảnh sát kia, tớ cũng biết, em vợ tớ cũng một cơ quan với hắn. " .

"Bọn họ hiện tại không tốt, đúng không, Trình Thiệu?" Tuy rằng là câu hỏi, khẩu khí lại rất chắc chắn , trong mắt Kiều Vi Nhã chất chứa u buồn, điều này đã nói lên hết thấy.

Trình Thiệu cho hắn một đám, có chút bất đắc dĩ nói, "Anh em, các người đã xa nhau bao nhiêu năm rồi, tớ thật sự không tin trên đời này còn có người si tình như vậy, tớ đoán, Kiều Vi Nhã nhìn đến cậu, khẳng định là một đường chạy trốn. " .

Bảo Mặc cười khổ gật gật đầu, Kiều Vi Nhã nhìn đến hắn, bỏ chạy tựa như gặp ôn dịch. .

"Cho nên tớ nói, cậu cũng đừng suy nghĩ, tính cách của cô ấy, cậu còn không biết sao? Hiện tại cô ấy sống rất tốt , ở bách hoá Trung Đại có hai cửa hàng, bây giờ có thể xem như một tiểu phú bà. Trước đó vài ngày tớ còn nghe cậu em vợ nói, nàng mua cho Cổ Khánh Nhất một chiếc mã 6 , cậu nói

xem nếu không phải có thực lực kinh tế, có thể mua mã 6 sao? Àizz! Sớm biết như thế này tớ lúc trước cũng theo đuổi cô ấy, một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu, tên Cô Khánh Nhất kia, con mẹ nó ngay cả phân trâu cũng không bằng, là một đồng phân chó!" .(mã 6: chả hiểu là xe gì cứ ghi nguyên gốc nhóa)

Bảo Mặc giật mình.

Trình Thiệu biết mình nói lỡ, cho dù hiện tại hắn không nói, Bảo Mặc cũng có năng lực biết được, nhắm mắt lại, hắn nói: "Lúc trước Cô Khánh Nhất bên ngoài có rất nhiều phụ nữ còn không chỉ có một người, nghe nói hiện tại muốn ở cùng một chỗ với một quả phụ mờ khách sạn, chính là tổng giám đốc Tiêu San của khách sạn nghỉ dưỡng ba sao La Mã. Người phụ nữ đó" Trình Thiệu khụ sách vài tiếng, không có ý tốt nỡ nụ cười. .

Trăm mặc chừng 5 phút, Bảo Mặc nói: "Nói như vậy, tớ trở về thật đúng lúc." .

Trình Thiệu há to miệng, không dám tin nhìn hắn, "Anh em, không có khả năng, lúc trước Cô Khánh Nhất có nhiều phụ nữ như vậy, Kiều Vi Nhã đều không ly hôn, hiện tại, cũng không có khả năng, cậu không có kết hôn, sẽ không biết, một người phụ nữ vì con cái, chuyện gì cũng đều có thể nhịn, lúc trước tớ cũng làm vài chuyện hỗn đản, gây ồn ào rất lớn, mọi người nhà bọn họ khuyên chúng tớ ly hôn, vợ tớ nói, em không thể làm con của em không có cha, họ hàng lúc ấy rất bức xúc, tớ tự tát mình mười mấy cái tát, bây giờ tớ tuyệt đối là ông chồng gương mẫu."

Bảo Mặc nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng! Được rồi, lãng tử, tối hôm nay tớ về nhà trước một chuyến, ngày mai trở lại tớ mời cậu ăn cơm"

"À đúng rồi, ngày mai là học lớp, cậu đi không?" .

"Kiều Vi Nhã đi không?"

Trình Thiệu lắc đầu, "Cô ấy chưa bao giờ đi." .

"Cậu nếu có biện pháp làm cho cô ấy đi, tớ sẽ đi." .

Trình Thiệu nhìn Bảo Mặc khi độc công tâm không cách nào cứu chữa, đâm một đấm, "Đi, tớ bảo Từ Linh đi tìm cô ấy, cô ấy vừa gặp Từ Linh, Từ Linh hẳn có biện pháp đã động nằng, lúc này cô ta vì một tên đàn ông đang nhờ tớ chút việc đó." .

"Từ Linh gái hồng lâu?"

"Tớ còn tưởng cậu chỉ nhớ Kiều Vi Nhã." Trình Thiệu cười ha hả trong văn phòng. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thành Sự Thật

Thời điểm Từ Linh gọi điện đến, Kiều Vi Nhã cũng không nhận được, cô mang theo con gái đến trung tâm bơi lội, gần nhà bọn họ có một hồ bơi cấp thành phố, các thiết bị chủ yếu đều rất tốt, cho nên Kiều Vi Nhã làm vé theo năm, mỗi tuần mang theo con gái đến hai lần.

Đồng Đồng rất thích bơi lội, vì vậy, Kiều Vi Nhã báo danh cho bé ở lớp bơi lội cung thiếu niên, thầy giáo lớp bơi lội là vận động viên nghỉ thi đấu, đã từng giành vô địch bơi bướm cả nước.

Hai mẹ con tắm rồi ra ngoài, theo thói quen Kiều Vi Nhã cầm điện thoại lên, có số lạ gọi cho cô hơn mười lần.

Cô suy nghĩ một chút rồi ấn gọi lại.

"Tiểu Vi, sao cậu không nhận điện thoại của tớ." Âm thanh kiều mị của Từ Linh khiến Kiều Vi Nhã cả người nổi da gà lên, cô nghĩ, bên người cô ta nhất định có đàn ông, nếu không sẽ không nói chuyện như vậy.

"Lúc đó tôi đang đi bơi."

"Nhà cậu ở chỗ nào, ngày mai tớ qua đón cậu hoặc là tớ đến Trung Đại tìm cậu."

Kiều Vi Nhã không nghe rõ, hỏi "Có chuyện gì sao?"

"Đương nhiên có chuyện, cậu quên chuyện học lớp tớ nói với cậu rồi sao? Tất cả mọi người muốn gặp cậu...cậu hàng năm đều không tham gia, lần này nhất định phải nể mặt tớ, đến đây đi."

Kiều Vi Nhã nhớ tới Bảo Mặc, hiện tại hắn cũng ở thành phố B này. Hắn nhất định sẽ tham gia, hắn luôn luôn là nhân vật tạo phong vân, hưởng

chị, hần cũng rất nhiều năm không hề lộ diện, hần và Trình Thiệu như hình với bóng, có Trình Thiệu ở đây, làm sao có thể thiếu hần.

Suy nghĩ một chút, Kiều Vi Nhã từ chối: "Từ Linh, thật xin lỗi, tôi không có thời gian."

"Tiểu Vi, tớ sớm đoán được cậu sẽ tìm cơ, nói cho cậu biết, tất cả các bạn học nói, nếu như cậu không đi, chúng tớ liền mở hộp lớp trong nhà cậu, chúng tớ chấp nhận cậu." Âm thanh của Từ Linh ở đầu điện thoại bên kia kêu lách cách như tiếng bóng ngô, nói gần mười phút, Kiều Vi Nhã cảm thấy điện thoại cũng bắt đầu nóng lên.

Thật vất vả mới dừng lại được, Kiều Vi Nhã cười khỏ, thật không hổ là gái hồng lâu chính cống, thật là nhanh mồm nhanh miệng, "Từ Linh, Trình Thiệu có đi không?"

"Trình Thiệu?" Từ Linh ngoảnh đầu lại liếc nhìn Trình Thiệu, cười nói: "Hiện tại Trình Thiệu đang bị vợ quản, buổi tối nhất định sẽ về nhà, không đi đâu được."

Thành phố B cũng không lớn như Bắc Kinh, cho nên Kiều Vi Nhã cũng mơ hồ nghe qua chút tin đồn oanh động của Trình Thiệu, cũng cười theo, "Cô nói thời gian đi."

"Ba giờ rưỡi chiều mai, địa điểm là suối nước nóng Kim Thái Dương, chủ nhật trở về. Trưa mai tớ đến Trung Đại đón cậu, được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, "Được, chỉ là, tớ muốn dẫn con gái theo."

"Được, có đi cùng chồng luôn không?" Ở bên kia, Từ Linh cười lớn.

Đã quyết định như thế nên Kiều Vi Nhã gọi một cuộc điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, hần hần là rất cao hứng khi mình đi ra ngoài đi, ba tháng này, coi như hần không yêu cầu ra ở riêng, cô cũng sẽ nghĩ biện pháp để không ở cùng một chỗ với Cổ Khánh Nhất.

Đồng Đồng rất ít đi theo mẹ ra ngoài chơi, người làm buôn bán luôn thân bất do kỷ, cũng may Tiểu Vương đủ tận tâm, cho dù cô không đến, Tiểu Vương cũng sẽ mức bán hàng hôm đó đưa tới cho cô.

Kiều Vi Nhã điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh vừa nghe nói cô mang theo con gái đi hai ngày, rất vui mừng mà đồng ý luôn, cũng nói mấy ngày này đơn vị hần làm thêm giờ, hần không thể quay về.

Kiều Vi Nhã cười lạnh không ngừng, thật không rõ làm sao trước đây mình luôn tin tưởng hần bịa đặt lung tung như vậy.

Sáng ngày thứ hai, Kiều Vi Nhã mang theo Đồng Đồng cùng hai bộ quần áo, một chút đồ rửa mặt, trực tiếp đi Trung Đại, cô không muốn Từ Linh biết nhà mình ở chỗ nào, lần này, cô sẽ không tiếp tục dẫn sói vào nhà nữa.

Dưới tình huống bình thường, buôn bán buổi sáng cũng không tốt bằng buổi chiều.

Đến cửa quầy hàng, Kiều Vi Nhã mới phát hiện hôm nay thêm một người, Ngô Đức Hân, cô dường như quên mất người này, không nghĩ cô ta còn đến rất sớm.

Cổ Khánh điện thoại cho cô, nói muốn Ngô Đức Hân ở trong nhà, cô cự tuyệt rất dứt khoát, không thể dàn xếp thêm.

Từ trước tới nay Cổ Khánh Nhất chưa bao giờ thấy Kiều Vi Nhã cương quyết như thế, cho tới bây giờ mình nói gì cô ấy đều nghe nãy.

Hai gian phòng đối diện phòng bọn họ, là tự xây, lầu trên lầu dưới gần 100m vuông, bởi vì là ở trung tâm thành phố, nếu cho thuê, ít nhất phải hơn hai ngàn tệ. Bên trong đều đề vôi vóc của Kiều Vi Nhã, cô ngoại trừ cung cấp cho cửa hàng mình, một vài tiểu hộ tiểu thương lân cận cũng đến mua buôn ở chỗ cô, cho nên trữ lượng hàng tích trữ trong nhà rất lớn.

Mặt khác, còn có một gian thư phòng, tất cả bên trong đều là tàng thư, tranh chữ của ông ngoại Kiều Vi Nhã cùng với một chút di vật cha mẹ của cô lưu lại.

Cổ Khánh một do dự một chút, nghĩ tới mình có chìa khóa trong nhà, phòng ốc cũng do mình đứng tên, cũng chưa tranh chấp cùng Kiều Vi Nhã, bảo mình sẽ cùng mẹ nói chuyện này để cho cô không cần lo lắng.

Lo lắng! Kiều Vi Nhã chưa bao giờ lo lắng những thứ này, cô đã biết kết cục sẽ không bao giờ là đứa ngốc nhần nhịn chuyện như trước nữa rồi.

Kiều Vi Nhã chỉ thân nhiên gật đầu chào cô ta, để Đồng Đồng ở cửa quầy hàng, dẫn Tiểu Vương ra.

"Tiểu Vương, một phen tiền cũng không thể để cho cô ta tiếp xúc, thông tin của khách hàng cũng không cần đưa cho cô ta, chú ý cô ta nhiều một chút."

Tiểu Vương là một cô nương mập lùn, hai lúm đồng tiền, da thịt trắng nõn, cười hết sức đáng yêu, miệng đặc biệt ngọt, khách hàng cũng rất ưa thích cô.

Tiểu Vương hí hóp nói: "Vi tỷ, em cảm thấy rằng tỷ giống như khác trước."

Dĩ nhiên không giống nhau, Kiều Vi Nhã cười nói: "Sao không giống nhau, nhiều hơn một con mắt?" Cô nổi lên ý đùa cợt với Tiểu Vương.

Tiêu Vương rất nghiêm túc gật đầu một cái, "Vi tỷ, tỷ mấy ngày trước vẫn luôn u buồn, hiện tại, giống như nhiều hơn một sự quyết tâm, sức mạnh này trên người tỷ tựa như lúc hai chúng ta mới quen."

Thời điểm Kiều Vi Nhã thuê quầy hàng ở Trung Đại, Bách hoá Trung Đại mới vừa khai trương không quá hai năm, buôn bán không tốt, Kiều Vi Nhã cầm bản mẫu vải vóc, tự mình tìm khách hàng, khách sạn, trung tâm ăn uống, sở chiêu đãi cùng cơ quan đơn vị, rốt cuộc cố gắng làm được đơn quy mô ngày nay.

"Tiêu Vương, chỉ cho em một nhiệm vụ đặc biệt với người ta, trong vòng một tháng, nghĩ biện pháp tìm được đủ lý do để đuổi Ngô Đức Hân."

Tiêu Vương cười nói: "Vi tỷ yên tâm, em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn." Nói xong, còn dí dõm đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh.

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, Tiêu Vương thật là một người hay đùa, luôn có biện pháp làm cho cô cười.

Trở lại cửa quầy hàng, Ngô Đức Hân đang nói chuyện cùng Đồng Đồng, không biết đang hỏi cái gì, Đồng Đồng hình như không muốn để ý đến cô ta, cầm Baby trong tay không yên lòng trả lời.

Quầy hàng tổng cộng có bốn người, cộng thêm Ngô Đức Hân là năm người.

Thời điểm Kiều Vi Nhã ở quầy hàng, chính nàng cũng làm việc, bốn bàn máy may, căn bản không có thời điểm nhàn rỗi.

Kiều Vi Nhã hỏi Ngô Đức Hân, "Đức Hân, cô biết dùng máy may không?"

Ngô Đức Hân lắc đầu, hình như rất là khinh thường, "Bên kia nhà chúng ta đều tự mua quần áo mặc, ai còn dùng đồ vật này, từ nhỏ đến lớn ta học tập tốt nhất trong nhà, trong nhà không nhớ để ta phải làm việc."

Kiều Vi Nhã lạnh nhạt nói: "Đức Hân, bắt đầu từ hôm nay, trước tiên cô học đập máy may, đây là đồ điện, cho nên cô phải cẩn thận một chút."

Tiêu Vương đi tới, thân mật thăm thiết hỏi kéo Ngô Đức Hân nói: "Vi tỷ ở chỗ này cũng phải làm việc, người là thân thích của Vi tỷ nhà chúng ta, so với chúng ta càng phải ra sức làm việc mới được, buôn bán cùng đi học cũng không giống nhau, đi học học chút chuyện này nợ lại không thể no bụng."

"Ta học tài vụ và kế toán chuyên nghiệp, ta có chứng chỉ kế toán."

Tiêu Vương nở nụ cười, "Chúng chỉ Kế toán Vi tỷ chúng ta cũng có, Vi tỷ chúng ta còn là tốt nghiệp đại học đó, tỷ ấy bây giờ đang đăng kí thi kế toán cao cấp, hơn nữa, Vi tỷ chúng ta còn có chứng chỉ anh ngữ cấp sáu! Cùng người nước ngoài nói chuyện không tốn chút sức nào, Vi tỷ chúng ta còn có bằng lái, còn có thể nói tiếng Pháp, lần trước có một người Pháp đến mua rèm cửa sổ, đi đến nhà ai cũng nghe không hiểu, cuối cùng Vi tỷ nhận bán hàng, phổ biến rèm cửa của chúng ta, cho đến bây giờ nói về học tập, duy nhất chỉ có Vi tỷ, cô chỉ tốt nghiệp trung cấp, chớ đặc chí ở trước mặt ta!"

Thời điểm Tiêu Vương nói điều này, dương dương tự đắc cùng khinh thường đối với cô ta làm mặt của Ngô Đức Hân đều đỏ, dĩ cô chưa nói chuyện này với cô, chỉ bảo để cô quản tiền, thay biểu thức cô đem tiền lấy tới, tiền kiếm nơi này, cũng phải là của biểu thức cô.

Đi nói, biểu thức này, là một kẻ đàn, kẻ ngu? Ngô Đức Hân cười khổ, có kẻ ngu như này sao?

Có lẽ hôm nay nên trở về thương lượng cùng đi một chút, biểu thức này, cũng không dễ đối phó, biểu thức muốn cô trong vòng một tháng tra rõ ràng biểu thức đến cùng có bao nhiêu tiền, nhìn ý tứ của Kiều Vi Nhã, cũng không tính để cho cô trông nom sổ sách, tra thế nào?

"Biểu thức, ta có chút nhưc đầu, ngày mai trở lại được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, "Được, khi nào tới đều được?"

"Thảm đem chìa khoá trong nhà đưa ta, ta đi nằm một lát."

Kiều Vi Nhã ngờ ngẩn, cô ta thật đúng là vô cùng trực tiếp, muốn vào trong nhà, làm sao có thể như thế được?

Tiêu Vương vừa nhìn ánh mắt cô, lập tức cười nói: "Trong nhà Vi tỷ không ai, người lại nhưc đầu ai sẽ chăm sóc người nhà, hay là đi chỗ ta đi, dù sao về sau chúng ta ở cùng một chỗ, Vi tỷ, chị xem cửa hàng, em đưa cô ấy trở về, vừa đúng mấy ngày nay em gái em đến, để cho em gái em chăm sóc cô ấy vậy."

Ngô Đức Hân không nghĩ tới, Kiều Vi Nhã cũng không tính đưa chìa khoá cho cô, có lẽ chính mình không nên tìm cô lấy chìa khoá, hẳn lên lấy ở chỗ biểu thức.

"Quên đi, ta còn có thể nhịn được, Tiêu Vương, người tới dạy ta đập máy may."

Lời nói của Ngô Đức Hân, lại nhắc nhở Kiều Vi Nhã.

"Đồng Đồng, con ở chỗ này chơi một lát, mẹ đi một chuyến xuống tầng dưới."

Hàng kim khí nhỏ đều đặt tại tầng một ở Bách hoá Trung Đại.

Đồng Đồng hiểu được, tự mình chơi, không có quấy rầy Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã đi xuống tầng một, trực tiếp đi quầy chuyên doanh hàng kim khí nhỏ mua khóa.

Cô cũng coi như hộ buôn bán lâu năm rồi, hơn nữa, tính cách tốt lại xinh đẹp, cho nên, người buôn bán tại Trung Đại, có rất ít người không biết cô.

Cửa hàng bán khóa, là người Ôn châu, Tiểu Thẩm, nói chuyện khôi hài, năm nay chỉ có hai mươi tuổi, thấy Kiều Vi Nhã, mỗi lần đều cười ha hả kêu một tiếng Vi tỷ.

Tiểu Thẩm đề cử cho cô vài loại khoá mới an toàn cáo, cũng hỏi cô lắp ở chỗ nào, anh trai hẳn hôm nay cũng ở đây, có thể đi lắp giúp một tay.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, cười bảo làm phiền hân.

Tiểu Thẩm sung sướng phát tay một cái, hai người trực tiếp ra khỏi Trung Đại, lấy xe đến nhà Kiều Vi Nhã.

Phòng tự xây đối diện, hai cánh cửa lầu dưới, bốn cánh cửa trên lầu, tất cả Kiều Vi Nhã đều đã đổi khoá mới, cô còn suy tính, có nên trang bị thêm một cửa chống trộm hay không.

Phòng đối diện, cũng không có gì thuộc về Cổ Khánh, Cổ Khánh Nhất bình thường cũng chẳng hỏi đến chuyện buôn bán, chỉ thời điểm lấy tiền của cô, mới có thể hỏi đôi câu.

Lắp đặt khoá xong, Kiều Vi Nhã đưa Tiểu Thẩm cầm một chai đồ uống lạnh, hai người đi xe trở về.

Tiểu Thẩm vừa cỡi xe vừa cười nói: "Vi tỷ, bọn họ đều nói trong nhà của chị đặc biệt sạch sẽ, bây giờ em thật tin tưởng rồi, vừa rồi ở trong nhà chị, đặt chân cũng không dám, chị suốt ngày lo trong lo ngoài, trong nhà còn vệ sinh sạch sẽ như vậy, thật sự rất khó."

Kiều Vi Nhã đúng là rất vội, Cổ Khánh thường không về nhà ngủ, cô lại không thích xem TV, liền dứt khoát đăng kí lớp học thêm bên ngoài, những năm này, cô đăng kí bao nhiêu lớp, chính mình cũng không đếm hết nữa rồi.

Bây giờ Cô còn làm kiêm chức kế toán cho hai công ty nhỏ, một tháng chỉ làm vài ngày, mặc dù tiền không nhiều lắm, cũng coi như học có chỗ dùng, điều này làm cho cô rất thỏa mãn, chỉ là cô cũng không có nói cho Cổ Khánh Nhất, như thế nào Cổ Khánh Nhất cũng sẽ không nghĩ tới cô còn có thể đi làm kiêm chức.

Người cùng làm ăn buôn bán, phần lớn đều là người ngoại tỉnh, người địa phương giống như cô rất ít, người làm ăn thích học tập lại càng thêm hiếm thấy, cho nên, cô hàng năm đều được bầu thành ngôi sao Trung Đại, thu hoạch một chút tiền thưởng

Vừa ăn cơm trưa xong, Từ Linh đã đến.

Lúc trước, Từ Linh cũng chưa đến quầy hàng của cô, cũng may không khó tìm.

Từ Linh nhìn mọi người buôn bán bận bịu trong quầy hàng của cô, trong lòng rất hâm mộ, bạn học này của mình, học giỏi, buôn bán cũng có thể làm tốt như vậy, tại sao lại quen biết một người đàn ông tệ như thế, cho nên mới nói, cuộc sống không thể nào thập toàn thập mỹ .

Kiều Vi Nhã cùng Tiểu Vương nói mấy câu, đem chìa khóa phòng kho lên lên đưa cho cô ấy, liền dẫn con gái rời đi.

Ngô Đức Hân nhìn bóng lưng Kiều Vi Nhã, nhớ tới lời nói của dì, không khỏi thở dài một cái.

Từ Linh vừa đi vừa hỏi "Tiểu Vi, nơi này còn có cửa hàng trống không? Tìm cho tớ một cái như thế nào? Không nghĩ tới loại địa phương như Trung Đại này lại thật kiếm ra tiền, còn có vài phần người nước ngoài tới mua đồ."

Trước khi sống lại, Từ Linh tìm cô, cô giúp một chút, cơ hồ cho Từ Linh thuê một cửa hàng giá cả ổn định, kết quả lại là giống như nông phu cứu xà. (nông phu cứu xà: chắc điên có gì đó□))

Kiều Vi Nhã cười nói: "Cửa hàng ở Trung Đại, hiện tại rất khó thuê được, buôn bán tốt, không người nào nguyện ý chuyển nhượng . Lại nói cô muốn quầy hàng làm cái gì, làm ăn rất mệt mỏi."

Từ Linh bĩu môi, "Cậu có phải sợ tớ giành buôn bán của cậu phải không, cậu không giúp một tay, tớ đi tìm người khác, làm ăn dù sao cũng kiếm nhiều tiền hơn so với đi làm, cậu xem tớ hiện tại có bốn miệng chờ ăn đấy."

Kiều Vi Nhã không muốn tranh chấp cùng với cô ta, yếu ớt cười nói: "Nếu cô thật sự đồng ý, tôi giúp cô hỏi một chút, nhưng không chắc chắn rằng hỏi thì được."

Lúc này Từ Linh mới nở nụ cười, vỗ vỗ bả vai của cô, "Lời này nghe lọt tai hơn nhiều, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng là bạn học cũ, cậu không giúp tớ thì giúp ai."

Đi tới ngoài cửa lớn bãi đậu xe, Từ Linh lôi kéo cô đi tới trước một chiếc Honda.

Thấy người trong xe, Kiều Vi Nhã dự cảm, hộp lớp lần này, tuyệt không đơn giản.

Người trong xe đã mở cửa xe, một tay đặt ở trên cửa xe, lưu manh hỏi: "Bạn học cũ, thế nào vừa nhìn thấy ta, ngay cả cười một cái cũng không có."

Kiều Vi Nhã cười khổ, "Trình Thiệu, cậu suy nghĩ nhiều rồi."

Trình Thiệu bước nhanh tới, ôm lấy Đồng Đồng, "Đồng Đồng đúng không? Chú giúp cháu tìm một người bạn nhỏ làm bạn."

Đồng Đồng khéo léo hô một tiếng thúc thúc, Trình Thiệu mở ra cửa sau xe, bên trong ngồi một bé trai ba bốn tuổi, "Duệ Duệ, đây là tỷ tỷ, hai người các người ngồi cùng chỗ, đừng bắt nạt bạn, bạn học cũ, nghe nói kỹ thuật lái xe của cậu không tệ, cậu lái xe, tớ trông con gái."

Từ Linh đã lên một chiếc bảo mã(BMW) bên cạnh, thúc giục bọn họ.

Kiều Vi Nhã liếc mắt nhìn người trong xe thể thao, là A Thái hôm đó cùng Từ Linh ở Khổng Đức Cơ ăn cơm.

Chuyện cho tới bây giờ, Kiều Vi Nhã đã không còn lựa chọn nào khác, không thể làm gì hơn là ngồi vào buồng lái, trơ mắt nhìn Trình Thiệu ngồi vào phía sau, cùng hai đứa nhỏ trò chuyện giết thời gian.

Kiều Vi Nhã nổ máy xe, lái đi ra ngoài, sau khi ra khỏi bãi đậu xe, Trình Thiệu mới lên tiếng: "Kiều Vi Nhã, cậu không muốn đi, là bởi vì sẽ gặp người đó, phải không?"

Kiều Vi Nhã thờ dãi một cái, "Trình Thiệu, cậu biết rõ tình huống của tớ bây giờ, vì sao còn phải làm khó tớ?"

"Kiều Vi Nhã, không phải là tớ làm khó dễ cậu, là cậu tự mình làm khó mình, đời người dài bao nhiêu đâu, cậu sao phải để cho mình sống không vui vẻ."

"Tớ có con rồi."

Trình Thiệu cười nhạt, "Tớ sớm liền đoán được cậu sẽ nói như vậy." Có con ở đây, bọn họ cũng không tiện nhiều lời, hai người lại bắt đầu tán gẫu chút chuyện khác.

Suối nước nóng Kim Thái Dương là làng du lịch rất nổi tiếng ở thành phố B, ở vùng ngoại thành, cảnh sắc ưu nhã, không khí trong lành, thiết bị đầy đủ, công viên nước, tự mình hái đồ này nọ, thả câu, ăn uống nghỉ chân, văn nghệ biểu diễn, tắm rửa nước nóng, trung tâm thể hình, đầy đủ mọi thứ. Là trung tâm nghỉ dưỡng lớn nhất thành phố B, cũng là trung tâm nghỉ dưỡng buôn bán tốt nhất.

Kiều Vi Nhã đã từng đi qua một lần là dẫn người nhà Cô gia cùng đi, chơi ba ngày, tốn hơn một vạn đồng, mẹ chồng cô vừa mắng cô phá gia chi tử, vừa mắng cô keo kiệt, ba ngày căn bản không chơi đủ.

Trên xe tốc độ cao, Trình Thiệu nói: "Kiều Vi Nhã, có một số việc tránh không thoát, hần trở lại, hơn nữa, nhiều năm như vậy, vẫn không có bạn gái, một lát cậu gặp được hần, chuyện của các cậu, tớ cũng không tiện nhúng tay, dù là cự tuyệt hần, cậu cũng có thể trước mặt hần nói rõ ràng, cậu cũng biết tính hình người đó, chỉ cần thứ hần thích, quyết không buông tha."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Biết

Xe chậm rãi lái vào cổng chào cổ kính của khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, dừng ở bãi đậu xe.

Trình Thiệu mở cửa xe, mỗi tay ôm một đứa, quay đầu lại cười nói: "Có vẻ con gái cậu được nuôi rất tốt nhỉ? Hay chúng ta quyết định hôn nhân cho hai đứa đi."

"Đừng làm rộn, con trai của cậu mới ba tuổi, con gái tớ đã năm tuổi rồi, để con gái tớ làm nha đầu cho con trai cậu sai sử, lừa gạt trẻ nhỏ là không được!" Kiều Vi Nhã nhận lấy Đồng Đồng, không ngờ Đồng Đồng ôm cô của Trình Thiệu không buông tay, "Con muốn chú ôm."

Trình Thiệu cười hà hà, "Thế nào, Kiều Vi Nhã, cậu xem xem, con gái cậu phản bội cậu luôn rồi. Nhìn xem con tớ này, bộ dáng thật tốt nhá, môi hồng răng trắng, đôi mắt to tròn, trưởng thành nhất định đẹp trai giống tớ, hiện tại cậu không đồng ý về sau cũng không được hối hận đâu."

Trên đường hai người cười nói, Từ Linh theo phía sau cả răng cũng chưa luôn rồi, ánh mắt của A Thái nhìn Kiều Vi Nhã, càng thêm phức tạp.

Cửa lớn trong suối nước nóng Kim Thái Dương, là một mặt trời được cách điệu mang ánh vàng rực rỡ, vào cửa chính, hành lang cổ kính nguy nga lộng lẫy.

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa chính liền ngầy người, Bảo Mặc thật sự đang đứng cạnh đài phun nước trong hành lang, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía cô, dường như trong trời đất này chỉ còn lại mình cô, mọi người cùng mọi vật, chỉ là bối cảnh mà thôi.

Khoảng cách giữa hai người chỉ mười mấy thước, mười mấy thước này lại đủ để cho lòng của hai người vượt qua thời không, cách xa nhau vạn dặm.

Trình Thiệu thúc giục Từ Linh đi phía sau, "Từ Linh, nhanh lên một chút, chúng ta đi trước."

Từ Linh đương nhiên hiểu ý, trong nháy mắt thấy Bảo Mặc, cô ta đã hiểu, tại sao Trình Thiệu gọi điện thoại cho mình.

Đồng Đồng chỉ cùng mẹ vẫy vẫy tay một cái, sau đó thật vui vẻ đi theo Trình Thiệu.

Bảo Mặc đi tới, cúi đầu nhìn Kiều Vi Nhã đang vuốt chìa khóa, "Vi Vi, em Em đã đến rồi."

Kiều Vi Nhã phản ứng kịp, Trình Thiệu không nói cho cô biết, tập hợp tại nơi nào, Kim Thái Dương lớn như vậy, nếu không đi theo Bảo Mặc, một lát nữa khẳng định không tìm được bọn họ.

Lấy lại bình tĩnh, Kiều Vi Nhã lộ ra một nụ cười thần nhiên, "Bạn học cũ, đi thôi, đừng làm cho bọn họ chờ."

Bạn học cũ, ba chữ này, kích thích Bảo Mặc thật sâu.

Hắn tóm tay Kiều Vi Nhã lên, lúc này mới phát hiện ra, tay của cô đã không còn nhẵn nhụi như năm đó, những chỗ mềm mại trên tay tất cả thay bằng những vết chai thật dày, có thể suy ra, những năm này cô chịu khổ thế nào.

Sự cứng rắn trong lòng Bảo Mặc, lập tức lại mềm nhũn, hắn có thể quyết đoán sát phạt ở trên thương trường, nhưng với người con gái này, vĩnh viễn đều dịu dàng nhân nhượng cùng ấy này.

Nếu như năm đó hắn không hề rời đi làm sao sẽ để mất cô, đứa bé kia, rõ ràng phải là con gái của hắn.

"Vi Vi." Trong lúc vô tình, Bảo Mặc phát hiện có rất nhiều người đang nhìn chăm chú bọn họ, liền bước nhanh hơn, mang theo Kiều Vi Nhã lên lầu.

"Bọn họ ở phía trên?" Kiều Vi Nhã có chút buồn bực, lên lầu hai, chính là nơi dành cho khách, tổng cộng tám tầng đều là phòng khách, hội nghị trung tâm..., trong đại viện phía sau, còn có nhà trọ cùng biệt thự sang trọng, địa phương vui chơi chính cũng không ở trong toà nhà này.

Cô thấy rõ ràng bọn Trình Thiệu đi qua đại sảnh, hướng về phía sau.

Bảo Mặc luôn luôn cường thế, hiện tại hắn cũng không muốn nghe kháng nghị của Kiều Vi Nhã.

Hắn không đi vào thang máy, lại lên thêm một tầng, dừng lại ở cửa một gian phòng trên hành lang.

Cắm thẻ vào, cánh cửa mở ra.

Kiều Vi Nhã bị hắn lôi vào.

Nhìn gương mặt phòng bị của Kiều Vi Nhã, Bảo Mặc cười khò, "Vi Vi, em xem anh là loại người nào?"

Sau khi Bảo Mặc ngồi xuống, Kiều Vi Nhã ngồi ở đối diện hắn.

"Anh kéo em vào đây làm gì? Bảo Mặc, em bây giờ là phụ nữ đã có chồng, anh đừng"

"Anh đừng làm sao?" Bảo Mặc cắt đứt lời Kiều Vi Nhã, "Vi Vi, em thật tính sống cùng tên cầm thú kia cả đời sao? Em có biết hắn bây giờ hắn ở bên ngoài có người khác không? Em có bối cảnh của người đàn bà kia như thế nào không? Em có biết. . . ."

Kiều Vi Nhã nhàn nhạt cắt đứt lời Bảo Mặc đang kích động, "Bảo Mặc, đừng nói nữa... Em đều biết, người đàn bà kia, đầu tiên là người tình của một người Đài Loan, sinh cho hắn một đứa con trai, một bé gái, sau đó hắn ta trở về Đài Loan, đưa theo con trai, con gái cùng khách sạn để lại cho cô ta, sau đó, cô ta lại trở thành người tình của một quan chức cấp cao nhưng sau đó bởi vì hắn lên chức, sợ tiền đồ bị ảnh hưởng, cho nên hai người mới chấm dứt, cơ duyên xảo hợp, để cho cô ta quen với Cố Khánh Nhất, sau đó ở cùng một chỗ với Cố Khánh Nhất, chuyện này xảy ra đã hơn một năm, nhưng mà, Bảo Mặc đây là chuyện riêng của em, anh không có lý do để can thiệp."

"Em Em cư nhiên cũng biết, em còn sống cùng với hắn, em tình nguyện lựa chọn một tên cặn bã, cũng không cần anh, tại sao!" Cảm xúc của Bảo Mặc lần nữa trở nên kích động, hắn cho là Kiều Vi Nhã không biết chuyện, không ngờ, Kiều Vi Nhã biết so với hắn cũng không thiếu là bao.

Nếu là trước khi sống lại, Kiều Vi Nhã hắn không biết chuyện, nhưng bây giờ, tất cả đều bất đồng, cô biết những chuyện này, cũng không ngạc nhiên.

Kiều Vi Nhã bình tĩnh nhìn Bảo Mặc, chậm rãi nói từng chữ: "Bảo Mặc, em sẽ ly hôn, nhưng mà, sau khi ly hôn cũng sẽ không ở cùng một chỗ với anh, giữa chúng ta, cho tới bây giờ đều không ở trên một con đường, chênh lệch giữa chúng ta quá lớn, trước kia không thích hợp, hiện tại lại càng không thích hợp!"

Bảo Mặc rút cuộc bộc phát, hắn chột đứng lên, đi tới trước mặt Kiều Vi Nhã, từ trên cao nhìn xuống cô, ngực nhấp nhô bất định, đáy mắt cuộn sóng

mãnh liệt, "Vi Vi, tại sao? Ngày hôm sau khi anh về qua nhà, đã thương lượng qua cùng cha mẹ, cha mẹ anh cũng không phản đối hôn sự của anh, mẹ anh nói, nếu như em ly hôn, sẽ đồng ý đón em vào cửa. Bảo gia chúng ta không phải giống như em nghĩ coi trọng quan niệm môn đăng hộ đối, hơn nữa, bọn họ rất tôn trọng em.em." Bảo Mặc khổ sở nhắm mắt lại, trong mắt Kiều Vi Nhã , không có một tia ôn nhu, hấn bắt đầu hoài nghi, năm đó, bọn họ thật sự chưa từng yêu nhau.

Thân thể mềm mại của Kiều Vi Nhã chấn động, mẹ của hấn đã biết, lần này, sẽ mang đến loại ảnh hưởng như thế nào đây?

Tại sao sau khi cô sống lại, mọi chuyện vẫn không thể như ý.

Nhìn gương mặt bi thương của Bảo Mặc, trong lòng cô cũng không chịu nổi, nhưng mà, tâm địa cô phải cứng rắn lên bởi cô bây giờ, mặc dù có chút tài sản, nhưng cô có con, nhất định phải suy tính cho con cô.

"Bảo Mặc, cầu xin anh bỏ qua cho em.ở trong lòng của em, đã sớm không còn có anh."

"Vậy trong lòng của em có ai! Tên căn bã kia sao? Hấn so với anh đẹp trai, có tiền hơn, si tình với em hơn, hay là. về phương diện kia hấn tương đối mạnh, có thể thỏa mãn em? Anh cũng có thể như thế, anh cũng có thể thỏa mãn em như hấn!"

Bỗng chốc, Kiều Vi Nhã đứng lên, đánh một bạt tai trên mặt hấn, bờ môi run rẩy , nửa ngày mới nói ra hai chữ, "Vô si!"

Bảo Mặc ôm mặt, trong lòng cực kỳ hối hận, hấn cũng muốn đánh chính mình là một bạt tai, lời nói khốn kiếp như vậy, làm sao có thể nói ra từ trong miệng hấn

Kiều Vi Nhã vừa đi mấy bước, liền bị Bảo Mặc ôm lấy từ phía sau, "Vi Vi, thật xin lỗi, anh mới vừa rồi tức giận, nói không lựa lời, tha thứ cho anh, đó không phải là lời thật lòng của anh. Vi Vi, đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không thể quên em, anh cho rằng, chúng ta còn có thể trở lại quá khứ , là anh quá tự tin rồi, mới để em chịu khổ nhiều như vậy, Vi Vi ly hôn với hấn đi, anh giúp em, về sau, anh sẽ chăm sóc em"

Thân mình Kiều Vi Nhã trở lên cứng ngắc, nghe Bảo Mặc nói xong, cô hít một hơi thật sâu, "Bảo Mặc, thật xin lỗi, em cũng vậy, không bình tĩnh lắm, giữa chúng ta, thật sự đã qua, cho dù ly hôn, chúng ta cũng không thích hợp ở cùng nhau, em chỉ muốn yên lặng làm ăn, nuôi lớn con cái, những thứ khác, đã không muốn quan tâm nữa."

"Vi Vi, em mới hai mươi tám tuổi, không phải 48, 68, em còn có rất nhiều thời gian, anh không phải Cổ Khánh Nhất, không phải tất cả nam nhân đều giống loại căn bã kia."

"Bảo Mặc, anh buông em ra trước, chuyện này, sau này chúng ta hãy nói, mặc kệ nói thế nào, em bây giờ là gái đã có chồng, trước khi em chưa ly hôn, không muốn cho người khác nắm đằng chuôi, nếu như anh thật muốn tốt cho em, bây giờ nên đi tham gia họp lớp, được không?"

Bảo Mặc mừng rỡ khi hai người có chuyển biến , mặc dù biết, có thể lần này cô chỉ nói qua loa, không sao cả, lần này, hấn có nhiều thời gian cùng cô dây dưa.

Tối ngày hôm qua, hấn cũng đã nói cùng cha mẹ, muốn đem công ty thiết lập tại thành phố B, thành thị duyên hải này rất chiều chuộng các xí nghiệp nước ngoài, bây giờ hấn là người Mỹ gốc Hoa, có thể hưởng thụ rất nhiều chính sách ưu đãi.

Rất kỳ quái chính là cha mẹ hấn cũng không phản đối quá nhiều liều đồng ý, thậm chí, hấn nói tới Kiều Vi Nhã, bọn họ cũng không phản đối, thấy hấn vài năm ở lại nước ngoài không trở lại, thật sự dọa cha mẹ hấn sợ.

Để cho hấn không có nghĩ tới là trở ngại giữa hai bọn họ, lại đến từ Kiều Vi Nhã, có phải trong lòng của Kiều Vi Nhã, thân phận của hấn thực sự chỉ còn sót lại vị trí của một người bạn học mà thôi.

"Vi Vi, mặc kệ em là gat anh, hay là nói thật, anh đều xem như em đã đồng ý, anh đã trở lại, cũng sẽ không có lý buông tha cho chính mình." Bảo Mặc vừa nói xong liền mang theo cô ra ngoài, không cho cô có nửa phần kháng cự.

Kiều Vi Nhã cười khổ, nếu như các bạn học thấy cô cùng Bảo Mặc đồng thời xuất hiện, nhất định sẽ mơ tưởng viễn vông, tốc độ truyền bá lời đồn tại thành phố B luôn luôn nhanh hơn cả Bom Nguyên Tử, có lẽ ngày mai Cổ Khánh Nhất sẽ biết Bảo Mặc trở lại.

Thời điểm hai người xuất hiện tại biệt thự, trên mặt mọi người cũng thật bình tĩnh.

Mười mấy người ở thành phố B, phần lớn cũng đã trở thành tinh anh trong mọi ngành nghề, cho nên thường xuyên cử hành các hoạt động để tình cảm thêm gần nhau.

Bảo Mặc vừa xuất hiện, mọi người đều hiểu, Bảo Mặc vì sao mà đến.

Đối với sự xuất hiện của Kiều Vi Nhã phần lớn bọn họ đều thần phục vẻ đẹp trước sau như một của cô.

Cảm giác xa cách do tốt nghiệp rất nhiều năm chưa từng liên hệ rất nhanh bị nhiệt tình của mọi người ép xuống.

Biệt thự cũng là một phần của khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, biệt thự chia làm ba tầng, hai tầng là phòng khách, lầu một là phòng tiếp khách, còn có tiền sảnh, karaoke, quầy bán rượu, nhà com buffett, suối nước nóng trong nhà.

Lần này mấy người kết hôn cũng mang con đến, xem ra Trình Thiệu đã an bài từ trước.

Sớm có nhân viên phục vụ chăm sóc ăn uống cho mấy đứa nhỏ, sau đó đi sân chơi trong suối nước nóng, chỗ đó có khu vui chơi đặc biệt dành thiếu nhi.

Mọi người cố ý tránh né một số đề tài, cũng không ai hỏi Bảo Mặc những năm gần đây sống như thế nào, Kiều Vi Nhã những năm này ra sao, tán gẫu đều nói chuyện năm xưa.

Bảo Mặc không e dè ngồi ở bên cạnh Kiều Vi Nhã, có người nói chuyện với hắn, hắn liền mỉm cười đáp lại, nhưng ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Kiều Vi Nhã, mọi người âm thầm thờ dài, đối với kim đồng ngọc nữ năm đó, còn có hi vọng ở cùng một chỗ sao?

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bộ Mặt Giả Dối

Kiều Vi Nhã đứng ngồi không yên, cảm giác sau lưng ánh mắt các bạn học nhìn cô có vẻ rất lạ.

Năm đó, các bạn học đều nói cô lượm hạt vừng, để mắt đưa mà không một người nào biết được chân tướng sự việc, mẹ Bảo Mặc chưa bao giờ tìm cô hay làm cô bề mặt ở nơi đông người.

Nguyên nhân chính là như vậy, rất nhiều bạn học khinh thường không liên hệ cùng cô, ngay cả học thật giỏi, công việc tốt, cũng sẽ không có người nào chủ động liên lạc với cô.

Sau đó, nhiều người biết cô buồn bán tại Trung Đại, những người tình anh này, càng thêm khinh thường cô từ trong xương, bọn họ không cách có nào đem hình tượng một cô gái thanh lệ thoát tục, không dính khói bụi trần gian liên hệ cùng một tiểu thương con buôn.

Cho dù Trình Thiệu hiện giờ nói tin đồn này nọ cho cô, thời điểm gặp mặt cô, cũng không nhiệt tình sang sảng như hôm nay, giữa bọn họ, cũng chỉ gật đầu chào hỏi.

Cô biết tất cả hôm nay đều vì Bảo Mặc.

Mẹ Bảo Mặc nói, xin cô hiểu một chút tâm tình người làm mẹ, mong cô giúp bà duy trì hình tượng một người mẹ tốt đẹp trong lòng con mình.

Mẹ Bảo Mặc thật sự là một người ưu nhã quý phái, cho dù muốn chê bai bà, cũng không tìm được từ ngữ thích hợp, sự uy hiếp của bà cũng chưa bao giờ dùng mặt lạnh hay lời nói khắc nghiệt.

Kiều Vi Nhã vĩnh viễn nhớ ông ngoại đã từng nói một câu, nếu như cháu không thể mạnh mẽ, như vậy liền phải khuất phục trước thực tế.

Ông nội đã từng nói, ông ngoại không phải kẻ ăn chơi trác táng, ở thành phố B ông là một du học sinh nổi danh, là người yêu nước thương dân, là thương nhân có tài, nhưng mà, ông vẫn bị thực tế đánh bại, cho nên nửa đời sau của ông tâm thương vô vị, buồn bức mà chết.

Giờ còn chưa đến thời gian cơm chiều, đã lâu không nói chuyện phiếm cùng bọn họ, Kiều Vi Nhã cảm giác mình rời xa bọn họ quá lâu, không cách nào dung nhập vào cùng với bọn họ..

Mặc dù trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên, nhưng trong lòng đã lạnh như băng, cô muốn rời đi, muốn rời đi thật nhanh.

Trình Thiệu nhìn được sự lo lắng của cô, cười nói: "Sao vậy, Kiều Vi Nhã nhớ con à! Đi, chúng ta cùng đi xem một chút, sau đó đi chơi một lát, à đứng rồi, cậu mang đồ bơi không?"

"Tớ. Tớ không mang."

Trình Thiệu khoa trương kêu lên, "Không phải chứ, tới suối nước nóng mà không mang đồ bơi? Thành khẩn chút đi."

Bảo Mặc kéo Kiều Vi Nhã, "Đi, anh dẫn em đi mua."

Mọi người cũng theo đó trở lên ồn ào, "Đi đi, chọn bộ sexy chút nhá, năm đó thời điểm bơi lội ở trường."

Mọi người nhận được ánh mắt hung ác của Bảo Mặc, không hên mà cùng cười ha hả, nhưng không nói thêm gì nữa.

Khi đó, chỉ cần Kiều Vi Nhã muốn đi bơi, Bảo Mặc sẽ đi theo như hình với bóng, ai liếc mắt nhiều một chút coi như là đắc tội với hắn.

Kiều Vi Nhã càng cảm thấy không được tự nhiên, bỏ rơi Bảo Mặc đang đứng một bên, cúi đầu chạy ra ngoài như chạy nạn, cô chưa từng chột vật giống như hôm nay, rõ ràng người phạm sai lầm không phải là cô nhưng cô không tìm được lý do để ngăn cao đầu, cái thế giới này thật sự quá bất công.

Trình Thiệu đuổi theo, mọi người cũng theo đó ra ngoài.

Bảo Mặc đứng tại chỗ, trầm mặc không nói.

Nhớ lại thời điểm gặp Kiều Vi Nhã vừa nãy, biểu hiện của cô, giống như. . . . Nhất là thời điểm hấn nhấc tới ba mẹ, hình như đáy mắt Kiều Vi Nhã hiện lên một chút hận, mặc dù chỉ lóe lên rồi biến mất!?

Chẳng lẽ, có chuyện hấn không biết.

Sẽ không, cha mẹ hấn không thể nào từng gặp mặt Kiều Vi Nhã, là bản thân mình suy nghĩ nhiều, nhất định là mình suy nghĩ nhiều rồi.

Lúc này cần gì đoán mò, nếu quả thật có nghi vấn, gọi điện thoại hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.

"Từ Chí Tài, cậu đuổi theo bọn họ trước đi, tớ gọi điện thoại đã." Bảo Mặc nói với bạn học đang ở lại chờ hấn.

Từ Chí Tài gật đầu một cái, "Vây tớ đi trước một chút, cậu cũng nhanh tới đây nha."

Sau khi Từ Chí Tài đi, trong phòng chỉ còn lại một mình Bảo Mặc, Bảo Mặc cảm xúc lẫn lộn lời điện thoại ra gọi.

"Mẹ, là con."

"Thiếu gia nhà chúng ta không phải vừa mới đi khỏi sao? Đừng nói với mẹ là nhớ mẹ lên mới gọi cuộc điện thoại này nhá." Cho dù qua điện thoại, Bảo Mặc cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cao quý cùng dịu dàng nụ cười hòa ái của mẹ hấn, rất nhiều người nói bà là quan lớn xinh đẹp lại hiểu biết nhất tỉnh H.

"Mẹ, con đang ở trung tâm nghỉ dưỡng suối nước nóng Kim Thái Dương, thiết bị nơi này không tệ, hôm nào có thời gian, con dẫn mẹ cùng ba đến nơi này chơi mấy ngày."

"Được, khó có khi được con quan tâm, mẹ thật là thụ sủng nhược kinh, chỉ mong một ngày con trai cưới vợ rồi đừng quên mẹ, như thế mẹ sẽ đau lòng ."

"Mẹ sẽ không như vậy đâu. Đúng rồi, mẹ đã gặp qua Kiều Vi Nhã chưa?"

"Con còn chưa dẫn về , dù mẹ muốn gặp cũng không thấy được, dù sao mẹ vẫn giữ câu nói kia, thời điểm cô ấy còn chưa ly hôn, con tuyệt đối không thể chen vào làm người thứ ba, không nên đi phá hỏng hôn nhân của người ta."

"Mẹ. . . . Con hiểu rõ , con không muốn đi phá hoại, cũng không cần con đi phá hoại." Bảo Mặc nghĩ, nếu Kiều Vi Nhã đã biết tất cả sẽ không thể nào còn chịu đựng được cuộc hôn nhân này. Hấn tin tưởng, cuộc hôn nhân này sẽ kết thúc rất nhanh.

Sau khi cúp điện thoại, Bảo Mặc lắc đầu một cái, vứt đi ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, đi tìm các bạn học.

Mặc kệ người lớn như thế nào, bọn trẻ chơi rất vui vẻ, ở trong ấn tượng của Kiều Vi Nhã, con gái cô đã lâu rồi không vui vẻ như hôm nay.

Bảo Mặc đến trước cửa hàng, phụ nữ trong nước bấy giờ ngày càng cởi mở, hầu như dùng bikini làm cho hấn bỏ đi ý nghĩ muốn mua áo tắm.

Đi mấy bước ra ngoài, hấn lại quay lại, mua một bộ đồ bơi trẻ con, một bộ đồ bơi nữ hờ ít nhất.

Đi tới khu vui chơi thiếu nhi, lại thấy Kiều Vi Nhã chuẩn bị mang con rời đi, sắc mặt thật không tốt.

Hấn ngăn ở trước mặt của Kiều Vi Nhã, "Vi Vi, em đây là muốn đi đâu?"

"bệnh tim mẹ chồng em tái phát, phải vào bệnh viện, em phải đi trước, Bảo Mặc, hẹn gặp lại."

Trình Thiệu phát tay một cái, "Bảo Mặc, vừa đúng lúc, cậu giúp tớ đưa cô ấy đi, tiểu tổ tông nhà tớ còn chưa chơi đủ."

Bảo Mặc gật đầu một cái, cùng đi khỏi với Kiều Vi Nhã.

Sau khi trở về biệt thự lấy đồ, hai người rời khỏi Kim Thái Dương.

Hai người đến bãi đậu xe, Bảo Mặc mở cửa xe, Kiều Vi Nhã lại ngồi ở ghế sau.

Bảo Mặc cũng không kiên trì, ngồi vào buồng lái, rời khỏi bãi đậu xe.

Dọc theo đường đi hai người cũng rất trầm mặc, Đồng Đồng không vui, bé còn chưa chơi đủ, chu miệng không muốn để ý tới mẹ nữa, lúc thúc thúc nói chuyện, bé mới theo lễ phép nhậm đáp một tiếng.

"Đồng Đồng, nếu như con thích, mấy ngày nữa mẹ sẽ lại dẫn con tới đây."

Đồng Đồng ‘ hừ ’ một tiếng, "Con có thể tin được lời mẹ à? Mẹ luôn vội bán hàng, làm sao có thời gian. Hiện tại con không thích mẹ chút nào."

Bảo Mặc cười nói tiếp, "Đồng Đồng, nếu thích thúc thúc dẫn cháu đi, cháu có vui hay không?"

Đồng Đồng suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái, "Thúc thúc là người lạ. Mẹ nói, không thể đi cùng người lạ."

Bảo Mặc nhìn vào gương liếc hai mẹ con phía sau, cười nói: "Đồng Đồng, thúc thúc là người lạ sao? Thúc thúc là bạn học mẹ cháu, bạn học thì sao lại tính là người lạ được? Bạn học cùng lớp cháu, nếu nghe được cháu nói họ là người xa lạ có thể buồn không?"

Đồng Đồng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu mà nói: "Đúng rồi, cô giáo nói, muốn cháu làm bạn bè với từng bạn trong lớp, không đánh nhau, không chửi bới, đưa trẻ đoàn kết với bạn học mới là đứa trẻ ngoan."

"Cho nên, Đồng Đồng và thúc thúc, cũng không phải là người xa lạ, đúng không? Chút nữa thúc thúc để điện thoại lại cho cháu, nếu như cháu muốn đi sân chơi, đi bờ biển, hoặc là đi Pizza Hut, Khổng Đức Cơ, đều có thể điện thoại cho thúc."

Đồng Đồng liếc mắt nhìn mẹ, do dự mang theo chút hưng phấn, "Mẹ, có được không?"

Nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, tâm Kiều Vi Nhã không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

Đồng Đồng làm một tư thế chiến thắng, đồng thời, Bảo Mặc cũng làm một tư thế chữ V.

Kiều Vi Nhã yên lặng, Đồng Đồng lại cùng Bảo Mặc trò chuyện nhiệt tình, dọc theo đường đi, đều nghe một mình bé nói chuyện không ngừng riu rít như chú chim nhỏ, lúc nói quá vui vẻ, còn có thể ca hát hoặc đọc thuộc lòng thơ cổ.

"Thúc thúc, thúc biết không? Mẹ con là người mẹ giỏi nhất, trên lớp bạn học của con, cũng rất hâm mộ con, bọn họ nói mẹ con vừa đẹp, lại dịu dàng, chưa bao giờ đánh con, Tiểu Vương đẹp trai ở lớp con, thứ bảy mỗi lần về nhà, mẹ của hắn sẽ đánh hắn, mẹ con chưa bao giờ đánh con cả."

"Đó là bởi vì Đồng Đồng hiểu chuyện, không sẽ làm cho mẹ tức giận."

Đồng Đồng gật đầu một cái, do dự một chút, nói: "Bởi vì ba không hiểu chuyện, cho nên Đồng Đồng phải hiểu chuyện, nếu không mẹ sẽ mệt mỏi hơn."

"Đồng Đồng, không được nói càn."

"Con không phải nói hươu nói vượn, thúc thúc, hắn không phải người lạ, mẹ nói, không để con nói chuyện trong nhà với người lạ, nhưng thúc thúc là bạn học của mẹ, không phải người lạ."

Bảo Mặc nắm tay lái thật chặt, nếu như dùng thêm chút sức, có khi tay lái cũng bị hắn bóp vỡ.

Tại sao đứa ngốc này cam tâm lựa chọn tên hỗn đản vừa hạ lưu vừa trắng hoa, cũng không đợi hắn, thời gian một năm mà đã xảy ra biến chuyển lớn như thế làm hắn thật không thể tin được. Ba năm đầu trong mắt hắn, không còn nhìn bất kỳ một cô gái nào khác, cuộc sống của hắn, trừ sách, chính là rượu. Người trên toàn thế giới có thể phản bội hắn, rượu thì không thể, uống càng nhiều, tình cảm của người với nó càng sâu.

Ban ngày học tập, buổi tối đi bar, cuộc sống của hắn, đơn điệu và chán chường. Cũng may, hắn còn biết, chỉ có học giỏi, mới có tư cách, một ngày nào đó trong tương lai, vênh vào tự đắc đứng ở trước mặt của cô.

Hắn đã từng nghĩ một vạn phương thức cùng Kiều Vi Nhã gặp mặt, đều không nghĩ đến, sẽ thấy cô ở Phúc Nguyên Cư, càng không nghĩ đến, thời điểm nhìn thấy cô, không phải chê cười, càng không phải là chỉ trích quát hỏi. Thì ra là, tình yêu chính là thứ kì diệu như vậy, trái tim mặc dù vì gặp gỡ và phản bội mà như bị xe rách, thế nhưng một thoáng có thể gặp lại cô lại như kì tích phục hồi như cũ, thậm chí so với trước kia còn đập mạnh liệt hơn. Thì ra là, cô chưa bao giờ từng rời khỏi trái tim của hắn, vẫn một mực tồn tại trong lòng của hắn.

Bảo Mặc đem lời nói trong lòng mình nói ra, "Vi Vi, lần này, anh sẽ không đi nữa."

Kiều Vi Nhã cười khở sở, quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Xe tiến vào nội thành, Kiều Vi Nhã nói: "Bảo Mặc, anh thả bọn em xuống đầu đường Lâm Hải là được rồi, chúng em trực tiếp đi bệnh viện."

"Bệnh viện nào?"

"Là bệnh viện nhân dân thành phố."

"Anh trực tiếp đưa hai người đi."

Kiều Vi Nhã làm sao có thể chấp nhận, ngộ nhờ bị nhìn người ta thấy, miệng lưỡi thế gian dù nói thế nào cũng không lại.

Chương 9: Hồ Ly Tinh

Kiều Vi Nhã dắt Đồng Đồng vào đại sảnh bệnh viện, nhìn thấy Cổ Khánh Nhất nắm tay Tiêu San sóng vai đi đến, trên mặt Cổ Khánh thật ôn nhu, thoát nhìn chói mắt như vậy, trước kia, Cổ Khánh Nhất cũng từng đối xử với cô như vậy, nhân sinh, thật là khắp nơi lúc nào cũng tràn đầy châm chọc.

Đồng Đồng cũng nhìn thấy ba ba, bỏ tay Kiều Vi Nhã ra, tươi cười chạy đến, “Ba ba.”.

Nháy mắt Cổ Khánh Nhất trở nên cứng ngắc, vẫn xoay người ôm lấy con gái, nhìn thấy Kiều Vi Nhã đang đi tới, cũng không có một tia bối rối, Kiều Vi Nhã cười châm chọc, tổ chức tâm lý của cảnh sát, đúng là cường đại hơn so với người bình thường.

Tiêu San lần đầu tiên nhìn thấy Kiều Vi Nhã, không thể tưởng được, khi vợ Cổ Khánh Nhất cười thật giống cô học sinh nhỏ hồn nhiên, chưa rành sự đời.

Đúng là Tiêu San có tất cả đặc thù của một tiểu tam, quyến rũ, xinh đẹp, phong tình, là một nữ nhân làm cho nam nhân nhìn thấy adrenalin sẽ lên cao.

Kiều Vi Nhã còn biết đây là một nữ nhân cực kì thủ đoạn, tuy rằng cô ta đến từ một trấn nhỏ trong núi, mười sáu tuổi liền đi theo một người Đài Loan, lại rất có dã tâm, hoặc có thể nói là có lòng cầu tiến.

Người Đài Loan đó cho cô ta tiền tài, cô ta dùng tiền tài vũ trang cho tri thức của mình, cho nên sau khi người Đài Loan đó đi, cô ta có thể thành thạo quản lý một khách sạn ba sao, cũng thành công làm cho một quan lớn chịu xưng thần dưới váy quả lựu của cô.

Tuy rằng bọn họ đã chia tay, nhưng không ai dám không nể mặt mũi cô ta, người đàn bà này, ở thành phố B, rất được hoan nghênh, sau đó, người nhà của cô ta, huynh đệ tỷ muội đều lần lượt đến thành phố B, cuộc sống dựa tất cả vào cô ta.

Cô ta còn lớn hơn ba tuổi so với Cổ Khánh Nhất, “nữ đại tam ôm kim chuyên”, đây là lời nói của bà Đồng Đồng, quả đúng là nhà bọn họ được ôm vàng, còn có một đứa cháu đích tôn, không thể không nói, tên cận bã Cổ Khánh Nhất vận khí rất tốt, tìm được một kho vàng. (nữ đại tam ôm kim chuyên: đàn bà hơn ba tuổi ôm vàng)

Cô từng hỏi cô ta, vì sao lại chọn Cổ Khánh Nhất, à ta cười nói với cô, bởi vì hắn có cơ thể cường tráng, hơn nữa rất nghe lời, đến đồ lót của ả đều do Cổ Khánh Nhất giặt, nữ nhân có thể tìm được rất nhiều loại nam nhân đáng khâm phục, nhưng mà thời điểm tìm chồng, nhất định phải ghi nhớ một nguyên tắc đó là phải tuyệt đối nghe lời.

Kiều Vi Nhã gần như sụp đổ, bởi vì ở nhà Cổ Khánh Nhất cái gì cũng không làm, quần áo của hắn mỗi ngày nhất định phải là trắng, giầy đánh cho sáng bóng, việc nhà hắn là một người ngu ngốc, trừ bỏ thời điểm hắn đòi tiền thì dưới tình huống nào, Cổ Khánh Nhất đều giống một tên ngốc, Cổ Khánh từng nói, hắn không quản được thân thể của mình, nhưng hắn quản được trái tim của mình, hắn sẽ từ từ sửa chữa, mong cô nhất định phải khoan dung, vì con, tất cả vì con.

Tiêu San cười đi đến bắt tay cùng cô, theo bản năng Kiều Vi Nhã lui về phía sau từng bước, cô ngại cô ta bản.

Cổ Khánh nhíu mày nói: “Tiêu Nhã, đây là Tiêu Tổng bạn ta, tiểu Vương không nói với em sao? Rèm cửa của bảy phòng do cô ấy đặt.”

Kiều Vi Nhã thần nhiên nói: “Tiêu tổng, lâu không gặp.”

Lâu không gặp? Những lời này mang theo lãnh ý không hiểu được, trong lòng Tiêu San khẽ động, lúc nhìn về phía Kiều Vi Nhã, phức tạp thêm rất nhiều, không biết vì sao, người con gái nhìn như rất dịu dàng này làm cho ả nảy sinh một loại sợ hãi.

À sao lại không giải thích được nói “Lâu không gặp”? .

Cổ Khánh vừa nói qua, nữ nhân này là động vật đơn tế bào, không có tâm tư.

Mặt Cổ Khánh trầm xuống, nói: “Em ở chỗ này chờ anh, anh đi tiễn Tiêu tổng, chút nữa hai người chúng ta cùng đi lên.”

Lúc Tiêu San tạm biệt với cô, tay trái không biết có ý hay là vô tình để ở trên bụng.

Đột nhiên Kiều Vi Nhã hiểu được, trước khi trọng sinh hay sau khi trọng sinh, nguyên nhân mẹ chồng cô hai lần bệnh tim tái phát phải nằm viện là do quá mức hưng phấn, lần đó cô tổn hơn một vạn đồng thì mẹ chồng cô mới xuất viện.

Đợi tầm khoảng mười phút, Cổ Khánh đi đến, hắn ôm lấy Đồng Đồng, hôn một cái, “Nha đầu, có nhớ ba ba không?”

“Nhớ.” Đồng Đồng ôm ba ba cổ cười nói: “Ba ba, bộ dạng của di kia thật giống hồ ly tinh.”

Cổ Khánh trầm xuống, nghiêm mặt nhìn về phía Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã thân nhiên nói: “Không phải ta dạy.”.

Đồng Đồng muốn giải thích, “Ba ba, ba ba Đồng Lương lớp chúng con bị một hồ ly tinh câu đi rồi, không cần hấn cùng mẹ hấn, mẹ hấn nói, hồ ly tinh chính là loại phụ nữ ăn mặc hở hang, bộ dáng xinh đẹp, lại ôm ba ba người khác. Lúc nãy con đi vào, nhìn thấy đi kia ôm cánh tay của ba, cô ta không phải vợ ba, tại sao lại ôm ba?”.

Cổ Khánh nói không lên lời, nhiều năm vợ chồng, hấn vẫn hiểu Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã tuyệt đối sẽ không dạy con gái như vậy.

“Đồng Đồng, con nhìn sai rồi, đi đi giày cao gót, đi đường không tiện, ba ba mới đỡ đi.”

Đồng Đồng bán tín bán nghi gật gật đầu, sau khi vô lực ‘À’ một tiếng, liền nói “Ba ba, con biết ba sẽ không bị hồ ly tinh câu đi, ba là cảnh sát, cô giáo nói, cảnh sát đại biểu cho chính nghĩa.”.

Chính nghĩa, Kiều Vi Nhã đột nhiên rất muốn cất tiếng cười to, hoá thân chính nghĩa tất cả đều giống Cổ Khánh, thế giới sẽ cách hoà bình không xa.

Sau khi đến chỗ đợi thang máy của toà nhà lớn nơi bệnh nhân nằm, Cổ Khánh đột nhiên hỏi: “Em mang tiền không?”

“Làm sao vậy?” Kiều Vi Nhã quyết định giả bộ hồ đồ. .

“Viện phí cho mẹ nằm viện do Tiêu tổng ứng ra, chút nữa em đưa tiền cho anh, lần khác có thời gian anh đem tiền trả cho người ta.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Thật trùng hợp, Tiêu Tổng này đúng là đại ân nhân của gia đình chúng ta, vừa giúp việc buôn bán của em, lại còn ứng giúp viện phí cho mẹ anh, lần này em hấn lên mua chút gì đền đáp người ta để hồi lễ.”

Cổ Khánh Nhất kinh ngạc nhìn về mặt bình tĩnh của Kiều Vi Nhã, cô không giống như đang trào phúng, nhưng mà giọng điệu của cô, rõ ràng mang theo ý trào phúng, hay là chính hấn đa tâm? .

Kiều Vi Nhã hỏi: “Tổng cộng ứng ra bao nhiêu tiền?”.

“Sáu ngàn.”

Kiều Vi Nhã tính toán một chút, cười nói: “Anh đừng đi, vấn đề em đi đi, rèm cửa nhà họ đã làm gần xong rồi lúc em đi trả hàng nhất định trả cho cô, mời cô ấy ăn một bữa cơm, đại nhân vật như vậy em là lần đầu tiên nhìn thấy đó. Nếu có tiếp nhận việc làm rèm cửa sổ, quán rượu, ga giường linh tinh gì đó của khách sạn cô ấy, so với em làm việc ba tháng ở hàng còn nhiều hơn.”.

Đáy mắt Cổ Khánh Nhất hiện lên một tia sắc nhọn, nháy mắt lướt qua, hấn thật cẩn thận hỏi: “Tiểu nhã, cửa hàng của em một tháng được bao nhiêu tiền?”

“Anh chưa bao giờ quan tâm một tháng em kiếm được bao nhiêu tiền, hôm nay làm sao vậy?” Dừng một chút, mắt Kiều Vi Nhã đảo nhanh qua Cổ Khánh Nhất, cười nói: “Hiện tại là mùa ế hàng, không lỗ vốn em liền cảm ơn trời phật.”.

Cổ Khánh Nhất không hỏi tiếp, cửa thang máy mở. .

“Đồng Đồng, xuống dưới đi.”.

Đồng Đồng một tay nắm ba ba, một tay lôi kéo mẹ, rất thỏa mãn. .

Lão thái thái nằm ở trên giường, bộ dáng dường như cũng không có bị sao, ba em gái của chồng cô ngồi trên một cái giường để không khác, không biết đang nói chuyện gì, lúc nhìn thấy Kiều Vi Nhã, thanh âm liền im bặt. .

“Mẹ, mẹ đỡ chút nào chưa?” Cha chồng không có ở đây? .

Nhìn cô đến tay không mẹ chồng cô ‘hừ’ một tiếng, “Lúc Tiêu tổng người ta đến, đem hoa quả, lại còn hoa tươi, cô làm con dâu, thế nhưng hai tay trống trơn, lại còn là người cuối cùng đến thăm tôi.”.

Kiều Vi Nhã thật muốn xoay người bước đi, nhưng cô không thể, còn ba tháng, có gì không thể nhịn. .

“Mẹ, lúc con nhận được điện thoại, đang đang ở bên ngoài, bỏ điện thoại liền vội vàng chạy tới, mẹ muốn ăn gì, con đi mua cho mẹ.” Kiều Vi Nhã tận lực khắc chế cảm xúc của chính mình, không cho người khác nhìn được sự phẫn nộ của cô. .

“Từ chỗ nào chạy tới? Bách hoá Trung Đại cách đây chừng năm cây, cho dù là bò đến cũng không mất đến nửa tiếng đi?” bà ta xúc động nói.

Em gái lớn của Cổ Khánh Nhất- Cổ Khánh Mẫn làm cô giáo âm nhạc tại một trường trung học, cũng coi như là một phần tử trí thức, nhưng hành vi làm việc chanh chua rất giống mẹ chồng cô, trong mắt chỉ đề ý đến bản thân mình, mẹ chồng của cô ta vốn phải ở cùng bọn họ, bởi vì phòng ở của họ là nhà của bố mẹ chồng cô ta phá bỏ rồi dời đi nơi khác, nhưng mà cô ta chết sống không cho ở, mẹ chồng cô ta bắt buộc phải ở cùng con gái. .

Cổ Khánh Mẫn như cười như không, nói: “Mẹ, như mẹ nói, chị dâu là thương gia, thương gia đều nhiều việc, mẹ cũng đừng so đo, có thể đến xem mẹ đã là tốt lắm rồi, hiện tại người con dâu này cũng không thể đắc tội.”.

Nếu là ngày thường, khẳng định Kiều Vi Nhã sẽ nhận sai, cho đến khi mẹ chồng cô vừa lòng mới thôi. .

Hôm nay, Kiều Vi Nhã chỉ thần nhiên giải thích: “Mẹ, con ở ngoại thành, cho nên tới chậm mẹ muốn ăn gì, con đi mua cho mẹ.”

Lão thái thái nhắm mắt lại không nói lời nào. .

Cổ Khánh Mẫn giật mình, tâm tư trong lòng phụ nữ đều rất mẫn cảm, Kiều Vi Nhã hôm nay hình như không giống ngày thường.

Cô ta không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, thất vọng là cũng không nhìn ra cái gì. .

Em gái thứ hai của Cổ Khánh Nhất- Cổ Khánh Ngọc đi đến hoà giải, cười nói: “Được rồi, mẹ cũng vừa mới đến đây, lúc muốn ăn gì nhất định sẽ nói cho chị dâu, Đồng Đồng, lại đây, đi hai dẫn cháu đi ăn chuối.”.

Đồng Đồng do dự một chút, đi qua, ngày thường người đối với bé tốt nhất chính là dì hai, đi cả cùng dì ba căn bản sẽ không để ý đến bé.

Cổ Khánh Ngọc bóc vỏ một quả chuối đưa cho bé, “Đồng Đồng, hôm nay cháu cùng mẹ đi đâu vậy?”.

“Mẹ mang cháu đi chơi, sinh nhật cháu, mẹ bồi thường cho cháu, đến công viên nước Kim Thái Dương.”.

Kiều Vi Nhã giật mình, con gái trả lời thật khôn khéo, người không biết khẳng định nghĩ chỉ có hai mẹ con bọn họ đi cùng nhau.

Mẹ chồng cô rốt cục mở miệng, “Mẹ ngại có tiền, mang ngại đi Kim Thái Dương, bà nội không có nhiều tiền, về sau ngại liền đi theo mẹ ngại sống đi.”

Lúc Đồng Đồng vừa ăn một miếng, chuẩn bị cắn miếng thứ hai, nghe bà nội nói như vậy, oa một tiếng khóc, “Bà nội, bà muốn bắt ba mẹ cháu ly hôn phải không?”

Cổ Khánh Nhất từ nãy vẫn trầm mặc đột nhiên chạy nhanh đến ôm lấy Đồng Đồng, thấp giọng dỗ, “Đồng Đồng, không nên suy nghĩ bậy bạ, ba mẹ làm sao có thể ly hôn? Ba ba thích Đồng Đồng, sẽ không bỏ Đồng Đồng.”.

Đồng Đồng khóc thút thít, nửa ngày mới dừng lại một chút, “Ba ba, vậy vì sao bà nội nói, về sau chỉ cho con sống cùng mẹ, ba không sống cùng con sao? Nếu chỉ có con sống cùng với mẹ, con liền giống với Đồng Lượng, Đồng Lượng liền bị các bạn nhỏ lớp con khi dễ, nói ba hán không cần hán, chỉ có con chơi cùng với hán. Đồng Lượng nói với con đợi hán trưởng thành, nhất định làm một cảnh sát có súng, đem hồ ly tinh quỳên rũ ba hán bắn chết. Con nói với hán, ba của con chính là cảnh sát, chờ lúc nào ba ba không bận, con sẽ bảo ba ba cầm theo súng, mang Đồng Lượng tìm hồ ly tinh kia. Ba ba, ba sẽ không bỏ con, có phải không?”.

Cổ Khánh Nhất cười khổ, ước chừng qua năm giây mới gật gật đầu, nhưng không nói chuyện. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Điện Thoại Đến

Mùa hè trời tối rất muộn, Kiều Vi Nhã dẫn Đồng Đồng về nhà, ánh hoàng hôn chiếu vào mặt cô thực chói mắt, cho dù là nhắm mắt lại cũng có thể cảm thấy ánh mặt trời nóng rực, mà lúc này, lòng của cô lại lạnh như băng. .

Mới vừa đi ra cổng bệnh viện, Cổ Khánh Nhất đuổi tới, "Tiểu nhã, chìa khoá xe đưa em, em lái xe về đi, mấy ngày nay anh chăm sóc mẹ sẽ không cần dùng, việc buôn bán của em, chắc cần hơn." .

Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ đến một sự kiện, lúc mua xe, Cổ Khánh Nhất kiên trì muốn mua một chiếc Toyota địa hình hơn một trăm vạn, cô không đáp ứng được, Cổ Khánh liền nói trả góp nhiều kì, cô kiên trì không mua, Cổ Khánh cả người tức giận, vài ngày không để ý đến cô.

Hắn có một anh em làm ở cửa hàng 4S, đoạn thời gian đó mã 6 thúc đẩy tiêu thụ, Cổ Khánh Nhất đòi tiền cô hỏi mua mã 6.

Kiều Vi Nhã cầm lấy chìa khoá xe, cũng không hỏi tại sao hắn lại đưa chìa khoá cho cô, bởi vì cô đã biết đáp án, người đàn bà kia, đã mua cho hắn một chiếc xe địa hình, nhưng mà thời điểm mua xe chiếc xe giá cắt cổ đó, là lúc Cổ Khánh lấy từ cửa hàng của cô hơn tám mươi vạn còn có tặng thư tranh chữ của ông ngoại mà cô vĩnh viễn không tìm lại được. .

Thời điểm văn cách, ngoại công đều đem tặng thư, tranh chữ này đưa đến ngọn núi cách thành phố B hơn trăm dặm, trên núi chỉ có hai hộ dân, không bị ảnh hưởng bởi người ngoài, ông ngoại cô mất một số tiền lớn, mới có thể bảo quản được chúng. .

Lần này, cô sẽ không để Cổ Khánh Nhất có thể lấy được chỗ tặng thư tranh chữ này. .

Ra bãi đỗ xe lấy xe, chuyện đầu tiên Kiều Vi Nhã làm chính là rửa xe, bên trong bên ngoài đều cọ rửa một lần, sau đó lại đổ hết đồ đạc trong xe, bộ đệm bằng cây day, đệm lông dê, nước hoa, trang sức nhỏ, chỉ cần có dấu vết của Cổ Khánh Nhất đều vứt xuống dưới .

Sau khi trọng sinh, vẫn có rất nhiều chuyện thay đổi, lần trước mẹ hân nằm viện, Kiều Vi Nhã ở lại bệnh viện hầu hạ bà, mẹ chồng cô kiên trì không đi toilet, vệ sinh ăn uống đều giải quyết ở trong phòng bệnh, rốt cục làm một bà bà nằm giường bên cạnh thấy ghê tởm mà chuyển đi .

Nguyên nhân chủ yếu lúc giường bệnh bên cạnh ăn cơm, mẹ chồng cô đánh một cái zắm thật vang .

Cạnh giường bệnh của mẹ chồng cô vừa nhìn là biết đó là thành phần tri thức ưa sạch sẽ, lúc rảnh rỗi thì đeo kính viễn thị đọc sách, xem báo, lúc truyền dịch thì im lặng nằm, nữ nhi cùng con dâu mỗi người chăm sóc một ngày, thái độ của bà ấy đối với con dâu và con gái đều giống nhau.

Sau này gặp lại bà, Kiều Vi Nhã mới biết được, bà bà đó, cư nhiên là phó viện trưởng viện kiểm sát, nhưng bà chưa từng bày ra kiểu cách nhà quan, không yêu cầu đãi ngộ đặc thù, Kiều Vi nghĩ, xã hội này, người như vậy thật hiếm có.

Lần đó, sau khi bị bệnh viện thúc giục mãi mẹ chồng cô mới chịu xuất viện ,bởi vì trong phòng mẹ chồng cô những giường bệnh hai bên luôn trong trạng thái trống, không ai có thể chịu được ở phòng bệnh cùng bà. Ngủ nghiêng răng đánh rầm, ngáy ngủ đều là chuyện bình thường, không bình thường là mẹ chồng cô thích nhất trong khi ngủ chửi người, trình độ mắng người có thể nói là đẳng phong tạo cực. .

Kiều Vi Nhã tâm tình rất tốt, hỏi con gái muốn đến chỗ nào ăn cơm, Đồng Đồng nói KFC, bé là vạn năm không đòi muốn ăn KFC.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Hay là mẹ con mình đi ăn Pizza Hut, mẹ con mình lâu rồi chưa đến đó .".

Đi ăn ở Pizza Hut, chơi vui nhất, chính là đến tháp salad . .

Thế là hai mẹ con đi xe đến Pizza Hut. .

Cuối tuần, người ở Pizza Hut rất đông, đợi nửa ngày mới có chỗ dừng xe, đem xe đỗ xong, lấy vé, ước chừng mất 20 phút, mới có chỗ ngồi để trống Kiều Vi Nhã nghĩ, nếu kinh doanh hiện tại không tốt, có thể chuyển sang kinh doanh thực phẩm .

Hai mẹ con ăn không biết bao nhiêu thứ, hứng thú của Đồng Đồng cũng không ở trên thức ăn mà là ở tháp salad kia, tháp đó có lực hấp dẫn lớn hơn nhiều so với bánh của bé, đĩa nhỏ này nghịch ngợm nhưng cũng rất thông minh, cho nên sau khi đến trường, thành tích học toán của cô vẫn xếp vào hàng nhất nhì trong lớp. .

Nghĩ vậy, tâm Kiều Vi Nhã đột nhiên tê rần, Đồng Đồng trước khi trọng sinh cùng đứa nhỏ trước mắt là cũng một người sao? Cái nữ nhi kia có chút hướng nội nếu như đã không có bạn bè, vậy sau này sống như thế nào? .

Cô ôm chặt lấy Đồng Đồng, Đồng Đồng không hiểu cho nên, nghi hoặc hỏi: "Mẹ, làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Kiều Vi Nhã dùng sức cắn môi mình, đau đớn làm cho cô biết, hết thảy hiện tại đều không là cảnh mộng, bé hiện tại cùng bé về sau , là cùng một người sao? Vậy rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? .

Điều cô có khả năng làm, là quý trọng hiện tại, yêu thương con gái mình thêm trăm lần, cho bé một không gian sống thật tốt.

Sau khi hai mẹ con ăn no, đến cửa hàng thu tiền lời ngày hôm nay. .

Tiểu vương ngồi trong xe, hạ giọng nói: "Chị, Ngô Đức Hân kia, thật sự là không có đức hạnh, một bụng xấu xa, chị cần phải đề phòng người nhà bọn họ một chút, Ngô Đức Hân cầm một cuốn sổ nhỏ, mỗi lần bán hàng cô ta đều ghi vào, cô ta còn hỏi vài nhà đầu làm ở đó một ngày bán được bao nhiêu tiền, hỏi có biết chị có mấy cuốn chỉ phiếu hay không.".

Tiểu vương nói rất nhiều, Kiều Vi Nhã đều ghi tạc trong lòng, sau khi nghe xong, cô vỗ bả vai của Tiểu Vương, cười nói: "Tiểu vương, nhớ kỹ đừng để các cô nói nhiều quá, hai ngày này chị có về có chút việc, em chịu khó một chút." .

"Chị Vy, chị nhất định phải chú tâm một chút, người ngủ bên cạnh mình, không nhất định là người chị có thể tin nhiệm hoàn toàn."

Kiều Vi Nhã chỉ cảm thấy giống như viên bóng vo tròn ở yết hầu, chỉ liên tiếp gật đầu, nói không ra lời.

Nếu nói cô còn có bạn bè thật sự, thì chỉ có thể là Tiểu Vương. .

Ước chừng 3 phút sau, Kiều Vi Nhã mới nói: "Tiểu vương, ngày mai chị đi báo danh một lớp học tiếng Anh cho em đi, lấy một cái văn bằng cho mình, chuyện học phí em không cần quan tâm, ngày mai chị tìm một tờ nội quy trường học cho em, tự em suy nghĩ một chút, học chuyên nghiệp cái gì thì tốt hơn."

"Chị Vy, em vẫn muốn đi theo chị." Tiểu vương ôm cánh tay của cô làm nũng. .

Không ai có thể theo ai cả đời, trước khi trọng sinh, Tiểu Vương đã rời xa cô, về nhà kết hôn , mà việc buôn bán của cô cũng đã sớm không còn làm, bây giờ thay đổi tất cả mọi chuyện vẫn còn kịp, cuộc sống hôn nhân của Tiểu Vương, cũng không hạnh phúc, cô không chỉ muốn thay đổi chính mình, còn muốn thay đổi những người xung quanh.

"Tiểu vương chị chưa nói là không cần em, đây là đầu tư vào năng lực của em, về sau còn muốn em giúp chị tăng thêm gấp bội."

"Được, chị vậy em đi học tiếng Anh, chị xem bách hoá của chúng ta có rất nhiều người nước ngoài, em chỉ biết một vài câu đối thoại đơn giản, rất chịu thiệt, lúc chị không có đó gặp người nước ngoài, em liền khấn Trương".

"Được, vậy ngày mai chị đi báo danh cho em, học một lớp kế toán chuyên nghiệp đi, sau đó báo thêm lớp tiếng Anh, ở Tân Đồng Phương là tốt nhất. . . ."

Tiểu vương lẳng lẳng nghe, đến Kiều Vi Nhã im lặng, cô mới bật khóc, "Chị, chị đối với em tốt như vậy, về sau em làm thế nào báo đáp."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, "Chị không cần em báo đáp gì cả."

Đồng Đồng có chút không vui, bé kéo Tiểu Vương ra, "Di Tiểu Vương, đi không được ôm mẹ cháu, đi lau hết nước mắt vào quần áo mẹ cháu rồi, đi phải phụ trách giúp mẹ cháu giặt đồ."

Tiểu vương bị bé ầm ĩ, cười khanh khách. .

Sau khi Tiểu vương xuống xe Đồng Đồng dời ngồi phía trước, Kiều Vi Nhã không muốn con gái ngồi phía trước, mặc dù thắt dây an toàn, cũng không yên tâm bằng ngồi phía sau. Tuy cô thuộc loại phụ nữ dịu dàng ít nói nhưng lúc lái xe, lại luôn có những ý tưởng điên rồ lộ ra trong đầu, nếu có tiền, cô khẳng định sẽ mua một chiếc xe thể thao, đến công viên ô tô ở ngoại ô để đua xe, xiếc xe đạp của cô mọi người đều biết là rất tốt.

Sau khi hai mẹ con về nhà, Đồng Đồng xem tivi một chút rồi tắm rửa ngủ, cô cầm sách, lẳng lẳng ngồi trên sofa hưởng thụ an nhàn khó có được.

Ban đêm yên tĩnh thì điện thoại đột nhiên vang lên, Kiều Vi Nhã cầm điện thoại, là một số lạ, xem đầu số là số trên tỉnh.

Điện thoại được nối, sau khi bên kia xác nhận đúng là Kiều Vi Nhã, hờ hững nói: "tôi là mẹ Bảo Mặc."

"Xin chào."

"Cô đã gặp mặt Bảo Mặc phải không? Kiều Vi Nhã, cô hiện tại là phụ nữ đã có chồng, sinh hoạt cá nhân phải thận trọng, làm thương hộ nổi bật trong Bách hoá Trung Đại, hẳn cô cần chú trọng hình tượng của chính mình, bách hoá của các cô xếp vào loại văn minh nhất thành phố B thậm chí cả tỉnh ta, cô."

"Hạ nữ sĩ, tôi không cần bà dạy một khoá chính trị, tôi cũng không tính có khúc mắc gì với con trai của bà, bà là mẹ, tôi cũng vậy. Hạ nữ sĩ, để tôi nhắc nhở bà một câu, điện thoại của tôi có ghi âm, lần sau bà điện thoại cho tôi, tôi sẽ ghi lại rồi đưa cho con trai bà nghe. Tôi sẽ cho hẳn biết nhiều năm trước kia bà làm thế nào uy hiếp tôi chia tay với hẳn, làm thế nào dùng quyền thế của bà ti bỉ lấy đi phòng ở tôi. Bà có biết không, trên đời này có nhiều thứ kiểu như Internet, hạ nữ sĩ, hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, hẹn gặp lại à không, là không bao giờ gặp lại!" Kiều Vi Nhã quyết đoán ngắt điện thoại, nếu muốn tới liền tới luôn đi, cô đã chuẩn bị tốt, kết quả tệ hại nhất thì như thế nào? Cô đã trả qua nhiều nhấp nhô như vậy, lần này lại không thể vượt qua sao? Quyền thế thật sự có thể áp đảo hết tất cả sao? Cô không tin, đất nước lớn như vậy, không có nơi để cô dung thân. .

Cô đứng dậy đi tới cửa, nhà chú Lâm ở cách vách đèn vẫn sáng, Kiều Vi Nhã do dự một chút, gõ cửa phòng.

Thím Lâm mở cửa, nhìn thấy là Kiều Vi Nhã, cười mời cô vào. .

Thím Lâm và chú Lâm đang uống trà, Thím Lâm rót một chén cho Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã cười tiếp nhận. .

Thím Lâm thật cẩn thận hỏi: "Mẹ Đồng Đồng, có phải vừa rồi cháu cùng người ta cãi nhau?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu phủ nhận, rồi cười nói: "Thím Lâm, chú lâm kỳ thật hôm nay cháu sang đây muốn nhờ chú thím giúp một việc."

"Cháu cứ nói, chỉ cần chú thím có thể giúp được, nhất định sẽ giúp."

Kiều Vi Nhã có chút cảm động, cô chần chờ một lát, nói: "Chú lâm, cháu nhớ rõ ở huyện Q thân thích chú có rất nhiều phòng ở, cháu muốn thuê hai gian."

"U, hơn một trăm dặm, cháu thuê xa như vậy làm gì?"

"Chú lâm, ta nghĩ đem thư phòng đăng đi ra phóng hóa, nhưng là này thư ta không nghĩ." Cô có chút nói không nên lời, của cô ý tứ, đã muốn thực rõ ràng, muốn gạt Cô Khánh Nhất làm chuyện này. .

Chú lâm cười đánh gãy lời nói của cô, "Tiểu vi, vô luận làm chuyện gì, chỉ không xấu hổ với bản thân mình có trời đất chứng giám, chú lâm tin tưởng cháu, như vậy đi, sáng mai chú gọi điện thoại cho bọn họ, cháu xem thế nào rồi ngày mai sửa sang một chút, vừa hay người bà con kia của chú có kho hàng, khẳng định để vừa những thứ kia của cháu, thuận tiện chú có thể quản lý những thứ linh tinh ở đó."

Thím Lâm vẫn là nhịn không được hỏi đi ra, "Mẹ Đồng Đồng, cháu không phải muốn gạt Cô Khánh Nhất?"

Mặt chú lâm bình tĩnh nói: "bà không thể nói ít đi một hai câu được à!"

Kiều Vi Nhã cười có chút mắt tự nhiên: "Chú lâm, chú đừng như vậy, cháu tin tưởng chú Lâm, càng tin tưởng Thím Lâm, thím Lâm đối xử với cháu giống như mẹ vậy. Nói thật, mẹ cháu đối với cháu đều không có tốt như vậy, nếu không, cháu cũng sẽ không đến quấy rầy chú lâm, thím Lâm."

Thím Lâm cầm tay Kiều Vi Nhã nước mắt đỏ rào rào chảy xuống, "Mẹ Đồng Đồng, đứa nhỏ số khổ, cũng lên vì bản thân mình một chút"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Trở Về Và Lỗi Lầm

Trên đường về thành phố B, đột nhiên điện thoại kêu . .

Kiều Vi Nhã dừng xe ở bên đường, vừa nhìn là biết, đó là điện thoại của văn phòng quản lý bách hoá .

Điện thoại được nói, đúng thật là điện thoại của phó tổng bách hoá, nghe thấy thanh âm của hắn, Kiều Vi Nhã liền biết, chuyện gì đến, sẽ đến.

"Tiểu kiều, buổi sáng ngày mai đến văn phòng của ta một chuyến."

Kiều Vi Nhã đồng ý, cô cũng không hỏi có chuyện gì xảy ra, nghe thấy tiếng cúp máy của đối phương cô mới cắt điện thoại.

Đêm qua, sau khi cùng chú Lâm nói chuyện, cô cảm thấy chắc sẽ không ngủ được nữa, suốt đêm sửa soạn lại phòng chứa tàng thư, tranh chữ, nhà kho của cô vốn có hộp giấy, dây ni lông các loại, cho nên sửa soạn lại đồ đạc rất nhanh, một đêm không ngủ, hơn nữa buổi sáng còn có chú Lâm cùng thím Lâm hỗ trợ, sau khi cháu chú Lâm lái xe đến, liền trực tiếp đem thùng chuyển lên trên xe .

Kiều Vi Nhã đi theo phía sau hắn, khi đến nơi dỡ hàng đều không cần đến cô, thời điểm sửa soạn lại, cháu của chú Lâm là Lâm Khai Nguyên gọi đến hơn mười người bạn, rất nhanh sắp xếp ổn thoả giúp cô. Cô thanh toán hơn năm trăm đồng tiền thuê nhà, sau đó đem lễ vật mua đến đưa cho Lâm Khai Nguyên, những đồ này giá cũng tầm năm sáu trăm đồng, xem như một chút tâm ý của cô .

Lâm Khai Nguyên kiên trì không nhận tiền chở hàng, lại giúp chuyển đồ vào trong làm cô thật sự rất bất khoản .

Lâm Khai Nguyên vỗ bộ ngực cam đoan, dù không có người ở, sách đều để ở đây, cũng đồng ý cách chút thời gian giúp cô mở cửa sổ thông gió.

Chuyện này làm rất thuận thuận lợi .

Cũng bởi vì chuyện này làm rất thuận lợi, cho nên, nhất định sẽ có người đến làm phiền cô .

Kiều Vi Nhã cười khỏ, bách hoá bên kia luôn rất ủng hộ cô, bởi vì buôn bán của cô rất tốt, thái độ phục vụ luôn làm khách vừa lòng, nếu gặp người ngoại quốc đến xem hàng, cô còn nhận làm phiên dịch miễn phí cho bách hoá, vì vậy bách hoá từ trên xuống dưới, mọi người vẫn rất chiều cô .

Vừa nghe thấy thanh âm khó xử của phó tổng, Kiều Vi Nhã biết, mẹ Bảo Mặc đã ra tay . .

Tưởng chuyện gì ! Không phải muốn gây áp lực cho cô ở bách hoá sao, nếu như trước kia, cô vẫn chưa trọng sinh, khẳng định sẽ bối rối một trận, hiện tại, sẽ không, bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn .

Trước khi trọng sinh, cô đã thi xong chứng chỉ kế toán viên cao cấp quốc tế, hơn nữa cô thông thạo tiếng Anh, tiếng Pháp, cô đã tìm được chỗ công tác rất tốt, chỉ là trái tim hoàn toàn chết lạng .

Cô cũng không phải người không có công việc buôn bán là không thể .

Cô đã tính qua tài sản hiện có, cho dù không đi làm, hai mẹ con cô cũng không phải lo kế sinh nhai .

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là phải đảm bảo tài sản hiện có, không cho Cổ Khánh được vừa ý .

Ông trời giúp đỡ, để Cổ Khánh lại đưa xe cho cô, đây là đoạn khởi đầu rất tốt, lần trước, hắn đưa xe cho em rể của hắn, khi đó cô biết tất cả mọi chuyện đều đã muộn .

Cô nhất định phải chịu đựng qua đoạn thời gian này, đợi thời điểm bụng của Tiêu San không giấu được nữa, quyền chủ động tự nhiên thuộc về cô. Về phần bạn bè của hắn, nghĩ lại cũng không phải sợ, không biết vì sao lúc đó vừa nhìn thấy chủy thủ cắm trên cửa, cô liền sợ hãi như vậy, nếu ông nội còn sống, nhất định sẽ mắng cô, đường đường cháu gái của Kiều thị lốc xoáy cước, dĩ nhiên là một kẻ hèn nhất.

Phải biết rằng, ở thành phố B thậm chí cả tỉnh H, lối xoay cước của Kiều gia các cô đều có danh tiếng nhất định .

Cô làm sao có thể ngốc đến nỗi nghĩ hần sẽ làm gì con gái cô, hỏ độc không ăn thịt con, cô không tin, thật sự Cổ Khánh Nhất sẽ làm gì con gái cô, hết lần này tới lần khác Cổ Khánh Nhất đều biết con gái là uy hiếp duy nhất với cô, liền lấy con gái ra dọa nạt, làm cô thực sự rơi vào bẫy. .

Tất cả đều nghĩ thông suốt, tâm tình Kiều Vi Nhã liền trở lên rất tốt, mở tiết mục phổ biến của đài giao thông lên. .

Sau khi lái xe trở về nhà, Kiều Vi Nhã xuống xe, khóa kỹ cửa, mới nhẹ nhàng bước vào tiểu viện.

Thời điểm trước, khi mua nhà ở chỗ này, Cổ Khánh rất không tình nguyện, hần muốn ở nhà cao tầng, trong viện này chỉ có duy nhất một hàng xóm là chú Lâm, ngày thường chú Lâm gặp Cổ Khánh Nhất cũng chỉ gật đầu chào mà thôi, cũng không vì hần là cảnh sát mà ra sức nịnh bợ, một thời gian sau, quan hệ hai nhà mới dần chuyển biến tốt.

Cho nên, nhà ở viện này cô muốn giữ lại, tuyệt đối không đưa cho Cổ Khánh Nhất, lúc đó, Cổ Khánh Nhất cho cô hai lựa chọn, con cùng nhà ở, chỉ có thể chọn một trong hai, áp lực cùng uy hiếp từ nhiều phía khiến cô chỉ có thể cùng con rời đi. .

Thấy tiếng mở cửa, Đồng Đồng chạy đến cùng thím Lâm, "Mẹ, mẹ đi đâu vậy ?" .

"Mẹ đi có chút việc , Đồng Đồng con làm sao vậy?" .

Kiều Vi Nhã phát hiện bên trái mặt con gái cô có dấu hiệu xưng đỏ. .

Đồng Đồng khóc to, thím Lâm đi ra, về mặt áy náy, "Mẹ Đồng Đồng, đều tại ta, em gái chồng cháu mang theo con đến đây, không biết Đồng Đồng nói câu gì, con họ liền tát Đồng Đồng một cái, lúc ấy ta đang gói bánh tẻo"

Thím Lâm áy náy vuốt tóc Đồng Đồng, đau lòng không nói thêm gì. .

.

Ba đứa em gái của Cổ Khánh Nhất, chỉ có duy nhất em gái Cổ Khánh Song có con, cũng vì cô ta có con, cho nên, vị trí của cô ta ở trong lòng mẹ chồng cô không giống những người khác. .

Chồng Cổ Khánh Song, là Cổ Khánh vội vàng lấy về. .

Thành tích học tập của Cổ Khánh Song không tốt, cuối cùng chỉ lên học ở một trường kĩ thuật, thời điểm thực tập, nhà trường đóng cửa, những học sinh chuẩn bị tốt nghiệp gặp vấn đề lớn khi xin việc. .

Cha Cổ Khánh Nhất nhờ người đi cửa sau, giúp Cổ Khánh Song tìm công việc làm nhân viên điện thoại tại một khách sạn, ai ngờ, không đến ba tháng, khách sạn liền bắt cô ta nghỉ việc , nguyên nhân trong đó, không một ai biết. .

Trong bốn đứa con,Cổ Khánh Song có làn da trắng nhất, bộ dáng cũng tốt nhất, chỉ là vóc dáng hơi lùn một chút chỉ cao tầm 1m59. Tuy rằng Cổ Khánh Song cùng Cổ Khánh Ngọc là bào thai song sinh, nhưng bộ dáng một chút cũng chẳng giống nhau, so với Cổ Khánh Song Cổ Khánh Ngọc cao hơn tầm 5cm, ở Cổ gia, có thể nói Cổ Khánh Ngọc là người duy nhất tương đối thiện lương.

Tiếp sau đó, bố chồng cô lại nhờ người tìm việc cho cô ta ở một công ty quảng cáo, công ty này là công ty có thực lực hùng hậu nhất tại thành phố B – công ty quảng cáo Thịnh Thế, vì vậy một thời gian Cổ Khánh Song rất đắc ý. .

Sau khi tiến vào công ty quảng cáo này, Cổ Khánh Song liền coi trọng trường phòng thiết kế Mạnh Kỳ, nhà Mạnh Kỳ ở Tây Bắc, vốn vẫn có vị hôn thê đi học cùng hần, cô ấy ở thành phố B mở một quán mì sợi Lan Châu, buôn bán cũng không tệ. .

Cổ Khánh Song coi trọng Mạnh Kỳ liền theo đuổi hần, gắt dao cuốn lấy hần không rời, rốt cuộc tại một tiệc rượu của công ty, Mạnh Kỳ quá chén, hai người thuê phòng tại khách sạn.

Gạo nấu thành cơm, mạnh Kỳ đành phải từ bỏ vị hôn thê, đền bù năm vạn đồng tiền bồi thường cho cô ấy, vị hôn thê của hần vốn không muốn lấy số tiền này nhưng cuối cùng vẫn nhận. Giờ cô ấy đã mở bầy cửa hàng mì sợi Lan Châu ở thành phố B, buôn bán 24h có ba nhà, nơi buôn bán tốt nhất chính là cửa hàng ở gần nhà ga cùng bách hoá Trung Đại. .

Kiều Vi Nhã quen biết cô ấy, hơn nữa quan hệ cũng không tệ lắm, nhưng mà đó là thời gian sau mới biết được chuyện sâu xa trong đó ,Mã Văn Văn là vị hôn thê trước của Mạnh Kỳ , từ lúc Mạnh Kỳ thi đỗ vào trường đại học T liền cùng hần tới thành phố B, cô ấy là một người tộc Hồi, mũi cao, mắt to, dáng người cao gầy, rất có khí chất giống người ngoại quốc. Sau đó, đúng là cô ấy đã gả cho một người ngoại quốc, người ngoại quốc kia, là thầy giáo nước ngoài đến dạy tại đại học T, sau khi hết hợp đồng, vì Mã Văn Văn, liền ở lại, sau khi cưới nhau hai người thập phần ân ái, vài lần nhà bọn họ trang hoàng lại nhà cửa, đều tìm Kiều Vi Nhã làm rèm cửa song sa, Kiều Vi Nhã rất thích ba đứa trẻ nhà họ, một đám đáng yêu giống búp bê.

Sau khi Cổ Khánh Song gả được cho ý trung nhân mới phát hiện, ý trung nhân này tuy rằng bộ dạng đẹp trai, tiền lương cũng không thấp, nhưng mà liên lụy rất nhiều, mỗi tháng Mạnh Kỳ gửi về nhà hơn một ngàn đồng, còn phải đưa cho em gái đang học đại học, ngẫu nhiên có thân thích trong nhà đến thăm, một lần đến cứ phải mười ngày nửa tháng không đi, lúc rời khỏi, vừa ăn vừa đem đồ về.

Bọn họ vốn vốn không có nhà ở, phòng trọ tuy rằng không đắt, nhưng mà Mạnh Kỳ đưa Mã Văn Văn năm vạn, kết hôn đã tiêu hơn nửa tài sản tiết kiệm,

trên cơ bản tài sản trên người Mạnh Kỳ đã thành con số không, Cổ Khánh Song thật không ngờ, thắng lợi này quả thực cũng không phải tất cả đều ngọt ngào, cô tình sau đó cô ta lại mang thai, vì để Mạnh Kỳ gửi ít tiền về nhà, Cổ Khánh Song thôi việc, chỉ ở nhà làm phụ nhân ăn no ngủ kĩ.

Sau khi Cổ Khánh Song từ chức, gánh nặng của Mạnh Kỳ tăng thêm, quan hệ hai người càng thêm lạnh nhạt, Mạnh Kỳ tình nguyện ở đơn vị tăng ca cũng không chịu về nhà.

Cổ Khánh Song cảm thấy uất ức, mỗi ngày đều ở lì tại nhà mẹ đẻ, mẹ chồng cô đau lòng con gái, đành phải bảo vợ chồng hai người mỗi ngày về nhà ăn cơm.

Trùng hợp lúc này Kiều Vi Nhã mua ba gian nhà trệt, giữa nhà đối diện có còn hai gian nhà tự xây rất lớn, sau đó Kiều Vi Nhã phá đi hai gian nhà tự xây, đắp lên tầng hai, ngược lại nhà giữa không có diện tích lớn như phòng tự xây.

Ngay khi làm xong hết thấy thủ tục, Cổ Khánh Song sinh một đứa trẻ béo trắng mập mạp, Mạnh Tư Viễn chỉ so với Đồng Đồng kém nửa tuổi.

Mẹ chồng cô vui mừng không kìm hãm được, không nói hai lời, để hai vợ chồng họ chuyển nhà bảo con rể trả lại phòng trọ, chuyên tâm chăm sóc con gái đang ở cữ, nếu không phải Mạnh Kỳ kiên trì, bọn họ có khi chuyển luôn sang họ Cổ.

Được người trong nhà cưng chiều làm Mạnh Tư Viễn nuôi dưỡng thành tính khí của tiểu bá vương, vài lần Mạnh Kỳ quản thúc, đều đối lấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của mẹ chồng cô, chỉ đành không cam lòng buông tay, đem tất cả tinh lực đều chú ý tại công việc.

Sau khi sinh con, Cổ Khánh Song càng không có tâm tư công tác, tiền hưu của bố mẹ chồng, hơn nửa hàng tháng Kiều Vi Nhã còn gửi hơn một ngàn đồng tiền phí sinh hoạt, lại có tiền lương hàng tháng của anh trai, cuộc sống hàng ngày của một nhà năm người bọn họ, thật sự giàu có.

Sau khi em gái Mạnh Kỳ tốt nghiệp, ở lại Bắc Kinh, không bao giờ cần tiền sinh hoạt của bọn họ nữa, tiền lương của Mạnh Kỳ trừ bỏ hàng tháng gửi về gia đình hơn một ngàn đồng, còn lại đều ở trong tay Cổ Khánh Song, cần mua một bao thuốc cũng phải ngửa tay xin tiền.

Sau đó qua sự chi điểm của đồng sự, Mạnh Kỳ đem một phần tiền lương, tiền thưởng, hoa hồng lĩnh tính gì đó, chia ra một phần lặt vặt giấu đi, làm tiền tiêu dùng hàng ngày hoặc dự trữ khi cha mẹ có chuyện gì đột ngột phát sinh.

Vài lần Mạnh Kỳ muốn lấy tiền mua nhà ở, đều bị Cổ Khánh Song từ chối, cô ta ở nhờ phòng của người nhà mà hai chị gái đều có nhà riêng, anh cả cũng có nhà riêng, căn nhà đang ở này nhất định sẽ là của cô.

Tại trong nhà, vợ chồng bọn họ trên cơ bản là không chi tiêu nhiều, tiền dư ra, cô ta muốn mở nhà hàng, đáy lòng Cổ Khánh Song không phục, nữ nhân Mã Vân Vân kia là con gái miền núi, làm sao có thể giỏi giang hơn cô ta.

Lúc Cổ Khánh đưa Tiêu San về, Cổ Khánh Song rất vui vẻ, cô ta rất không quen nhìn bộ dáng thanh cao của Kiều Vi Nhã, thời điểm nghe cô có quan hệ rất tốt cùng Mã Vân Vân, cô ta cho rằng chị dâu này đang muốn cô khó xử.

Đêm qua lúc cô vui vẻ nói chuyện này cho chồng, Mạnh Kỳ cảnh cáo cô, nhắc lại chuyện mua nhà.

Mạnh Kỳ nói, nếu Tiêu San sinh con, mẹ cô ta không thể chấp nhận thêm đứa cháu ngoại này, khẳng định bọn họ phải chuyển đi, cùng với bị đuổi đi, còn không bằng trước tiên mua nhà ở.

Suy nghĩ cả đêm, cô ta quyết định vì bản thân, đứng về phía Kiều Vi Nhã.

Cho nên, cô ta tìm đến nhà Kiều Vi Nhã, ai ngờ Kiều Vi Nhã không ở nhà.

Mạnh Tư Viễn qua cửa sổ sát đất thấy đồ chơi chiến xa ở trong phòng, âm ỷ muốn đi vào, vừa vặn Đồng Đồng nghe thấy tiến liền đi ra.

Cổ Khánh Song hỏi lấy chìa khoá chỗ Đồng Đồng, Đồng Đồng nói mẹ đem chìa khoá đi rồi.

Mạnh Tư Viễn bảo Cổ Khánh Song đập vỡ cửa kính trên chiến xa, đòi lấy nó ra, Đồng Đồng đứng ở trước cửa kính, không cho, bàn tay Mạnh Tư Viễn liền vung lên.

Thím Lâm đang gói bánh treo nghe thấy có gì đó không đúng, liền chạy nhanh ra thì đã chậm, ngón tay Cổ Khánh Song đang ấn xuống trán cháu gái, thím Lâm không thèm quan tâm tới cánh tay, chạy đến kéo về.

Cổ Khánh Song đã quên ý định ban đầu của mình, giáo huấn Đồng Đồng vài câu, mang theo con xoay người rồi đi, một chút cũng không có ý định an ủi cháu gái.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Sơn Vũ Tới

Kiều Vi Nhã gọi được cho Cổ Khánh Song là lúc cô ta vừa mới lên xe buss, vừa thấy điện thoại gọi đến liền tức giận ấn phím nghe, “Kiều Vi Nhã, cô dạy con kiêu gì đấy hả! Trách không được cô có quan hệ tốt với Mã Vân Vân, thì ra hai người là cá mè một lứa, vốn hôm nay tôi đến là muốn nói với cô một việc quan trọng, hiện tại thì quên đi!” Nói xong, cô ta liền ngắt điện thoại. .

Kiều Vi Nhã một chữ còn chưa nói, cười khổ nhìn thím Lâm, “Thím Lâm, chuyện này không thể trách thím được, người nhà bọn họ cho tới bây giờ đều như vậy cả. ”

Thím Lâm đã sớm gặp qua ba em gái cực phẩm của Cổ Khánh Nhất, hơn nữa quan hệ của Kiều Vi Nhã cùng nhà bọn họ bà thấy rất rõ, nhìn về mặt mối mết của Kiều Vi Nhã, bà ngược lại khuyên Kiều Vi Nhã nghĩ thoáng một chút. .

Thím Lâm cầm chìa khóa đi ra, Kiều Vi Nhã mở cửa, vốn muốn về nhà sau đó đi mua thức ăn, hiện tại cô lại không có tâm tình, thím Lâm nhìn bộ dáng dựa vào sofa như muốn ngủ của cô, đau lòng nói: “Mẹ Đồng Đồng, thím thấy hay cháu cũng đừng nấu cơm, đến nhà thím ăn bánh treo đi.”

Vừa dứt lời, điện thoại lại kêu. .

Kiều Vi Nhã áy náy cười, nhận điện thoại thì ra là Mã Vân Vân, Mã Vân Vân hỏi cô ở chỗ nào, muốn cùng cô gặp mặt.

Hai người đều làm buồn bán lớn ở Trung Đại, thường hay gặp mặt, bây giờ Mã Vân Vân đột nhiên tìm cô không biết có chuyện gì xảy ra?

Hai người hẹn gặp nhau tại cơm com Đình gia. .

Bánh treo không được ăn, hơn nữa, Mã Vân Vân luôn cường điệu mãi, không cần dẫn theo con, Kiều Vi Nhã đành phải gửi con ở nhà thím Lâm, dắt xe đạp ra khỏi viện, quán cơm Đình gia ở hẻm Vĩnh Hạm, ngay bên cạnh Phúc Nguyên Cư. .

Mã Vân Vân đã đến, đang ở cửa chờ cô, thấy cô tới nơi, lôi kéo cô lên phòng nhỏ trên tầng hai.

Chủ quán cơm Đình gia là đồng hương của Mã Vân Vân và Mạnh Kỳ, đều cùng một thôn với bọn họ. .

Mã Vân Vân đóng cửa phòng, thần sắc phức tạp nhìn Kiều Vi Nhã, cắn môi, muốn nói gì lại thôi. .

Kiều Vi Nhã bật cười nói: “Vân vân, em nói có chuyện cần bàn, nhưng nhìn bộ dạng của em hiện giờ, người khác nhìn vào lại tưởng em bị táo bón?”

Không ngờ Mã Vân Vân cũng không cười, dường như đã hạ quyết tâm, sau khi trầm ngâm một lúc lâu mới nói, “Chị Vi, em nói cho chị biết, Cổ Khánh Nhất muốn ly hôn với chị, hắn muốn ở cùng một chỗ với người đàn bà từng nổi danh là tình nhân của một quan lớn- chủ khách sạn La Mã, hình như còn mang thai, chị cần phải có biện pháp gì đó, đừng để bị hắn lừa, mẹ Cổ Khánh Nhất không phải tìm người đến cửa hàng của chị sao? Nghe nói cô ta đến cửa hàng chị là muốn lấy toàn bộ tiền của chị ra, còn có, chị phải cẩn thận tranh chữ trong nhà, nghe nói bên trong có một bức họa là bút tích thật của một hoàng đế đời Tống, rất đáng giá, à Tiểu San kia nói, chỉ cần Cổ Khánh Nhất lấy được bút tích thực đó, sẽ lập tức kết hôn cùng hắn.”.

Mã Vân Vân nói không ngừng, đồng thời cũng không quên quan sát sắc mặt Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã vẫn thực bình tĩnh, bình tĩnh làm cho cô sợ hãi, cho đến khi nói đến bút tích thật, sắc mặt Kiều Vi Nhã mới xảy ra biến hóa. .

Kiều Vi Nhã nghĩ cũng không dám nghĩ đến nguyên lai tâm tư của Cổ Khánh Nhất đúng thật là đặt ở trên đồng tranh chữ kia, số tranh chữ này ông nội có nói qua, đó là tài sản của gia đình ông ngoại, kiểu gia không được muốn, về sau người nhà Đạm Đài trở về, nhất định phải trả lại cho bọn họ, kiểu gia các cô chỉ có thể phụ trách bảo quản.

Sau khi kết hôn, cô cũng không đem những thứ đó đặt ở trong nhà, vẫn như cũ thuê một gian phòng ở ngoại ô, gia đình kia rất đáng tin cậy, từ khi mất nhà ở cô đều thuê tại chỗ đó. .

Cho đến khi mua nhà mới, cô mới trả phòng thuê, đưa tầng thư tranh chữ trở về, tháng sáu hàng năm cô đều mang ra phơi nắng, chưa bao giờ nghĩ đồng tầng thư tranh chữ này có quan hệ gì với mình, bởi vì cô vẫn giữ một lời hứa, vài thứ kia, sau này nhất định phải trả cho cậu, sau đó cô từng nhờ người hỏi thăm tin tức của cậu, chỉ là nước Mỹ quá lớn, không tìm thấy bọn họ. .

Cô chưa bao giờ biết những bộ sách này của ông ngoại thật ra là thứ gì? Cổ Khánh Nhất từng hỏi chỗ sách đó có đáng giá tiền hay không, cô nói không đáng tiền, hơn nữa vài thứ kia, không phải của nhà bọn họ, Cổ Khánh Nhất cũng không thấy hỏi đến nữa. .

Người biết gia đình Đạm Đài ở thành phố B càng ngày càng ít, dấu vết của gia đình Đạm Đài, chỉ còn sót lại một toà nhà đã bị thay đổi hoàn toàn ở gia viên Dương Lâu, trong đó có mười mấy gia đình sinh sống. .

Từng có người hỏi qua ông ngoại sao không đi đòi lại nhà, ông ngoại nói, mọi người không còn, muốn nhà làm cái gì?

“Vân vân, việc này chị đã biết, cảm ơn em”.

“Chị Vi, chị cũng biết!” Mã Vân Vân kinh ngạc nhìn cô. .

Kiều Vi Nhã nhớ đến một sự kiện, trước khi trọng sinh, Mã Vân Vân cùng chồng ra nước ngoài, lúc cô ấy trở lại, bản thân mình đã ly hôn, bây giờ tất

cả thật sự đã thay đổi.

“Vân vân, có phải Mạnh Kỳ nói với em không?” Kỳ thật không cần hỏi cũng biết, khẳng định là Mạnh Kỳ nói cho cô ấy biết.

Mã Vân Vân gật gù đầu, “Chị Vi, thật sự em cũng không muốn lừa chị, Mạnh Kỳ cũng muốn ly hôn, em gái hẳn tìm được bạn trai ở Bắc Kinh, đã đính hôn, hẳn ta là tổng giám đốc của một công ty quảng cáo, muốn Mạnh Kỳ đến hỗ trợ, Mạnh Kỳ ở Bắc Kinh tuyệt đối có thể phát triển hơn so với nơi này, cho nên, hẳn đang suy nghĩ biện pháp chuyển ra khỏi Cổ gia, cũng chuẩn bị ly hôn cùng Cổ Khánh Song”.

Ly hôn! Trước kia hai người bọn họ hình như không có gay chuyện ly hôn mà? .

Đối với em gái chồng mình Kiều Vi Nhã không có nửa điểm đồng tình, mấy năm nay, so với cô Mạnh Kỳ còn khó chịu hơn, một người đàn ông kim nén thành như vậy, không ly hôn mới là lạ, Mạnh Kỳ vẫn chân chừ là bởi vì con, dù gì đi nữa đó vẫn là con hắn. .

Nhìn bộ dáng chau mày của Kiều Vi Nhã, Mã Vân Vân không khỏi khuyên nhủ: “Chị Vi, có việc gì em có thể giúp, chị cứ việc nói, cho dù hẳn là cảnh sát thì sao, hiện tại là xã hội pháp trị, em không tin hẳn có thể đem chị ăn sống nuốt tươi.”

Kiều Vi Nhã cười chua xót, xã hội pháp trị! Đúng vậy, còn phải xem đối tượng là ai, Mã Vân Vân gả cho một người ngoại quốc, cuộc sống qua lại đơn giản, cho nên, không biết được những gì cô đã trải qua, một khắc nhà bị đơn vị của ba thu hồi, cô đã thật sâu hiểu được đạo lý này, cho nên, cô so với bất luận kẻ nào đều có tính nhẫn nại. .

Mã Vân Vân cùng của cô quan hệ tuy rằng cũng tốt, những giữa bọn họ chưa bao giờ thâm giao, bởi vì có một kẻ là Mạnh Kỳ chắn giữa bọn họ, chuyện tình lần này, làm cho Kiều Vi Nhã chân chính biết được ai mới là bạn bè. .

Từ nhà hàng đi ra, Mã Vân Vân đặt đồ ăn đã gói kĩ vào giỏ xe của cô, “Chị Vi, vậy em đi trước, có việc gì chị cứ gọi em”

Kiều Vi Nhã vẫy tay chào cô sau đó về nhà. .

Nếu Cổ Khánh không gọi cô đến bệnh viện, cô cũng không tính đến đó, mẹ chồng kia căn bản không phải bệnh nặng, không phải muốn dùng nhiều thêm chút tiền thôi sao? Muốn ở đó thì cho bà ở đó luôn! .

Sáng sớm hôm sau, trước tiên con đi nhà trẻ sau đó mới đến bách hoá Trung Đại. .

Mỗi ngày bách hoá Trung Đại sáu giờ mở cửa, khi đó cũng là thời gian mà bách hoá bận rộn nhất. .

Kiều Vi Nhã chỉ đi dạo một vòng ngoài cửa, liền lên tầng trên. .

Sau khi gõ cửa bên trong lên tiếng, cô đẩy cửa đi vào, cả phó, tổng giám đốc của Trung Đại đều có mặt. .

Kiều Vi Nhã thân nhiên cười, hỏi: “Hai vị giám đốc không phải đang đợi tôi đây chứ?” .

Trên mặt hai người đều hiện ra thần sắc xấu hổ, vẫn là tổng giám đốc Chu Dịch mở miệng nói chuyện trước, “Tiểu vi, cô phát triển cùng với bách hoá, cho nên cô cũng biết, bách hoá này có được ngày hôm nay thật không dễ dàng, nói thật ra, trước kia tôi chẳng qua là một chủ nhiệm phân xưởng, có thể chịu đựng tới ngày hôm nay có bao nhiêu chuyện không dễ xử lý thì cô cũng biết, kỳ thật.”.

Kiều Vi Nhã cười đánh gãy lời nói của hắn, “Chu tổng, không cần phải nói, tôi cái gì cũng đều hiểu cả, có người không muốn để tôi làm ở nơi này, phải không?”

Chu dịch khó xử gật đầu, vươn ngón tay chỉ lên trời, “Toà nhà bên trái bách hoá chúng ta, là cái tai hoạ ngầm, nhưng tôi mãi vẫn không tìm được biện pháp, hiện tại có người hứa hẹn, toà nhà bên đó chính phủ sẽ ra mặt dỡ bỏ, sau đó đổi thành bãi đỗ xe, cho nên, chúng tôi cho dù luyến tiếc cô, nhưng cũng chỉ có thể làm kẻ xấu một lần, nếu như cô đều biết cả rồi thì tôi cũng không nói thêm. Tiểu vi, tôi trả tiền thuê cửa hàng cho cô, còn có tiền thuê nhà mấy năm nay cũng trả về, cô xem bồi thường như vậy có được không?” .

Đương nhiên không được, cô biết năm năm sau, mỗi cái cửa hàng kia rao bán những năm mươi vạn, hai cửa hàng tổng cộng một trăm vạn. Hiện tại cô lấy tiền bồi thường, làm sao so được tiền lời cửa hàng mang lại. .

Kiều Vi Nhã đứng dậy đón lấy cái chén phó tổng đưa, tao nhã ngồi xuống, trên mặt thùy chung lộ vẻ tươi cười thân nhiên, “Chu tổng, chỉ cần tôi không xuất hiện ở bách hoá, sẽ không tính là vi phạm ước định của các anh, đúng không? Còn nữa, toà cao ốc bên trái, thực ra Chu tổng cũng không muốn biến thành bãi đỗ xe mà là muốn làm một toà cao ốc bán sỉ quần áo, chỉ là Chu tổng không có thói quen đánh trận mà chưa nắm chắc phần thắng, cho nên trước khi tôi rời đi, Chu tổng cũng không định lộ chuyện này ra, đúng không?”

Chu dịch khiếp sợ nhìn Kiều Vi Nhã, ý tưởng làm cao ốc bán sỉ quần áo, trước mắt chỉ có hai người biết, cho dù là vợ mình ông cũng chưa từng nói.

“Tôi sẽ không từ bỏ hai cửa hàng kia, tôi cho thuê cửa hàng chỉ lấy tiền thuê, như vậy không có vấn đề gì chứ? Chỉ cần tôi không xuất hiện, sẽ không có người truy cứu, hơn nữa, tôi muốn thêm một điều kiện, cửa hàng ăn uống các tầng trong cao ốc quần áo, đều phải giữ lại cho tôi.”

Khả năng khôn khéo cùng cố gắng của Kiều Vi Nhã, hai người đều thấy rõ, nhưng mà so với Kiều Vi Nhã làm bọn họ rung động hôm nay còn kém xa.

Kiều Vi Nhã buông cái chén, ung dung nhìn hai người. .

“Chu tổng, nếu Hạ nữ sĩ lại gọi điện thoại đến, ông cứ nói tôi đã không còn làm nữa, những ngày này, tôi sẽ mau chóng tìm được người thuê cửa hàng, nếu hai người đáp ứng tôi, tôi cũng sẽ đáp ứng điều kiện của Hạ nữ sĩ, nếu không, cho dù cả hai cá chết lưới rách, tôi cũng sẽ không để tính toán của Hạ nữ sĩ thành công.”

Thanh âm Kiều Vi Nhã không nhanh không chậm, dịu dàng uyển chuyển, lại có sự kiên định làm người khác không thể từ chối, Chu Dịch thờ dài một hơi, nếu nói bách hoá Trung Đại là một cái cây, Kiều Vi Nhã chính là trái cây chín hồng rực kì bất mắt trên đó, cây thì có rất nhiều, nhưng trái cây giống như Kiều Vi Nhã, cũng là có một không hai, chỉ một quả như vậy, những người làm việc ở tỉnh H đều hâm mộ tuyệt đối, bách hoá lớn nhất trong tỉnh là bách hoá bán buôn, mấy lần đều mời cô qua bên đó mở cửa hàng, đó đã thành bí mật được công khai.

Suy nghĩ lại, Chu Dịch gật đầu, “Tiểu vi, chúng tôi đồng ý với điều kiện của cô, chỉ là trong vòng hai năm sau khi cho thuê cửa hàng, cô không được xuất hiện ở bách hoá, được không?”.

Còn hai năm nữa cao ốc quần áo bên trái mới có thể hoàn thành, hơn nữa, hai năm này, cô cũng không có thời gian rảnh đi để ý đến việc buôn bán, hai năm không xuất hiện thì cô có thể làm được.

Kiều Vi Nhã đứng lên, cười nói: “Chu tổng, tôi sẽ làm được, chuyện cửa hàng tôi sẽ xử lý thật nhanh, nếu chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, vậy tôi xin phép ra ngoài trước.”

Chu Dịch gật đầu, thấy chớp mắt là Kiều Vi Nhã sẽ ra khỏi cửa, hần trầm giọng nói: “Tiểu vi, thực xin lỗi, chúng ta cũng là bất đắc dĩ.”

Kiều Vi Nhã dừng bước, quay đầu cười, “Tái ông mất ngựa chưa biết là phúc hay họa, tôi không cho chuyện này là xấu, Chu tổng ông thử nói xem?”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Bước Đầu

Kiều Vi Nhã bấm số điện thoại của Từ Linh, hiển nhiên lúc này Từ Linh còn chưa rời giường, thanh âm mang theo chút quấy rối cùng lười biếng, nghe qua có chút mệnh mang.

Nghe thấy tiếng Kiều Vi Nhã, thanh âm của cô ta lập tức trở lên sắc nhọn, “Tiểu vi, sao cậu lại điện thoại cho tớ giờ này?”

“Từ Linh, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.”

“Được, tớ đang muốn tìm cậu, như vậy đi, chúng ta gặp nhau tại tầng hai KFC lần trước gặp mặt, được không?”

Kiều Vi Nhã đồng ý rồi ngắt điện thoại, lái xe đi KFC chờ Từ Linh.

Buổi sáng KFC cơ bản không có người, tầng hai lại càng yên tĩnh, Kiều Vi Nhã gọi một ly cà phê, một gói khoai tây chiên, thông thả chờ Từ Linh đến.

Chờ đợi Từ Linh là một chuyện hết sức thống khổ, người này dù ở nhà cũng trang điểm, càng không nói là đi ra ngoài gặp người khác.

Ước chừng qua nửa giờ, Từ Linh mới khoan thai mà đến.

Thấy Từ Linh ngồi xuống, Kiều Vi Nhã nhàn nhạt nói: “Cô muốn uống cái gì?”

“Tớ còn chưa ăn gì, gọi giúp tớ mấy thứ có thể lấp đầy bụng đi.”

Kiều Vi Nhã xuống tầng dưới, giúp cô ta gọi một phần ăn.

Từ Linh một bên ngáp, một bên hỏi: “Người bạn rợn như cậu tìm tớ có việc gì à?”

“Từ Linh, cô muốn bán hàng ở chỗ tôi đúng không?”

Từ Linh lập tức tinh thần tỉnh táo, “Như thế nào, giúp tớ tìm được cửa hàng rồi à?”

“Hai cửa hàng của tôi có thể cho cô thuê, trong khoảng thời gian này tôi tương đối một mõi, muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian.”

Từ Linh có điểm nhứt chí, “Cậu bảo nghỉ ngơi một đoạn thời gian là có ý gì?”.

“Tôi muốn đi thi kế toán cao cấp quốc tế, việc buôn bán làm trễ nải việc học tập, cho nên tôi muốn bỏ bớt việc, hai ngày trước cô bảo với tôi muốn buôn bán tại Trung Đại, tôi mới nghĩ đến chuyện cho cô thuê cửa hàng, nhân viên cùng hàng hoá của tôi đều chuyển sang cho cô. Nếu cô có ý định, tôi có thể cho cô thời gian ba ngày, cô cũng biết, cửa hàng của tôi có bao nhiêu người xếp hàng chờ thuê, chúng ta là bạn học lâu năm cho nên tôi mới nghĩ đến cô trước tiên.”

Từ Linh tròn to hai mắt, “Làm ơn, Kiều Vi Nhã, cậu đã hai mươi tám rồi như thế nào còn đi học, hiện tại có ăn có uống là được. Thật là, còn muốn đến trường cả đời sao, tớ thật phục cậu sát đất.”.

Kiều Vi Nhã cười khẽ, “Mỗi người có một chí hướng riêng, Từ Linh trước tiên chúng ta cứ nói về chuyện cửa hàng đã.”.

“Đương nhiên muốn, cửa hàng cùng hàng hoá của cậu, cần tốn bao nhiêu?”.

“Vị trí của tôi rất tốt cho nên tiền thuê tương đối cao chút, nể chúng ta là bạn cùng lớp tôi sẽ không lấy nhiều như vậy, một tháng sáu ngàn, những chi phí phụ thì tôi không tính đến, hàng dự trữ cần khoảng sáu mươi vạn gì đó, mặt khác tôi còn kí kết mấy mỗi hàng, những thứ hàng hoá đó trên thị trường giá khoảng ba mươi vạn, cô cũng biết, cửa hàng tôi chủ yếu bán sỉ, hàng hoá chỗ tôi có rất nhiều loại là độc nhất vô nhị trên thị trường. Nếu người có ý định, chúng ta bàn bước tiếp theo.”

“Trời, cần nhiều tiền như vậy, xem ra hiện tại cậu đã là phú bà trăm vạn rồi.”.

Kiều Vi Nhã cười, “Làm sao có nhiều như vậy, cửa hàng mở tuy lớn nhưng chi tiêu cũng không nhỏ, buôn bán của tôi tốt chủ yếu dựa vào khách quen.”

“Tiểu vi, đợi tớ gọi một cuộc điện thoại, cậu đợi chút nhá.” Từ Linh suy nghĩ, cầm điện thoại vội vàng xuống tầng dưới.

Từ Linh đi tầm khoảng 20 phút, mới vội vàng trở lại, sắc mặt vui mừng, sau khi ngồi xuống lập tức nói: “Tiểu vi, chuyện cửa hàng của cậu, chúng tớ đồng ý, giá tớ cũng không mặc cả lại làm gì, bất kể là hàng hoá trong nhà kho hay hàng hoá trên đường đi, tớ muốn toàn bộ, trước tiên chúng ta kí hợp đồng ba năm, cậu thấy thế nào?”

Kiều Vi Nhã gật đầu, cô đã sớm đoán trước được Từ Linh sẽ đồng ý, “Từ Linh, tôi có một điều kiện, chỉ khi cô đáp ứng điều này tôi mới có thể đem cửa hàng giao cho cô.”

“Điều kiện gì?”

“Chuyện cho thuê lại cửa hàng, tạm thời không để cho chồng tôi biết, tôi thiếu trong vòng nửa năm không thể để hắn biết. Hợp đồng này, hai chúng ta kí với nhau, đối với người ngoài, cứ nói cô tạm thời giúp tôi quản lý, đến thời điểm thích hợp, tôi sẽ nói với mọi người.”

Từ Linh giật mình, cô ta là một người thông minh, rất nhanh nghĩ thông suốt vấn đề bên trong, “Tiểu vi, tớ đồng ý với cậu, người khác nói những lời như vậy tớ sẽ có chút lo lắng, nhưng cậu thì không cần, thời gian chúng ta làm bạn học, tớ tin tưởng cậu, buổi chiều chúng ta liền kí hợp đồng, cậu cảm thấy thế nào?”

“Từ Linh, không cần sốt ruột, trước tiên nên tìm một luật sư, đem điều khoản hợp đồng của chúng ta viết ra, chớ để sau này khiến người khác hiểu lầm.”

Từ Linh cười nói: “Ông ngoại A Thái có một cổ vấn pháp luật riêng, chúng ta không cần ra ngoài tìm luật sư làm gì, nhân tiện đi sang chỗ hắn, chúng ta một tay giao tiền một tay giao hợp đồng, cậu xem thế nào?”.

Kiều Vi Nhã đã đoán được, tiền cho Từ Linh buôn bán khẳng định do A Thái chi trả.

Hai người từ KFC đi ra, Từ Linh nhìn cô đi xe đạp, cười nói: “Công ty A thái ở tân khu, chúng ta đi xe đạp đến sao?”

“Vậy cô ở chỗ này chờ tôi, tôi về nhà lái xe ra.”.

Từ Linh gật đầu đồng ý.

Kiều Vi Nhã lái xe đến đón Từ Linh rồi đi thẳng đến tân khu.

Tân khu này là nơi thành phố B mới xây dựng nhằm thu hút vốn đầu tư nước ngoài, bên cạnh bờ biển, phong cảnh tuyệt đẹp, giao thông thủy bộ đều rất phát triển, hoàn cảnh đầu tư cũng rất đầy đủ, trước mắt đã có hơn sáu trăm nhà đầu tư nước ngoài đến đây mở xí nghiệp, tổng sản lượng đã đạt trình độ của một quốc gia phát triển, xếp hạng thứ tư trong cả nước, nó đã thành trọng điểm phát triển kinh tế của thành phố B cũng như tỉnh H.

Kiều Vi Nhã đối với khu vực này rất quen thuộc, rất nhiều khách của cô đều công tác trong này.

Sau khi vào tân khu, Từ Linh một đường chỉ dẫn, mang theo Kiều Vi Nhã vào công ty cảng tư nhân.

Kiều Vi Nhã cười nói: “Thì ra A thái là người Hongkong”.

“Không phải, hắn sinh ra ở nước Mĩ, sau khi lớn đến HongKong xây dựng sự nghiệp, khi có một chút thành tựu đến tân khu này mở nhà xưởng.”

Kiều Vi Nhã gật đầu, a thái là người ở nơi nào không quan trọng, cô quan tâm không phải điều này. .

Xem ra a thái đã bỏ qua mọi việc chuyên tâm chờ hai người các cô, hai người vừa mới vào công ty, lễ tân liền cung kính tiếp đón, dẫn bọn họ vào thang máy.

Vào văn phòng, ánh mắt a thái dừng ở trên người Kiều Vi Nhã hai giây, tiếp đó mới cười mời bọn họ ngồi xuống.

Kiều Vi Nhã một áo sơ mi tay ngắn có cổ cánh sen làm từ lụa, một cái váy bút chì, tươi mát mà không mất tao nhã, trong điệu dàng lộ ra giò giang, nhìn thấy cô, cảm thấy tâm tình đều trở lên nhẹ nhàng khoan khoái. .

Thư ký bùng lên đồ uống, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu nói cảm ơn, làm cho hảo cảm của thư ký với cô tăng lên gấp bội, không khỏi nhìn thêm vài lần, trong lòng mơ hồ hiểu được, ý đồ tổng giám đốc bảo cô sửa sang lại phòng làm việc. .

Từ Linh còn đang hưng phấn, cũng không lưu ý đến chuyện này, cao ngạo mà tiếp nhận cái chén, thân nhiên nói một câu, “Cô đi xuống đi.”

Thư ký nén giận, đẩy cửa đi ra ngoài.

A thái nhìn Kiều Vi Nhã cười nói: “Kiều tiểu thư, sao đột nhiên cô lại không muốn làm việc buôn bán kia nữa, nghe nói việc buôn bán của cô cơ bản vẫn rất tốt.”

Kiều Vi Nhã không kiêu ngạo không siểm nịnh, thân nhiên nói: “Làm lâu, muốn nghỉ ngơi đi ra ngoài chút.” .

“À, kiều tiểu thư muốn đi du lịch sao, tôi có thể giúp giới thiệu một chút, hàng năm ít nhất tôi cũng đi du lịch hai ba quốc gia, kỳ thật ham thích lớn nhất của tôi chính là du lịch đây đó.”

Từ Linh bấm tay bảo hần bàn công việc, “A thái, chúng ta không phải đến nói chuyện du lịch, dương luật sư không ở đây à?”

Có, ta đã nói với hần, các cô chờ chút, tôi gọi điện thoại bảo hần lập tức tới đây.”

Dương luật sư tới rất nhanh, dựa theo ý kiến của hai người Từ Linh và Kiều Vi Nhã, hần rất nhanh liền viết xong bản hợp đồng, trong lòng Kiều Vi Nhã rất nhanh liền hiểu được, hợp đồng này, thoạt nhìn hướng về phía Từ Linh, trên thực tế hoàn toàn có lợi cho cô. .

Kiều Vi Nhã cũng không biểu lộ chút gì, thời điểm Từ Linh giục cô kí tên, cô cầm lấy bút A Thái đưa, tiêu sái ký lên tên mình.

Thư ký tiến vào, để một tờ chi phiếu lên bàn. .

Sau khi Kiều Vi Nhã kiểm tra chi phiếu, cất vào ví, đứng dậy chuẩn bị tạm biệt. .

A thái cười nói: “Kiều tiểu thư, nếu đã đến đây thì cùng nhau ăn chút cơm rau dưa, coi như tôi chúc mừng cho hai vị tiểu thư.”

Từ Linh giữ chặt Kiều Vi Nhã, muốn cô lưu lại, thịnh tình không thể chối từ, Kiều Vi Nhã đành đáp ứng. .

Thừa dịp hai người dính lấy nhau, Kiều Vi Nhã đẩy cửa đi ra ngoài, hỏi thư ký vị trí toilet, thư ký tự mình dẫn cô tới toilet.

Vào toilet, Kiều Vi Nhã đóng cửa nhấn một tin, chưa đầy hai phút có tin nhắn trở lại, Kiều Vi Nhã cười đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Bất Ngờ Gặp Mặt

Buôn bán ở nhà hàng của tân khu rất tốt, A Thái dẫn bọn họ vào nhà hàng hải sản Điều Kí tốt nhất vùng này.

Nhà hàng hải sản Điều Kí có ba tầng, cửa vào bãi đỗ xe thoáng đãng, Từ Linh ngồi xe của A Thái, Kiều Vi Nhã lái xe của mình đến đây.

A Thái dừng xe, đợi Kiều Vi Nhã đi tới, trong mắt tràn đầy kinh diễm, "Kiều tiểu thư, không thể tưởng được kỹ thuật lái xe của cô tốt như vậy."

Kiều Vi Nhã mỉm cười, "Tôi học lái xe tương đối nghiêm túc." .

Từ linh kéo cánh tay của A Thái, nói: "A Thái, anh đừng ngạc nhiên, chuyện này tính là cái gì, Kiều đại tiểu thư của bọn em còn là một võ lâm cao thủ đó? Võ công của người ta là được tổ truyền, cho nên anh không được có ý gì với cô ấy." Câu cuối cùng của cô nói rất nhẹ, chỉ có A Thái mới có thể

nghe thấy. .

A Thái cười cười, âm thầm nhéo vòng eo của cô ta, cười nói: "Không đâu, anh đã có em rồi mà."

Từ linh cười đắc ý, lần này thành công lấy rất nhiều máu của A Thái, cho dù về sau A Thái có bỏ cô ta thì cũng không sao, tối nay, cô ta còn muốn A Thái bỏ ra thêm một số tiền nữa, việc buôn bán cần vốn lưu động. .

Tầng một nhà hàng hải sản Diêu Kí là đại sảnh, một nửa đại sảnh đều chứa hải sản phong phú, đây là điểm đặc sắc của thành thị ven biển.

"Kiều tiểu thư, hôm nay cô là khách đồ ăn hôm nay liền để cô gọi đi".

Kiều Vi Nhã cười nhẹ cự tuyệt, A Thái muốn mở miệng, đột nhiên thấy cô bị người ta cầm lấy cổ tay, từ linh kêu ‘ ối ’ một tiếng, gọi "Bảo Mặc."

Lúc này Bảo Mặc mới để ý Từ Linh, gật đầu, lại quay đầu lại hỏi Kiều Vi Nhã, "Sao em lại ở chỗ này, anh gọi điện cho em, vì sao không nhận?"

"Em bận nhiều việc, hơn nữa, em cho là giữa hai chúng ta không có gì cần liên hệ." Kiều Vi Nhã tránh khỏi Bảo Mặc, đi đến bên cạnh Từ Linh, "Từ linh, chúng ta lên tầng trước, Phạm tiên sinh chắc anh thường tới đây, đồ ăn anh gọi được rồi tôi cùng từ linh đi lên đó chờ anh." Bọn họ lên trước A Thái đã chuẩn bị xong chỗ ngồi cho bọn họ.

Bảo Mặc giận tái mặt, định phát tác, hân mở tiệc chiêu đãi vài vị lãnh đạo của tân khu, họ đều đã đến nơi.

Bảo Mặc không thể làm gì khác hơn là tạm thời bình tĩnh lại. .

A Thái cũng biết bọn họ, mọi người cùng nhau hàn huyên, sau đó có người nhiệt tình giới thiệu A Thái và Bảo Mặc với nhau, hai người cười nói đã biết nhau rồi.

Bảo Mặc nhân cơ hội hỏi A Thái, Kiều Vi Nhã tới làm cái gì? .

A Thái cũng không nói thật, bản hợp đồng của hai người kia, hân so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, chuyện của Kiều Vi Nhã, hân đã tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa, hân mơ hồ đoán được ý đồ của Kiều Vi Nhã, như vậy, người đàn ông trước mắt này, chính là tình địch của hân, hân làm sao có thể nói chuyện của Kiều Vi Nhã cho tình địch được.

A Thái gọi vài món thức ăn, sau đó rời đi. .

Bảo Mặc dẫn theo trợ lý đến, hân để trợ lý tạm thời chiêu đãi vài vị lãnh đạo sau đó cầm điện thoại đi ra nhà hàng.

Hân đã tìm được bằng chứng xác thực có lợi với Kiều Vi Nhã, chỉ cần Kiều Vi Nhã ly hôn, lập tức hân sẽ đem những chứng cứ này giao cho Kiều Vi Nhã, vài lần hân gọi điện thoại, Kiều Vi Nhã cũng không nhận điện thoại của hân, hân vốn tính hôm nay sau khi ăn cơm cùng vài vị lãnh đạo nhất định phải đi tìm Kiều Vi Nhã, hân đã giúp Kiều Vi Nhã tìm luật sư tốt nhất, bên toà án, cũng đã gặp gỡ qua, lãnh đạo toà án vốn là cấp dưới của ba hân.

Gọi điện thoại được cho Trình Thiệu, Trình Thiệu đang ăn cơm, "Bảo công tử, ngài không phải đang cùng lãnh đạo ăn cơm sao? Như thế nào? Cần tớ tiếp khách?"

Bảo Mặc thờ ra một hơi, trầm giọng nói: "Trình Thiệu, vì vi ăn cơm cùng một nhà hàng với tớ, cô ấy ở cùng một chỗ với A Thái và từ linh."

Trình Thiệu cười ha ha, "Các cậu thật đúng là hữu duyên, như vậy mà có thể gặp phải, đừng nói cho tớ là Kiều Vi Nhã không để ý tới cậu, cho nên điện thoại cho tớ tớ khổ."

"Trình Thiệu, hiện tại tớ không có tâm tình nói giỡn, cậu giúp tớ hẹn cô ấy ra, tớ muốn cùng cô ấy nói chuyện." .

Tươi cười của Trình Thiệu lập tức nhạt đi, hên Kiều Vi Nhã, cho dù là hân hẹn Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã cũng chưa chắc sẽ nể mặt, thật sự Bảo Mặc xem mình quá vĩ đại rồi, Kiều Vi Nhã chính đoá sen trắng trong hồ nước tối, chỉ có thể xa xa nhìn xem, nhưng không có cách nào tới gần.

Đối với Bảo Mặc, trừ bỏ đồng tình cùng thờ dài, hân cũng không có biện pháp nào giúp người bạn này, và lại Kiều Vi Nhã bây giờ còn là phụ nữ đã có chồng.

"Để tớ thử xem, không nhất định cô ấy sẽ nể mặt." Trình Thiệu vẫn miễn cưỡng đáp ứng Bảo Mặc. .

Bảo Mặc lên tầng trên, thấp thỏm ứng phó vài vị lãnh đạo vùng tân khu, kỳ thật, cho dù hân không mời vài vị lãnh đạo này ăn cơm, người ta cũng bật đèn xanh cho hân.

Phòng bọn họ ở gần cửa sổ, cửa sổ sát đất sáng ngời nhìn rõ ràng cảnh sắc bên ngoài phố phường. .

Bảo Mặc mời một lượt rượu, lúc vô ý nhìn ra phía ngoài đã thấy thân hình nhỏ nhắn của Kiều Vi Nhã đi về phía bãi đỗ xe.

Rốt cuộc hân không nhịn được nữa, nói một tiếng thật có lỗi, chạy xuống tầng dưới. .

Kiều Vi Nhã vừa mở cửa xe ra, đang nói từ biệt với A Thái cùng Từ Linh, chỉ thấy một người đi thẳng đến phía cô.

A Thái và từ linh hai mặt nhìn nhau, không thể tưởng tượng Bảo Mặc giữa thanh thiên bạch nhật ôm chăm lấy Kiều Vi Nhã. .

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, lúc ngẩng đầu lên, Từ Linh đã hi hi cười giả là lời kéo A Thái lên xe. .

Bảo Mặc mở cửa sau xe ra, đẩy Kiều Vi Nhã vào, hấn cũng ngồi xuống. .

Bởi vì không mở điều hoà mà lại đóng cửa xe lên không khí có chút buồn bức khó chịu. .

Kiều Vi Nhã cá giận nói: "Bảo Mặc, anh muốn làm gì!" .

"Nếu anh không làm như vậy, em sẽ để ý nh sao? Vi vi, anh chỉ hỏi em một câu, trong lòng em, còn có anh sao? Chẳng lẽ em chưa từng áy náy vì đã ruồng bỏ anh à?" .

Trong mắt Bảo Mặc hiện lên chút day đton, đôi mắt sáng quắc nhìn về phía Kiều Vi Nhã, câu hỏi hùng hổ như vậy, hấn tưởng rằng Kiều Vi Nhã sẽ áy náy, tối thiểu sẽ nói một tiếng xin lỗi với hấn. .

Hơn nữa, hấn không thích nghe thực xin lỗi, hấn thậm nghĩ nói cho cô biết, hiện tại hấn đã bắt đầu giúp cô thoát khỏi cái nhà giam kia, rời khỏi Cổ Khánh Nhất, hấn sẽ mang lại cho cô hạnh phúc cả đời. .

Kiều Vi Nhã cắn môi, không khí bên trong xe oi bức, làm cho trán của cô lấm tấm mồ hôi, cô lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau đi, rồi kiên định nói từng chữ: "Bảo Mặc, anh nghe cho kỹ, chuyện chúng ta lúc đó đã trôi qua, em đã có gia đình, em có con gái, em biết anh nghĩ rằng mình hiểu tình huống chúng ta khi đó, nhưng những chuyện đó chỉ là mặt ngoài của vấn đề, trong lòng em, người quan trọng nhất là con, em sẽ vĩnh viễn không rời xa con mình." .

"Vi vi, em. Anh không muốn em rời bỏ con mình, anh sẽ xem Đồng Đồng như con gái ruột, sau này nếu chúng ta kết hôn, em sợ có đứa bé khác chia sẻ tình yêu với Đồng Đồng, chúng ta cũng có thể không sinh con, anh chỉ muốn ở cùng một chỗ với em, cho dù trước kia em có làm gì anh cũng không tính toán, vi vi, trong tâm trí anh chỉ có em, anh chỉ muốn ở một chỗ cùng em." .

Kiều Vi Nhã theo bản năng lùi về phía sau, tận lực tránh xa hơi thở của Bảo Mặc, không gian chật hẹp, làm cho cô thở hổn hển.

"Bảo Mặc, em đã nói rất rõ ràng, chuyện trước kia đã qua rồi, em là phụ nữa đã có chồng, xin anh để chút tôn nghiêm lại cho em."

hai chữ "Tôn — nghiêm —" truyền qua kẽ răng, bỗng dung cảm giác có thứ gì đó nóng rực ầm ầm tiến đến gần cô, trong nháy mắt, Bảo Mặc ôm cô vào lòng mình, đè xuống oán hận, hậu tri hậu giác Kiều Vi Nhã đã cắn môi lại quên giãy dụa, dùng một đôi mắt long lanh giống làn nước nhìn hấn, Bảo Mặc vô lực buông Kiều Vi Nhã ra, rõ ràng phạm sai lầm là cô, vì sao vừa nhìn thấy đôi mắt kia, sẽ có cảm giác không chỗ nào che giấu. .

Tay Bảo Mặc nắm thành quyền, lại không biết đánh vào chỗ nào, khoảng chừng ba bốn phút, hấn mới khôi phục trấn định, "Vi vi, anh đã đem căn cứ chính xác Cổ Khánh Nhất ngoại tình lấy đến tay, anh hy vọng em có thể mau chóng ly hôn với hấn, ngày mai anh sẽ để luật sư liên lạc em, nếu em không gặp luật sư, anh sẽ đến nhà em, anh biết Cổ Khánh Nhất hiện tại đã không còn ở nhà." .

Kiều Vi Nhã nghiêm nghị ngồi ngay ngắn, nghiêm mặt nói: "Bảo Mặc, anh không thể làm chủ thay em, đây là cuộc sống của em, em cũng không muốn gạt anh, đúng là em muốn ly hôn, nhưng không phải hiện tại." .

"Vi sao? Chẳng lẽ em còn muốn cho tên cặn bã vô sỉ kia cơ hội." .

Khóe môi của Kiều Vi Nhã gọi lên chút tươi cười, lạnh lẽo như băng mùa đông, "Bảo Mặc, đã từng nghe một câu chưa? “xuất lại hôn, tri giáo thị yêu hoàn”, em chỉ là muốn thấy một kết quả công bằng, cho nên không cần tiến gần em thêm nữa, Bảo Mặc, em đã không còn là Kiều Vi Nhã trước kia, chuyện của chúng ta, không có khả năng, cuộc đời này, em thống hận nhất chính là tình yêu, không có tình yêu em cũng có thể sống rất tốt." .

Còn chưa nói xong, cô đã mở cửa xe ra, cô vẫn lui về phía sau thì ra vì mở cửa xe, Bảo Mặc ảo não nhìn Kiều Vi Nhã, loại cảm giác vô lực này càng sâu. .

Bảo Mặc suy sụp bước ra khỏi xe, đúng là Kiều Vi Nhã trước mặt, làm cho hấn cảm thấy xa lạ, rồi đột nhiên hấn nhớ tới biệt danh của Kiều Vi Nhã là Hoắc Thanh Đồng

Đúng là Kiều Vi Nhã và Hoắc Thanh Đồng có nhiều điểm giống nhau, cô gái dịu dàng thanh tú này, vĩnh viễn kiên cường, bên ngoài nhìn cô tưởng như ôn nhu, tâm tính bình tĩnh thông dong như hiểu rõ tất cả, tại thế giới không sạch sẽ này, như hàn mai cao ngạo nở rộ mang mùi hương thơm ngát.

Nhưng mà nghĩ đến kết cục của Hoắc Thanh Đồng, Bảo Mặc lắc đầu, bọn họ không giống nhau, hấn không phải Trần Gia Lạc có mắt không trông, hấn là Bảo Mặc, là Bảo Mặc của cô, mặc kệ cô thay đổi như thế nào, chỉ cần hấn không thay đổi là được. .

Kiều Vi Nhã chỉ có thể là bông Thiên Sơn Tuyết Liên của hấn, chỉ có thể nở rộ vì hấn. .

Con người của Bảo Mặc thẳng tắp nhìn về phía Kiều Vi Nhã, "Vi vi, em trốn không thoát đâu, hôm nay tạm thời buông tha cho em, ngày mai anh sẽ phái luật sư đến, nếu em dám không gặp hấn, anh nhất định sẽ đi đến nhà em." .

Kiều Vi Nhã im lặng không nói gì.

Bảo Mặc đóng cửa xe, mở ra cửa trước, cười nói: "Lên xe đi, hoặc là em vui về đồng ý để anh đưa em trở về."

Kiều Vi Nhã quay người trở lại, vào buồng lái lập tức khoá cửa xe. .

Bảo Mặc mỉm cười, nhìn chăm chăm Kiều Vi Nhã, bởi vì hành động ngây thơ này của cô, cười càng vui vẻ. .

Kiều Vi Nhã khởi động xe ô tô, sau khi nhìn vào gương có một bóng dáng luôn đứng thẳng trong gió .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Ai Đang Diễn Trò

Trở lại bách hoá, tiểu Vương kéo cô sang một bên, "chị Vi, rèm cửa sổ của mẹ hồ ly tinh kia đã làm xong lâu rồi, khi nào thì chúng ta đi?"

"Tiểu Vương em gọi điện thoại cho cô ta, bây giờ chúng ta đi luôn." .

"Chị Vi, chị thật sự làm việc cho mẹ hồ ly kia ?" .

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, "Tiểu Vương, trên đường đi chị sẽ nói chuyện này với em sau." .

Sau khi vài cô gái cắt đồ đạc vào trong cốc sau, Ngô Đức Hân yêu thích và ngưỡng mộ nhìn tiểu Vương, "Biểu thẩm, cháu cũng muốn đi." Cô ta chưa bao giờ được ngồi chiếc xe nào xinh đẹp sang trọng như vậy.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đức hân, trong cửa hàng ít người, cô ở lại trông cửa hàng đi, chút nữa trong cửa hàng nhất định sẽ rất bận, lần sau sẽ để cho cô đi."

Ngô Đức Hân cảm thấy vẻ mặt của Kiều Vi Nhã đối cô ta không quá ôn hoà, nhớ tới lời chú nói với mình lúc ở bệnh viện, gật đầu, nhanh nhẹn đóng cửa xe, vẫy tay tạm biệt cùng các cô. .

Xe đi đến đường chính, Kiều Vi Nhã nghiêm trang nói: "Tiểu Vương, em hãy nghe cho kỹ, chị đã cho người khác thuê cửa hàng, chính là Từ Linh ngày đó đến cửa hàng mình tìm chị, chị đồng ý với cô ta, để cô ta tự mình giải quyết vấn đề nhân viên nào lưu lại, tạm thời em làm cùng cô ta, chuyện trường học, chị đã hứa với em, sẽ không nuốt lời, nếu em đồng ý, chờ chị hai năm, hai năm sau, em cũng học gần xong, đến lúc đó, chị sẽ cho em chức vị tốt hơn so với hiện tại."

Tiểu Vương cắn môi nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi Kiều Vi Nhã, "Chị Vi, chị đã nghĩ thông suốt, cho nên mới cho thuê cửa hàng?"

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị nghĩ thông cái gì?" .

Tiểu Vương nghiêm nghị nói: "Ly hôn.".

Vừa may đèn đỏ, Kiều Vi Nhã vỗ vỗ đầu tiểu Vương, khen một câu, "Tiểu Vương, không hổ theo chị này vài năm, không sai, chị muốn ly hôn, cửa hàng của chị tuy rằng đã chuyển nhượng, trên danh nghĩa vẫn là của chị, trừ em ra, không có bất luận kẻ nào biết, về phần vì sao, rất nhanh em sẽ biết."

Hai người đi vào khách sạn La Mã, sau khi ngừng xe, Kiều Vi Nhã dẫn theo tiểu Vương vào đại sảnh khách sạn. .

"Chị, hồ ly tinh này có tiền nhiều như vậy, tại sao không tìm một người có tiền, đi phá hoại gia đình người ta làm gì?"

Kiều Vi Nhã mỉm cười, thấp giọng nói: "Đây là lựa chọn của người ta, tiểu Vương, nhớ kỹ, không được lộ biểu cảm ra mặt."

Tiêu San cho quản lý ở đại sảnh đón các cô, sau khi Kiều Vi Nhã thấy quản lý ở đại sảnh, báo tên tuổi, viên quản lý cũng là người khôn khéo giỏi giang không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, trong lòng thâm than, loại người thối nát như Cố Khánh Nhất đúng là số tốt. .

Viên quản lý và bọn họ ngồi ở trên ghế sofa làm bằng da thật chờ Tiêu San đi xuống, người phục vụ bưng đồ uống lên, Kiều Vi Nhã mỉm cười nói cảm ơn, nhưng không ý muốn uống. .

Thang máy vang lên một tiếng, Tiêu San rất nhanh xuống dưới, sau khi nhìn thấy Kiều Vi Nhã, tiến nhanh đến hai bước, đi đến trước mặt bọn họ. .

Tiêu San đưa tay, Kiều Vi Nhã chậm rãi đứng lên, tiểu Vương giành đứng ở phía trước cô, bắt tay cùng Tiêu San, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu, ôn nói với cô ta rèm cửa đã làm xong.

Tiêu San sâu sắc cảm giác được, trong sự lễ phép của Kiều Vi Nhã mơ hồ mang theo định ý lạnh lẽo, chẳng lẽ cô ta đã biết sao? Biết cũng không là gì, nữ nhân này cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng, Cổ Khánh từng nói qua, chỉ cần không đề cập tới chuyện ly hôn, nữ nhân này cũng không đến can thiệp chuyện của hắn, lại càng không cãi lộn.

Nếu là trước kia, có lẽ thấy Cổ Khánh Nhất chướng mắt, hiện tại bất đồng, theo tuổi lớn dần, cô rất muốn có một cuộc sống ổn định, một gia đình bình thường, sở dĩ lựa chọn Cổ Khánh Nhất, là vì hắn đủ nghe lời, đàn ông nghe lời chút có vẻ tốt hơn, cô có khả năng khống chế Cổ Khánh Nhất, chỉ cần những thứ cô yêu cầu tới tay, lập tức cô sẽ kết hôn với Cổ Khánh Nhất, kể có tiền, chưa bao giờ nói mình nhiều tiền, mặc dù Cổ Khánh Nhất ở thành phố B nhiều năm, chung quy cũng là một người ngoại tỉnh, hắn tuyệt đối không biết, đám cưới gia trước giải phóng là kẻ phú quý bức người ra sao, người phụ nữ bên người hắn, trên thực tế là một khu báu lớn, nếu không phải Quý Vân Thiên trước khi từ chức vô ý lái nhái, cô thật đúng là không biết, toà hoa viên rách nát kia, cư nhiên Đạm Đài gia hiển hách trước giải phóng.

Hiện tại, cô đã có đứa con của Cổ Khánh Nhất, sau khi con trai cô đi Đài Loan, cô cả đêm ngủ không yên, tưởng niệm con, thế nhưng sự thật đã không thể thay đổi, cô từ một người làm công đi được đến bây giờ, con là cái giá lớn mà cô phải trả.

Chỉ mong cái thai này, cô còn có thể sinh một đứa con trai.

Sau khi Cổ Khánh Nhất thường xuyên xuất hiện ở khách sạn La Mã, hiện tại vợ chính thức của hắn lại xuất hiện, sau khi nhiều người biết, đều so sánh cô cùng Tiêu San một chút, tuy rằng bọn họ cầm tiền lương của Tiêu San, trong lòng vẫn không khỏi khinh bỉ với Tiêu San, ở trong mắt bọn họ, Kiều Vi Nhã cùng Tiêu San, một cái là hoa lan thanh thuần tú nhĩ, một cái là hoa hồng diễm lệ đẹp mắt, hoa lan có thể đặt ở trong nhà trên ái cả đời, coi là bảo bối vĩnh viễn che chở, mà hoa hồng, chỉ có thể cắm ở trong bình hoa, cảnh đẹp ý vui một hai ngày, sau đó liền có thể vứt vào rác.

Trong lòng mọi người đều nghĩ, vì sao Cổ Khánh Nhất lại có mắt không trông như vậy đây?

Đi cùng một chỗ với Kiều Vi Nhã, Tiêu San đột nhiên phát hiện, cao quý tao nhã của một người, là phát ra từ trong xương, loại cao quý từ khi sinh ra đã có, mà không phải dựa vào mặc một thân toàn hàng hiệu.

Dường như Kiều Vi Nhã cũng không nhận thấy được sự khác thường của Tiêu San, cô mỉm cười nói với Tiêu San: “Tiêu tổng, ta nhìn rèm cửa sổ song xa, còn có cả mặt ghế sofa khách sạn của cô có phải nên thay đổi một lần hay không, loại x kiểu đáng nói, đã không còn lưu hành.”

Trong lòng Tiêu San giật mình, ông trời đối cô ta không tệ, muốn cái gì đến cái đó, từ sau khi Cổ Khánh Nhất nói chuyện này với cô, cô lập tức cho bộ phận hậu cần làm dự toán, chuyện này so với bánh tẻ trên trời rơi xuống còn tiện nghi hơn nhiều, làm sao cô ta có thể không tâm động.

“Tiêu Cổ không nói với cô sao? Chúng tôi cũng đang có ý này, đều làm cả dự toán, nếu cô có hứng thú, mọi người lại đều là bạn bè, chờ lắp xong rèm cửa sổ, cô lấy vài miếng vải dệt đến cho bọn tôi lựa chọn, chỉ cần giá hợp lý, không vượt qua dự toán của tôi, tôi liền đồng ý.”

Kiều Vi Nhã cười thản nhiên, “Vâng cảm ơn tiêu tổng chiếu cố, chúng tôi trước tiên đi lắp rèm cửa sổ, sau khi trở về, tôi lập tức xem xét một chút, hiện tại đang mùa ế hàng, tôi còn đang lo không có khác đây.”

Hai người đều tự lên xe, xe của Kiều Vi Nhã đi theo sau Tiêu San, chậm rãi rời khỏi khách sạn.

Sau khi Tiểu Vương lên xe liền nóng giận, “Chị Vi, chị choáng váng rồi à, lần buôn bán này không thể nhận, nếu lỡ như cô ta không trả tiền thì làm sao bây giờ?”

“vì sao cô ta không trả tiền?” Kiều Vi Nhã trêu chọc cô.

Mặt Tiểu Vương đều đỏ lên, thanh âm mang theo nước nỡ, “Chị Vi, chị xem hành động mỗi ngày của Ngô Đức Hân là biết bọn họ đang định làm cái gì, em còn nghĩ chị trở nên thông minh, nếu Tiêu San không đưa tiền hàng cho chị, mà đưa cho Cổ Khánh Nhất, đến lúc đó chị khóc cũng không có ai xem đâu.”

Kiều Vi Nhã không đành lòng lại trêu cô, thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: “Tiểu Vương, em quên rồi, bắt đầu từ ngày mai, chủ cửa hàng không phải chị, chúng ta đã kí kết hiệp nghị, tiền cũng lấy đến tay, nếu cô ta không trả tiền, thì đó là chuyện của Từ Linh. Căn cứ hiệp nghị chị kí với Từ Linh, chị mời thêm các mối hàng, cô ta cho chị 10% lợi nhuận, số tiền hàng này, chúng ta chỉ có lợi chứ không sợ lỗ, tuy rằng Tiêu San nói đã làm dự toán, chị cũng sẽ không đề thấp giá, đợi ngày mai chúng ta đem thêm mấy loại vải đến để cô ta lựa chọn đi, báo giá cao hơn 15% là được, đúng rồi, chúng ta còn tồn lại một ít vải dệt nhập khẩu của Hàn Quốc, vứt cho cô ta là được.”

Tiểu Vương nghe xong sững sờ một chút, thì ra chị Vi sớm đã có tính toán, hại cô lo lắng một hồi.

Kiều Vi Nhã cười ha ha, trong lòng cô thật sự vui vẻ, tiểu Vương là người thật tâm muốn tốt cho cô, cũng không phải tất cả mọi người đều muốn hại cô.

Lái xe đến gia viên Thiên hải, tươi cười trên mặt Kiều Vi Nhã đã không còn, đây là địa phương con gái cô thống hận nhất, cũng là địa phương cô thống hận nhất.

Nhà Tiêu San ở tầng 18, Tiêu San không giúp các cô vác đồ, tìm bảo an của tiểu khu, giúp các cô chuyển lên.

Đây là một trung cư có bố trí trang lệ giống như là đi vào căn phòng xa hoa của khách sạn.

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa, cũng không thay dép lê của Tiêu San gia, mà sau khi cởi giày chỉ đi chân trần, sắc mặt Tiêu San thoáng chút giật mình rồi khôi phục như cũ.

Tiêu San đi lấy đồ uống cho các cô, Kiều Vi Nhã và tiểu Vương bắt đầu làm việc, mỗi ngày đều làm việc này đã thành thói quen, tốc độ hai người rất nhanh, không đến nửa tiếng đã đổi xong rèm sổ song xa của tầng trên tầng dưới. .

Hai người rửa tay, Tiêu San mời các cô ngồi xuống ghế uống chút gì đó, Kiều Vi Nhã cười nói: “Tiêu tổng, chúng tôi không có thời gian, hôm nay còn có bốn nhà chưa làm, sau này khi nào có thời gian chúng ta nói chuyện phiếm sau, chúng tôi vẫn xin phép về trước, ngày mai tôi muốn đi một chuyến sang tỉnh khác, cho nên chuyện của khách sạn để tiểu Vương liên hệ cùng với cô, tiểu Vương đi theo tôi nhiều năm, có chút chuyện làm còn tốt hơn cả tôi.”.

Tiêu San cũng không giữ lại nữa, cầm lấy ví cười nói: “Tiểu vi, những thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Tổng cộng là 8604 tệ, tiêu tổng đưa 8600, số lẻ thì thôi.”.

Tiêu San lấy ví ra đếm tiền, Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ ra cái gì, hồ hồ nói: “Tiêu tổng, tôi quên mất, Cổ Khánh nói tiền viện phí bà nội Đồng Đồng là do cô ủng hộ cô liền trừ sáu ngàn đi.”.

Tiêu San cố ý nhăn mặt, “Tiểu vi, cô xem tôi thành người nào, nhất mĩ về nhất mĩ, đó là tâm ý của người làm văn bối ta đây, đây là tiền hàng, số tiền kia tôi căn bản không nghĩ đến đòi cô, nếu Cổ Khánh còn dám nói với cô, tôi tìm hẩn tính sổ, tôi là chị, nói chuyện vẫn chút trọng lượng.”

Về mặt của Kiều Vi Nhã ó chút ngượng ngùng, đẩy hai cái, cũng không tiếp tục, liền đem tiền nhận lấy. .

Tiêu San đưa các cô đến cửa thang máy, nhìn các cô vào thang máy, lúc này mới trở về nhà. .

ở trong thang máy Tiểu Vương cười không ngừng, “Chị Vi, em đều bị chị lừa, em phát hiện, đột nhiên chị trở nên giáo hoạt.”

Kiều Vi Nhã mỉm cười cười, vỗ một cái vào ót của tiểu Vương, “Chị có chỗ nào giáo hoạt, thế mà em nói chị giáo hoạt.”

Hai người ở trong thang máy cười rộ lên. .

Dọc theo đường đi, tiểu Vương còn vui vẻ hơn so với Kiều Vi Nhã, không ngừng ca hát, lặp đi lặp lại mấy câu kia: tôi xác định tôi chính là một con sói đội lột cừu kia, mà ngươi là sơn dương trong miệng ta

Ở trong lòng Kiều Vi Nhã yên lặng tính toán lại hết thấy thời gian phát sinh những sự kiện ở kiếp trước, cô muốn cố gắng trước khi những sự kiện đó phát sinh hoá giải nó.

Đèn đỏ, xe ngừng lại, điện thoại lại vang lên, thanh âm trong điện thoại rất lớn, “Kiều Vi Nhã, cô mau đến bệnh viện cho tôi, tiêu tổng không cần sáu ngàn kia, cũng không tới phiên cô lấy, cô đưa lại đây cho tôi, đó là của ta!” đó là thanh âm của mẹ chồng Kiều Vi Nhã. .

Chương 15: Ai đang diễn trò

Edit: Ying

Trở lại bách hoá, tiểu Vương kéo cô sang một bên, “chị Vi, rèm cửa sổ của mộ hồ ly tinh kia đã làm xong lâu rồi, khi nào thì chúng ta đi?”

“Tiểu Vương em gọi điện thoại cho cô ta, bây giờ chúng ta đi luôn.”.

“Chị Vi, chị thật sự làm việc cho mộ hồ ly kia ?”.

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, “Tiểu Vương, trên đường đi chị sẽ nói chuyện này với em sau.”.

Sau khi vài cô gái cất đồ đạc vào trong cốp sau, Ngô Đức Hân yêu thích và ngưỡng mộ nhìn tiểu Vương, “Biểu thẩm, cháu cũng muốn đi.” Cô ta chưa bao giờ được ngồi chiếc xe nào xinh đẹp sang trọng như vậy.

Kiều Vi Nhã cười nói: “Đức hân, trong cửa hàng ít người, cô ở lại trông cửa hàng đi, chút nữa trong cửa hàng nhất định sẽ rất bận, lần sau sẽ để cho cô đi.”

Ngô Đức Hân cảm thấy vẻ mặt của Kiều Vi Nhã đối cô ta không quá ôn hoà, nhớ tới lời chú nói với mình lúc ở bệnh viện, gật đầu, nhanh nhẹn đóng cửa xe, vẫy tay tạm biệt cùng các cô. .

Xe đi đến đường chính, Kiều Vi Nhã nghiêm trang nói: “Tiểu Vương, em hãy nghe cho kỹ, chị đã cho người khác thuê cửa hàng, chính là Từ Linh ngày đó đến cửa hàng mình tìm chị, chị đồng ý với cô ta, để cô ta tự mình giải quyết vấn đề nhân viên nào lưu lại, tạm thời em làm cùng cô ta, chuyện trường học, chị đã hứa với em, sẽ không nuốt lời, nếu em đồng ý, chờ chị hai năm, hai năm sau, em cũng học gần xong, đến lúc đó, chị sẽ cho em chức vị tốt hơn so với hiện tại.”

Tiểu Vương cắn môi nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi Kiều Vi Nhã, “Chị Vi, chị đã nghĩ thông suốt, cho nên mới cho thuê cửa hàng.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Chị nghĩ thông cái gì?”.

Tiểu Vương nghiêm nghị nói: “Ly hôn.”.

Vừa may đèn đỏ, Kiều Vi Nhã vỗ vỗ đầu tiểu Vương, khen một câu, “Tiểu Vương, không hổ theo chị này vài năm, không sai, chị muốn ly hôn, cửa hàng của chị tuy rằng đã chuyển nhượng, trên danh nghĩa vẫn là của chị, trừ em ra, không có bất luận kẻ nào biết, về phần vì sao, rất nhanh em sẽ biết.”

Hai người đi vào khách sạn La Mã, sau khi ngừng xe, Kiều Vi Nhã dẫn theo tiểu Vương vào đại sảnh khách sạn.

“Chị, hồ ly tinh này có tiền nhiều như vậy, tại sao không tìm một người có tiền, đi phá hoại gia đình người ta làm gì!”

Kiều Vi Nhã mỉm cười, thấp giọng nói: “Đây là lựa chọn của người ta, tiểu Vương, nhớ kỹ, không được lộ biểu cảm ra mặt.”

Tiểu San cho quản lý ở đại sảnh đón các cô, sau khi Kiều Vi Nhã thấy quản lý ở đại sảnh, báo tên tuổi, viên quản lý cũng là người khôn khéo giỏi giang, không khỏi nhìn Kiều Vi Nhã thêm vài lần, trong lòng thầm than, loại người thối nát như Cổ Khánh Nhất đúng là số tốt.

Viên quản lý và bọn họ ngồi ở trên ghế sofa làm bằng da thật chờ Tiểu San đi xuống, người phục vụ bưng đồ uống lên, Kiều Vi Nhã mỉm cười nói cảm ơn, nhưng không ý muốn uống.

Thang máy vang lên một tiếng, Tiểu San rất nhanh xuống dưới, sau khi nhìn thấy Kiều Vi Nhã, tiến nhanh đến hai bước, đi đến trước mặt bọn họ.

Tiểu San đưa tay, Kiều Vi Nhã chậm rãi đứng lên, tiểu Vương giành đứng ở phía trước cô, bắt tay cùng Tiểu San, Kiều Vi Nhã mỉm cười gật đầu, ôn nói với cô ta rèm cửa đã làm xong.

Tiểu San sâu sắc cảm giác được, trong sự lễ phép của Kiều Vi Nhã mơ hồ mang theo địch ý lạnh lẽo, chẳng lẽ cô ta đã biết sao? Biết cũng không là gì, nữ nhân này cho tới bây giờ đều nhẫn nhục chịu đựng, Cổ Khánh từng nói qua, chỉ cần không đề cập tới chuyện ly hôn, nữ nhân này cũng không đến can thiệp chuyện của hắn, lại càng không cãi lộn.

Nếu là trước kia, có lẽ thấy Cổ Khánh Nhất chướng mắt, hiện tại bất đồng, theo tuổi lớn dần, cô rất muốn có một cuộc sống ổn định, một gia đình bình thường, sở dĩ lựa chọn Cổ Khánh Nhất, là vì hắn đủ nghe lời, đàn ông nghe lời chút có vẻ tốt hơn, cô có khả năng khống chế Cổ Khánh Nhất, chỉ cần những thứ cô yêu cầu tới tay, lập tức cô sẽ kết hôn với Cổ Khánh Nhất, kể có tiền, chưa bao giờ nói mình nhiều tiền, mặc dù Cổ Khánh Nhất ở thành phố B nhiều năm, chung quy cũng là một người ngoại tỉnh, hắn tuyệt đối không biết, đám cưới gia trước giải phóng là kẻ phú quý bức người ra sao, người phụ nữ bên người hắn, trên thực tế là một khu báu lớn, nếu không phải Quý Vân Thiên trước khi từ chức vô ý lải nhải, cô thật đúng là không biết, toà hoa viên rách nát kia, cư nhiên Đạm Đài gia hiển hách trước giải phóng.

Hiện tại, cô đã có đứa con của Cổ Khánh Nhất, sau khi con trai cô đi Đài Loan, cô cả đêm ngủ không yên, tưởng niệm con, thế nhưng sự thật đã không thể thay đổi, cô từ một người làm công đi được đến bây giờ, con là cái giá lớn mà cô phải trả.

Chỉ mong cái thai này, cô còn có thể sinh một đứa con trai.

Sau khi Cổ Khánh Nhất thường xuyên xuất hiện ở khách sạn La Mã, hiện tại vợ chính thức của hắn lại xuất hiện, sau khi nhiều người biết, đều so sánh cô cùng Tiểu San một chút, tuy rằng bọn họ cầm tiền lương của Tiểu San, trong lòng vẫn không khỏi khinh bỉ với Tiểu San, ở trong mắt bọn họ, Kiều Vi Nhã cùng Tiểu San, một cái là hoa lan thanh thuần tú nhã, một cái là hoa hồng diễm lệ đẹp mắt, hoa lan có thể đặt ở trong nhà trân ái cao bồi, coi là bảo bối vĩnh viễn che chở, mà hoa hồng, chỉ có thể cấm ở trong bình hoa, cảnh đẹp ý vui một hai ngày, sau đó liền có thể vứt vào rác.

Trong lòng mọi người đều nghĩ, vì sao Cổ Khánh Nhất lại có mắt không trông như vậy đây?.

Đi cùng một chỗ với Kiều Vi Nhã, Tiểu San đột nhiên phát hiện, cao quý tao nhã của một người, là phát ra từ trong xương, loại cao quý từ khi sinh ra đã có, mà không phải dựa vào mặc một thân toàn hàng hiệu.

Dường như Kiều Vi Nhã cũng không nhận thấy được sự khác thường của Tiểu San, cô mỉm cười nói với Tiểu San: “Tiểu tổng, ta nhìn rèm cửa sổ song xa, còn có cả mặt ghế sofa khách sạn của cô có phải nên thay đổi một lần hay không, loại x kiểu đáng nói, đã không còn lưu hành.”

Trong lòng Tiểu San giật mình, ông trời đối cô ta không tệ, muốn cái gì đến cái đó, từ sau khi Cổ Khánh Nhất nói chuyện này với cô, cô lập tức cho bộ phận hậu cần làm dự toán, chuyện này so với bánh từ trên trời rơi xuống còn tiện nghi hơn nhiều, làm sao cô ta có thể không tâm động.

“Tiểu Cổ không nói với cô sao? Chúng tôi cũng đang có ý này, đều làm cả dự toán, nếu cô có hứng thú, mọi người lại đều là bạn bè, chờ lấp xong rèm cửa sổ, cô lấy vài miếng vải dệt đến cho bọn tôi lựa chọn, chỉ cần giá hợp lý, không vượt qua dự toán của tôi, tôi liền đổ tất cả.”

Kiều Vi Nhã cười thản nhiên, “Vay cảm ơn tiểu tổng chiếu cố, chúng tôi trước tiên đi lấp rèm cửa sổ, sau khi trở về, tôi lập tức xem xét một chút, hiện tại đang mùa ế hàng, tôi còn đang lo không có khác đây.”

Hai người đều tự lên xe, xe của Kiều Vi Nhã đi theo sau Tiểu San, chậm rãi rời khỏi khách sạn.

Sau khi Tiểu Vương lên xe liền nóng giận, “Chị Vi, chị chói sáng vàng rồi à, lần buôn bán này không thể nhận, nếu lỡ như cô ta không trả tiền thì làm sao bây giờ?”

“vì sao cô ta không trả tiền?” Kiều Vi Nhã trêu chọc cô.

Mặt tiểu Vương đỏ lên, thanh âm mang theo tức giận, “Chị Vi, chị xem hành động mỗi ngày của Ngô Đức Hân là biết bọn họ đang định làm cái gì,

em còn nghĩ chị trở nên thông minh, nếu Tiêu San không đưa tiền hàng cho chị, mà đưa cho Cổ Khánh Nhất, đến lúc đó chị khóc cũng không có ai xem đâu.”

Kiều Vi Nhã không đành lòng lại trêu cô, thu lại tươi cười, nghiêm mặt nói: “Tiểu Vương, em quên rồi, bắt đầu từ ngày mai, chủ cửa hàng không phải chị, chúng ta đã kí kết hiệp nghị, tiền cũng lấy đến tay, nếu cô ta không trả tiền, thì đó là chuyện của Từ Linh. Căn cứ hiệp nghị chị kí với Từ Linh, chị mời thêm các mối hàng, cô ta cho chị 10% lợi nhuận, số tiền hàng này, chúng ta chỉ có lợi chứ không sợ lỗ, tuy rằng Tiêu San nói đã làm dự toán, chị cũng sẽ không đề thấp giá, đợi ngày mai chúng ta đem thêm mấy loại vải đến để cô ta lựa chọn đi, báo giá cao hơn 15% là được, đúng rồi, chúng ta còn tồn lại một ít vải dệt nhập khẩu của Hàn Quốc, vứt cho cô ta là được.”.

Tiểu Vương nghe xong sững sốt một chút, thì ra chị Vi sớm đã có tính toán, hại cô lo lắng một hồi. .

Kiều Vi Nhã cười ha hả, trong lòng cô thật sự vui vẻ, tiểu Vương là người thật tâm muốn tốt cho cô, cũng không phải tất cả mọi người đều muốn hại cô.

Lái xe đến gia viên Thiên hải, tươi cười trên mặt Kiều Vi Nhã đã không còn, đây là địa phương con gái cô thống hận nhất, cũng là địa phương cô thống hận nhất.

Nhà Tiêu San ở tầng 18, Tiêu San không giúp các cô vác đồ, tìm bảo an của tiểu khu, giúp các cô chuyển lên.

Đây là một trung cư có bố trí trang lệ giống như là đi vào căn phòng xa hoa của khách sạn. .

Sau khi Kiều Vi Nhã vào cửa, cũng không thay dép lê của Tiêu San gia, mà sau khi cởi giày chỉ đi chân trần, sắc mặt Tiêu San thoáng chút giật mình rồi khôi phục như cũ. .

Tiêu San đi lấy đồ uống cho các cô, Kiều Vi Nhã và tiểu Vương bắt đầu làm việc, mỗi ngày đều làm việc này đã thành thói quen, tốc độ hai người rất nhanh, không đến nửa tiếng đã đổi xong rèm sổ song xa của tầng trên tầng dưới. .

Hai người rửa tay, Tiêu San mời các cô ngồi xuống ghế uống chút gì đó, Kiều Vi Nhã cười nói: “Tiêu tổng, chúng tôi không có thời gian, hôm nay còn có bốn nhà chưa làm, sau này khi nào có thời gian chúng ta nói chuyện phiếm sau, chúng tôi vẫn xin phép về trước, ngày mai tôi muốn đi một chuyến sang tỉnh khác, cho nên chuyện của khách sạn để tiểu Vương liên hệ cùng với cô, tiểu Vương đi theo tôi nhiều năm, có chút chuyện làm còn tốt hơn cả tôi.”.

Tiêu San cũng không giữ lại nữa, cầm lấy ví cười nói: “Tiểu vi, những thứ này tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Tổng cộng là 8604 tệ, tiêu tổng đưa 8600, số lẻ thì thôi.”.

Tiêu San lấy ví ra đếm tiền, Kiều Vi Nhã đột nhiên nhớ ra cái gì, hồ hồ nói: “Tiêu tổng, tôi quên mất, Cổ Khánh nói tiền viện phí bà nội Đồng Đồng là do cô ủng hộ cô liền trừ sáu ngàn đi.”.

Tiêu San có ý nhăn mặt, “Tiểu vi, cô xem tôi thành người nào, nhất mã về nhất mã, đó là tâm ý của người làm văn bút ta đây, đây là tiền hàng, số tiền kia tôi căn bản không nghĩ đến đòi cô, nếu Cổ Khánh còn dám nói với cô, tôi tìm hấn tính sổ, tôi là chị, nói chuyện vẫn chút trọng lượng.”

Về mặt của Kiều Vi Nhã ó chút ngượng ngùng, đẩy hai cái, cũng không tiếp tục, liền đem tiền nhận lấy. .

Tiêu San đưa các cô đến cửa thang máy, nhìn các cô vào thang máy, lúc này mới trở về nhà. .

ở trong thang máy Tiểu Vương cười không ngừng, “Chị Vi, em đều bị chị lừa, em phát hiện, đột nhiên chị trở nên giáo hoạt.”

Kiều Vi Nhã nín cười cười, vỗ một cái vào ót của tiểu Vương, “Chị có chỗ nào giáo hoạt, thế mà em nói chị giáo hoạt.”

Hai người ở trong thang máy cười rộ lên. .

Đọc theo đường đi, tiểu Vương còn vui vẻ hơn so với Kiều Vi Nhã, không ngừng ca hát, lặp đi lặp lại mấy câu kia: tôi xác định tôi chính là một con sói đội lột cừu kia, mà người là son dương trong miệng ta

Ở trong lòng Kiều Vi Nhã yên lặng tính toán lại hết thấy thời gian phát sinh những sự kiện ở kiếp trước, cô muốn cố gắng trước khi những sự kiện đó phát sinh hoá giải nó.

Đèn đỏ, xe ngừng lại, điện thoại lại vang lên, thanh âm trong điện thoại rất lớn, “Kiều Vi Nhã, cô mau đến bệnh viện cho tôi, tiêu tổng không cần sáu ngàn kia, cũng không tới phiên cô lấy, cô đưa lại đây cho tôi, đó là của ta!” đó là thanh âm của mẹ chồng Kiều Vi Nhã. .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Cứu Một Đứa Bé

"Chị Vi! Ngươi xem!" Tiểu Vương đột nhiên kêu to. .

Qua cánh cửa thủy tinh, Kiều Vi Nhã nhìn thấy trên đường đi bộ dưới đèn đỏ có mấy thanh niên đang đuổi đánh một đứa nhỏ choai choai, đứa nhỏ kia cũng chỉ tầm mười tuổi, máu tươi chảy từ trên đầu xuống mà vài nam thanh niên vẫn không buông tha cho bé, người qua đường tuy rằng chỉ trò nhưng cũng không có người nào tiến lên.

Bọn họ chạy tới từ đường Nam Bắc cho nên vừa rồi Kiều Vi Nhã cũng không nhìn thấy. .

Đèn đỏ còn chưa chuyển, Kiều Vi Nhã không nghĩ nhiều thêm một tay mở khoá dây an toàn một bên nói: "Tiểu Vương, em ở lại trông xe, trên xe có tiền, em không thể rời đi được."

Tiểu Vương còn chưa mở miệng nói gì, Kiều Vi Nhã đã mở cửa xe đi ra ngoài. .

Xã hội bây giờ thật sự rối loạn, ngang nhiên đuổi đánh một đứa bé trên đường. .

Kiều Vi Nhã hét lớn một tiếng, "Dừng tay!".

Vài cái thanh niên vừa nghe có người kêu bọn họ, quay đầu liếc mắt nhìn thì ra là một người phụ nữ. .

Một thanh niên nhuộm đầu màu xanh bĩu môi khinh miệt nói: "Mụ đàn bà thôi, đừng xen vào việc của người khác."

Lúc này bọn họ đã đuổi kịp đứa bé kia. .

Kiều Vi Nhã chỉ một ngón tay, lớn tiếng quát: "Buông đứa bé ra." .

"Buông đứa bé ra! Có giỏi thì ngươi đưa tiền đây, nó còn giúp ông mày kiếm tiền." .

Kiều Vi Nhã mơ hồ có chút hiểu được vấn đề, trong xã hội có nhiều loại căn bã bất cóc trẻ con, sau đó đánh què chân què tay bắt đi ăn xin hoặc bắt đi làm ăn trộm.

Cô đã nhìn thấy thì không thể không quản, trên mặt đứa trẻ kia đã nhuộm đầy máu, cả người run rẩy không dám nói gì.

Ở đây vẫn là nội thành, Kiều Vi Nhã nhìn những người xem đang đứng quanh đó, trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại bi thương, đây là loại xã hội tàn khốc cỡ nào, như vậy mà không có ai dám lên tiếng khuyên can. .

Sự việc không liên quan này, cô nhất định phải quản! .

"Thả nó !" Kiều Vi Nhã nắm chặt hai tay, lạnh lùng nhìn tên đầu nhuộm xanh. .

Tên đầu nhuộm xanh cũng cười lạnh, "Mụ đàn bà thôi, có phải trong nhà không tìm được thoả mãn hay không, đến đây muốn tìm cái.".

Còn chưa nói xong Kiều Vi Nhã đã giương quyền đến, từ ngày cô học võ, trừ thời gian sinh bệnh và có con cô chưa ngày nào cô dám lùi biếng, ông nội từng nói qua cô là truyền nhân duy nhất của gió xoáy cước, nếu cô quên điều này gió xoáy cước của Kiều thị sẽ biến mất giống như Kiều gia. .

Cô cũng đã quyết định xong, sau khi ly hôn sẽ để con gái mang họ kiều, sau đó để con gái theo mình học võ, kế thừa gió xoáy cước của kiều thị.

Tên nhuộm đầu lam bị đánh vào mông, quả đấm của nữ nhân này như làm bằng thiết ! .

Sau khi tên nhuộm đầu lam phản ứng kịp, nắm đấm vung lên không hề có kết cấu, Kiều Vi Nhã cười lạnh, những ngày qua giận rất nhiều chuyện không đâu, đang lo không có chỗ phát tiết thì có người tự đưa đến tận miệng.

Nhóm này tổng cộng có năm người, một người chế trụ đứa bé trai, bốn người còn lại cùng xông tới đây.

Kiều Vi Nhã không hề sợ hãi, dù dụng tuyệt học của gió xoáy cước, lấy một địch bốn, chiến đấu cùng bốn người kia.

Người chung quanh dần dần chạy lại đây, sau đó có người còn hỏi, có phải đang quay phim hay không, không ai tin tưởng một người phụ nữ có thể đánh lại bốn gã đàn ông hung hãn.

Kiều Vi Nhã không muốn đánh tiếp với bọn họ, người cô quan tâm là đứa bé kia, chỉ thấy cô ra một cước, sau khi đá ngã hai người ra xa, đuổi theo gã đàn ông đang định bỏ chạy, bởi thêm một cú đấm làm gã đàn ông kia gục tại chỗ, Kiều Vi Nhã ôm chầm đứa bé choai choai kia, cười lạnh nói: "Chỉ bằng các ngươi mà cũng dám ra ngoài gây sự!".

Mọi người chung quanh giờ mới hiểu được, đây không phải quay phim mà là thật, không biết là ai mở đầu, trong đám người vang lên những tràng pháo tay vang dội.

Kiều Vi Nhã ngồi xổm xuống, ôn nhu hỏi nói: "Cháu bé, chúng ta đi bệnh viện trước, đi không phải người xấu."

Đứa bé kia cũng không nói lời nào, một đôi mắt đờ đẫn chớp chớp, giống như mọi chuyện xung quanh không quan hệ cùng bé. .

Kiều Vi Nhã càng thêm đau lòng, ánh mắt nhu nhược bất lực như vậy, cô cũng nhìn thấy ở trên người con gái của mình.

"Cẩn thận!" Có người lên tiếng nhắc nhở cô. .

Có tiếng gió thổi tới phía sau Kiều Vi Nhã , chưa kịp đứng lên, một cây gậy lớn liền cua đến sau gáy, Kiều Vi Nhã không kịp nghĩ nhiều, ôm đứa bé quỳ rạp trên mặt đất, tránh thoát một gậy này, lại nghiêng người chân đã quét một đường. .

Chẳng những người nọ bỏ nhào đến một cách vô ích, còn bị Kiều Vi Nhã đạp cho quỳ rạp trên mặt đất, Kiều Vi Nhã một cước đạp ở trên lưng hắn, dường như đứa bé có chút phản ứng, nhặt cây gậy đưa cho Kiều Vi Nhã. .

Kiều Vi Nhã mỉm cười tiếp nhận, lại cười lạnh nói với hắn: "Các ngươi còn nói rất có nghĩa khí, nếu các ngươi cảm thấy còn đánh chưa đã, chúng ta lại tiếp tục đánh tiếp."

Rốt cục có nhân đại hô lên thanh, "Báo cảnh sát!".

Có người cười nói: "Xong rồi mới làm Gia Cát Lượng.".

Tiểu Vương đã khóa kỹ cửa xe đi đến đây, xe của cô chiếm mất một làn xe chạy, xe khác không đi được, chỉ có thể dừng lại xem, cũng có người chuyển làn đường khác để đi.

Tiểu Vương nhìn đứa bé đang chảy ròng ròng máu tươi nói: "Chị Vi, trước tiên chúng ta đưa cháu bé đến bệnh viện đi".

Có người nói tiếp, "Rẽ chút có bệnh viện trung y.".

"Tiểu Vương, chúng ta đi thôi, cần mang đứa bé này đến bệnh viện đã.".

Có người hô: "Đội lát nữa hãy đi a. Đã báo cảnh sát!".

Kia tên bị đánh ngã nằm trên đất kia nghe thấy có người báo cảnh sát, bất chấp đau đớn toàn thân, một đám nghĩ muốn đứng lên đào tẩu, những người vây xem hình như cũng có chút nghĩa khí, đều đứng vây bọn họ lại không cho rời đi. .

Bây giờ Kiều Vi Nhã quan tâm nhất là đứa bé, cảnh sát đến đây, còn làm ghi chép linh tin, nếu chậm trễ người khó chịu là đứa bé, cô là người học võ, gặp chuyện bất bình chẳng tha, về phần những người đó nên bị trừng phạt như thế nào, không phải vấn đề của cô.

Tiểu Vương đi đến bế đứa bé, đứa bé kia lại gắt gao nắm lấy tay của Kiều Vi Nhã không chịu buông ra, Kiều Vi Nhã cười, "Đề đi dẫn cháu đi, chúng ta lên xe đưa cháu đến bệnh viện."

Bé cũng không hé răng, nhưng Kiều Vi Nhã dẫn bé đi, bé cũng đi theo. .

Trở lại trên xe, Kiều Vi Nhã an bài bé ngồi ở trên ghế sau, Tiểu Vương yên liếc nhìn ghế phía sau, toàn bộ lót ghế bằng da mới mua này coi như trở thành phế thải rồi. .

Tiểu Vương đưa cho bé một chai nước, lại nhìn cánh tay của bé, đành phải mở nắp rồi mới đưa cho bé. .

Xe chạy bãi đỗ xe của bệnh viện trung y, Kiều Vi Nhã dắt bé ra, để Tiểu Vương đi lấy sổ khám bệnh. .

Trước khi đi Tiểu Vương nói một câu, "Chị Vi, mẹ chồng chị điện thoại tới.".

Kiều Vi Nhã cười lạnh, "Không có thời gian để ý tới bà ý, để cho bà ta sốt ruột chờ thôi.".

Nhận nhân trong bệnh viện trung y không nhiều lắm, sau khi báo danh, đi vào phòng cấp cứu liền hết lượt bọn họ. .

Y tá một bên rửa sạch vết thương trên đầu bé một bên hỏi chuyện gì xảy ra. .

Đứa bé kia gắt gao nắm lấy tay Kiều Vi Nhã , nói cái gì cũng không chịu thả ra, còn làm cho bé có chút đau, bé cũng không khóc, chính là nắm tay Kiều Vi Nhã thủ càng chặt , Kiều Vi Nhã ôn nhu nói: "Dì sẽ không đi, sẽ ở cùng cháu mà.".

Một cái y tá đi tới lấy vài thứ, không cẩn thận huych vào người bé một chút, bé bị đau đến nổi không khỏi nhăn mặt.

Kiều Vi Nhã cả kinh, xốc lên áo xem lưng bé, sau lưng đứa bé này hầu như là vết thương, rất thâm, xanh một chỗ, tím một chỗ, còn có chỗ bị bồng rất nặng. .

Cô nổi giận, Kiều Vi Nhã quyết đoán gọi điện cho 110, sau khi cô kể loại hết mọi chuyện, bên cảnh sát 110 nói với cô, "Kiều nữ sĩ, không cần rời khỏi chỗ hiện tại, bên cảnh sát chúng tôi cũng đang tìm cô.".

Cuộc trò chuyện của bọn họ còn chưa kết thúc, cảnh sát đã đi vào phòng cấp cứu. .

Nhìn thấy Kiều Vi Nhã, một cảnh sát nhân dân trong đó sững sốt, "Chị dâu, như thế nào là chị?" .

Người đến nhà Kiều Vi Nhã ăn cơm rất nhiều, tạm thời Kiều Vi Nhã không nghĩ được hẳn là ai nhưng nhìn rất quen mắt.

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Kiều Vi Nhã, hẳn cười nói: "Ta là trác lăng, tháng trước mới chuyển từ khu Trữ Bắc lại đây."

Mặt của Kiều Vi Nhã có hơi chút đỏ, sau khi bắt tay cùng hẳn thì nói: "Trác lăng, đây là đứa bé mà tôi cứu, sau lưng bé đều là vết thương, tôi nghĩ đó có thể là tập đoàn lừa bán trẻ con linh tinh, tôi vốn muốn mang hẳn về nhà, xem ra tôi nghĩ quá đơn giản. "

"Chị dâu, cảm ơn người, vừa rồi ở hiện trường, những quần chúng vây xem đều tưởng đang quay phim, sau đó mới biết được là hiệp nữ thực sự." Trác lăng nở nụ cười.

Mặt Kiều Vi Nhã càng đỏ hơn, cô không muốn làm hiệp nữ, chẳng qua sự tình làm cho cô không bắt kịp, không thể không lo.

"Chị dâu, chị không sao chứ?" .

"Tôi không sao, mấy người kia cũng chỉ cậy mạnh còn chưa làm gì được tôi." .

"Chút nữa chị theo bọn em về sở làm ghi chép." .

"Được."

Lúc này, Tiểu Vương đưa điện thoại cho cô, nhỏ giọng nói khẩu hình, là mẹ chồng chị. .

Nhận được điện thoại, Kiều Vi Nhã đặt ở bên tai, ‘ uy ’ một tiếng. .

Con tức của mẹ chồng cô đủ để thiêu đốt toàn bộ cái điện thoại cô đang cầm, "Kiều Vi Nhã, cô tiện nhân này! Tại sao cô còn không đến đưa tiền cho tôi, đừng tìm cớ này nọ, cô muốn tôi tới tận cửa đòi à! Nếu không đưa tới, tôi sẽ không để yên.".

Kiều Vi Nhã để điện thoại ra xa, mãi cho đến khi mẹ chồng cô nói xong, cô để lại bên tai, bình tĩnh nói: "Hiện tại con ở bên ngoài có chút việc, không qua đó bây giờ được."

Trác lăng tưởng cô khảnh nhất, cười nói: "Làm sao vậy, gọi chị về nhà sao?" .

Mẹ chồng cô nghe được thanh âm của đàn ông thì giận tím mặt, "Kiều Vi Nhã, cô không phải giấu con ta ở bên ngoài tăng tị với nam nhân khác, nói cho cô biết, nếu cô ngoại tình con tôi lập tức sẽ ly hôn, cô cái gì cũng đừng nghĩ lấy được!" .

Kiều Vi Nhã thật muốn cười to vài tiếng, đầu năm nay lưu hành phong trào vừa ăn cướp vừa la làng sao? .

Nhìn sắc mặt của cô không tốt, trác lăng nói: "Chị dâu, bằng không em gọi điện thoại cho đại ca giải thích." .

Kiều Vi Nhã lắc đầu, không có gì cần phải giải thích, cô cũng không muốn giải thích, mẹ chồng cô đòi tiền, một xu cô cũng không cho, đây toàn là tiền cô vất vả kiếm được, về sau họ Cố dù một phần tiền cũng đừng hòng lấy từ chỗ cô. .

"Mẹ, con hiện tại có việc chính cần làm, cứ như vậy đi, con cúp điện thoại đây." .

Trác lăng biết Kiều Vi Nhã là bé gái mồ côi, cô nói mẹ này khẳng định là mẹ của Cố Khánh Nhất, hơn nữa, một số chuyện của Cố gia hẳn cũng biết chút ít, đây là một bí mật công khai, chỉ là khi cha của Cố Khánh Nhất còn tại chức, đề bạt không ít người, hiện tại đều là những người hô phong hoán vũ, cho lên Cố Khánh Nhất rất là đắc ý, không biết thu liễm. .

Trác lăng âm thầm ám ức thay cho Kiều Vi Nhã, người phụ nữ này, muốn tài có tài muốn mạo có mạo, còn biết kiếm tiền, ra phòng khách vào phòng bếp, quả thân là một người vợ hoàn mỹ, cô khảnh nhất còn không biết chừng, sớm muộn sẽ có một ngày, hẳn phải hối hận. .

Khi nói chuyện, đứa bé kia đã tẩy rửa xong vết thương, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn, Kiều Vi Nhã đi đến ôm lấy bé, "Đứa bé thật xinh đẹp, nói đi biết cháu tên là gì." .

Lúc tầm mắt Trác lăng chuyển tới trên người đứa bé kia, sắc mặt hoảng sợ, cầm điện thoại bước nhanh khỏi phòng cấp cứu, tìm một chỗ không người, gọi điện thoại, "Sở trưởng, ta đã tìm được cháu của thủ trưởng." .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đến Nhà

"Trác Lăng, chờ tôi gọi điện thoại!" Có thể nói Sở Trường gác máy với vận tốc ánh sáng .

Trác Lăng khẩn trương nắm điện thoại, ai tìm được đứa bé này thì có ba phần công lao, không những thế còn được thêm một vạn tệ tiền thưởng, lần này thật sự cần phải cảm tạ Kiều Vi Nhã .

Sở trường cúp điện thoại nhanh, gọi lại cũng rất nhanh, "Trác Lăng, trong vòng mười phút cậu mang đứa bé đến Khách sạn Davis , sẽ có người ở đại sảnh đón cậu."

Mang Khách sạn Davis là B thị cận có tam gia năm sao khách sạn chi nhất, cũng là B thị lớn nhất khách sạn .

Trác Lăng do dự một chút, "Sở trường, cái kia đứa nhỏ có mâu thuẫn cảm xúc, chỉ cùng Kiều Vi Nhã, nga, chính là cứu của hần người kia thân cận, ta là không phải hần là mang theo cô một khối đi?" .

Sở trường cơ hồ cắn răng , "Trác Lăng, người ta là ân nhân cứu mạng, đương nhiên mang theo, từ bao giờ anh trở lên ngu ngốc như vậy!" Ngu ngốc là cách sở trường xưng hô thân thiết với mỗi viên cảnh sát nhân dân mỗi khi phát giận, từ trên xuống dưới trong sở, đều từng đạt được danh hiệu vinh dự này, sau khi Trác Lăng bị điều về đây, đây là lần thứ hai được nghe loại xưng hô như vậy. .

Trác Lăng lăm lăm trong lòng một chút, thủ trưởng đã ở lại tỉnh H 3 thang , chỉ vì muốn tìm được cháu trai, trong khoảng thời gian này, bọn họ đều mệt giống như có ba đứa cháu , xét thấy thân phận đặc thù của thủ trưởng, bọn họ cũng không dám giống trống khua chiêng tìm kiếm, ngay cả ảnh chụp của đứa bé cũng là người bên trong nhìn dùm mà thôi.

Ai có thể nghĩ đến, đứa nhỏ này lại bị giấu ở thành phố B cách tỉnh chỉ hai giờ xe chạy, hần đối với tấm ảnh này rất quen thuộc , bởi vì trong ví một người đều bỏ một cái, càng bởi vì bạn gái hần hiểu lầm đây là con trai của hần, hần hận thấu xương tấm ảnh này.

Năm nay hần còn năm ngày nghỉ ngơi chưa xin, sau khi lấy được một vạn tệ tiền thưởng này, có thể suy tính đưa ba mẹ cùng bạn gái đến Tam Á một chuyến.

Trác Lăng trở lại phòng cấp cứu, Kiều Vi Nhã đứng đứng ở cửa nói chuyện cùng đồng nghiệp hần, thấy hần đi đến, Kiều Vi Nhã hỏi: "Trác Lăng, đứa bé này tôi giao cho các anh, tôi đi trước." .

"Chị dâu, hiện tại chị không thể đi." Sau khi đồng nghiệp của Trác Lăng đi vào bệnh viện , sau khi ra khỏi toilet, lại gặp phải một hàng xóm cạnh nhà mình đến xem bệnh, nghĩ chẳng qua là một vụ án kiện bình thường, liền cùng hàng xóm hần huyện, chờ sau khi Trác Lăng cầm điện thoại đi ra, hần mới đi tới phòng cấp cứu.

Sau khi nhìn đến mặt đứa bé, hần cũng giống với Trác Lăng thật sự chấn kinh rồi .

Sau đó lại nghe nói Trác Lăng đi ra ngoài, hần hiểu được cơ hội của mình đã không còn, một vạn tệ tiền thưởng đã không còn. .

Thời điểm đang nói chuyện cùng Kiều Vi Nhã, Trác Lăng đã trở về, muốn dẫn Kiều Vi Nhã đi Khách sạn Davis , hần lại bức mình không thôi.

Kiều Vi Nhã nhìn đến thần sắc muốn nói lại thôi của hần, biết địa phương này khẳng định là không thể nói chuyện, thời gian đi theo Cổ Khánh Nhất quá dài, nàng cũng biết một chút chuyện tình ở bên trong.

Hai lời chưa nói, Kiều Vi Nhã dẫn đứa bé ra cửa lớn bệnh viện, theo lễ thường ngồi xe của cô đi tới khách sạn Davis , đứa bé này, giống như chỉ tín nhiệm một người là Kiều Vi Nhã.

Sau khi đến khách sạn, Trác Lăng và Kiều Vi Nhã dẫn theo đứa bé vừa xuất hiện, đã có người chạy nhanh tới cửa nghênh đón bọn hần, cũng dẫn bọn họ đi thang máy chuyên dụng tới phòng tổng thống xa hoa nhất trên đỉnh toà nhà. .

Từ đầu đến cuối, đứa bé ôm cánh tay của Kiều Vi Nhã không chịu buông ra chút nào, cho dù có bao nhiêu người đến chào hỏi cũng không quan tâm.

Kiều Vi Nhã đứng tại giữa nhóm người này, nhìn thấy mấy gương mặt vốn chỉ nhìn thấy trên tivi, đối với mỉm cười của bọn họ, Kiều Vi Nhã đứng mực mà thân nhiên đáp lại .

Trác Lăng cũng không theo lên, sở trưởng của bọn họ cũng không đi lên, Kiều Vi Nhã âm thầm kêu khổ, cô bảo Tiểu Vương dừng xe trên đường, mua quần áo cho đứa nhỏ, nếu không ai đi đón cô khẳng định Tiểu Vương không lên đây được, nha đầu kia thường ngày thích mặc áo phông rộng thùng thình, có phòng tổng thống khách sạn năm sao nào lại cho một cô gái mặc áo phông rộng thùng thình đi vào. .

Động tác của tiểu Vương cũng rất nhanh, trong điện thoại nói cho cô biết, người ta không cho cô ấy vào cửa. .

Kiều Vi Nhã quay lại nhìn một lượt, rốt cuộc thấy được một gương mặt quen thuộc nhất, phó thị trưởng chủ quan kinh tế Dư Tuấn, hần từng trao cũng cá nhân buôn bán ưu tú cho Kiều Vi Nhã. .

"Đur phó thị trưởng, tôi có nhờ người mua cho đứa bé một bộ quần áo, hiện cô ấy đang ở dưới tầng, có thể cho cô ấy đi lên hay không?"

Đur tuần cười nói: "Không cần phiền toái, cô nói cho tôi biết người mua đồ mặc quần áo như thế nào, tôi sẽ nhờ người xuống lấy đồ lên."

Kiều Vi Nhã âm thầm lú lờ, đứa nhỏ này rốt cuộc đến từ đâu vậy? Như vậy cũng quá khoa trương đi ! .

Kiều Vi Nhã đành phải gọi điện cho tiểu Vương bảo cô chờ ở dưới .

Chỉ chốc lát sau liền có người cầm quần áo đi lên .

Kiều Vi Nhã dùng lời lẽ ôn nhu khuyên đứa bé đi lau qua người, sau khi thay quần áo sạch sẽ, trên người đứa bé kia khắp nơi đều là vết thương cũng không thể tắm rửa.

Kiều Vi Nhã nói cái gì, bé đều đã im lặng nghe, đưa bé đi lau người, bé cũng không phản đối, chỉ không cho người khác tới gần, người phục vụ của khách sạn cũng không thể.

Kiều Vi Nhã thật cẩn thận lau người cho bé, thay quần áo sạch sẽ, vốn cô định hỏi một chút danh tính của đứa nhỏ, hiện tại, cô cũng không dám hỏi, đứa nhỏ này lai lịch quá lớn, người trong phòng, trừ bỏ thị trưởng, bí thư thị ủy, phó thị trưởng, cục trưởng lão gia tức công an còn có hai người quân nhân nữa, cô có chút hiểu được việc phân chia quân hàm, bọn họ, một người là quân hàm thiếu tướng, một người là đại tá .

Sau khi đứa nhỏ kia thay quần áo, rốt cục nói một chữ, "Đói." .

Kiều Vi Nhã dẫn hần ra ngoài, hỏi quản lý khách sạn, "Xin hỏi, có thể chuẩn bị một chút đồ ăn không? Đứa bé này đói bụng."

Đương nhiên có thể, 20 phút, một xe chở thức ăn được đẩy vào .

Đứa bé ngồi ghế trên, đồ ăn bày đầy một bàn, Trung Tây đều có đủ .

Kiều Vi Nhã phát hiện, gia giáo của đứa bé này rất tốt, tuy rằng bé rất đói bụng, lại vẫn ngồi thẳng như cũ động tác tao nhã giống một vị tiểu thân sĩ.

Đúng lúc này thì cửa mở, mọi người ở trong phòng đều đứng lên, bọn họ đi đến phía trước một cách im lặng .

Đứa bé kia vừa thấy vị lão nhân đi vào cùng người phụ nữ trẻ phía sau thì bật khóc .

Lúc này Kiều Vi Nhã cũng khiếp sợ nói không ra lời, người kia là người chỉ có thể nhìn thấy trên tivi, tuy rằng thật lâu rồi hần cũng không xuất hiện .

Không biết từ khi nào thì những người ở trong phòng đã cung kính lui ra ngoài, chỉ còn lại ông cháu ba người và Kiều Vi Nhã.

Đứa bé trai tựa vào trong lòng người thiếu phụ, Kiều Vi Nhã đứng ở trước mặt bọn họ có chút đại ra, giống như một học sinh đang chờ thầy giáo răn dạy.

Thiếu phụ nở nụ cười, cô ấy là một nữ có khí chất cổ điển, nhẹ nhàng cười lại toả ra một khí chất thư hương, thực dễ dàng làm cho người ta sinh cảm giác muốn thân cận, cho dù vừa rồi cô ấy ôm đứa bé khóc lóc cũng là một loại mỹ cảnh khiến người khác ngưỡng mộ .

Cô một tay kéo đứa nhỏ, một tay lôi kéo Kiều Vi Nhã ngồi xuống, gắt giọng: "Ba, ba dọa kiều tiểu thư sợ đó."

Miệng ông lão liền nở nụ cười, thiếu phụ xua tay, "Được rồi ba cười kiều này làm kiều tiểu thư càng sợ hơn."

Mặt của Kiều Vi Nhã có chút đỏr, "Cô cứ gọi tôi là Tiểu Kiều hoặc là Vi Vi cũng được."

"Vậy gọi Vi vi đi, tôi cảm thấy vi vi nghe rất êm tai, tôi gọi là Elaine, cô đã kêu tôi chị Elaine đi, không thể tưởng được ân nhân cứu mạng của con tôi là một đại mỹ nữ, trách không được nghe nói Đồng Đồng vẫn lôi kéo tay người ta không cho đi đây." .

Rốt cục Kiều Vi Nhã bình tĩnh lại, cô mỉm cười nói: "Thật là khéo, con gái của tôi cũng kêu Đồng Đồng."

"Vậy à? Chúng ta thật có duyên, con tôi là Đồng trong đồng niên thơ ấu, bé luôn ở Anh quốc, năm nay chúng tôi mới trở về, không nói nhiều quốc ngữ được, một cho cô, vi vi, thật không biết làm như thế nào cảm ơn cô." .

Kiều Vi Nhã suy nghĩ, đứa nhỏ này cũng không nói quá mấy chữngay cả thời điểm bị đau cũng không khóc thét lên.

Vị lão nhân vốn vẫn trầm mặc rốt lão gia tức nói, "Kiều Vi Nhã, cảm ơn cô đã cứu cháu ngoại của ta, vợ chồng bọn họ là người có tiền, mạnh mẽ lấy một khoản lớn của bọn họ đi!"

Kiều Vi Nhã gạt mình, khẩu khí của ông lão thật sự rất trọng điểm, nghĩ cô là người tích tiền tài sao? .

Kiều Vi Nhã đứng lên nghiêm mặt nói: "Lão gia tử, nhà chúng cháu nhiều thế hệ học võ, gặp chuyện bất bình, là đạo đức tối thiểu của người học võ, không liên quan đến tiền bạc, cháu không phải người quá thiếu tiền." .

"Lão gia tử, phu nhân Elaine, Đồng Đồng, tạm biệt." .

Elaine một phen giữ chặt Kiều Vi Nhã, cười nói: "Vi vi, cô hiểu lắm, lão gia tử là đang tức giận chúng ta, cô khẳng định nhìn thấy tư thế oai phong của ông trên tivi đi, kỳ thật, ông chính là một lão ngoan đồng, còn không bằng Đồng Đồng nhà chúng ta lúc còn nhỏ."

Lão gia tử ‘ hừ ’ một tiếng, gât gât đầu, "Không sai, không quan hệ với cháu, hai người lớn mang theo một đứa bé đi có một ngày, có thể làm lạc mất đứa bé, chẳng lẽ không nên mạnh mẽ lấy chút tiền à!" .

Kiều Vi Nhã cũng nhìn không được nở nụ cười, thì ra biểu hiện trên tivi thật sự là giả dối a. .

Elaine cười nói: "Vi vi, lần này cô tin rồi chứ, ngồi xuống để chúng ta từ từ tâm sự.".

Đồng Đồng kéo Elaine sang một bên, ghé vào bên tai của mẹ, thấp giọng nói vài câu. .

Kiều Vi Nhã mơ hồ nghe được công phu Trung Quốc linh tinh ghi đó, cũng không để ý, lão gia tử liếc con gái một chút, hỏi Kiều Vi Nhã, "Cháu vừa nói là võ công gia truyền? Ai dạy người?" .

"Là ông nội cháu, hiện tại ông đã qua đời rồi." Kiều Vi Nhã nhìn lão gia tử, đột nhiên nhớ tới ông nội của mình, cảm tình của cô và cha mẹ, xa không bằng tình cảm của cô cùng ông nội, ông ngoại, bọn họ yêu thương Kiều Vi Nhã lắm Kiều Vi Nhã cả đời này cũng khó có thể quên được.

"Đúng, quốc gia chúng ta.".

"Ba, ngài lại muốn nói đạo lý lớn của mình rồi, vi vi, đừng nghe ông ấy nói, tôi có một chuyện chính muốn nhờ cô, không biết cô có chịu đáp ứng hay không?"

"Chị Elaine, xin cứ nói đi." .

"Con tôi muốn bái cô làm thầy, cô xem có được không?" .

Kiều Vi Nhã khó xử, ông nội đã nói qua, đây là võ công tổ truyền của kiều gia, không thể truyền cho người ngoài. .

"Vi sao không được?" Elaine thật thông minh, vừa thấy thấy đã biết trong đó còn có ẩn tình. .

"Đây là võ công tổ truyền của kiều gia chúng tôi, ông nội của tôi đã nói, không được truyền cho người ngoài." .

Con người của Elaine chuyển động, "Vi vi, cô có vẻ là con một đúng không?" .

"Đúng."

"Nếu Đồng Đồng nhận cô làm mẹ nuôi, vậy có tính là truyền cho người ngoài hay không?" .

Kiều Vi Nhã kinh hãi, người của gia đình như vậy, cô không dám trèo cao, lại càng không muốn trèo cao. .

"Đồng Đồng, lại đây, nếu con muốn học võ công, cần bái dì Vi Vi làm mẹ nuôi, nghe thấy không?"

Đồng Đồng đi tới, đứng ở trước mặt Kiều Vi Nhã, học trong bộ dáng TV, quỳ trên mặt đất, hai tay ôm quyền, nói như thật: "Mẹ nuôi, xin thu nhận con."

Kiều Vi Nhã tránh sang một bên, xua tay nói: "cô có thể dạy cháu một ít võ công, nhưng nhận thức mẹ nuôi thì coi như xong, tôi cứu Đồng Đồng, không phải vì."

"Vi vi, vừa nãy khi ngồi trên trực thăng chúng tôi đã xem qua tư liệu của cô, không cần chối từ, chúng tôi cũng không muốn giấu giếm cô, con tôi có mắc chút chứng bệnh tự bế bản thân, rất khó tiếp cận cùng người ngoài, hiện tại bé thực sự rất thích cô, đối với chúng tôi mà nói, là việc vui mừng lớn, bởi vì bé không tiếp xúc cùng người ngoài, bao gồm bảo mẫu cũng không có thể tiếp cận bé." .

Nghe Elaine nói như vậy, rốt cuộc làm cho Kiều Vi Nhã không tìm được lý do cự tuyệt, chỉ là, chuyện tình trong lòng cô muốn làm còn chưa xong xuôi, hiện tại không thể truyền thụ võ công cho Đồng Đồng.

Từ nhỏ cô đã có thói quen độc lập, làm bất cứ chuyện gì, chưa từng ý lại vào người khác, cô có thói quen một mình làm tốt.

"Nhưng mà hiện tại tôi ở thành phố B, các người ở bắc Kinh, có nhiều chỗ không tiện, nhưng mà mấy tháng nữa tôi muốn đến Bắc Kinh phát triển sự nghiệp, nếu qua mấy tháng nữa Đồng Đồng còn muốn học, tôi sẽ liên hệ với chị Elaine, người xem được không?" .

"Làm sao muốn qua mấy tháng, hiệ tại theo chúng tôi đi không phải được rồi sao." .

"Chị Elaine, nhà tôi còn có trẻ con, không thể nói đi thì đi." .

Elaine kéo Kiều Vi Nhã, đi tới sân phơi, hạ giọng hỏi cô: "Vi vi, ta cảm thấy có vẻ cô đầy một bụng tâm sự, có lẽ tôi không nên xen mồm hỏi tới, chỉ là

tôi cảm thấy cô rất giống em gái của tôi, cho nên vẫn nói lời trong lòng ra, nói cho tôi biết, có phải hôn nhân của cô xuất hiện vấn đề."

Kiều Vi Nhã cười khổ gật đầu, "Chị Elaine, tôi biết hai người nhất định đã xem qua toàn bộ tư liệu của tôi, cảm ơn sự quan tâm của cô, tôi nghĩ bản thân mình đã hiểu hết chuyện này, thời điểm kết hôn, tôi tự mình làm chủ, ly hôn, tôi cũng không nghĩ xin sự giúp đỡ của người khác, nếu tôi nghĩ thống thống khoái khoái ly hôn thì đã sớm tìm hán ký tên."

"Nhưng mà, tôi muốn giúp cô, chúng tôi luôn ở tại nước ngoài, năm nay mới trở về, bạn bè của tôi ở bên này, mỗi người đến đều mang theo mục đích, chỉ có cô, làm cho tôi nhìn thấy sự chân thành, cũng không phải đơn thuần vì cô đã cứu con trai tôi mà tôi cảm tạ cô nên mới nói như vậy, là tôi thật sự muốn làm bạn cùng cô."

"Chị Elaine, cảm ơn chị, tôi nghĩ đến những người như chị đều thuộc nhóm người cao cao tại thượng, xem ra, tôi cũng nhìn lầm rồi."

"Cô muốn cho nam nhân kia nhận được trừng phạt, đúng không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, đáy mắt xẹt qua một chút ngoan độc, giây lát lướt qua, trước khi trọng sinh, cô và con gái bị hán buộc đến phải lưu lạc đầu đường, hai bàn tay trắng, cô bắt đầu đi đến đơn vị của hán, quan lại bao che cho nhau, tự nhiên không ai để ý đến cô, sau đó lại có cơ duyên gặp được một lão thái thái làm kiểm sát đã về hưu, lão thái thái kí cho cô vài chữ, giúp cô viết một phong thư gửi lãnh đạo thị cục, mới có người ra mặt giải quyết chuyện tình của bọn họ.

Kết cục của lần giải quyết đó là để hán coi bỏ chức vị, xe, phòng ở, thì đều giống nhau không lấy về được, cô vẫn như trước giống nhau cùng với con gái thuê tầng hầm gần nhà trẻ để ở, vượt qua đoạn năm tháng đen tối nhất trong cuộc đời của cô.

Sau đó cha của hán lại ra mặt, mất một chút tiền hán lại một lần nữa được mặc áo cảnh sát, vênh vao tự đắc bế con đến trước mặt cô, chế nhạo cô, trào phúng cô, mẹ chồng cô lại mắc cô bệnh nặng một trận.

Nếu kết cục như vậy lại tái hiện, trọng sinh của cô liền mất đi ý nghĩa, cho nên, lúc này đây, cô nhất định phải làm cho Cố Khánh Nhất vĩnh viễn không nâng đầu lên được.

Rèm cửa màu xanh thâm theo gió phấp phới, trong lòng Kiều Vi Nhã khẽ động.

"Chị Elaine, nếu chị thật muốn giúp tôi, vậy liền giúp tôi mặc vào quân phục được không? Chỉ cần đi nghĩa vụ hai năm là được, tôi nghĩ chuyện này, đối với chị cũng không khó đi?"

Sau khi Elaine nhẹ gật mình thì khẽ cười, "Vi vi, chị hiểu được ý của em, chuyện này không khó, chỉ là không thể để cho cha chị biết được, chút nữa em trăm ngàn đừng lộ chút tin tức gì với ông ý, trước buổi tối ngày mai, chị sẽ giúp em trở thành quân nhân. Về chuyện xuất ngũ, tùy thời, kỳ thật, chị càng hoang ngạch em đến công ti của chị nhậm chức, em là một nhân tài, ở thành phố B rất ỳ khuất cho em."

"Chị Elaine, ít nhất trong vòng nửa năm, không thể cho người ta biết em là quân nhân, có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể, sau khi em ly hôn, đến Bắc Kinh tìm chị, chị sẽ an bài chức vị ở công ty cho em. Đừng từ chối, chị chỉ yêu quý nhân tài."

Kiều Vi Nhã nở nụ cười, đã thật lâu cô chưa có nụ cười vui vẻ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bước Ngoặt Lớn

Hai người vẫn ở sân phơi nói chuyện phiếm, Elaine nói mình mới mua một tứ hợp viện, hơn 600 mét vuông, vừa mới trang hoàng xong, nếu Kiều Vi Nhã đến Bắc Kinh, sẽ ngụ ở nơi đó, ừ sao ngày thường ở đó cũng không ai ở, hiện tại bọn họ vẫn ở trong biệt thự Tây giao cùng lão gia tử.

Vừa nói như vậy làm Kiều Vi Nhã nhớ tới chuyện ngày mai mình muốn làm.

Ngày mai cô vốn định đi Bắc Kinh.

"Chị Elaine, giá nhà ở Bắc Kinh hiện tại là bao nhiêu?" Tuy rằng cô đã nhờ Mã Vận Vận hỏi thăm em gái của Mạnh nhưng hiện tại có người thích hợp hơn, hỏi thêm chút cũng tốt.

Elaine cười nói: "Em muốn mua phòng?"

"Chị Elaine , chuyện này em sẽ nói sau, em định rời khỏi thành phố B vĩnh viễn, chất lượng giáo dục ở Bắc kinh là tốt nhất, cho nên em mới định mang theo con gái đến phát triển ở Bắc Kinh."

Elaine nhớ tới tư liệu của Kiều Vi Nhã mà cô đã nhìn lúc trên máy bay, cô càng ngày càng thích cô gái có tính tình thẳng thắn này, chẳng qua Kiều Vi Nhã so với tư liệu viết có chút khác biệt, ngoài đời còn kiên cường hơn trong tư liệu viết rất nhiều, cô cảm thấy đây là điều bình thường, dù sao cô ấy là một người tập võ, bản thân nên kiên cường hơn so với các cô gái khác .

Duyên phận của người với người rất khó nói, có thể quen biết mấy năm thậm chí mấy thập niên cũng không thể coi là bạn bè lại có người có thể "Nhất kiến như cố".(Nhất kiến như cố: Vừa gặp như đã quen thân)

Hai người nói chuyện càng lâu, cô càng thích Kiều Vi Nhã, người con gái đa tài đa nghệ này, rất giống em gái đã mất hơn mười năm trước của cô , nghĩ đến em gái của mình Elaine có chút ảm đạm, cô nghĩ ông trời nhất định thấy cô tưởng niệm em gái cho nên an bài Kiều Vi Nhã đến bên người mình, đây không phải là cho cô một cách khác để chuộc lại những lỗi lầm khi xưa hay sao? .

"Vi vi, em muốn mua nhà ở như thế nào, em không quen cuộc sống ở địa phương, bị người ta lừa thì làm sao bây giờ? Nếu em tin chị thì cứ giao việc này cho chị làm được không?"

Kiều Vi Nhã có chút do dự, cô không hy vọng quá thân mật với Elaine, dù sao thân phận hai người cũng có khác biệt quá lớn. .

Elaine mỉm cười nói: "Vi vi, chị thật tình coi em thành chị em tốt , không cần từ chối, coi như là chị đang chuộc lỗi." Còn chưa nói xong, cô liền cúi đầu, đôi mắt hồng hồng thấm đầy nước mắt. .

Kiều Vi Nhã cả kinh, lời nói này của cô ấy trong ấy này mang theo chút thương cảm, hình như là sự cự tuyệt của cô làm xúc một chỗ nào đó trong lòng cô ấy, nhưng bọn họ mới chỉ quen biết hơn nửa thân phận khác biệt, Kiều Vi Nhã cũng không hỏi nhiều, cô chưa từng gặp qua loại cảm tình như thế này, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm gì để an ủi cô ấy mới tốt.

Elaine vô ý thức nhận khăn tay mà Kiều Vi Nhã đưa, lúc này mới tỉnh ngộ lại ngậy người đến quên cả lau nước mắt.

Kiều Vi Nhã vội vàng giải thích, "Chị Elaine , khăn này rất sạch em có thói quen khi ra ngoài mang hai chiếc khăn tay."

Elaine biết là cô đã hiểu lầm, cười nói: "Chị không có ý tứ này, bây giờ con gái trong nước mang khăn tay khi ra ngoài thật là hiếm gặp." Dùng xong, cô giờ tắm khăn ra, nhìn thấy trên khăn tay thêu một gốc hoa lan u nhã, tò mò hỏi: "Đây là mua ở chỗ nào vậy, kĩ thuật thêu thật tinh xảo."

"Đây là em tự thêu , ngày thường ở cửa hàng không có việc gì, liền thêu một ít này nọ." .

"Em còn có thể thêu hoa? Thật sự làm cho chị kinh ngạc, bọn họ đều nói chị như các khuê tú thời cổ, chị xem em còn giống hơn, chị không có đủ kiên nhẫn để thêu hoa như này . Vi vi, tấm khăn tay này tặng cho chị đi." .

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị Elaine , nếu chị thích, lúc nào rảnh em đưa chị thêm mấy chiếc nữa." .

"Được, vậy chị nói cảm ơn trước . Vi vi, chị thật sự coi em là em gái, chờ về sau lúc chúng ta gặp lại, chị sẽ nói chuyện xưa của chị cho em nghe, sau khi em giải quyết thỏa đáng chuyện tình ở bên này thì lập tức đến Bắc Kinh, nhà ở, hộ khẩu, chị sẽ giúp em giải quyết, về sau, chúng ta coi nhau như chị em, được không?" Elaine dùng đôi mắt thu thủy nhìn về phía cô, lúc này Elaine, giống tiểu nữ sinh đang làm nũng.

Kiều Vi Nhã buồn cười, "Chị Elaine , em mạo muội hỏi chị một câu, chị năm nay bao nhiêu tuổi ?" .

Elaine cười nói: "Chị mà làm nũng như thế này chồng chị khẳng định nhìn không được mà đáp ứng tất cả mọi việc, ài, thật sự là già đi không còn sức quyến rũ, tính ra, chị lớn hơn em những 12 tuổi." .

Kiều Vi Nhã lấp bắp kinh hãi, Elaine tuyệt đối không giống phụ nữ 40 tuổi , cô còn nghĩ hai người tuổi cũng không chênh lệch nhau quá nhiều.

Elaine rất hưởng thụ ánh mắt kinh ngạc của Kiều Vi Nhã, cô vỗ vỗ mặt của mình, cười nói: "Mỗi ngày chị đều liều mạng bảo dưỡng, may mà có một chút hiệu quả , chờ vài ngày nữa, chị phải người đưa một ít đồ trang điểm của nước ngoài lại đây cho em" .

Kiều Vi Nhã còn chưa nói chuyện, Elaine đã tron mắt lên, "Không được cự tuyệt." .

Kiều Vi Nhã đành phải gật đầu, Elaine sinh ra ở loại gia đình này, tất nhiên thuật buồn xuôi gió lớn lên, cho nên mặc dù bốn mươi tuổi , mặc dù cô ở trước mặt người ngoài thanh lịch cao quý cỡ nào, nội tâm của cô vẫn như cũ lộ ra sự hỗn nhiên như tiểu nữ sinh. .

Kiều Vi Nhã cảm thấy mình ở trước mặt cô, ngược lại so với cô còn có vẻ trưởng thành hơn vài phần. .

Đồng Đồng đợi ở trong phòng không kiên nhẫn được nữa, đi tới kéo tay của Kiều Vi Nhã , nói "Đi." .

Elaine có chút ghen tị, "Con, con nên kéo tay của mẹ chứ." .

"Mẹ nuôi." Đồng Đồng chỉ nói hai chữ, không để ý sắc mặt của mẹ mình, lôi kéo Kiều Vi Nhã bước đi. .

Elaine đành phải đi theo phía sau bọn họ, lão gia tử nhìn thấy ba người trở lại, ho một tiếng, nói "Đều ngồi xuống."

Sau đó hắn chuyển hướng ánh mắt sang Kiều Vi Nhã, "Tiểu kiều, Đồng Đồng nó. . . . Nó là một đứa nhỏ thực đặc biệt, chuyện này ta hi vọng cháu có thể giữ được bí mật, từ bỏ những người có mặt hôm nay, ta không hi vọng có thêm nhiều người biết." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, thần nhiên cười, "Lão gia tử, kể cả ngài không nhắc đến chuyện này, cháu cũng sẽ không đem chuyện này nói ra ."

Lão gia tử hừ khẽ một tiếng, "Đúng vậy, cháu là một người có võ đức." .

Elaine cười lên tiếng, lão gia tử liếc con gái một cái, lại nhìn về phía Kiều Vi Nhã, "Cả đời này của ta, chưa bao giờ lấy quyền mưu lợi việc tư, bao gồm cả con gái của ta, đều là dựa vào bản lĩnh thật sự của chính mình mà xông lên, nhưng mà hôm nay ta nguyện ý làm vì tình mà làm việc riêng một lần, cháu đã cứu cháu ngoại của ta, có yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận, ta sẽ giúp đỡ." .

"Cám ơn ngài đã quan tâm, cháu cũng không muốn gì cả. . . ."

Lão gia tử thực độc đoán đánh gãy lời của Kiều Vi Nhã, "Ta cũng hiểu một chút tình huống của cháu, nghe nói cháu từng đến đại sứ nước Mĩ xin giúp đỡ, là muốn tìm người nào sao?"

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn lão gia tử, thời điểm cô học đại học, cùng bạn học đi Bắc Kinh thăm Trường Thành, đột nhiên nhớ tới nhắc nhở của ông nội và ông ngoại liền đi đại sứ quán, kết quả cho đến hiện tại người ta vẫn chưa gửi thư hồi âm lại cho cô, chuyện tình xa xưa như vậy, thế nhưng lão gia tử cũng biết, có phải lợi hại quá không. .

Kiều Vi Nhã đành phải thành thành thật thật nói, "Bà ngoại và cậu của cháu trước khi giải phóng đến nước Mĩ, vẫn không có hồi âm, tiếc nuối lớn nhất cuộc đời ông ngoại, chính là không nhìn thấy con mình lúc khuất núi, ông ngoại cháu để lại chút đồ, ông nội có nói, đó là đồ dùng của gia đình ông nội, cháu chỉ có thể phụ trách bảo quản, tuyệt đối không thể dùng đến, cho nên, cháu thực hy vọng tìm được cậu, đem những vật này quy nguyên chủ." .

Lão gia tử nhìn thần sắc của Kiều Vi Nhã ,tâm trạng lại phức tạp mấy phần, hắn tự nhận có một đôi mắt ưng nhìn người rất sắc bén, chưa bao giờ nhìn sai người nào, người con gái này, chân chính làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. .

"Được chuyện này ta có thể giúp cháu, mặt khác, ta đã cùng bên thị chính thăm hỏi qua , bọn họ nói hoa viên Đạm Đài gia vẫn còn, dựa theo chính sách của nhà nước hẳn nên trả lại , gia tộc Đạm Đài là thương nhân ái quốc, trước giải phóng ta từng xem một số chuyện xưa của bọn họ viết trên báo, cháu là hậu nhân của gia tộc Đạm Đài, toà hoa viên này liền trả lại cho cháu. . . . Cháu xem có yêu khác hay không?" .

Toà hoa viên kia, chưa bao giờ Kiều Vi Nhã dám hi vọng xa vời, ông ngoại từng nói, người không còn muốn nhà ở còn ích lợi gì, một bên là vì tìm không thấy cậu, một nguyên nhân khác, chính là thất vọng với một số chuyện. .

Hiện tại, thật sự có thể lấy lại được nhà ở, nếu tìm được cậu, cô có thể buông xuống gánh nặng mà gia gia cùng ông ngoại đã giao cho mình.

"Cám ơn ngài, chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của cháu. . . . " Kiều Vi Nhã đứng lên, thực trịnh trọng hướng lão gia tử vái chào một cái, "Cháu thay mặt ông ngoại, bà ngoại cám ơn ngài."

Nếu như bản thân cô muốn nhà ở, cho dù chạy khắp nơi, cũng không có khả lấy nhà ở về được, do nhớ rõ ông nội thường xuyên dùng xe ba bánh cỡi ông ngoại và cô đi vòng quanh căn nhà lớn kia, thần sắc âm trầm bi thương của ông ngoại cô đều nhìn thấy cả , tuy rằng nói không cần, nhưng là nhà mình xảy ra chuyện, bị nhân chính sửa "loạn thất bát tao", không đau lòng là giả. .

Nếu có thể lấy lại nhà ở trước khi tìm được cậu, tiền trong tay cô có thể sửa sang lại nhà ở, sớm biết như vậy, sẽ không hỏi chuyện mua nhà ở với Elaine, xem ra, về sau cô phải tìm thêm nhiều phương pháp kiếm tiền. .

Thời gian đợi quá lâu , Kiều Vi Nhã muốn cáo từ, Đồng Đồng vẫn lôi kéo cô, không chịu cho cô đi, sau đó Elaine đáp ứng để ngày mai Kiều Vi Nhã lại đến thăm hắn, Đồng Đồng mới buông tay. .

Ra cửa, Kiều Vi Nhã nhìn thấy ở cửa đứng hai gã đàn ông mặc tây trang đi giày da liền hoảng sợ, lập tức phản ứng lại, bọn họ là loại người nào.

Elaine đưa cô đến cửa thang máy, lúc này mới vẫy tay nói tạm biệt với cô, Đồng Đồng phụng phịu một bộ đáng mất hứng.

Kiều Vi Nhã cười nói với hắn, ngày mai lại đến nhìn hắn, hắn mới lộ ra tươi cười, lúc này Kiều Vi Nhã mới phát hiện, thế nhưng đứa nhỏ này có một chiếc răng khểnh rất đáng yêu.

Có người dẫn Kiều Vi Nhã xuống dưới, đến đại sảnh mới phát hiện, tiểu vương đã đi về. .

Kiều Vi Nhã vừa định gọi điện thoại lại có người đi tới, "Kiều tiểu thư, dư thị trưởng muốn gặp ngài, đang đợi ở ngay trên xe ngoài kia."

Kiều Vi Nhã nhìn quanh bốn phía, chưa kịp nói người nọ lại tiếp lời: "Kiều tiểu thư, nhân viên của ngài đã lái xe về , sau khi gặp xong Dư thị trưởng sẽ có xe đưa ngài trở về." .

Kiều Vi Nhã thật không ngờ, tiếp đến còn có chuyện tình phiền toái như vậy, lão gia tử nói qua, hết thảy đều phải giữ bí mật, tự nhiên cái gì cô cũng không nói, vậy vị Dư thị trưởng kia tìm cô làm gì nhỉ? .

Ra khách sạn, đứng ở trước mặt một chiếc Audi, một người từ trên xe đi xuống, luồn mở cửa xe, cung kính mời cô lên xe.

Kiều Vi Nhã ngồi ở trên xe, không nói một lời, bởi vì cứu đứa bé này, quấy rầy những kế hoạch ban đầu của cô, chuyện này, có thể nói có lợi có hại, tuy rằng lợi lớn hơn hại nhưng trong lòng cô vẫn là cảm thấy một tia tiếc nuối, dù sao vẫn là mượn ngoại lực.

Nếu không có sự tương trợ của Elaine, những khả năng cô có thể làm được chỉ có thể là bảo vệ tài sản và thi họa, chỉ là nhà ở còn phải cân nhắc một phen.

Cô tự nhận dù là năng lực kinh tế hay năng lực xã hội đều không bằng Tiêu San, cho nên, tính ở cô bụng hiện hình, nhẫn không dưới đi thời điểm, làm cho cô khảnh nhắc tới ra ly hôn, cô sẽ đem trên tay căn cứ chính xác theo lấy ra nữa, như vậy, cô khảnh một cái có thể ngoan ngoãn ly hôn, sau đó, cô mang theo đứa nhỏ rồi đi B thị, đến Bắc Kinh đi phát triển, coi cô bằng cấp cùng tư lịch, ở Bắc Kinh tìm việc, không nên khó khăn. .

Chị Elaine là một người có chuyện xưa, nhìn ra được, cô ấy thật tâm muốn giúp cô, cho nên, cô tiếp nhận ý tốt này.

Nhớ tội trước khi trọng sinh từng chịu không ít khổ cực, có thể cho Cổ Khánh Nhất một lần giáo huấn, tự nhiên cô cũng cảm thấy giải hận, không ai hiểu biết, những năm này cô trải qua những ngày như thế nào.

Ông trời cho cô trọng sinh, cho cô chiếm hết tiền cơ, cô không thể bỏ qua một cách vô ích, có lẽ lần này, thật sự có thể sống tự tại khoái hoạt một chút.

"Kiều Vi Nhã, cô ở đâu? Mẹ tôi điện thoại cho cô nhiều như vậy, vì sao cô không nhận!" .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cáo Ngự Trạng

Kiều Vi Nhã cảm thấy kỳ quái, máy của cô vẫn bật, nhưng thật sự cô không nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu. .

Còn nữa sự tình phát sinh ngày hôm nay, tuy rằng nói là không thể truyền cho người ngoài biết, nhưng khẳng định sẽ thông báo với nội bộ, quan hệ trác lãng và Cổ Khánh Nhất cũng không sai biệt lắm, không có lý do gì mà hắn không nói cho Cổ Khánh Nhất. .

Kiều Vi Nhã còn chưa nói chuyện, thanh âm âm trầm của Cổ Khánh Nhất lại truyền đến, “Tại sao không nói lời nào, cô ở đâu vậy!”

“Tôi đang ở trên xe, Cổ Khánh Nhất, nói cho anh biết, sáu ngàn kia là của tôi, tôi sẽ không đưa cho mẹ, hơn nữa hiện tại đang là mùa ế hàng, tôi không phải bù lỗ là tốt lắm rồi tiền thuê nhà tháng này tôi còn chưa kiếm đủ đâu, nếu anh muốn lấy sáu ngàn kia, vậy phiền anh cho tôi mượn một vạn tệ!” sau khi Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, Cổ Khánh Nhất hiển nhiên không hiểu nổi, tại sao một Kiều Vi Nhã luôn luôn ôn hòa lại đột nhiên trở nên cứng rắn, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Ngô Đức Hân nói, mọi ngày mức tiền hàng mà cô ta ghi chép lại cũng phải trên năm ngàn, có thời điểm còn hơn hai vạn, làm sao có thể không có tiền, chẳng nhẽ Kiều Vi Nhã đã biết được cái gì? .

Có lẽ hôm nay sau khi tan tầm, hắn nên về nhà xem thế nào. .

Xe không có đi hướng toà thị chính mà lại dừng xe ở khách sạn Kim Lợi. .

Kiều Vi Nhã cũng không hỏi nhiều, sau khi cửa xe mở cô cũng xuống xe, đi theo người nọ vào khách sạn, vào thang máy, sau đó vào một gian phòng trong khách sạn.

Kiều Vi Nhã đi theo bọn hắn đi vào gian phòng kia, phát hiện không chỉ có riêng Dư thị trưởng, còn có bí thư thị uỷ Chu Quang Chiêu, cục trưởng thương cục Thái Kiến Phi.

Dư thị trưởng ôn hòa cười, “Tiểu kiều, ngồi đi.” .

Kiều Vi Nhã gật đầu, sau khi ân cần thăm hỏi mấy người, ngồi vào sofa đối diện bọn họ. .

Ba người mỗi người chiếm một chỗ, vừa đứng tạo thành thế bao vây với Kiều Vi Nhã. .

Từ trước đến nay Kiều Vi Nhã đối với cục trưởng thương cục cũng không có mấy hảo cảm, hắn vốn là bộ hạ của cha Cổ Khánh Nhất, tuy rằng chưa nói đến quan hệ quá mức mật thiết, nhưng cũng coi như rất tốt, ngày lễ ngày tết, nhất định sẽ đến thăm cha Cổ Khánh Nhất. .

Nguyên nhân là vì người này mà Cổ Khánh Nhất mới có thể bình an thoát khỏi thời kì nguy hiểm. .

“Tiểu kiều, hôm nay chúng tôi tìm cô đến cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn biết thủ trưởng đã nói gì với cô?”

Kiều Vi Nhã bình tĩnh thông dong đáp lại: “Không có chuyện gì, đứa nhỏ kia vẫn lỗi kéo không cho tôi đi, chơi cùng đứa nhỏ một chút, thủ trưởng các ông để người đưa tôi về.” .

Ba người nhìn nhau, Kiều Vi Nhã ở trong khách sạn ít nhất hia tiếng đồng hồ, hơn nữa, thủ trưởng còn tự gọi điện thoại đến, bảo bọn họ nhanh chóng giải quyết vấn đề di tích lịch sử Đạm Đài gia lưu lại, sự tình đã qua năm sáu mươi năm, hơn mười hộ gia đình ở trong Đạm Đài gia, di chuyển cũng không phải trong một sớm một chiều, hơn nữa, căn nhà kia trừ bỏ kết cấu cơ bản, bên trong đã rách nát không chịu nổi, bên ngoài hoa viên cũng bị cư dân nói đó tháo dỡ, tự ý xây dựng .

Lúc ấy bọn họ chỉ muốn mượn thanh danh của Đạm Đài gia mà nâng Kiều Vi Nhã lên, chuyện nhà ở cũng chỉ nói cho có, cũng không định thật sự trả lại cho cô, toà thị chính xuất ra khoản tiền lớn như vậy là rất khó khăn .

Cho nên, bọn họ muốn thăm thính chút ý tứ của Kiều Vi Nhã, ai ngờ Kiều Vi Nhã giữ mồm giữ miệng, cô càng nói như vậy ba người lại càng không thể tin được, trên quan trường phức tạp hơn so với người thường có thể tưởng tượng, một khi làm sai thì chỉ có vạn kiếp bất phục. .

Thái kiến phi từng gặp Kiều Vi Nhã, hàng năm thăm lão lãnh đạo, đều là cô tiếp đãi. .

Thái kiến phi cười nói: “Tiểu kiều, cô thật sự không biết tôi ?” .

Kiều Vi Nhã cười nói: “Làm sao có thể, ngài cách một khoảng thời gian lại xuất hiện trên tivi, tôi làm sao mà không biết ngài được?”

Thái kiến phi ngẩn ra, mùa hè là thời cao điểm trị an, cho nên trong khoảng thời gian này hẳn thường xuyên lộ mặt nhưng đó là thị trường. Trước mặt bí thư thị uỷ nói hẳn thường xuyên xuất hiện, chuyện này tuyệt đối không phải chuyện tốt. .

“Tiểu kiều, hôm nay chúng tôi mời cô đến, chủ yếu là hỏi một chút chuyện Đạm Đài gia hoa viên, không biết ý của cô thế nào?”

Đôi mi thanh tú của Kiều Vi Nhã chớp động, nhẹ cười nói: “Dư thị trưởng, lão thủ trưởng nói là ra mặt chủ động giúp tôi giải quyết, nếu như chính phủ quan tâm đến gia đình ông ngoại tôi như vậy, đương nhiên tôi cũng không có ý kiến, hơn nữa, hôm nay tôi còn muốn mượn cơ hội này, cáo ngự trạng một lần đấy? Năm 94, nhà máy cha tôi theo chế độ cải cách nhà ở mà thu nhà về, chỉ trả lại cho tôi một vạn tám ngàn tệ, đây có phải là khi dễ một bé gái mồ côi không? Theo lý thuyết, nếu như cải cách nhà ở, vậy hẳn xem như nhà ở của chúng tôi dù cha mẹ tôi đã qua đời, căn phòng này cũng không nên thu hồi chứ, khi đó, thật sự tôi kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chuyện nhà ở của Đạm Đài gia tôi không dám hi vọng xa vời là có thể lấy về, nhưng mà căn phòng kia, thật sự làm cho người ta thất vọng đau khổ, nếu khi đó là chu bí thư, dư thị trưởng cầm quyền, khẳng định sẽ không phát sinh loại chuyện này, ngài nói đúng không? Vừa vậy, thái cục trưởng ở đây, tôi muốn hỏi một chút, quốc gia chúng ta có luật pháp như vậy sao? Đơn vị của ba ta, có phải làm trái pháp luật hay không? Quốc gia chúng ta là xã hội pháp trị, phát sinh loại chuyện này, chu bí thư, ngài nói tôi có nên cái ngự trạng hay không?” .

Ba người lại nhìn nhau, một việc chưa giải quyết xong, cô ta lại đề xuất thêm một chuyện nữa, căn nhà lớn Hoa viên Đạm Đài gia, ở mặt ngoài tuy Kiều Vi Nhã nói không cần, nhưng từng từ từng chữ như một cây châm, thủ trưởng tự mình đề xuất nếu như không làm, vạn nhất thủ trưởng nhớ tới, bọn họ chịu không nổi kết quả, còn có chuyện đơn vị của cha Kiều Vi Nhã, đây là chuyện gì xảy ra? .

Bọn họ biết, cô gái xinh đẹp dịu dàng trước mắt này, cũng không nhu nhược như bọn họ tưởng, đây là một cô gái trong bóng có kim điển hình.

Điện thoại của Kiều Vi Nhã lại vang lên, Kiều Vi Nhã nói xin lỗi, xem điện thoại thì ra là tiểu vương. .

Cô đứng lên cười nói: “Chu bí thư, dư thị trưởng, thái cục trưởng, tôi thay mặt tổ tiên của Đạm Đài gia cùng Kiều gia, cảm ơn thị chính đã quan tâm chiều cố, thời điểm ta rời Reeves, lão thủ trưởng đã nhắc chuyện xảy ra hôm nay, một chữ cũng không thể lộ ra ngoài, cũng xin ba vị lãnh đạo giám sát tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nói chuyện tình ngày hôm nay ra ngoài, hết thấy những gì thị chính làm cho tôi, tôi đã phi thường cảm kích, tuyệt đối sẽ không gây phiền toái thêm cho các lãnh đạo, nếu không có chuyện gì khác, tôi xin phép đi trước, tôi là một thương nhân nhỏ, có chuyện gì giúp được quyết cố gắng hết sức.”

Kiều Vi Nhã chào một cái, thông dong mở cửa đi ra. .

Thời điểm ba người phản ứng được của đã đóng lại, làm quan phụ mẫu của thành phố này, bọn họ chưa từng thất bại giống như hôm nay.

Thái độ cường ngạnh của Kiều Vi Nhã, để bọn họ ý thức được, bên lão lãnh đạo, nhất định đã cam đoan gì đó với cô ta, cho nên cô ta mới dám dùng thái độ này đối đãi với lãnh đạo thành phố.

Thái kiến phi trầm ngâm một lát, nói: “Chu bí thư, dư thị trưởng, bằng không chúng ta đi tìm chồng cô ta để nói chuyện.”

Dư thị trưởng cười lạnh, “Thái cục trưởng, tư liệu của Cố Khánh Nhất, chúng ta đã xem qua, người vẫn lên quần cấp dưới của người cho tốt, người như vậy, hẳn nên trực xuất khỏi đội ngũ công an mới phải!” .

Thái kiến phi thờ dãi một hơi, đành phải giải thích: “Biểu hiện trước kia của Cố Khánh Nhất đúng là không tốt cho lắm, nhưng mà đoạn thời gian này, sở bọn họ liên tục phá được hai vụ án cướp bóc lớn, đều có công lao của hắn, trên phương diện công việc, hẳn cũng có năng lực.” .

Chu bí thư có chút dăm chiêu nhìn thái kiến phi, trầm giọng nói: “Thái cục trưởng, tìm cơ hội để người khác nhắc nhở Cố Khánh Nhất một chút, sau này đừng gây ra chuyện gì, tối thiểu, trong vòng nửa năm, không thể để Cố Khánh Nhất gây ra bất kì chuyện gì, Tam công từ nhà lão thủ trưởng nhậm chức ở chính phủ trên tỉnh, nếu hắn nghe được chuyện gì, nhất định sẽ ra mặt can thiệp, tiết lộ cho người một bí mật nhà lão thủ trưởng, sung ái nhất chính là

đại tiểu thư.”

Chu bí thư và dư thị trưởng hai người gật đầu, trên cơ bản, sự tình Đạm Đài gia, chắc chắn quyết định như vậy rồi, hiện tại, còn nhiều thêm một căn phòng của đơn bị cha Kiều Vi Nhã, vị kiều tiểu thư này, thật đúng là có phong phạm của đạm đài gia . .

Vốn Thái Kiến Phi muốn hôm nay đi thăm nhà lão thủ trưởng, tiết lộ một chút. Chuyện của Cổ Khánh Nhất, hẳn sớm nghe được, chỉ hận tiểu tử này quá kiêu ngạo, không biết thu liễm một chút, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, muốn ra mặt thay hắn trừ phi không cần mũi ô sa trên đầu nữa, cũng may bây giờ bọn họ còn là vợ chồng, nếu không, ngày mai Cổ Khánh Nhất phải bỏ cảnh phục mà về nhà, Chu bí thư đã trá hình cho hắn chút mặt mũi.

Sau khi Kiều Vi Nhã ra khỏi khách sạn, đã có xe chờ cô, cô cự tuyệt lên xe, ở cửa khách sạn vậy một chiếc xe, đi thẳng đến nhà Mã Văn Văn.

Mã văn văn đang nói chuyện phiếm với bảo mẫu, đợi Kiều Vi Nhã đến. .

“Chị Vi, sao trễ như vậy mới đến.” .

“Có chút việc làm trì hoãn , vân vân, em nói với em gái Mạnh Kỳ một tiếng, ngày mai chỉ sợ chị không thể đi Bắc Kinh , chuyện tình bên này có chút biến hoá.”

Mã văn văn cười nói: “Vừa mới vào cửa, em đã nhìn thấy sắc mặt vui mừng của chị, như thế nào? Trên trời rơi cái bánh nướng đập đúng đầu chị à ?”

Bảo mẫu vừa vặn bụng đồ uống đến, Kiều Vi Nhã bụng lên uống một ngụm, cười nói: “Vân vân, chiếc bánh này rất lớn, đập vào đầu chị khiến chị muốn hôn mê luôn.”

Bảo mẫu biết điều liền tránh đi, Kiều Vi Nhã thấp giọng cười nói: “Hiện tại chị chỉ có thể giữ bí mật, đợi sau khi sự tình làm xong, tự nhiên chị sẽ nói chuyện này với em, vân vân, tấm chi phiếu này em cầm giúp chị, chờ thời điểm cần dùng đến chị sẽ đến tìm em, chuyện mua phòng ở chị sợ không làm được .”

Mã văn văn bĩu môi một cái, “Còn thần thần bí bí với em, tấm chi phiếu này chị không sợ em quyết nợ hay sao.”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Không sợ, nếu em thực sự làm như vậy, chị mỗi ngày đều ở nhà em, ăn đến khi nhà hai người nghèo đi mới thôi!”

Mã văn văn đứng dậy cắt tấm chi phiếu, lúc này mới đi xuống lầu. .

Kiều Vi Nhã đang nghe điện thoại, hình như là điện thoại của chồng cô, nhưng mà giọng điệu của Kiều Vi Nhã so với trước kia cường ngạnh hơn rất nhiều.

Mã văn văn âm thầm gật đầu, đã sớm nên làm như vậy, cô gái này vì con, song thật uỷ khuất, tên tiện nam như vậy căn bản không xứng với cô ấy.

Đợi cho Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, cô mới đi xuống lầu, ngồi đối diện với Kiều Vi Nhã, nói: “Hôm nay ở lại nhà em ăn cơm đi, hôm nay vừa vặn ăn cơm tây.”

Nhà Mã văn văn, một ngày ăn cơm Tây, một ngày ăn cơm trung, hai vợ chồng nhường nhau một bước, rất thú vị, Kiều Vi Nhã và Đồng Đồng đều thích ăn cơm Tây, mã văn văn thích Đồng Đồng, mỗi khi đến ngày thứ bảy, sẽ gọi điện thoại bảo cô đến nhà cô ấy ăn cơm Tây. .

“Không được, Cổ Khánh Nhất gọi điện thoại cho chị vô số lần, bảo chị đi về nhà, ta ở nhà chịu đựng một chút thích hợp hơn, dù sao con không ở nhà, chị muốn nói chuyện cùng Cổ Khánh Nhất, có một số việc thời gian tới sẽ đến rất nhanh .” .

Mã văn văn gật đầu, không hề giữ cô lại nữa, đưa cô ra cửa đi thẳng đến cửa của tiểu khu, xem cô đi lên xe lúc này mới xoay đầu đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cùng So Chiêu

Kiều Vi Nhã đẩy cửa ra, Cổ Khánh vừa nghe tiếng mở cửa phòng liền từ sofa đứng lên. .

Thời điểm Kiều Vi Nhã cúi người đổi giày, một chân của Cổ Khánh Nhất đã đến, nơi này có hơi chật, Kiều Vi Nhã vừa tránh thoát, chân thứ hai của Cổ Khánh Nhất đã đập đến.

Cổ Khánh Nhất từng chịu qua huấn luyện của đặc công, sau khi thấy hai lần đều thất bại, thì thu chân về. .

Kiều Vi Nhã đã phản ứng lại, tuy rằng chỗ này hơi chật, Cổ Khánh Nhất khẳng định không phải đối thủ của cô, nếu võ công của Kiều gia thực sự thua dưới thân thủ của hắn, cô tin tưởng ông nội nhất định sẽ từ dưới đất chui lên đánh cô một trận. .

Từ trước đến giờ Cổ Khánh chưa từng lĩnh giáo Võ công cân thật của Kiều Vi Nhã, hẳn chỉ biết rằng, một năm bốn mùa Kiều Vi Nhã đều dậy sớm đi luyện võ, nhưng hẳn không có hứng thú xem, lại càng không muốn học, hơn nữa, Kiều Vi Nhã chưa từng có ý truyền thụ võ công cho hẳn.

Đặc điểm gió xoáy chân của Kiều già là vừa nhu vừa hữu ích, thân pháp linh hoạt nhanh chóng, chân pháp mạnh mẽ hữu lực, hơn nữa ra chiêu tàn nhẫn, cho nên, ông nội Kiều Vi Nhã từng nhắc nhở cô nhiều lần, không được dễ dàng biểu lộ công phu.

Thế nhưng hôm nay lại liên tiếp ra chiêu hai lần, Kiều Vi Nhã thật không ngờ tới.

Cho đến khi đá Cổ Khánh Nhất ngã xuống đất, Kiều Vi Nhã mới thản nhiên nói: “Biết rõ đánh không lại tôi cũng không cần động thủ.”

Mặt Cổ Khánh Nhất đỏ lên, thẹn quá hoá giận, đưa tay sờ vừa vặn đụng đến một chiếc giày da, thuận tay ném về phía Kiều Vi Nhã.

Sau khi Kiều Vi Nhã tránh thoát, lạnh lùng nói: “Cổ Khánh Nhất, anh trở lại là muốn đánh nhau với tôi à? Nếu như anh còn cảm thấy chưa đánh đủ, tôi sẽ theo đến cùng!”

Cổ Khánh Nhất có chút chật vật từ dưới đất bò dậy, chỉ vào mũi Kiều Vi Nhã mà mắng: “Con mẹ cô.”

“Cổ Khánh Nhất, để tôi nhắc nhở anh một câu, mẹ tôi đã qua đời, mẹ anh cũng chính là mẹ ta, tha hồ mà mắng tôi cũng không cãi lại.”

“Cô.” Cổ Khánh Nhất nhất thời nghẹn uất, hẳn chưa bao giờ biết vợ mình cũng có thể nhanh mồm nhanh miệng như thế.

“Anh ăn cơm chưa? Trong nhà chỉ có hai người chúng ta, nếu anh không muốn ăn, tôi liền nấu một bát mì sợi.”

“Tôi không ăn mì sợi, tôi muốn ăn thịt kho!” Một trong những món ăn sở trường của Kiều Vi Nhã chính là thịt kho, Kiều Vi Nhã học được lúc bọn hắn đi du lịch Hồ Nam, trải qua vài lần thí nghiệm thịt kho làm được so với món thịt kho trong các nhà hàng ở Hồ Nam tuyệt đối giống nhau.

“Tôi không thời gian, cũng không có hơi sức, Cổ Khánh Nhất hôm nay anh về sớm, vậy anh nấu cơm đi.”

Từ trước đến giờ Cổ Khánh Nhất không vào phòng bếp, mẹ hắn chỉ có một đứa con trai, ngày thường hận không thể tung hắn lên trời, từ trước đến giờ Cổ Khánh Nhất đều cơm đến tận mồm, áo đến tận tay.

Nhưng mà từ khi ở cùng một chỗ với Tiêu San, Cổ Khánh thay đổi rất lớn, hắn học được làm rất nhiều công việc nhà, trước kia trên quần áo của hắn, không dính mùi dầu mỡ nhưng hiện giờ Kiều Vi Nhã biết hắn đã biết nấu ăn.

Kiều Vi Nhã khoác túi lên đi về phía phòng ngủ, Cổ Khánh Nhất cũng bước đến định giật túi trong tay cô, Kiều Vi Nhã nghe được tiếng gió tránh sang một bên, thản nhiên nói: “Anh muốn cướp tiền à?”

Cổ Khánh Nhất cắn hận nói: “Mẹ đang ở bệnh viện, cô còn giữ sáu ngàn kia làm gì, cô đưa tiền cho bà không phải xong rồi à! Chẳng lẽ cô thực sự để ý sáu ngàn tệ kia!”

Kiều Vi Nhã cười nói: “Cổ Khánh Nhất, anh có biết hàng tháng tiền thuê nhà, điện nước, phí điện thoại, tiền thuê xe, tiền thuê nhân công của tôi là bao nhiêu không? Anh có biết bản thân anh một tháng tiêu hết bao nhiêu tiền dầu, bao nhiêu tiền thuốc, tiền hàng tháng anh mua quần áo, tiền mua giày dép, hàng tháng hơn ngàn tệ chi phí sinh hoạt đưa cho bà nội Đồng Đồng, đều lấy từ chỗ tôi không? Đừng có quên, từ lúc chúng ta kết hôn đến bây giờ, tiền anh kiếm được đều đưa tất cho mẹ anh! Hiện tại tôi đang mùa ế hàng, quay vòng khó khăn, không cần nói sáu ngàn mà sáu trăm, đều rất quan trọng với tôi, còn nữa cô cháu họ kia của anh, tôi cũng không dám dùng, anh mau tìm công tác cho cô ta, tôi muốn người làm việc, không phải nuôi bà cô già, có phải anh bảo cô ta ghi chép tiền hàng mỗi ngày, sao anh phải bảo cô ta, trực tiếp tìm tôi không được à, không phải so với cô ta tôi còn rõ ràng hơn nhiều sao? Cổ Khánh Nhất, tôi thật lòng mong sống cùng với anh, nếu anh không muốn tiếp tục sống cùng với tôi, nói sớm một chút, chúng ta mỗi người một ngã!”

Cổ Khánh Nhất giật mình một chút, Kiều Vi Nhã chưa từng nói như vậy bao giờ, dù dẫn người đàn bà khác đến trước mặt cô, cô cũng nhẫn nhịn xuống, kì thật, đúng là hắn thật sự xin lỗi con gái của mình.

Nhưng mà Tiêu San nói hiện giờ cô ta đã mang thai hai tháng, chuyện tình với cô ở bên này, nhất định phải nắm vững, chuyện này quan hệ đến tương lai sau này của bọn họ, bởi vì tuy nói rằng khách sạn kia là của Tiêu San nhưng vẫn đứng tên con gái cô ta, nếu Tiêu San kết hôn hàng tháng khách sạn chỉ cấp cho cô ta một vạn tệ tiền sinh hoạt phí, một vạn tệ đối với Tiêu San mà nói giống như gia đình bình thường tiêu mười đồng, một tháng mười đồng chắc chắn không đủ để sống.

Nghĩ đến chuyện của bản thân mình còn chưa làm xong đã lộ ra sơ hở, Cổ Khánh Nhất hối hận vạn phần, tâm tư hắn xoay chuyển vòng quanh, cố gắng để bản thân mình bình tĩnh trở lại, thờ dãi một hồi, nói: “Tiểu nhã, vừa rồi anh bị tức đến hồ đồ, mẹ gọi điện mắng anh một trận, em cũng biết từ trước giờ anh chưa từng bị mắng qua, sáu ngàn kia em không muốn đưa thì coi như xong, anh sẽ nghĩ biện pháp khác.”

Kiều Vi Nhã gật đầu, trong lòng thì đã sớm không tin hoa ngôn xảo ngữ của hắn, “Cổ Khánh Nhất, hôm nay tôi rất mệt, muốn nghỉ ngơi một chút anh đi nấu cơm đi.”

Cổ Khánh Nhất đưa tay ra, “Em đưa anh một trăm, anh đi ra ngoài mua chút đồ về.”

“Trên người anh ngay cả một trăm cũng không có sao, ngày mai tôi còn phải lấy hàng, chỉ riêng phí vận chuyển đã năm ngàn tệ rồi, nếu anh không có

tiền, mua hai gói mì ăn liền về đi.”

Cổ Khánh cười nói: “Không phải từ trước đến giờ em không thích ăn mấy thứ đó sao? Anh đi mua com rang hải sản về cho.”

Kiều Vi Nhã xua tay, lười nói với hắn, sau khi vào phòng ngủ thì không còn có thanh âm .

Sau khi Cổ Khánh Nhất ra khỏi cửa, Kiều Vi Nhã giấu xong tiền hàng hôm nay, lúc này mới đi vào toilet rửa mặt sau đó ra ngoài ngồi trên sofa mở tivi.

Chuyển qua vài kênh truyền hình thành phố B, thật không có gì hay đều là quảng cáo một ít thuốc giả, Kiều Vi Nhã xem mà thấy phiền lòng, cảm điều khiển tắt tivi.

Mở ra tủ lạnh cầm một nước vừa mở ra thì Cổ Khánh Nhất đã trở về .

“Tiểu nhã, lãnh đạo đơn vị gọi anh về có nhiệm vụ, anh đi trước.” .

Kiều Vi Nhã đã sớm biết hắn không lưu lại được lâu, cũng không muốn giữ hắn tại trong nhà, gạt đầu, mở hộp com hải sản ra , vừa vặn nói: “Cổ Khánh Nhất chuyện cháu họ của anh là như thế nào, ngày mai trở về anh phải giải thích cho rõ, tôi nói cho anh biết, trong vòng một tuần làm cho cô ta nhanh chóng rời đi.” .

“Tiểu nhã, em nể mặt anh, để cô ta làm xong một tháng, như thế mẹ sẽ không ỷ .” .

Kiều Vi Nhã cũng không ngẩng lên chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, “Có khả năng trong thời gian này tôi cần đi Chiết Giang một chuyến, còn một tháng sẽ là mùa đất khách, tôi muốn đi nhập chút hàng hoá mới.”

“Được, em cứ đi đi, anh bảo Khánh Song giúp đỡ trong con.” .

“Không cần, tôi đã nói cùng Tiểu Vương cho bé ở cùng, em gái Tiểu Vương đến đây ở bên Tiểu Vương cũng được, lần trước Đồng Đồng ở bên kia hai ngày, để cháu trai bên ngoại nhà anh đánh hai ngày, tôi không chịu được, đừng quên Đồng Đồng họ Cổ!” .

Cổ Khánh Nhất không nhìn được mà gạt đầu đồng ý , hắn ước gì Kiều Vi Nhã đi thật nhanh, cô đi lần này ít nhất cũng 20 ngày, thời gian 20 ngày, mọi chuyện đều đã làm xong . .

Cổ Khánh vừa đi, Kiều Vi Nhã liền ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười, chuyện gì nên đến cuối cùng sẽ đến .

Thu thập một chút Kiều Vi Nhã ra khỏi cửa .

Lúc này, trời đã tối rồi, đèn đường trong ngõ nhỏ cũng không sáng .

Cô cầm chìa khoá xe đi dưới ánh đèn, tự nhiên không nhìn thấy có người đứng ở trụ đèn phía trước nhìn cô.

Xe của cô dừng ở bãi đất trống đầu hẻm .

Lúc mở cửa xe , đột nhiên phía sau xuất hiện một cái bóng .

Kiều Vi Nhã cảnh giác xoay người, cách xa cô không đến một thước, một bóng người cao lớn đang đứng .

“Bảo Mặc, anh.”

“Vi vi, anh muốn nói chuyện với em” .

“Bảo Mặc, giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói.” .

Bảo Mặc không nói lời nào mở cửa xe ngồi xuống ghế, “Chúng ta ra bờ biển Bách Trượng Nhai.” .

Bách Trượng Nhai là nơi bọn họ từng ước hẹn, phía trên Bách Trượng Nhai là một khoảng trống lớn, bởi vì địa thế hiểm trở có rất ít người đến nơi đó, nhưng xe buss có một trạm dừng ở nơi đó, bây giờ tối là chuyến cuối cùng .

Lúc hẹn ước hai người rất hạnh phúc quên cả thời gian bờ lỡ chuyến xe cuối cùng, đành phải đi bộ về trường học, về đến trường học đã là bốn giờ sáng.

Lúc đi qua nội thành, Kiều Vi Nhã muốn gọi xe, Bảo Mặc lại không cho, chỉ muốn dắt tay cô đi, Kiều Vi Nhã kêu mệt, hắn liền công Kiều Vi Nhã, dọc theo đường đi, hai người đi một chút lại nghỉ, Bảo Mặc công Kiều Vi Nhã ít nhất đi rồi hai ba km, sau đó hai người cùng nhau ngã xuống mặt cỏ ven đường.

Từ lần đó về sau, Bảo Mặc luôn dẫn cô đi Bách Trượng Nhai .

Ban đêm đến Bách Trượng Nhai, cô tuyệt đối sẽ không đi . .

“Nếu em không đi, hai chúng ta vào trong nhà em cũng được.”.

Bảo Mặc rất cố chấp, Kiều Vi Nhã là người rõ ràng nhất, nhưng mà cô thật sự không muốn xuất hiện cùng Bảo Mặc, sau khi ly hôn, dù sớm hay muộn cô nhất định rời đi thành phố này.

“Tiểu vi, là cháu à?”.

“Chú Lâm, thím Lâm, làm sao thế?”.

“Chú cháu cảm thấy khó chịu, gọi xe không được thím chuẩn bị về nhà lấy xe ba bánh chở chú đi.”.

Nơi này là nội thành cũ, gọi xe cũng không dễ. .

Kiều Vi Nhã chạy nhanh đến nói khẽ với Bảo Mặc: “Mau xuống dưới, em lái xe đưa bọn họ đi.”.

“Đề anh.” Nói xong, Bảo Mặc đã chui từ trong xe ra, kín đáo đưa túi trong tay cho Kiều Vi Nhã rồi mới đi đến trước mặt chú lâm, trầm giọng nói: “thím Lâm, cháu là bạn học của Vi Vi, ngồi xe cháu đi, cháu cũng chú Lâm, thím cầm những thứ kia đi theo cháu.”

Kiều Vi Nhã cũng đành đóng cửa xe lại, theo phía sau. .

Bảo Mặc đã công chú Lâm đi, may mắn buổi tối người không nhiều, cũng không có nhiều xe. .

Bảo Mặc bảo Kiều Vi Nhã đi mở cửa xe, bảo cô chìa khoá xe ngay ở trong túi của hắn. .

Kiều Vi Nhã đã thấy xe của hắn, chạy nhanh hai bước, mở cửa xe ra, chỗ ngồi phía sau của Land Rover rất rộng rãi, Kiều Vi Nhã và thím Lâm đỡ chú Lâm ngồi ở phía sau, thím lâm nói: “Đi bệnh viện số ba đi, đó là địa điểm bảo hiểm chi trả của nhà ta.”.

“Thím Lâm, bệnh viện số ba quá xa, cứ đi bệnh viện số một đi, đừng lo lắng, bên kia cháu có người quen.” hai ngày này, buổi tối Bảo Mặc đều ở xung quanh đây, mỗi buổi tối của hắn đều trôi qua trong chiếc xe này, chỉ vì muốn vừa mở mắt ra có thể nhìn thấy Kiều Vi Nhã, chỉ là Kiều Vi Nhã không nhìn thấy mà thôi.

Bảo Mặc không cho bọn họ cự tuyệt, khởi động xe. .

“Bảo Mặc, anh đang đi đường cảm!”.

“Im mồm, cũng không phải xe của em!”.

Lâm trầm hạ giọng hỏi cô, “Mẹ Đồng Đồng, đi đường cảm phạt nhiều tiền không?”.

Kiều Vi Nhã hậu tri hậu giác nói: “Thím Lâm đừng lo lắng, cũng không ai dám phạt tiền của hắn.”.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chuyện Trước Kia

Thím Lâm đột nhiên nhớ tới, mẹ chồng Kiều Vi Nhã ở bệnh viện số 1, bà mơ hồ có chút bất an, thấp giọng hỏi Kiều Vi Nhã: “Mẹ Đồng Đồng, mẹ chồng cháu ở bệnh viện số 1, nếu để cho bọn họ nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”.

Kiều Vi Nhã lắc đầu, “Thím Lâm, lúc này là lúc này mà thím còn bận tâm những việc như vậy, không có việc gì cả, cháu sẽ giải thích với bọn họ, thím có mang đủ tiền không? Dứt khoát để chú Lâm nằm viện làm kiểm tra tổng thể đi.”.

Cô không thể nói thẳng ra, có thể hiện tại chú Lâm vẫn chỉ là suy thoái chức năng dạ dày, vẫn chưa tới mức độ ung thư, vẫn có khả năng chữa khỏi.

“Mỗi lần chú Lâm phát bệnh như vậy không thể cứ uống thuốc, truyền dịch liền xong việc, cháu cảm thấy vẫn nên lên Tỉnh khám, làm một cuộc kiểm tra tổng thể, có lẽ sẽ tốt hơn.”.

Thím Lâm cười khổ, “Mẹ Đồng Đồng, cháu xe đó, thím không có công tác, phải dựa vào tiền lương hưu của chú Lâm cháu để sống, chỉ cần ông ấy đi khám bệnh một lần, chúng ta phải ăn mì sợi nửa tháng, nếu lần này đi bệnh viện tỉnh một lần, chúng ta không chịu nổi, chắc ông ấy cũng chỉ bệnh cũ tái

phát, không có gì đáng lo ngại.”

Trong lòng Kiều Vi Nhã sốt ruột, hai vợ chồng chú Lâm sống rất tiết kiệm, cô cũng luôn lấy cớ mua nhiều đồ ăn, mua nhiều hoa quả đưa sang nhà họ một chút, nhưng thời gian quá dài, chú Lâm và thím Lâm sẽ không vui, luôn biến đổi pháp giúp Đồng Đồng mua quần áo, mua vài món đồ chơi, cho nên cô không dám tiếp tục mua nọ nọ cho bọn họ.

Cô biết người bình thường sống nhờ tiền lương khi sinh bệnh có bao nhiêu đáng sợ, chỉ là sau khi cô trọng sinh, không chỉ hi vọng mình sống tốt lên, mà còn hi vọng những người lương thiện bên cạnh cô cuộc sống cũng dễ chịu lên chút ít.

Xe dừng lại ở cửa chính, Bảo Mặc nói: “Vi vi, em đi đỗ xe, anh công chú Lâm vào phòng cấp cứu.”

Kiều Vi Nhã chần chờ một chút cuối cùng vẫn nghe theo sắp đặt của hắn, sau khi giúp đỡ chú Lâm xuống xe tùy Bảo Mặc công vào. Sau khi dừng xe xong vừa định khoá cửa xe, phát hiện túi Bảo Mặc vẫn để trên xe, xoay người cầm lấy túi, khoá xe kỹ càng, đi thẳng đến phòng cấp cứu.

Kiều Vi Nhã đi đến phòng cấp cứu tìm bọn họ, chỉ nhìn thấy Bảo Mặc đứng ở cửa, cô lấy túi đưa cho Bảo Mặc, hỏi: “Thím Lâm đâu?”

“Đừng lo lắng, bọn họ ở bên trong. Khăn tay của em đâu, anh mượn lau mồ hôi chút.”

Kiều Vi Nhã vừa nhìn, trên trán Bảo Mặc lấm tấm mồ hôi, nhưng muốn cô đưa khăn tay cho hắn dùng thì cô lại có chút do dự.

Mặt Bảo Mặc bình tĩnh không nói chuyện, Kiều Vi Nhã mở túi của mình ra, cầm lấy khăn tay đưa cho hắn, “Bảo Mặc, cảm ơn anh, anh vẫn nên về trước đi có em ở đây đủ rồi.”

“EM nói gì vậy, Vi Vi, trong mắt em anh là độc xà mãnh thú hay sao? Anh chỉ muốn nói chuyện với em”

“Bảo Mặc, chúng ta bây giờ không còn có khả năng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, khoảng cách chúng ta quá xa, em không muốn uỷ khuất bản thân đuổi theo bước chân người khác nữa, kỳ thật, từ một khắc kia anh lựa chọn xuất ngoại, chúng ta lúc đó đã không còn tồn tại khả năng có thể tiếp tục.”

“Nhưng mà khi đó em đã đáp ứng sẽ chờ anh, cho dù cả đời cũng sẽ chờ anh.”

Kiều Vi Nhã lặng lẽ nở nụ cười, “Bảo Mặc, hiện tại anh cũng không phải mười bảy mười tám tuổi, đừng ngây thơ nữa được không? Nếu thật sự trong lòng anh có em, năm đó sao có thể lựa chọn ra nước ngoài, nếu đã lựa chọn ra nước ngoài, mọi chuyện sẽ phát sinh thay đổi, người không có khả năng hai lần đều bước vào dòng chảy của một con sông. Bảo Mặc, kỳ thật anh đã sớm đã quên em, hiện tại tìm em, chính là không cam lòng chuyện tình năm đó mà thôi, Bảo Mặc, em không nợ anh, chưa bao giờ em tồn tại chút áy náy gì với anh cả, chuyện lúc đó, cho dù không xuất hiện Cô Khánh Nhất, chúng ta cũng không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Nguyên nhân năm đó anh xuất ngoại em còn không biết hay sao?”

“Anh muốn nói là vì em sao? Bảo Mặc, sau khi anh xuất ngoại đã từng viết cho em một phong thư, gọi cho em một cuộc điện thoại.”

“Ngừng! Vi vi, mỗi tuần anh đều viết cho em một phong thư, chẳng nhẽ em chưa từng nhận được, anh còn mua một chiếc điện thoại di động bảo mẹ đưa cho Trình Thiệu, chẳng lẽ Trình Thiệu cũng không đưa cho em, những bức thư anh viết đều là.” Bảo Mặc còn chưa nói xong, sắc mặt liền thay đổi, tình tiết tưởng chỉ phát sinh trên truyền hình thể nhưng xảy ra với chính văn thân mình.

Mẹ hắn là một cấp trên làm việc khôn khéo có khả năng lại ngay thẳng, luôn là một quan viên làm việc vĩ đại, ở nhà cũng là một nữ tử truyền thống coi trọng phu là trời, thời điểm hai vợ chồng họ cùng được nghỉ, bà sẽ tự mình xuống bếp, làm cho Bảo Mặc và ba vài món điểm tâm ăn sáng, buổi tối, hai người cùng ngồi chung một cái bàn ở thư phòng, hoặc là đọc sách, hoặc là nghe một chút âm nhạc, tuy rằng không gian có thay đổi như thế nào nhưng mà không khí hoà hợp nư vậy đã thuyết minh hết thảy.

Hắn vẫn thực hâm mộ hôn nhân của cha mẹ, cho nên, cả đời này hắn nghĩ muốn tìm một người vợ hiền lành đảm đang như mẹ hắn.

Có lẽ, hắn là nghĩ nhiều, có lẽ mọi lỗi đều ở trên người Trình Thiệu.

Bàn tay Bảo Mặc gạt gao nắm cái chìa khoá, lại mở ra, “Vi vi, anh đi trước, chú Lâm nếu muốn đi bệnh viện trên tỉnh kiểm tra, bảo bọn họ liên hệ với anh, anh đã viết số điện thoại cho thím Lâm, em chăm sóc thím Lâm đi, anh đi trước.”

“Được, Bảo Mặc, cảm ơn anh, xe đỗ ngay tại bãi đỗ xe số 1.”

Hắn gạt gạt đầu, khăn cấp rời khỏi bệnh viện, lái xe thẳng đến nhà Trình Thiệu.

Hắn không tin mẹ sẽ làm ra những chuyện như vậy, năm đó phòng ở của Kiều Vi Nhã bị đơn vị ba cô thu hồi lại, hắn còn tìm mẹ hỗ trợ, mẹ gọi rất nhiều cuộc điện thoại, sau đó còn tự mình đi đến đơn vị của ba Kiều Vi Nhã, nhưng mà chuyện này vẫn không giải quyết được, phòng ở của Kiều Vi Nhã bị thu hồi, mẹ hắn còn nói xin lỗi, tuy rằng không giúp được việc này nhưng cũng rất đồng tình với cô, còn cảm theo mười vạn tệ từ trong nhà, cho hắn mượn đưa cho Kiều Vi Nhã mua phòng ở, khi đó mười vạn tệ cũng đủ mua một căn phòng lầu.

Tuy rằng Kiều Vi Nhã không nhận, nhưng mà hắn vẫn cảm kích mẹ.

Suy nghĩ Bảo Mặc loạn thành một đoàn, hắn hận không thể lập tức đến nhà Trình Thiệu, lại sợ hãi khi đến nhà Trình Thiệu chuyện mình sợ hãi sẽ biến

thành sự thật.

Hắn xác định, bản thân mình cũng không như lời Kiều Vi Nhã nói, không phải vì yêu mà bởi vì không cam lòng. Hắn yêu Kiều Vi Nhã, điểm này sẽ không bao giờ sai, hắn biết rõ những ý tưởng trong đầu mình, sờ dĩ nhiều năm như vậy vẫn không trở lại, thứ nhất là xí nghiệp bảo gia vây khốn không rảnh tay chân, luôn không ngừng hối hả, cho đến khi hắn sáng lập sự nghiệp của mình, một nguyên nhân khác, chính là nỗi sợ hãi khi bị Kiều Vi Nhã đã kích.

Hắn thừa nhận, mấy năm nay, hắn cũng từng qua lại với vài nữ nhân, chú, chị họ, anh họ, thậm chí bạn học bạn bè bên cạnh, đều giúp hắn sắp xếp gặp đối tượng kết hôn, nhưng chỉ cần nghĩ đến kết hôn, nghĩ đến hắn mở hộp nhẫn ra, nhưng không đeo lên tay Kiều Vi Nhã làm hắn không thể chấp nhận được.

Đến nay, hắn vẫn còn giữ chiếc nhẫn làm bằng gỗ có đuôi chó mà Kiều Vi Nhã đưa cho hắn, không biết Kiều Vi Nhã đã vứt bỏ chiếc nhẫn bằng gỗ đuôi chó kia hay chưa .

Xe dừng lại, Bảo Mặc cũng không nóng lòng lên lầu, hắn cầm một điều thuốc, đặt dưới mũi ngửi ngửi, nhắm mắt yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, lúc này mới mở cửa xe ra.

Kiều Vi Nhã không thích người hút thuốc, nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa từng học hút thuốc, nhưng hắn đã dưỡng thành thói quen, gặp chuyện cần suy nghĩ hắn đều lấy một điều thuốc đặt ở dưới mũi ngửi ngửi .

Trình Thiệu đang điên cuồng chơi điện tử, vợ hắn đến nói với hắn Bảo Mặc đến đây, đang đi lên lầu. .

Trình Thiệu nhíu đầu mày, trò « chống khủng bố tình anh » này, hắn vừa mới nắm giữ được chút bí quyết, sống chết trước mắt, Bảo Mặc đến lúc này không phải quấy rối hay sao, làm phân tử khủng bố dễ dàng lắm sao?

Bảo Mặc vào cửa thì vợ Trình Thiệu hiền lành rót ly trà cho hắn, cười nói: “A thiệu hiện tại điên rồi, anh phải đợi chốc lát anh ấy mới khôi phục lại trạng thái bình thường.”

Mặt Bảo Mặc bình tĩnh mà gật đầu, lúc này, hắn thật sự cười không nổi. .

Vợ Trình Thiệu vừa thấy liền biết vị đại thiếu gia này nhất định có chuyện, nếu không sẽ không ban đêm mặt lạnh đến thăm.

“Anh chờ một chút, tôi đi thư phòng gọi anh ấy.”.

Bảo Mặc đứng lên, “Không cần, tự tôi đến thư phòng tìm hắn, quấy rầy cô rồi.”.

Hắn trực tiếp đẩy cửa thư phòng ra, Trình Thiệu cũng không quay đầu lại nói: “Anh em, tớ hiện tại sống chết trước mắt, cho dù là trời sập xuống, cậu cũng phải chờ tớ chút nữa.”

Bảo Mặc trầm mặc một lát, đứng ở sau lưng của hắn hỏi: “Trình Thiệu, lúc trước tớ ở Mĩ mua một chiếc điện thoại di động nhờ mẹ đưa qua cho cậu, cậu có nhận được không?”

Trình Thiệu không cần nghĩ ngợi nói: “Cái gì mà di động, không thấy, di động bên Mĩ mua về bên mình có thể dùng được sao?”

“Thế thư tớ viết cho cậu đâu? Thư tớ nhờ cậu chuyển cho Kiều Vi Nhã đâu?”.

“Thư cậu viết cho tớ? Cậu không phải chỉ viết một phong thư cho tớ, còn gửi đến đơn vị của mẹ tớ, cậu.” Trình Thiệu ngừng tay, phất chốc quay lại đầu, trò chơi khăn trương nháy mắt đã không còn sức hấp dẫn, “Ý cậu là, cậu viết thư cho Kiều Vi Nhã ?”

Trình Thiệu nhớ tới một chút tin đồn, trước kia hắn không tin, nhưng mà hiện tại.

Nhưng mà vật đổi sao dời, bây giờ muốn truy cứu những chuyện trước kia đã không còn ý nghĩa. .

Trình Thiệu chải chuốt sợi tóc lung tung rồi nói: “Bảo Mặc, chuyện này đã trở thành truyện cũ, truy cứu cũng chẳng còn ý nghĩa gì, không phải cậu nói Kiều Vi Nhã đang chuẩn bị ly hôn hay sao? Nếu các cậu hữu duyên, chờ sau khi cô ấy ly hôn, cậu theo đuổi cô ấy một lần nữa không phải được rồi.”

“Nhưng tớ muốn biết, Trình Thiệu, hiện tại trong lòng tớ rất hỗn loạn, chúng ta ra quán bar uống vài chén.”.

Trình Thiệu lắc đầu cự tuyệt, “Nếu cậu muốn uống rượu, uống ngay tại đây được rồi, vừa hay cậu em vợ tớ hôm trước mới tặng một chai XO, chúng ta ở nhà uống, ban đêm vợ con đều ở nhà, tớ cũng không thể giống kẻ độc thân như cậu đi ra ngoài làm loạn.”.

Trình Thiệu mở cửa, “Bà xã, đem bình XO kia lấy đến đây, lấy thêm hai cái chén, đừng lấy chén anh mới mua, đại thiếu gia này uống rượu cái chén kia của anh không đảm bảo được an toàn.”.

Bảo Mặc kéo khoé miệng không cười nổi. .

Vợ Trình Thiệu cầm rượu cùng chén đi vào, ôn nhu nói: “Uống ít một chút.”.

“Đừng động, em thu thập phòng khách một chút, mở điều hoà lên, đêm nay cho hân nghỉ ngơi tại nhà chúng ta.”

Nhìn cánh cửa đóng lại, Bảo Mặc nhận lấy cái chén, uống một ngụm rượu, hỏi Trình Thiệu: “Trình Thiệu, cậu nói chuyện này có thể liên quan cùng mẹ tớ hay không? Hôm nay tớ đi tìm Vi Vi, cô ấy nói tớ chưa từng viết cho cô ấy một bức thư nào, nhưng mà mỗi tuần tớ đều viết cho cô ấy một phong.”

“Bảo Mặc, cậu cảm thấy mình và Kiều Vi Nhã thích hợp sao? Bảo Mặc, tớ cảm thấy cậu vẫn nên suy nghĩ kĩ một chút, dù sao khoảng cách giữa các cậu cũng tạo ra rất lâu rồi, hết thấy đều thay đổi, còn nữa nếu như cô ấy cũng không muốn ly hôn thì sao? Chẳng lẽ cậu thật sự định chờ cô ấy cả đời.” Dừng một chút, Trình Thiệu lại nói: “Bảo Mặc, nếu thực sự mỗi tuần cậu đều viết một phong thư cho cô ấy, thế cậu đã từng nghĩ tại sao ngay một phong thư cô ấy cũng chưa từng hồi âm cho cậu?”

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ai Đã Từng Hướng Về Phía Ai

Bảo Mặc hai tay ôm đầu, thống khổ cúi mặt, “Trình Thiệu, cậu cũng biết, lúc trước vì vi không có địa chỉ cố định, cho nên thư tớ đều gửi qua đơn vị mẹ tớ, tớ đã nói chuyện cùng bà ấy, bà nhất định sẽ chuyển thư cho cậu và vi vi.”

“Trường học không phải địa chỉ cố định!” Trình Thiệu uống lên một ly rượu, khinh bỉ mắng Bảo Mặc một câu, “Ngây thơ!”

“Vi vi nói không muốn tớ gửi thư đến trường học, nếu bị bạn học biết lại đồn đại không hay, cho nên tớ mới gửi thư đến đơn vị mẹ tớ, tháng thứ hai đến Mĩ, anh họ tớ lái xe đưa tớ đến Florida, chúng tớ xảy ra tai nạn xe cộ ở cao tốc tớ bị thương ở cột sống làm cho tai diết mất mù, suýt nữa tử chỉ tê liệt, ở bệnh viện hơn mười tháng tớ mới khôi phục sức khoẻ bình thường, ba mẹ tớ bởi vì thân phận đặc thù, không thể tùy ý xuất ngoại đều là người nhà chú tớ chăm sóc cho tớ.”

Uống một ngụm rượu, Bảo Mặc nói tiếp: “Từ lúc khôi phục ý thức em họ tớ thỉnh thoảng thay tớ viết thư cho vi vi, tớ nói với cô ấy tớ bị tai nạn xe cộ, thập cửu nhất sinh, liên tiếp 7 8 phong thư đều viết vô âm tín, tớ tức giận không liên lạc với cô ấy, nhưng sau đó tớ khỏi hẳn được xuất viện, tớ muốn về nước bác ta lại không đồng ý cho về, bà nói cơ thể hiện tại của tớ không chịu được mười mấy tiếng trên máy bay dài đằng đẵng, cho nên tớ vẫn không về nước. Sau khi khôi phục, bác đón tớ đến New York, gọi vài lần điện thoại cho cậu nhưng đều do mẹ cậu nhận, mẹ cậu nói sẽ bảo với cậu nhưng mãi tớ vẫn chẳng nhận được điện thoại của cậu, sau đó, cậu gọi điện cho tớ đồng thời nói cho tớ biết tình cảm của vi vi và Cô Khánh Nhất.”

Trình Thiệu cầm lấy ly rượu, uống một hớp thật lớn rồi đặt mạnh xuống sàn nhà, “Cậu con mẹ nó rõ ràng là tên ngu xuẩn, cuộc gọi kia mẹ cậu uỷ thác mẹ tớ, mẹ tớ em tớ gọi, không gọi không cấp phí sinh hoạt!” .

Bảo Mặc vẫn nói, Trình Thiệu vẫn uống, khoảng chừng hơn phân nửa bình rượu đã vào bụng hân, đầu lưỡi Trình Thiệu đã không vượt thẳng được nữa, lão đảo đứng lên, dùng sức chụp vai Bảo Mặc, “Anh em, bài học của cậu nhận được so với tớ mạnh mẽ một chút, những phương diện khác, cả một bộ phận đã lớn còn giả bộ con trai ngoan ngoãn, tớ. Tớ vốn không nghĩ nói với cậu, loại gia đình giống như chúng ta, không. Không đúng, hiện tại nhà cậu so với nhà tớ còn cao hơn mấy bậc, căn bản không thể để cho chúng ta cưới người phụ nữ mình thích về làm vợ, cũng không sai. Không sai, cậu xem như vợ tớ không phải rất tốt hay sao? Đừng tìm phiền toái cho Kiều Vi Nhã, cách xa cô ấy một chút, mấy năm nay, cô ấy sống thật sự không dễ dàng, mỗi lần nhìn thấy cô, tớ cũng không dám quan tâm nhiều, nhất định cô ấy cho rằng tớ coi thường cô ấy, kỳ thật. Kỳ thật con mẹ nó.” .

Trình Thiệu cười khổ đánh miệng mình một cái, “Kỳ thật tớ là áy náy. Áy náy.” .

Trình Thiệu không để ý tới Bảo Mặc, nghiêng ngả lão đảo đi tới cửa rồi mở cửa ra, la lớn: “bà xã. bà xã, anh uống say rồi, tới đỡ anh.”

Vợ Trình Thiệu chạy nhanh tới, thanh âm ôn nhu hờn mát: “Nhìn anh xem, bảo uống một chút mà thành vậy.”

Trình Thiệu ôm vợ mình, ngây ngô cười rồi dùng sức hôn một cái, “Bà xã, vẫn là em tốt nhất, em yên tâm, về sau anh sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em, chờ tháng mười một, anh dẫn em đi Thailand xem gay, cho em.” .

Nói còn không có nói xong, Trình Thiệu đã chuẩn bị trượt xuống dưới đất, Bảo Mặc từ nãy vẫn trầm mặc đứng dậy đi tới cửa, trầm giọng nói: “Tôi đến dọn hân cho.”

Hai người giúp Trình Thiệu đi vào phòng ngủ, Vợ Trình Thiệu vẫn bận rộn, cởi giày, đắp chăn, lau mặt cho hân.

Bảo Mặc nhắm mắt, có chút đắm chiêu nhìn Vợ Trình Thiệu. .

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Bảo Mặc, cô có chút ngượng ngừng cười nói: “Trình Thiệu rất ít uống rượu, anh ấy không thích uống rượu.”

“Biết rõ hân từng phản bội cô, tại sao cô còn có thể tha thứ cho hân, cô thật sự không để ý đến hân sao?” .

Vợ Trình Thiệu nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng cửa lại, hai người đi vào phòng khách. .

Cô pha một ly trà đưa cho Bảo Mặc, thật lâu sau mới nói: “Tôi để ý, đối mặt với sự phản bội, nếu có người nói không để ý, như vậy chỉ có thể chứng minh hai người lúc đó, không tồn tại cảm tình, ngoài một người vợ còn là người mẹ, cho nên tôi nói với bản thân, thử một lần, nếu hân yêu con mình, nguyện ý quay đầu, tôi sẽ cho hân cơ hội, nếu hân nghĩ bỏ qua con cái, chạy theo cái gọi là tình yêu, như vậy, tôi sẽ không chút do dự mà buông tay, một mình tôi cũng có năng lực nuôi con thật tốt, chính là tôi vĩnh viễn không thể cho nó một gia đình bình thườngấm áp. Vì thế, cả đời tôi sẽ mang tiếc nuối. Bảo Mặc chuyện xưa của anh, so với Trình Thiệu tôi còn biết nhiều hơn, tôi đã sớm muốn tâm sự cùng với anh, có lẽ Kiều Vi Nhã đã quên tôi là ai, thậm chí không nhớ rõ có người như tôi tồn tại, tôi lại nhớ rõ cô ấy, tiểu học, trung học, cô ấy đều là người mà tôi luôn ngược nhìn, khi đó, mọi người trong nhà đều nói, người xem Kiều Vi Nhã người ta. Nếu không phải bị một kẻ đi cửa sau đạp xuống, gia đình lại liên tục gặp biến cố, tôi nghĩ thanh Hoa Bắc đại cô ấy cũng có thể tùy ý lựa chọn. Chỉ tiếc, mệnh của cô ấy không tốt. Ta và cô ấy học một trường còn chung một tầng, tôi học thấp hơn cô một năm, có một lần, cô ấy cùng bạn nói chuyện phiếm tôi nghe được cô ấy nói trên thế giới này, cái gì đều có thể thay đổi, chỉ duy nhất quan hệ huyết thống là không thể thay đổi, nỗi buồn của cha mẹ không có khả năng thay đổi, chỉ có cách thừa nhận, nhưng mà, cô ấy sẽ đem tất cả tinh lực đặt lên việc học tập, đợi sau khi lớn lên có thể giúp bọn họ sống tốt một chút. Khi đó, tôi học năm tư, cái hiểu cái không, nhưng lại vĩnh viễn nhớ những lời này của cô ấy, cũng là vì câu nói này, tôi mới có thể lựa chọn tha thứ Trình Thiệu một lần, bởi vì tôi không muốn biến con tôi thành một Kiều Vi Nhã thứ hai.”

Bảo Mặc vẫn ngơ ngác nhìn cô, nghe cô nói một Kiều Vi Nhã chính mình không biết. .

“ Anh còn nghe không? ”.

“Nghe!”

“Bảo Mặc, hiện tại Kiều Vi Nhã vẫn chưa ly hôn, anh luôn đi tìm cô ấy sẽ mang đến phức tạp hơn cho cô, hơn nữa, anh làm như vậy cuối cùng làm Kiều Vi Nhã cách xa anh hơn mà thôi. Nếu người thật sự yêu cô ấy, cũng nguyện ý chờ cô ấy, vậy trước tiên đem những thứ lỗi thời quanh mình thu xếp lại, nếu không hai người sẽ không có khả năng ở cùng một chỗ.”

“Lời cô nói là sao!”

“Đừng, bởi vì, tôi cảm thấy có vài người quá tỉ mỉ cũng thật đáng buồn, tuy rằng ba mẹ tôi cũng là cán bộ, nhưng mà bọn họ sẽ không làm ra chuyện thiếu đạo đức như vậy!” Vợ Trình Thiệu có chút kích động. .

Bảo Mặc giật mình một cái, người cô ám chỉ là ai? .

“Thành phố B không tính là lớn, mấy năm trước lại càng nhỏ, cho nên, Thành phố B không có bí mật, tôi chỉ bất bình vì Kiều Vi Nhã, chuyện này, tôi không nói với Trình Thiệu, nhưng mà, tôi nghĩ hân cũng có thể loáng thoáng nghe thấy. Bảo Mặc, tính ra khả năng anh và Kiều Vi Nhã có thể ở cùng một chỗ, theo ý ta cơ hồ là không. Nếu anh không tin, phải đi tìm lão trưởng xưởng đã về hưu của đơn vị ba Kiều Vi Nhã, còn có tổng giám đốc nơi Kiều Vi Nhã hiện tại đang buôn bán, bọn họ nhất định sẽ nói đáp án chân chính cho anh. Trên đời này có rất nhiều sự trùng hợp, tôi và con gái Mã xưởng trưởng là đồng sự, mà cô ấy lại là em dâu của tổng giám đốc bách hoá, cho nên tôi được biết rất nhiều chân tướng sự việc, nhưng mà tôi sẽ không nói cho anh biết, hôm nay tôi nói với anh cũng quá nhiều rồi, nếu tôi là Kiều Vi Nhã, vĩnh viễn sẽ không gả cho anh, tuy rằng anh có tiền hơn so với Trình Thiệu, đẹp trai hơn so với Trình Thiệu, nhưng tôi cảm thấy Trình Thiệu so với anh mạnh hơn nhiều.”

Bảo Mặc trầm mặc , không nói lời nào yên lặng nghe vợ Trình Thiệu chỉ trích hân. .

Vợ Trình Thiệu đứng lên, thần nhiên nói: “Bảo Mặc, chuyện chúng ta vừa nói với nhau tôi hi vọng anh không nói cho Trình Thiệu biết, hân làm bạn của anh, cho nên hân vẫn cảm thấy áy náy, hân không làm chuyện gì sai, tại sao vẫn phải mang tâm trạng áy náy mà sống, thật sự muốn áy náy, phải nói hết thấy cuộc sống hôm nay của Kiều Vi Nhã là do chính anh ban tặng nhưng anh lại sống yên ổn thoải mái, anh đã không có năng lực cho cô cuộc sống hạnh phúc, dựa vào cái gì yêu cô!”

Bảo Mặc vẫn cúi đầu không nói, Vợ Trình Thiệu không nhìn thấy cảm xúc trên mặt hân, hôm nay nếu không phải nhìn thấy chồng mình uống đến nửa bình rượu , cô cũng sẽ không nói những lời này ra, vợ chồng vốn là một thể, cô nguyện ý chia sẻ giúp hân. .

Bảo Mặc mơ hồ nghe được Vợ Trình Thiệu còn nói gì đó, chẳng qua, hân không nghe rõ ràng. .

Buổi sáng tỉnh lại, Vợ Trình Thiệu mở cửa đi ra ngoài làm bữa sáng, phát hiện chỗ để giày, giày Bảo Mặc đã không thấy đâu. .

Trình Thiệu mơ màng màng mặc quần áo, đã thấy vợ mình đẩy cửa tiến vào, “Bảo Mặc đi rồi.”. .

“Đi rồi, tên tiểu tử này như thế nào không nói một tiếng.”.

Trình Thiệu đẩy cửa phòng khách ra, trong phòng khách sạch sẽ, không có dấu vết giống như từng có người ngủ qua. .

Hân cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, bấm một dãy số rất nhanh liền có người bắt máy, “Cậu đang ở đâu?”.

“Tớ ở bờ biển Xuy Phong.”.

“Cậu không bị bệnh chứ?”

“Trình Thiệu. Thực xin lỗi. ”.

“Mới sáng sớm, cậu không phát bệnh gì chứ!”.

“Tớ không phát bệnh, tớ hiện tại tốt lắm, Trình Thiệu, tớ giúp vì tìm một luật sư, cô ấy không chịu gặp, tớ bảo luật sư mang vài thứ đến nhà cậu, nếu về sau cô ấy cần dùng, cậu liền đưa cho cô ấy, mọi người nói rất đúng, trước khi cô ly hôn tớ không nên xuất hiện, tớ hẳn là nên chỉnh lý lại cuộc sống của mình một lần.”

Bảo Mặc tắt điện thoại, Trình Thiệu ngờ ngác cảm ông nghe, sau một lúc lâu mới mắng một câu, bệnh cũng không nhẹ! .

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Thay Đổi

Kiều Vi Nhã đi đóng viện phí, nơi nộp tiền buổi tối không có ai xếp hàng, vừa mới đặt tiền lên mặt bàn, thì chợt đằng sau có người kêu cô, "Chị dâu."

Kiều Vi Nhã quay đầu, nguyên lai là Mạnh Kỳ. .

"Mạnh Kỳ, sao cậu lại tới đây?" .

"Khánh song để em tới trông đêm, chị dâu, chị đưa ai tới đây xem bệnh vậy?" Hẳn biết con gái cô đi nhà trẻ còn chưa về nhà.

"Hàng xóm, Mạnh Kỳ, không cần nói với mẹ là tôi ở chỗ này, tôi không muốn lên đó." Giao tiền, Kiều Vi Nhã đi đến một bên rồi thấp giọng nói.

Mạnh Kỳ gật đầu, hạ giọng: "Chị dâu, vài thứ trong nhà cần xem kỹ, khánh song vốn muốn nói với chị đưa x cho em tuy em không muốn nhưng lại nghe nói anh rể có ý đó, hẳn muốn đến bãi xe bí mật mang đi." .

Kiều Vi Nhã gật đầu, nguyên lai bọn họ còn nhớ thương này chiếc xe này của cô, mơ tưởng! .

"Mạnh Kỳ, cảm ơn cậu, chiếc xe này ai tôi cũng không cho, ngày mai tôi cần đi sang tỉnh khác, là lái xe đi." .

"Chị dâu, vậy chị cẩn thận một chút, em đi trước, chậm nữa anh rể sẽ nghi ngờ, em giữ chân anh rể một chút, nếu được chị lên đi trước đi."

Kiều Vi Nhã gật đầu tạm biệt với hắn. .

Trở lại phòng, Kiều Vi Nhã đưa hoá đơn cho thím Lâm, "Thím Lâm, nộp xong rồi, chỉ ở hai ngày liệu có ổn không?"

"Thế là đủ rồi, Mẹ Đồng Đồng, vất vả cho cháu, nơi này cũng không còn chuyện gì, chú cháu nằm viện, thím phải ở lại chăm sóc, cũng không giữ cháu nữa, mau chóng về nhà đi."

Kiều Vi Nhã gật đầu, suy nghĩ một lúc mở ví thấy ba ngàn tệ đều mang cả ra, "Thím Lâm, ngày mai cháu phải sang địa phương khác, ước chừng phải mất hai mươi mấy ngày, chỗ tiền này, thím cứ cầm trước dùng vì tiết kiệm tiền mà không quan tâm tới thân thể, còn có, người bạn kia của cháu quen biết rất rộng, nếu hắn đã nói sẽ giúp đỡ thím cứ điện thoại cho hắn, cùng chú Lâm lên tỉnh kiểm tra tổng thể, về sau thím cũng không cần phải vất vả suốt ruột nữa." .

Thím Lâm từ chối không xong, đành phải nhận lấy, cũng đáp ứng gọi điện thoại cho Bảo Mặc, lên tỉnh kiểm tra tổng thể cho chú Lâm.

Kiều Vi Nhã ra cửa bệnh viện, vẫy một chiếc xe đi về nhà. .

Vừa mới vào đến cửa, di động liền kêu lên. .

Mở điện thoại ra, nguyên lai là Elaine, "Chị Elaine, chuyện gì vậy?" .

"Vi vi, em có thể đến đây một chuyến không? Đồng Đồng không ngủ được, không ngừng tìm em" .

Kiều Vi Nhã cười, đáp: "Được, em qua đó ngay." .

"Cần chị phải ngời đến đón em không?" .

"Không cần, em tự lái xe đi qua được rồi." .

Kiều Vi Nhã khoá cửa thật kĩ, lại quan sát trong sân một lượt, khu nhà bọn họ dùng khoá chìm, trong khu nhà luôn có một ngọn đèn nhỏ được thấp sáng, buổi tối nếu không phải treo tường vào thì tuyệt đối không biết đây là một toà nhà không có người. .

Xe vừa ngừng ở cửa khách sạn đã có người chạy ra mở cửa xe, "Kiều tiểu thư, xe giao cho tôi được rồi, ngài trực tiếp lên trên kia đi."

Kiều Vi Nhã cầm ví đi ra, quả nhiên vừa đi đến thang máy đã có người tới đón. .

Hắn một đường yên lặng dẫn Kiều Vi Nhã đi vào cửa. .

Cửa phòng mở ra, Elaine lo lắng nói: "Nhanh chút vào xem, Đồng Đồng nó." Cô ghen ngào nói không lên lời.

Kiều Vi Nhã vội vàng bước nhanh vào phòng Đồng Đồng, trong phòng một mảnh hỗn loạn, cơ hồ không tìm thấy vật gì còn nguyên vẹn, trên đất đầy những mảnh nhỏ, đồ hoa, còn có những vật nhìn không ra hình dáng ban đầu. .

Kiều Vi Nhã ôn nhu nói: "Đồng Đồng, là di đây, con chốn ở đâu vậy? Di đoán coi nào, không phải con chốn phía sau rèm cửa sổ chứ?"

Rèm cửa sổ động đây, lộ ra một cái đầu. .

Kiều Vi Nhã đi qua đi, ôm lấy Đồng Đồng, cười nói: "Nếu con muốn gặp di, lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho di mà, lần sau còn gặp con làm vỡ đồ dùng, chuyện dạy võ di sẽ không bàn tới nữa đâu nhé. ."

Đồng Đồng chỉ đơn giản nói bốn chữ, "Con sai lầm rồi. ."

Elaine tức giận nói: "Từ lúc em đi, nó vẫn không chịu để ý chị, sau đó lại phá phách, đập vỡ đồ đạc."

"Chị, không có việc gì, chị bảo người vào thu dọn một chút, em dẫn bé đi sang phòng khác. ."

"Được."

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng đi vào phòng cách vách, hai người ngồi ở trên sofa, Kiều Vi Nhã mới thấp giọng nói: "Đồng Đồng, con sợ hãi lên mới phá phách đồ đạc đúng không, vậy hôm nay di dạy con một chiêu võ công cực kì lợi hại, được không?"

Đồng Đồng liên tục chớp đôi lông mi cong vút, nói "Được ạ!"

Kiều Vi Nhã suy nghĩ, đứng lên, dẫn bé đi ra ban công, cười nói: "Con nhìn cho kĩ chỉ biểu diễn hai lần, chờ sau này di dạy con võ công cơ bản xong rồi, con dùng một chiêu này, là có thể đã bại rất nhiều người. ."

Kiều Vi Nhã làm một thế khởi động, chân sau đảo qua, thân thể gần như xoay tròn 360 độ. .

Chờ cô đứng lại, Đồng Đồng nói: "Biết ạ!"

Đồng Đồng lập tức biểu diễn lại, tuy rằng tư thế không đúng tiêu chuẩn, lại giống như từ khuôn đúc ra một dạng. .

Kiều Vi Nhã biết, có một vài đứa nhỏ vị chứng tự kỉ có vài khả năng thiên phú hơn người, nhưng vẫn bị trí tuệ của Đồng Đồng làm khiếp sợ.

Một chiêu này tưởng chừng như đơn giản, lại ngầm biến hoá bảy lần, cô tự xưng là thực thông minh, thời điểm trước học cũng phải mất nửa ngày.

Kiều Vi Nhã một lần nữa quan sát kĩ đứa bé này, có lẽ, cô thật sự có thể đem võ công truyền thụ cho bé, con gái mình cũng không thích luyện võ.

"Đồng Đồng, đi."

"Mẹ nuôi!"

Kiều Vi Nhã cười cười, gật gật đầu, "Mẹ nuôi ngày mai muốn đi địa phương khác làm chút việc, con có thể ngoan ngoãn ở nhà cùng mẹ không?"

Đồng Đồng lắc đầu, "Mẹ nuôi, đi. ."

"Con muốn cùng mẹ đi?"

Đồng Đồng gật đầu, bé luôn thực trực tiếp biểu đạt chính mình tư tưởng. .

Kiều Vi Nhã cười khổ, làm thế nào cô có thể khuyên bảo đứa nhỏ này đây? .

"Đồng Đồng, con nghe mẹ nuôi nói, người khóc đến dọa người ở bên ngoài là người mẹ yêu thương con nhất trên thế giới, đứa nhỏ có mẹ yêu thương, mới là đứa nhỏ hạnh phúc, Đồng Đồng, con thực hạnh phúc, hiểu chưa?"

Đồng Đồng gật đầu, "Mẹ nuôi, đi!"

Bé cố chấp muốn đi theo Kiều Vi Nhã đi, Kiều Vi Nhã xoa xoa huyết thái dương, dẫn hấn trở lại phòng ngủ, "Đồng Đồng, hiện tại đã muộn, trước tiên cứ rửa mặt đánh răng, sau đó đi ngủ, qua mấy ngày nữa, mẹ nhất định sẽ đến thăm con."

Đồng Đồng lắc đầu, "Mẹ nuôi, đi!"

"Đồng Đồng, muộn rồi, như vậy được không, ngày mai mẹ đến chơi với con một ngày, được không?"

Đồng Đồng tiếp tục lắc đầu.

Elaine cười khỏ, "Vi vi, thực xin lỗi, nó nổi cổ chấp lên, ai cũng không khuyên được."

Nếu bé là một đứa nhỏ của gia đình bình thường, Kiều Vi Nhã nhất định sẽ đề nghị dẫn bé về nhà. .

Đồng Đồng túm Kiều Vi Nhã vào phòng tắm, đóng cửa lại, ngăn cách mẹ ở ngoài, sau khi đánh răng rửa mặt, lôi kéo Kiều Vi Nhã, "Ngủ."

Kiều Vi Nhã ngẩn ra, bé muốn ngủ cùng mình sao? .

Làm sao có thể? Đứa nhỏ này tuy chỉ cao có một mét hai, nhưng cũng là một tiểu tử mười tuổi choai choai. .

"Vi vi, ba người chúng ta cùng nằm trên giường ngủ đi, dù sao giường này cũng đủ lớn."

Đồng Đồng gắt gao nắm tay Kiều Vi Nhã, tựa hồ sức lực của toàn thân, đều tụ tập lên cánh tay mảnh khảnh gầy yếu của bé.

Kiều Vi Nhã đành phải ngồi xổm trước mặt bé nói: "Đồng Đồng, mẹ đồng ý với con, tối hôm nay sẽ không đi, nhưng mà con có thể buông ra được không? Mẹ muốn đi tắm rửa, rất nhanh sẽ trở lại với con."

Đồng Đồng buông Kiều Vi Nhã ra, Elaine cầm một bộ đồ ngủ đưa cho Kiều Vi Nhã, cười nói: "Vi vi, em thật có sức quyến rũ, chị thật sự rất hâm mộ em."

Kiều Vi Nhã cười cười, vào phòng tắm. .

Cô vốn định ngày mai rời khỏi thành phố B, đi tìm một người, hiện tại xem ra kế hoạch phải lùi lại. .

"Vi vi, vừa rồi nghe nói em muốn sang địa phương khác?" Ba người nằm ở trên giường, Đồng Đồng ngủ ở giữa, tay kéo Kiều Vi Nhã, nhắm mắt lại, thực thỏa mãn.

"Em đi tìm một người, Chị Elaine, em sẽ đợi một ngày nữa rồi đi."

"Vi vi, thật sự là cảm ơn em, đứa nhỏ này ba tháng không có nhìn thấy chị, tuy rằng nhận ra chị, lại bất hoà với chị, trước kia, nó chỉ thích trao đổi cùng chị."

"Chị Elaine, đừng thương tâm, Đồng Đồng thực thông minh, bé nhất định sẽ tốt lên."

Elaine cười khỏ, "Vi vi, kỳ thật, chị thật sự thực hâm mộ em, em có thể dựa theo ý muốn của chính mình, tùy tâm sở dục lựa chọn cuộc sống của chính mình, mà chúng ta không thể, nếu không phải bệnh của chị, có lẽ. Chị là một tội nhân."

Elaine không nói, Đồng Đồng đột nhiên mở miệng, "Đồng Đồng bảo hộ mẹ."

Elaine gạt mình, không tin tưởng lỗ tai của mình, sững sốt ba năm giây mới ôm lấy con mình, nước mắt rơi như mưa.

Dù vậy, Đồng Đồng vẫn như cũ không buông tay Kiều Vi Nhã. .

Đồng Đồng dần dần an tĩnh lại, cũng rất nhanh ngủ, hai người lớn đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. .

Kiều Vi Nhã thật sâu hiểu được, đứa nhỏ này, tâm lý sợ hãi vẫn chưa biết mất, cho nên, phi thường ỷ lại vào cô.

Elaine thở dài một hơi, nhẹ giọng hỏi: "Vi vi, lần này em muốn đi đâu?"

Kiều Vi Nhã không muốn giấu giếm cô, trả lời: "EM đi tìm quán gia trước kia của ông ngoại, sau khi nhà cửa của ông ngoại bị mất, trở về đường lão, ông ấy với chuyện giao tiếp với chính phủ, so với em hiểu biết nhiều lắm, em muốn tìm gia đình cậu, ông ấy chắc cũng giúp được chút ít."

"Quán gia? Kia ông ấy hiện tại."

"Em cũng không biết ông ấy còn sống hay không, tính ra năm nay ông ấy đã hơn chín mươi tuổi, ông ngoại nói qua, thời điểm quán gia rời đi, con bọn họ cũng đã mười sáu tuổi rồi, cho nên, em nghĩ, bọn họ hẳn có thể giúp được chút việc gì đó?" Kiều Vi Nhã sớm đã muốn đi thăm vị quán gia kia, chỉ là vẫn còn nhiều việc, không có thời gian, hiện tại không còn buôn bán, đứa nhỏ có người chăm sóc, trùng hợp gặp được quý nhân, không chỉ có thể tìm được cậu, còn có thể tìm lại nhà, bởi vậy cô quyết định đi thăm. .

Trước kia, cô muốn sau khi lấy tiền đến Bắc Kinh mua một gian phòng ở, sau đó chờ lấy được chứng cứ để ly hôn, thống khoái ly hôn, sau đó mang con gái rời đi nơi này, đến Bắc Kinh sinh sống . .

Elaine trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: "Vi vi, em muốn tìm người, chị phải người giúp em đi tìm, em mang theo đứa nhỏ theo chị đi Bắc Kinh ở một khoảng thời gian được không? Đồng Đồng nó. Nó hiện tại thực ý lại vào em, hiện tại chị coi em như cây gậy cứu mạng cuối cùng, hy vọng em có thể giúp con của bọn chị."

Kiều Vi Nhã thực thích Đồng Đồng, cũng nguyện ý giúp bé, chính là, cô nghe ông nội nói qua, lão quản gia làm người ngay thẳng, uy nghiêm, bọn hạ nhân đều rất sợ ông, nếu phải người khác đến, có vẻ không thành ý hay không? Nhưng mà tình huống của Đồng Đồng xác thực không tốt lắm, cân nhắc mãi, Kiều Vi Nhã liền đáp ứng.

Cô đáp: "Chị Elaine, em đồng ý với chị. Khi nào thì đi?" .

"Ngày mai làm thủ tục cho em, là chúng ta có thể đi rồi."

Kiều Vi Nhã gật đầu nói: "Chị, cảm ơn chị, sáng mai em về nhà thu dọn chút đồ, sau đó mang con gái đến, chị xem có được không?"

"Đương nhiên được rồi, chuyện tình bên này của em, chị đã nói với một người bạn, động tác bên kia, em yên tâm, một khi đối phương đưa ra ly hôn, bọn họ sẽ ra mặt giúp em" .

Kiều Vi Nhã cảm kích không thôi, chỉ bằng sức lực của một mình cô, nhiều nhất cũng chỉ có thể toàn thân trở ra còn Cổ Khánh Nhất có thể vẫn kiêu ngạo như cũ!

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sáng hôm sau thức dậy, Kiều Vi Nhã phải khuyên nhủ mãi Đồng Đồng mới chịu cho cô quay về nhà để đón con gái đến. Ăn xong bữa sáng cô liền lái xe về nhà.

Về đến nhà, thấy cửa nhà đang khép hờ, trong lòng cô lập tức kinh hoảng. Sao đột nhiên trong nhà lại có người?

Kiều Vi Nhã nhanh chân chạy vào sân, vừa bước vào nhà thì vừa vặn bắt gặp Cổ Khánh Nhất cũng mở cửa đi ra:

-Sao hôm nay anh không đi làm?

– Kiều Vi Nhã, đóng tranh trong phòng đâu hết rồi?

Cổ Khánh Nhất sốt ruột hỏi.

-Tranh?

Cô làm bộ không hiểu chuyện gì hỏi lại Cổ Khánh Nhất. Hành động này càng khiến cho hắn nóng nảy hơn, gắt:

-Đúng vậy, một phòng bày đầy tranh đi đâu cả rồi?

Cô vẫn đậm phong khinh trả lời:

-Bán rồi. Để trong nhà chật trội nên bán hết đi rồi.

Cổ Khánh Nhất nghe được mặt lập tức tái lại:

-Cô bán ở đâu rồi?

-Có hàng đồng nát rao qua thì bán thôi, cũng không nhớ rõ nữa, dù sao cũng bán được hơn năm trăm tệ.

Cổ Khánh Nhất choáng váng nhìn chằm chằm Kiều Vi Nhã, từ trước đến nay cô chưa từng lần nào nói dối hắn cả. Mà thái độ của cô hiện tại, cũng không giống đang lừa gạt hắn. Hắn trầm mặt hỏi lại:

-Thực sự không nhớ bán cho người trông thế nào hay sao?

-Không nhớ nữa, mà hôm nay anh không phải đi làm à? Tôi về lấy mấy thứ rồi có việc phải ra ngoài bây giờ.

-Cô đi đâu vậy?

-Đi Thiệu Hưng, đã sớm nói trước với anh rồi đấy.

Cổ Khánh Nhất trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

-Sao nhà chú Lâm đi đâu hết rồi?

-Chú ấy phải nhập viện.

Cổ Khánh Nhất lại đi theo cô quay vào nhà, trong lòng vẫn không cam chịu, hỏi lại:

-Tiểu Nhã à, mấy thứ tranh họa đó em thực sự đã bán hết đi rồi sao? Mấy năm qua anh cũng không thấy em động đến chúng, sao đột nhiên bây giờ lại muốn bán?

-Kho hàng của tôi chật rồi, không đủ chỗ chứa. Hơn nữa chỗ tranh đó để lại cũng chẳng để làm gì nên tôi bán thôi. Anh muốn xem sao? Tôi nhớ là anh cũng có thích thơ từ thi văn gì đâu nhỉ?

Cổ Khánh Nhất làm sao nói thật cho được, ngoài mặt chỉ có thể gượng cười hai tiếng, trong lòng lại gấp gáp muốn chết. Rồi đột nhiên nhớ đến một chuyện, lại hỏi:

-Tiểu Nhã, em đem chìa khóa xe giao cho anh, Tả Quân nói muốn mượn xe dùng mấy ngày.

-Tả Quân cần dùng xe làm gì?

-Nó tìm được công việc ở nhà ga nên cần xe để đi làm, đi làm rồi thì sẽ trợ giúp được phần nào trong nhà, thế không phải là tốt hơn sao?

Kiều Vi Nhã cũng chẳng thèm quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói:

-Cổ Khánh Nhất này, chiếc xe đó là tôi bỏ tiền túi của mình ra để mua. Giờ anh cũng có xe dùng rồi nên đương nhiên chiếc xe bây giờ phải là tôi sử dụng. Công việc của tôi cần xe để đi các tỉnh. Trước đây mỗi lần giao hàng đều phải đi thuê xe mà trong nhà cũng đâu phải không có, anh không biết có bao người chê cười chuyện này hay sao?

-Vậy làm sao bây giờ, tôi đã đồng ý với Tả Quân rồi.

Kiều Vi Nhã quay đầu, lạnh lùng nhìn Cổ Khánh Nhất:

-Cổ Khánh Nhất, người đồng ý với hần là anh chứ không phải là tôi. Vậy thì anh cứ lấy tiền mình mà mua xe mang cho hần mượn, tôi đây cũng không dám can. Bây giờ tôi có việc phải lái xe đi Chiết Giang, đến đó cũng phải xuống tận phân xưởng để kiểm hàng. Nếu thuê xe đi, cũng phải tốn hơn ngàn tệ đấy.

-Cô muốn lái xe đi Chiết Giang sao? Từ đây đến Thiệu Hưng đã hơn ngàn cây số rồi, cô thật sự muốn tự mình lái xe sao?

-Có vấn đề gì không? Chiếc xe này từ ngày mua đến giờ tôi đã đi được mấy lần, anh đếm thử xem? Hiện tại anh không cần nữa thì tôi cũng phải luyện tay lái cho quen chứ.

-Cô còn muốn luyện đến quen sao?

Kiều Vi Nhã lúc này đã thu dọn xong hành lý.

-Sao lại không được luyện? Cổ Khánh Nhất, tháng trước tôi phải bù năm ngàn tiền hàng nên tháng này phải quay phòng vốn, sợ là không đưa tiền sinh hoạt tháng này cho mẹ được. Đúng rồi, vụ làm ăn với Tiêu tổng bên kia, anh nhớ giúp tôi nói tốt mấy câu. Nếu có thể nhận được những đơn hàng này thì cũng tôi đỡ mệt đi nhiều. Bây giờ chuyện trong cửa hàng tôi toàn bộ đều giao lại cho Tiểu Vượng phụ trách, tôi sẽ tranh thủ ra bên ngoài tìm các nguồn hàng cao cấp hơn, nhất định sẽ phù hợp với khách sạn của cô ấy.

-Cô có thể đảm bảo được chất lượng không?

-Dĩ nhiên là có thể. Nhà xưởng tôi đến vốn vẫn làm ăn với những mối lớn, chất lượng chắc chắn không tồi.

Cổ Khánh Nhất nhủ mảy, trong lòng thầm tính toán hai việc. Một là về những bức tranh cổ bị bán đi, hai là chuyện về những đơn đặt hàng cho khách sạn. Cuối cùng phát hiện hình như hôm nay thái độ của Kiều Vi Nhã đối với mình đã thay đổi rồi. Lại còn rất lạnh lùng nữa, còn muốn không đưa sinh hoạt phí tháng này cho mẹ, đòi tiền cũng không chịu trả. Chẳng nhẽ, cô ta đã phát hiện ra chuyện gì rồi sao?

Nhớ đến việc tối qua Thái cục trưởng gọi hần đến răn dạy mấy câu, đột nhiên khiến Cổ Nhất Khánh phải nghi ngờ. Thầm nhủ, Thái cục trưởng đột ngột đến sở của hần, lại cảnh cáo hần phải biết giữ gìn gia đình, trong nửa năm tới không được gây ra bất cứ thị phi nào cả nếu không muốn tiếp tục sống yên

ồn. Rốt cuộc đây là có ý gì?

Lại còn cuộc gọi của Trác Lăng, quả thật là khiến hấn bất ngờ vô cùng. Quan hệ giữa hấn và Trác Lăng vốn không gần cũng chẳng xa, hồi trước có làm cùng nhưng sau khi điều đi thì không còn liên lạc nữa, đột nhiên lần này lại gọi điện thoại tới nói muốn mời đội bọn họ ăn cơm. Chỉ trong một đêm, dường như mọi việc đều biến hóa khôn lường, cuối cùng là hấn đang bỏ qua chuyện gì rồi?

-Bây giờ chú Lâm đang nằm viện, mấy ngày nay sẽ không có ai ở nhà. Lúc anh đi ra thì nhớ khóa kỹ cổng viện, tôi đi trước đây.

Kiều Vi Nhã xách vali, xoay người bước đi.

-Khi nào thì cô trở về? Tháng này tôi có nhiệm vụ quan trọng ở đội, mẹ ở viện cũng cần người chăm. Cô cũng không thể nào cứ gửi con ở mãi nhà Tiểu Vương. Chỉ là một đứa làm thuê thì làm sao biết cách chăm sóc tốt cho trẻ con?

-Anh yên tâm, tôi sẽ mang theo con cùng đi, Tiểu Vương cũng không phải là người lạ. Nhưng mà, khoảng thời gian tôi không ở nhà, anh không được tùy tiện mang người khác về đây.

Mặt Cổ Khánh Nhất trầm xuống, gào lên:

-Tôi mang người về nhà á? Kiều Vi Nhã, lời này của cô là ý gì? Đừng có nghe tin đồn lung tung bên ngoài rồi về nghi ngờ tôi! Không phải tôi đã giải thích với cô rồi sao, mọi chuyện đã qua rồi, tôi cũng có liên lạc với những người đó nữa đâu!

Kiều Vi Nhã cười, nói:

-Cổ Khánh Nhất, đây là anh muốn cái tà quy chính hay sao? Nhưng xem ra con đường này có vẻ dài lắm, tôi đã chờ lâu lắm rồi, dường như lại là cả đời đấy!

Cổ Khánh Nhất phản bác:

-Trước kia là tôi hoang đường, còn không phải do cô chỉ ham kiếm tiền không lo chăm sóc gia đình hay sao? Bây giờ nhà chúng ta đã có tiền, con cũng ngoan ngoãn, cuối năm tôi cũng muốn lên chức nên sẽ tuyệt đối không muốn dây dưa lằng nhằng đâu.

-Phải vậy không? Được vậy thì tốt rồi. Cổ Khánh Nhất, bây giờ tôi phải đi đón con, anh đừng quên khóa cổng đấy nhé.

Cổ Khánh Nhất ngẩn ngơ nhìn bóng lưng vợ rời đi trong chốc lát. Dường như phát hiện ra lúc Kiều Vi Nhã xoay người, nụ cười ấy, khiến hấn hoang mang không hiểu, không hiểu, vậy là hàm chứa điều gì?

Kiều Vi Nhã lái xe thẳng đến nhà trẻ, cũng sắp đến giờ tan lớp, cô xin phép cho Đồng Đồng dĩ nhiên cũng rất thuận lợi. Sau khi lên xe, Đồng Đồng dụi dụi mắt nhìn cô:

-Mẹ, bây giờ chúng ta đi đâu ạ?

-Đồng Đồng, bây giờ mẹ mang con bay lên chơi với đám mây được không?

-A a a, vâng ạ, mẹ ơi, thích quá, con chưa từng được đi máy bay đâu.

Trong lòng Kiều Vi Nhã bất chợt xót xa, lặng một chút rồi mới dịu dàng cười với con gái:

-Đồng Đồng, bây giờ mẹ con mình sẽ bay thật cao, thật cao con nhé, có được không?

-Vâng ạ, mẹ nhớ phải giữ lời hứa đó nha.

Kiều Vi Nhã khởi động xe, hai mẹ con lái xe đến siêu thị Trung Đại. Sau cô dẫn con gửi vào trong cửa hàng, một mình lên tầng trên.

-Tiểu Kiều, đến sớm vậy.

Tổng giám đốc siêu thị – Chu Dịch vừa mới đến đã gặp Kiều Vi Nhã, có chút kinh ngạc.

Kiều Vi Nhã đứng đây đi theo ông vào văn phòng, mỉm cười:

-Chu tổng, tôi đã tìm được người thuê cửa hàng, hợp đồng cũng ký rồi. Tạm thời tôi sẽ cho cô ấy thuê ba năm. Bởi vì trước đây cô ấy chưa từng kinh doanh, không có kinh nghiệm nên mong ông sẽ chiều có một chút.

-Tiểu Kiều à, cô cứ yên tâm phối hợp với tôi. Chu mỗ tôi đây cũng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa. Qua khoảng thời gian này, tình hình yên tĩnh cân bằng trở lại, cô nhất định phải quay về đây.

Hiện giờ cô cũng đã khá yên lòng. Từ Linh làm ăn như thế nào thì đó là chuyện của cô ta. Kiếp trước là hận, còn kiếp này...

Chào tạm biệt Chu Dịch, Kiều Vi Nhã quay lại cửa hàng, gọi Tiểu Vương ra ngoài nói chuyện:

-Tiểu Vương, Từ Linh có lẽ sắp đến đây rồi, em cứ cùng cô ta trao đổi, chị sẽ không nản nã thêm ở đây nữa. Toàn bộ công việc ở đây chị đều giao lại hết cho em, chìa khóa nhà kho cũng đưa em luôn. Từ giờ em theo Từ Linh nhận hàng, nhà kho thì chị đã cho cô ta dùng miễn phí nửa năm. Các mối quen tìm đến thì nên tiếp đãi thế nào em cứ tiếp đãi như vậy.

-Chị Vi Vi, chị cứ yên tâm đi, cửa hàng này em nhất định sẽ bảo vệ thật tốt. Chị cứ yên tâm làm việc của chị, ở đây đã có em gánh vác rồi!

Kiều Vi Nhã gạt đầu, lại lấy từ túi ra một tấm chi phiếu.

-Tiểu Vương, đây là học phí của em. Lúc đầu chị vốn muốn tự tay đăng kí cho em, nhưng giờ xem ra đã không kịp rồi. Đây là thông tin khóa học, đây là địa chỉ trung tâm, em cứ trực tiếp đến đây hỏi giáo vụ, chỉ cần nói tên của chị, họ nhất định sẽ giúp em nhập học thuận lợi. Chị rất nhanh sẽ quay về thôi, em có việc gì thì bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho chị được nhé!

Tiểu Vương gạt đầu liên tục, nước mắt đã muốn chảy xuống mà phải cố nhịn lại.

Sau đó hai mẹ con lái xe đến khách sạn, Đồng Đồng đã sớm trông đến món con mắt, đến khi trông thấy Kiều Vi Nhã xuất hiện mới nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bị Thương

- Người thật sự mong ba mẹ trở về? – Bà Hạ vẻ mặt ôn nhu nhìn con. Bảo Mặc cười cười gạt đầu:

- Trương mẹ nấu ăn làm sao có thể ngon như mẹ nấu.

- Vậy người ở nước ngoài nhiều năm như vậy cũng đâu có thấy trở về - bà Hạ trắng mắt liếc con một cái, giọng nói ôn nhu mang theo vài phần hờn dỗi không thuộc tuổi của bà. Bảo cha khụ một tiếng, uống một ngụm rượu, vẻ mặt thỏa mãn:

- Con nó có thể trở về, chúng ta nên thấy đủ, được rồi, thành phố B bên kia thế nào?

- Mọi việc hết thấy đều thuận lợi, chúng ta nắm giữ kĩ thuật M76, trình độ trên quốc tế đều là dẫn đầu, trong nước lại có một thương hiệu riêng, con lại đem nhà xưởng đặt tại thành phố B vùng mới được giải phong, bọn họ cầu còn không được.

- Ân, hôm nay thức của người có gọi điện cho cha. Hần nói người có M76, là công nghiệp truyền thống lớn nhất giáo lý Phúc Âm, có thể gia tốc, cải tạo lĩnh vực truyền thống công nghiệp, đề cao chất lượng, tiêu hao ít, tăng lợi nhuận, giảm bớt ô nhiễm, vì xí nghiệp đem đến hiệu quả rõ rệt về kinh tế và xã hội, có thể dẫn dắt nền công nghiệp nước ta bước vào hàng ngũ tiên tiến trên thế giới. Hơn 10 phút lặn, cha chỉ nghe hần khen con. – Bảo cha cũng là có chút kích động, lại mượn cơ hội đó uống một ngụm rượu. Bà Hạ tuy rằng cũng thực cao hứng, nhưng trên mặt lại không có biểu hiện rõ rệt như chồng của mình. Bà cẩn thận nhìn sắc mặt con, lại nói:

- Mặc, thúc thúc con nói mấy năm nay con vẫn làm kỹ thuật công tác, quản lý trên mặt có nhiều khiếm khuyết, trong quốc nội làm xí nghiệp, không phải chỉ có kỹ thuật ưu thế là có thể kiêu ngạo lên mặt. Con có còn nhớ em chồng dì Tang Mẫn của con không? Con bé cũng từ nước ngoài trở về, từng học ở MBA đó, có lẽ, có thể giúp được cho con. Nếu con muốn, mẹ sẽ giới thiệu cho."

Bảo Mặc lắc đầu cười nói: "Mẹ, con ở nước Mĩ có thể làm tốt, trở về như thế nào lại không làm được, con không quá thích những du học sinh từ Anh trở về, bọn họ có vẻ kiêu ngạo, không thích ứng được văn hóa ở xí nghiệp của chúng ta. Mẹ. Mục đích thật của mẹ không phải là muốn giới thiệu bạn gái cho con đi? Vậy đừng lo lắng, đời này, trừ bỏ Kiều Vi Nhã, con sẽ không cưới nữ nhân nào khác, giống như ba đối với mẹ quyết không chịu từ bỏ vậy."

Bảo Mặc đưa cho bà Hạ một chén canh, nói tiếp: "Ba, mẹ, kỳ thật con cảm thấy con thực may mắn, hai người không có cùng cha mẹ nhà khác giống nhau, âm thầm làm cái gì âm mưu quỷ kế, càng không có cầm tiền đi mời người ta rồi xa con. Tuy rằng Vi Vi đã kết hôn một lần, nhưng là con không ngại, là con phụ cô ấy. Trước nay cô ấy đã chịu khổ, về sau, con sẽ đối cô ấy tốt gấp bội. Mặc kệ chuyện trước kia là lỗi của ai, đều sẽ từ con trả lại, nếu cô ấy không chịu gả cho con, như vậy con tình nguyện cả đời cô độc. Hơn nữa, con có tin tưởng, lần này nhất định sẽ không dễ dàng buông tay. Con đã muốn bỏ qua một lần, không thể mắc thêm lỗi lầm nữa. Con muốn theo đuổi Vi Vi, ba mẹ nhất định phải giống đối con đối nàng thật tốt, nếu không, con cũng không chấp nhận."

Vợ chồng ông bà Hạ nhìn nhau cười cười, thế nhưng nụ cười kia rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu điều, không một ai có thể trả lời được.

Bảo cha nghiêm mặt nói: "Mặc. Trước khi con bé ly hôn, con tuyệt đối không thể tham gia vào hôn nhân của gia đình người khác, chúng ta cũng không phải là gia đình bình thường."

Bảo Mặc gật đầu cười nói: "Ba mẹ, hai người yên tâm, con sẽ không làm cái loại chuyện ngu xuẩn như vậy. Con sẽ chờ cô ấy ly hôn rồi mới lại theo đuổi, chứ gia đình chúng ta là gia đình cao quý, tuyệt đối sẽ không làm ra mấy loại chuyện xấu xa như vậy, mẹ, mẹ nói có phải không?" .

Ánh mắt Bảo Mặc, tựa như một thanh bảo kiếm, đánh thẳng đến trong lòng bà Hạ. Bà Hạ trong lòng nhất thời lộp bộp 1 tiếng, nhưng trên mặt lại hiện thần sắc giấu đi cười nói: "Đó là đương nhiên , con ta làm việc, luôn luôn tự có chừng mực." .

Ăn cơm xong, người một nhà dời đi phòng ăn, đến phòng khách uống nước ăn hoa quả.

Bảo mẹ bùng lên hoa quả tươi ngon nhất rồi im lặng rời đi. .

Bảo cha làm bộ như lơ đãng hỏi: "Mặc, nếu Kiều Vi Nhã nhất định không chịu gả, con thật sự không tính kết hôn sao?"

Bảo Mặc thập phần khẳng định gật gật đầu, "Ba, lúc trước ban đầu là con tự mình lựa chọn, cho tới tận bây giờ con đều chưa từng hối hận qua. Mấy năm nay, con cuối cùng tính làm ra một chút thành tích, cho nên, con cảm thấy ba mẹ đưa con đi đến nhà thúc thúc là chính xác. Nhưng là, hiện tại con hối hận. Nếu con ở trong nước tốt nghiệp Đại học ra, rồi mang theo Vi Vi cùng nhau đi, cô ấy làm sao có thể gặp được nam nhân cần bả kia. Cô ấy hiện tại căn bản không để ý tới con, thậm chí ngay cả cửa hàng đều không đi , khẳng định là muốn trốn con. Con nghe Trình Thiệu nói, cô ấy bây giờ đã rời thành phố B đi rồi cụ thể là đi nơi nào thì không ai biết được. Ba, ba cùng mẹ năm đó cũng là thanh mai trúc mã, ba so với mẹ còn lớn hơn 15 tuổi, lại có thể theo đuổi được mẹ nhất định là trả giá không ít. Không bằng ba truyền thụ cho con một chút kinh nghiệm, giúp con nhanh chóng theo đuổi được Vi Vi, hai người cũng sớm hơn một chút có cháu trai, bằng không, về sau nhưng đừng lại nhai không có cháu trai ôm"

Bảo cha cười nói: "Trước kia ba nghĩ con chỉ cần giang sơn không cần mỹ nhân, xem ra là ba sai lầm rồi. Chúng ta trước đây cũng với tình huống hiện tại của con không giống, ba cũng không có cái gì tốt để mà truyền thụ. Mặc, con chỉ cần nhớ kỹ, mọi việc đều phải cân nhắc thật kỹ trước rồi mới làm"

"Ba, lịch sử thực sự có người chỉ yêu giang sơn mà không cần mỹ nhân sao? Không cần mỹ nhân , đó là vì năng lực của hần không đủ, con cũng không thích loại quan điểm này."

Bà Hạ cười nói: "Mặc, mẹ đến bây giờ vẫn không hiểu được, con vì sao tự nhiên lại trở về?"

"Kỳ thật con có thể về nước, là vì Đài tiên sinh nói một câu, Đài tiên sinh là một người mà con rất tôn kính ở xí nghiệp. Tiên sinh nói lá rụng về cội, là nhân chi lễ thường (điều thường tình của con người). Ở nước ngoài kiếm nhiều tiền như vậy, cũng chỉ như lục bình trôi dạt, con không muốn làm lục bình cho nên con trở về."

Bà Hạ hơi nhíu nhíu mi nói: "Đài tiên sinh, sao mẹ chưa nghe con nói qua bao giờ?" .

"Đài thị xí nghiệp cũng không giao thiệp làm ăn ở trong nước, mẹ không biết cũng là bình thường. Đài thị xí nghiệp là một xí nghiệp người Hoa ở nước Mĩ. Là xí nghiệp đứng đầu, bọn họ giao thiệp với ngân hàng, khách sạn, điện sản với nhiều loại ngành sản xuất. Con rất bội phục đệ đệ của Đài tiên sinh Đài Louis. Hần tuy rằng là con nuôi, nhưng năng lực của hần mà nói, so với ba đứa con của Đài gia chỉ có hơn chứ không kém. Hần sáng tạo sở sự vụ kế toán viên cao cấp của Đài thị. Tuy rằng không bằng 4 tổ chức kế toán học bậc thầy trên thế giới nhưng cũng là muốn giỏi nhất trong nhà rồi." .

"Đài họ thế nhưng lại là 1 dòng họ hiếm thấy, bọn họ là người ở nơi nào?" .

Bảo Mặc lắc đầu, "Không biết, bọn họ trước giải phóng đã đi ra nước ngoài , rất ít cùng người trong nước tiếp xúc, Con cũng chỉ đánh cùng Đài tiên sinh 2 lượt golf mà thôi. Thế nhưng, con cùng Đài thị kế toán viên cao cấp ở sở sự vụ là có sinh ý nên cũng quen biết." .

Bảo Mặc đứng lên, đối hai vợ chồng nói: "Ba mẹ, con đi về trước , ngày mai còn muốn mời người ta ăn cơm, tối hôm nay sẽ không ở nhà ."

"MẶc, ở nhà một đêm, ngày mai buổi sáng lại trở về không được sao?" .

Bảo Mặc cười nói: "Không được, chỉ phải lái xe 2 canh giờ, thời gian cũng sắp đến." .

Bảo Mặc đi ra gia cửa, bà Hạ vẫn tiễn con đến tận cổng lớn, mới lưu luyến không rời nói lời từ biệt, quay lại trong nhà.

Bảo Mặc từ nội thành đi ra sau, đem xe dừng ở đường cao tốc cửa ngoại, cúi đầu ghé vào tay lái, roi lệ đầy mặt.

Mấy năm nay, hần chỉ đã khóc hai lần, một lần là biết được Kiều Vi Nhã chia tay không lưu luyến, còn có, chính là lúc này đây.

Trong lòng của hần, cha mẹ đại biểu là điều tốt đẹp hoàn mỹ nhất. Trên đường hần trở về còn nghĩ , nếu mẹ nói ra chân tướng, đối với Kiều Vi Nhã nói ra lời xin lỗi, như vậy, cho dù bất hần phải quỳ trước mặt Vi Nhã ba ngày ba đêm hần cũng không thấy sao cả. Đáng tiếc, hần thất vọng rồi.

Từ nhà Trình Thiệu đi ra, hần liền thông qua quan hệ đi tìm Mã xưởng trưởng, cũng gặp được Chu Dịch. Sau khi hần cam đoan mãi, chân tướng sự thật mới từ dưới mặt nước hiện lên hần. Lúc ấy hần thật hi vọng mình là một kẻ điếc, có như vậy hần cái gì cũng không phải nghe, cái gì cũng đều nghe không được. Hóa ra trước đó quả thật là mẹ hần đã âm thầm động tay chân

Hần vẫn luôn suy nghĩ tới một ngàn một vạn cái khả năng, chính là chưa bao giờ nghĩ đến loại khả năng như vậy.

Mẹ của hần người vẫn luôn mang theo nụ cười thần nhiên, cao quý tao nhã mà xinh đẹp làm sao có thể làm ra chuyện tình ti bỉ như vậy, hần không thể chấp nhận chuyện thật này.

Cho nên, khi Kiều Vi Nhã ở trước mặt hắn, có thể thần nhiên giống như trong trí nhớ, hắn cảm thấy áy náy, là hắn xin lỗi cô.

Hắn bây giờ đã mất đi dũng khí, hắn không dám nghĩ đến, chính mình nên đối mặt Kiều Vi Nhã như thế nào. .

Đoạn tình trước kia là hắn chính mình tự tay buông bỏ, bây giờ hắn còn có tư cách gì mà theo đuổi Kiều Nhã Vi, tìm lại đoạn tình cũ đó chứ

Hắn còn có cái gì tư cách đứng trước mặt Kiều Vi Nhã nói tôi yêu em. .

Lúc ấy, hắn thật sự nghĩ buông tay đi, buông tay cho mối tình hắn từng sở hữu, buông tha cho sự cố chấp của chính mình mà quay về nước Mỹ

Nhưng hắn làm không được, hắn xác định tình yêu kia là không có khả năng thay đổi cùng thay thế, hắn nhất định phải ở lại, hắn muốn một lần nữa theo đuổi Kiều Vi Nhã, hắn muốn bồi thường cho cô, hắn muốn cô từ sau này không bao giờ phải chịu bất hạnh nữa. .

Thật lâu sau, Bảo Mặc ngừng khóc, lấy ra khăn tay, lau đi nước mắt. .

Chiếc khăn tay này là trước đây hắn đoạt được của Vi Nhã, sau đó không chịu trả lại.

Khăn tay mang mùi hương thần nhiên, là một loại hương vị của cỏ xanh. .

Hắn biết, Kiều Vi Nhã từng đi theo mẹ học thêu, tuy rằng không thể so sánh được với các tiểu thư khuê các thời cổ đại, nhưng ở thời đại này, cũng là vô cùng hiếm có.

Cầm khăn tay, hắn giống như nhìn thấy được ánh mắt bất lực của Vi Nhã khi đó, khi cô bị mẹ của hắn cưỡng ép. Cho nên, cô đối chính hắn đã.
Không còn có yêu.

Thu thập lại cảm xúc, hắn khởi động xe đi đến cao ốc. .

Đi được 1 đoạn, hắn liền đem xe ngừng đến một bên gọi điện cho Trình Thiệu, "Là ta, bà xã người hôm nay ở nhà sao?"

"Người tìm lão bà nhà ta làm gì hả? Hay là người dám mơ ước nàng?" .

"Tôi hôm nay, ta đến nhà người ở, cơm chiều muốn ăn ở nhà các người." .

Trình Thiệu nghe ra tiếng mời mọc của Bảo Mặc qua điện thoại, ừ một tiếng, chạy nhanh gọi điện cho vợ của mình, bảo nàng tan tâm đi siêu thị mua nhiều một ít rau dưa hải sản.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Sau khi máy bay hạ cánh, Đồng Đồng vẫn như cũ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Vừa rồi khi ở trên máy bay, buồn nôn đến choáng váng, con bé hữu khí vô lực hướng Kiều Vi Nhã nói: "Mẹ, sớm biết rằng đi máy bay khó chịu như vậy, con sẽ không đến đây."

"Đồng Đồng, con có nhìn thấy không, đó là Hương Sơn, chờ con cảm thấy tốt hơn, a di mang con đi Hương Sơn."

"Hương Sơn? Ở đó rất thơm sao?"

Elaine nở nụ cười, "Không, Hương Sơn có lá đỏ, ngay khi thời điểm mùa thu đến, cả núi đều là lá đỏ, rất đẹp."

Đồng Đồng lực chú ý bị dời đi, tinh thần tốt hơn nhiều lắm

Sau khi xe đến đón, Đồng Đồng không muốn mẹ cùng em gái kia ngồi cùng nhau, Đồng Đồng cũng không thích hắn cùng mẹ như hình với bóng, hai người đều muốn ngồi cùng với Kiều Vi Nhã, lại không muốn ngồi cùng với đối phương.

Đồng Đồng giống như muốn thị uy ngồi ở trên đùi mẹ, cái ca ca này từ khi nhìn thấy mẹ đã nghĩ muốn độc chiếm nàng, luôn cùng cô bé nói, mẹ là chỉ thuộc về một mình hắn.

Đồng Đồng túm quần áo của Kiều Vi Nhã, ngồi ở bên cạnh cô, Elaine thấy thế, dờ khóc dờ cười, đành phải ngồi ở phía trước.

Đồng Đồng ghé vào mẹ lộ tai, nhỏ giọng nói: "Mẹ, ta không thích ca ca này, một chút cũng không thích, ta không muốn đến nhà bọn họ ở."

"Đồng Đồng" Nữ nhi thông minh lanh lợi, miệng lại ngọt, tuy rằng không được bà nội thích, nhưng có làm thúc lâm thăm, cô giáo ở nhà trẻ, các bạn học nhỏ, còn có vài người hàng xóm, người người thích nàng, mỗi người đều coi nàng như công chúa mà chăm sóc, nàng luôn luôn đắm chìm trong cảm giác độc chiếm mọi thứ, đột nhiên có người nhảy ra cùng nàng chia sẻ mẹ, nàng chịu không nổi.

Thấy mẹ trừng mắt tức giận, Đồng Đồng mân mê miệng, hung hăng trừng mắt nhìn liếc Đồng Đồng một, sau đó ghé vào mẹ trong lòng, tức giận.

Thời điểm xe đến nơi, Đồng Đồng đã chìm vào trong giấc ngủ.

Kiều Vi Nhã có chút xấu hổ, vệ binh đến mở cửa đưa cô vào trong trang viên lộng lẫy làm cô có cảm giác kính sợ. Sau đó, cô mới hoàn toàn ý thức được, Elaine cùng với cô mà nói chênh lệch thực sự quá lớn.

"Tiểu vi, chị mang em lên lầu trước, để cho Đồng Đồng ngủ một lát cũng tốt, tính dậy con bé sẽ không có việc gì."

Đồng Đồng đi ở phía trước dẫn đường, lên lầu sau, Elaine cười nói: "Đồng Đồng, con muốn cho mẹ nuôi ngủ ở phòng của con phải không? Không được, còn có em gái nữa."

"Mẹ nuôi!" Đồng Đồng giành trước đẩy cửa phòng của chính mình.

"Trước cứ ngủ tạm ở đây đi." Kiều Vi Nhã cười cùng Đồng Đồng vào phòng, Đồng Đồng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Elaine bắt đầu đi lắc đầu.

Buông Đồng Đồng, ba người lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ. Ngồi xuống sofa ở gian phòng bên ngoài, Đồng Đồng từ tủ lạnh cầm đồ uống đưa cho mẹ cùng Kiều Nhã Vi.

Elaine không chút nào che giấu đồ kỵ, "Tiểu vi, chị trước đây vào phòng của hân, chưa bao giờ được hưởng qua loại đãi ngộ này đó."

Đồng Đồng ngồi ở bên người Kiều Nhã Vi, nhìn thoáng qua mẹ, lại đứng lên đi tủ lạnh lấy một lọ đồ uống, đưa cho mẹ mình nói, "Cho."

Elaine cười nói: "Cảm ơn con, mẹ có một lọ là đủ rồi."

Đồng Đồng nhún nhún vai, lại ngồi trở lại bên người Kiều Vi Nhã.

Elaine nhẹ giọng nói, "Tiểu vi, chúng ta chỉ ở nơi này khoảng 2 ngày, sáng sớm ngày kia, chúng ta vào nội thành ở, lão gia từ sợ các người ở nơi này không quen."

"Chị Elaine, không có việc gì nơi nào cũng đều giống nhau."

"Đương nhiên không giống, em không phải muốn đăng kí tham gia khảo sát kiểm toán viên cao cấp quốc tế sao? Nơi này không có phương tiện đến trường. Ở trong nội thành sẽ không như vậy, ai, chị thật hy vọng em có thể cùng chúng ta vĩnh viễn ở chung một chỗ, ở với em cùng một chỗ, thực thoải mái."

Kiều Vi Nhã cười cười, "Chị Elaine, cho dù về sau trở về thành phố B, em cũng sẽ thường đến thăm mọi người."

"Chị đã bảo Albert ở B thị tìm một chỗ ở, về sau chúng ta thường xuyên đến bên kia đi ngủ, hơn nữa, chúng ta cũng tính ở bên kia mở một chi nhánh trường học huấn luyện quốc tế, chờ em lấy được chứng nhận kế toán viên cao cấp quốc tế, chúng ta liền cùng nhau hợp tác, ở B thị mở một gian sở sự vụ kế toán viên cao cấp."

Kiều Vi Nhã cười cười, cô đã muốn nợ bọn họ ân tình nhiều lắm, vô luận người khác đối cô có bao nhiêu hảo, cô cũng không có thể lại nhận ân huệ của người khác.

Có lẽ là quá mệt mỏi, hơn nữa tinh thần khẩn trương, Đồng Đồng ở trước bữa ăn cơm chiều mới tỉnh lại.

Albert tuy rằng bề bộn nhiều việc, nghe được vợ mình cùng bảo bối con trai đã đến, vẫn vội vã chạy trở về.

Albert thân hình cao lớn, cái trán rộng lớn, lông mi đen dày, ánh mắt khôn khéo sắc bén, làm cho người ta vừa thấy đã biết hân là một nam nhân có tâm tư rất thâm sâu, cả người mặc một bộ tây trang, rất có phong phạm quý tộc.

Sau khi Elaine giới thiệu bọn họ với nhau, hân hướng Vi Nhã cười nói: "Ân nhân, cảm ơn cô."

Kiều Vi Nhã mỉm cười đáp lại, "Albert tiên sinh, không cần khách khí, gặp chuyện bất bình, tự nhiên rút dao tương trợ."

Vợ chồng hai người cười ha ha.

Một lúc sau, Đồng Đồng cùng Đồng Đồng tay cầm tay từ trên lầu đi xuống, phía sau lão gia từ còn đang muốn lái nhai cái gì đó.

Hai người đều thực kinh ngạc, nhất là Kiều Vi Nhã, trước khi ngủ Đồng Đồng còn thập phần bài xích Đồng Đồng, hiện tại cư nhiên để cho hân nắm tay

kéo đi.

Đồng Đồng đi xuống lầu xong, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng, đi đến bên người mẹ, nhẹ giọng nói: "Ca ca mời con uống đồ uống, con."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng nên làm như vậy, hấn là ca ca, các người về sau phải cùng nhau hào hào ở chung."

Đồng Đồng lôi kéo tay Kiều Vi Nhã, không chịu để ý cha của hấn vẫn còn đứng đó.

Albert đôi mắt hồng hồng ngồi xổm trước mặt con, "Đồng Đồng, ta là daddy."

Nhìn con ánh mắt lạnh lùng, Albert làm một động tác, đây là động tác của hai cha con bọn họ, làm lại hai lần, Đồng Đồng rút cục nghĩ tới, mở miệng, "daddy."

"Con ta." Albert muốn ôm lấy con, Đồng Đồng vẫn túm Kiều Vi Nhã không chịu buông tay, "daddy, mẹ nuôi."

Albert đành phải buông tha cho ý tưởng ôm con.

Mọi người đều đi đi đến nhà ăn, Kiều Vi Nhã bên trái là Đồng Đồng, bên phải là Đồng Đồng.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười khỏ, con của bọn họ mới chỉ đi có 3 tháng, liền đem bọn họ xem như người lạ.

Elaine cười nói: "Đồng Đồng rất tuyệt, ăn cơm không kiêng ăn."

Đồng Đồng nhìn thoáng qua Kiều Vi Nhã, trước kia hấn kiêng ăn lợi hại, ba tháng bị tra tấn, hấn cũng không thấy thay đổi bao nhiêu.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Đồng Đồng, nếu con hôm nay ăn nhiều được như em gái, mẹ nuôi sẽ dạy con những thế võ cơ bản."

Đồng Đồng trình trọng gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Đồng Đồng.

Vừa nói đến tỷ thí, hai cái hài tử tự nhiên liền đua nhau ăn nhiều hơn, mấy người lớn còn lại hiểu ý nở nụ cười.

Ăn cơm xong, Albert cùng bố vợ đi chơi cờ, Đồng Đồng lôi kéo Kiều Vi Nhã đến phòng của cha hấn.

Bốn người vào phòng của hấn xong, Đồng Đồng liền lôi ra hai thùng lớn rồi mở ra, bên trong toàn bộ đều là đồ chơi.

Đồng Đồng chỉ vào cái mũi của mình, "Ca ca, ý tứ của người, đều cho ta chơi?"

Đồng Đồng gật gật đầu.

Đồng Đồng bị những món đồ chơi hấp dẫn, tất cả đều cầm lấy, nhìn xem cái này, lại sờ sờ.

Đồng Đồng ngoắc ngoắc khoe môi, đi đến bên người Kiều Vi Nhã, kéo cô ngồi xuống.

Kiều Vi Nhã cùng Elaine đồng thời cười, một đồng đồ chơi lớn, khiến cho Đồng Đồng đã quên mẹ.

Đồng Đồng hướng Kiều Vi Nhã nói: "Mẹ nuôi, học."

"Đồng Đồng, hôm nay chậm đã, ngày mai bắt đầu được không?"

"Hào." Đồng Đồng đột nhiên đứng lên đi phòng ngủ.

"Tiểu vi, Albert nói trường học hấn đã giúp em tìm tốt lắm, chờ thời điểm chúng ta trở về nội thành ở, là có thể đi học, mặt khác, hấn còn giúp em tìm một bằng hữu chuyên môn phụ đạo, hấn là một kế toán viên cao cấp ở trong nội thành, ACCA hội viên."

"Ta cũng học." Đồng Đồng đang đi vào phòng ngủ bỗng nhiên quay lại nói.

Kiều Vi Nhã kinh ngạc nhìn bóng dáng của Đồng Đồng, đột nhiên ý thức được, Đồng Đồng vẫn không có đến trường.

Elaine âm thầm nói: "Mấy năm nay, hấn đều là cái tình trạng như vậy chúng ta đã đi đến rất nhiều quốc gia cũng đã mời rất nhiều danh y, chúng ta."

Elaine ghen ngào, làm cho Kiều Vi Nhã cũng rất khó xử, "Elaine tỷ, hết thấy đều sẽ tốt."

"Đúng vậy rồi sẽ tốt, Đồng Đồng từng gặp nhiều người như vậy, nhưng chưa từng bao giờ đối người khác quá thân cận, lần này, em giúp chúng ta thấy được hy vọng."

"Elaine tỷ, em sẽ giúp mọi người, tận cho đến Đồng Đồng khôi phục."

Elaine lắc đầu cười khỏ, "Tiểu vi, đứa nhỏ mắc chứng tự bế rất khó có thể khôi phục hoàn toàn."

"Sẽ không , Elaine tỷ, không cần nài lòng, chị không phải nói Đồng Đồng còn rất nhỏ sao? Hấn thực thông minh, nhất định có thể."

Kiều Vi Nhã cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Elaine tỷ, có lẽ người không biết, em lúc còn nhỏ, tình huống cùng với Đồng Đồng không sai biệt lắm, khi đó, ba mẹ không ngừng cãi nhau, em mỗi ngày tránh ở một góc tối nào đó trong phòng không dám đến gần bọn họ. Bởi vì bọn họ hay cãi nhau đánh nhau cho nên khi em đi ngủ em đều trốn ở phía dưới gầm giường, vì lúc đó em cảm thấy chỉ có nơi đó là an toàn nhất. Ông bà nội cùng với ông ngoại đi khắp nơi tìm em, ai cũng sẽ không nghĩ đến, em một ngày trời đều chỉ trốn phía dưới gầm giường. Sau lại, Ông nội là người đầu tiên tìm được em, ông nói chỉ cần em học tốt võ công, sẽ không sợ ba mẹ đánh nhau. Từ đó về sau, em mới đi theo ông nội học tập võ công, đi theo ông ngoại học tiếng Anh, học thư pháp. Lúc mẹ tâm tình tốt, cũng sẽ dạy ta thêu hoa. Nhưng đại đa số thời điểm, bọn họ đều. Khi đó, em chỉ muốn đem tất cả tinh lực của mình dồn vào việc học tập, đến lúc ta học tập tốt lắm thì mọi chuyện đều thay đổi. Ai biết, bọn họ thế nhưng cùng nhau nhảy lầu. Đến nay em vẫn không hiểu được vì sao bọn họ vô tình muốn rời bỏ ta như vậy, sau đó." Kiều Vi Nhã bặm mặt, không muốn nói thêm gì đi nữa. Elaine ôn nhu tươi cười, làm cho cô có một loại cảm giác an tâm, không biết vì sao, cô rất muốn đem chuyện mình giấu trong lòng nói ra, chuyện mà cô chưa từng nói cho bất cứ một ai cả.

Nhìn đến tình trạng bây giờ của Đồng Đồng, cô không tự giác được nhớ đến thời thơ ấu của mình, Đoạn trí nhớ kia chỉ có màu xám bao phủ toàn bộ làm cô thường xuyên nửa đêm gặp ác mộng mà tỉnh lại.

Từ sau khi cha mẹ nhảy lầu, có một khoảng thời gian dài cô thực ý lại vào Bảo Mặc. Bảo Mặc đem đến cho cô động lực mạnh mẽ để chống đỡ hết thảy, cho nên, trong lòng cô bắt đầu tiếp nhận đoạn tình cảm kia, nhất là nghe Trình Thiệu nói Bảo Mặc là từ lúc học trung học đã bắt đầu thích cô, thật sự là rất cảm động.

Đối với mẹ Bảo Mặc, cô không hận, mà cô chỉ cảm thấy thật bị ai thay Bảo Mặc. Cả đời này, cô tuyệt đối sẽ không cùng Bảo Mặc phát sinh bất cứ dây dưa nào, cô muốn một gia đình ấm áp, mà loại người hai mặt gian trá như mẹ Bảo Mặc làm cô thấy thực ghê tởm.

Lúc trước sở dĩ cô đáp ứng kết giao cùng với Cổ Khánh Nhất là bởi cô thích cái cảm giác ấm áp trong nhà của hắn, cái loại không khí gia đình vui vẻ này cô trước giờ chưa bao giờ được tận hưởng qua.

Sau này cô mới biết được, tất cả bất quá chỉ là giả tưởng mà thôi, nhưng mà, lúc đó cô còn có Đồng Đồng, Cổ Khánh Nhất cùng với Đồng Đồng. Đúng là hồi nhỏ cô vẫn luôn khát vọng cái loại ấm áp này với cha của mình cho nên khi nhìn thấy con gái nhỏ nằm trong lòng Cổ Khánh Nhất làm nũng, nhìn đến cha và con gái hai người ở công viên chơi trò đuổi bắt vui vẻ la to, cô cảm thấy, tất cả nhàn nại của mình đều đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tiêm Vắc-Xin Phòng Bệnh . . .

Ngày thứ ba, bọn họ chuyển đến ở một tòa tử hợp viện cạnh hồ nước, chỉ cần mở cửa viện là có thể nhìn thấy mặt hồ. Bên bờ hồ còn trồng những cây liễu cổ kính, lá liễu vừa dài vừa mảnh rủ xuống mặt nước, còn có một cây cầu nhỏ bắc qua hồ.

Kiều Vi Nhã vừa nhìn liền ngay lập tức thích nơi này, chỉ tiếc tiền của cô còn muốn giữ lại để tu sửa tiểu lâu cũ nát kia, Trong lòng của cô có một bí mật, một người mà cô không bao giờ nói cho mọi người biết, chính là ông ngoại của cô. Kia là do cô hứa hẹn với mẹ của mình sẽ không nói ra mặc dù cô cũng không hiểu rõ lắm, chỉ có điều một khi cô đã hứa thì cô nhất định làm được.

Elaine cùng Kiều Vi Nhã đứng ở trên cầu một lúc, Elaine cười nói: "Tiểu vi, em xem, ở nội thành này có một cửa hiệu lâu đời là tiệm thịt nướng, hay là giữa trưa hôm nay, chúng ta không làm cơm, đi tiệm thịt nướng."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị, sáng nay không phải chị bảo anh Albert giữa trưa về nhà ăn cơm, là do chị đích thân xuống bếp nấu sao?"

"A, chị đều đã quên, đi thôi, chúng ta trở về." Hai người đều xuống cầu đi về nhà.

Trong nhà có hai người bảo mẫu, một người phụ trách phòng bếp, một người phụ trách vệ sinh, là do Elaine tự mình chọn lựa.

Đồng Đồng đang cùng Đồng Đồng ở trong phòng của hắn chơi đồ chơi, Đồng Đồng cũng đã không còn bài xích ca ca, bởi vì Kiều Vi Nhã từng nói với con gái của mình như vậy: "Chia sẻ cũng là một loại khoái hoạt." Tuy rằng nằng từ nhỏ đã đến nhà trẻ, nhưng là so sánh với Đồng Đồng, vẫn giống như gặp phải sự phụ.

Đồng Đồng có vẻ là một nữ hài tử sang sảng, yêu ghét rõ ràng, sở hữu hi nộ ái ố, nằng đều biểu hiện ở trên mặt. Cổ khánh nhất đối Đồng Đồng cũng là thật yêu thương, cho nên hai người chưa bao giờ ở trước mặt Đồng Đồng cãi nhau, Kiều Vi Nhã cũng lười cùng hắn cãi nhau.

Dù là như thế, Đồng Đồng càng ngày càng lớn lên, hiểu biết hơn, cho nên nằng vẫn là nghe người khác nói vài ba câu mà tìm hiểu được một số chuyện.

Thời điểm Đồng Đồng 3 tuổi, Cổ Khánh Nhất mang nằng đi chơi, cha và con gái hai người ở công viên dạo qua một vòng thì gặp một nữ nhân, cái nữ

nhân kia bắt Đồng Đồng kêu nàng là mẹ, Đồng Đồng khinh miệt nói, một bà lão già không biết xấu hổ, muốn làm mẹ kế ta sao, nằm mơ!

Cổ Khánh Nhất lúc đó thực khiếp sợ cho nên từ đó về sau hắn không bao giờ mang con gái ra ngoài đi gặp nữ nhân nữa. Nhưng chuyện này khiến cho trong lòng Đồng Đồng hình thành một bóng ma, một đứa nhỏ 3 tuổi đã có thể hiểu rất nhiều chuyện.

Từ đó về sau, Cổ Khánh Nhất luôn ở trước mặt con gái làm mặt tươi cười, hi vọng nàng có thể quên chuyện này.

Đáng tiếc, hiệu quả cũng không rõ ràng.

"Anh, anh mỗi ngày đều chỉ ở trong một phòng đồ chơi, không thấy nhàm chán sao? Anh xem, em rất thích ra bên ngoài đi chơi, em thích nhất đi KFC, tiệm KFC đều có khu vui chơi nhỏ, có thể nhận thức rất nhiều bạn nhỏ nha." Đồng Đồng chơi trong chốc lát, bắt đầu chán ghét.

Đồng Đồng nhìn nàng, em gái này cùng mẹ nuôi thực không giống nhau, cái miệng nhỏ nhắn của nàng luôn luôn nói không ngừng.

"Anh thật là nhàm chán, em không muốn cùng anh chơi, không thích nói chuyện, còn có cái mặt lúc nào cũng như khối băng, em không thích." Hắn luôn không nói lời nào, Đồng Đồng rốt cục không kiên nhẫn.

Đồng Đồng mở cửa đi ra ngoài, đi tới cửa, nhớ tới mẹ dặn, quyết miệng hỏi một câu, "Anh, em muốn đến hồ ở trong viện xem cá vàng, anh có muốn đi cùng hay không?"

"Không!"

"Hừ, mặc kệ anh muốn đi hay không!" Đồng Đồng đóng cửa lại bước đi.

Đồng Đồng đến trong viện, vừa vặn thấy mẹ cùng a đi trở về.

"Đồng Đồng, anh trai đâu?"

"Anh trai ở trong phòng, mẹ, anh không thích cùng con nói chuyện, con hỏi hắn mười câu, hắn cũng không trả lời con một câu, con muốn hắn theo đi đến trong viện chơi, hắn cũng không để ý con."

Elaine cười nói: "Đồng Đồng, ca ca chính là không thích nói chuyện thôi, bởi vì hắn còn muốn chơi đùa cùng con." Sở dĩ nói như vậy, là vì trước đây có rất nhiều đứa nhỏ cùng hắn chơi, đều bị Đồng Đồng cắn thương, hoặc là dùng mấy thứ này đó ném bị thương.

Ba người vừa vào phòng của Đồng Đồng, cửa mở ra, Đồng Đồng liền vọt lại túm lấy tay của Đồng Đồng cắn mạnh xuống.

Đồng Đồng lớn tiếng khóc lên, đợi cho đến khi Kiều Vi Nhã tách bọn họ ra, mu bàn tay của Đồng Đồng đã muốn đổ máu.

"Mẹ, con muốn đi tiêm vac-xin phòng chó dại (cười chết editor). Đau. Đau muốn chết."

"Không có việc gì Đồng Đồng, vết thương đi băng một cái liền tốt rồi." Chỉ là Đồng Đồng đã bắt đầu biểu hiện mất kiểm soát mà thôi.

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng, hướng Elaine nói: "chị, chị mang theo Đồng Đồng đi băng miệng vết thương lại, nơi này giao cho em."

Elaine mang theo Đồng Đồng vẫn còn đang khóc đi rồi, Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng, hiện tại, cô chỉ thấy đau lòng cho đứa nhỏ này tuyệt đối không ít hơn con gái của mình, tuy rằng mới chỉ nhận thức vài ngày mà thôi, cô lại từ trên người đứa nhỏ cảm nhận được cô độc cùng với đau thương thật lớn, hắn giống như con chim nhận duy nhất bị tụt lại phía sau đàn của mình, mê mang mà lại bất lực.

"Đồng Đồng." Đồng Đồng dùng sức cắn bả vai Kiều Vi Nhã, còn dùng lực lắc đầu, giống như hận không thể lập tức cắn rách thịt cô.

Kiều Vi Nhã cắn răng nhịn đau cười nói: "Đồng Đồng, con nếu nhả ra, mẹ nuôi sẽ mang con đi hậu viện học một chiêu võ khác có được hay không?"

Khi Đồng Đồng rốt cục nhả miệng, bả vai Kiều Vi Nhã đã muốn chảy ra máu tươi.

Đồng Đồng tựa hồ tỉnh ngộ, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Thực xin lỗi."

Kiều Vi Nhã không sao cả cười, "Đồng Đồng, mẹ nuôi sẽ không trách con, chúng ta cứ từ từ rồi sẽ tốt, không khóc, nam nhân là không thể khóc."

Kiều Vi Nhã lấy ra khăn tay lau nước mắt cho hắn

Đồng Đồng chăm chú nhìn khăn tay bỗng nhiên vươn tay ra.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Con muốn?"

Đồng Đồng gật đầu.

"Đồng Đồng, mẹ nghe nói con thích Lí Tiểu Long, phải không? Nếu con đáp ứng mẹ nuôi, về sau sẽ không bao giờ cắn người nữa, mẹ nuôi sẽ thưởng con một chiếc khăn tay khác có Lí Tiểu Long, được không?"

Đồng Đồng dùng sức gật đầu.

Hai người cùng nắm tay bước ra khỏi phòng, Elaine nhìn đến vết máu trên vai Kiều Vi Nhã, kinh hô: "Đồng Đồng, con."

Kiều Vi Nhã lặng lẽ khoát tay, cười nói: "Đồng Đồng đã cùn em đáp ứng rồi, về sau không bao giờ nữa cắn người, chị, chị cũng không thể phát giận."

Đồng Đồng đang ở trong phòng ngủ của Elaine ăn sôcôla, nhìn thấy Đồng Đồng tiến vào, hừ một tiếng thật mạnh, quay đầu đi chỗ khác.

Elaine hiển nhiên thường xuyên làm loại chuyện này, rất nhanh liền giúp băng bó thoa thuốc cho Kiều Vi Nhã thật tốt.

Đồng Đồng đứng ở trước mặt Đồng Đồng, thẳng lưng nhìn cô bé trong chốc lát rồi bỗng nhiên cúi người, "Thực xin lỗi!"

Đồng Đồng nhìn xem mu bàn tay của chính mình, thở dài một hơi, "Quên đi, em đại nhân có đại lượng, tha thứ anh, nhưng là nếu sau này anh lại cắn em, em cam đoan không bao giờ nữa để ý anh nữa."

Đồng Đồng gật gật đầu.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua mẹ, lại nhìn gói socola trong tay mình nhất thời phân vân, Còn thừa hai khối, vẫn là tự mình ăn hết hay cho anh một khối đây?

Do dự một lát, Đồng Đồng đứng lên, nhét vào trong tay Đồng Đồng một khối sôcôla: "Cho anh ăn một khối đi, Anh trai, anh ăn socola của em rồi thì phải giữ lời hứa nha, về sau không cho phép cắn em, cũng không được phép cắn mẹ em, Nếu như sau này lúc anh muốn cắn, em liền chạy vào trong viện lấy cá vàng nhỏ đến cho anh cắn có được không?"

Còn không có chờ Đồng Đồng nói chuyện, cô bé liền lắc đầu, "Không được, cá vàng nhỏ cũng là có sinh mệnh, như vậy em phải cho anh cắn cái gì mới tốt đây."

Đồng Đồng nói: "Không cắn."

"Em đây về sau lúc muốn đi KFC, anh có thể hay không theo em cũng nhau đi? Cùng đi với mẹ cũng chơi không có vui, vì nàng không thể theo em vào trong nhà chơi."

Đồng Đồng gật gật đầu.

Đồng Đồng mừng rỡ, "Ca ca, em tha thứ anh, hoàn toàn tha thứ anh."

Elaine xoay người đi, trong ánh mắt lấp lánh nước mắt. Cô vẫn luôn nghĩ con trai bị bệnh này chính là ông trời trừng phạt cô. Mối nhiều bác sĩ như vậy mà không có chữa được, từ lâu rồi cô đã đánh mất hi vọng con trai mình có thể khỏe lại. Thế nhưng sau khi gặp được mẹ con Kiều Vi Nhã, thế giới đen tối trước kia rốt cuộc cũng có tia sáng rồi.

Đồng Đồng chủ động nắm tay Đồng Đồng, nhỏ giọng nói: "Anh, chúng ta đến trong viện đi."

Đồng Đồng lần này không có cự tuyệt, để mặc Đồng Đồng dắt đi.

Đồng Đồng đi tới cửa, quay đầu giao hoát cười, "A di, có phải hay không bị con cảm động khóc, di cũng không nên quá cảm động nga, bằng không về sau con sẽ chịu không nổi."

Kiều Vi Nhã dờ khóc dờ cười, hai cái hài từ đã chạy không thấy bóng dáng.

"Tiểu vi, em nuôi được một đứa con gái thật tốt."

"Uh, Sau khi có con bé, em liền cảm thấy thế giới này không còn mình mình cô độc nữa, chính là con bé có điểm nghịch ngợm."

Elaine kéo cửa cánh tay của cô, thần nhiên cười, "Tiểu vi, chúng ta kết làm thân gia, như thế nào?"

Kiều Vi Nhã thần sắc tối sầm lại, do dự một lát, cự tuyệt, "chị, thực xin lỗi, nếu bọn chúng đều đã trưởng thành lại có tình cảm với nhau, như vậy em sẽ không phản đối, nhưng là hiện tại."

Elaine đột nhiên nhớ tới, ba mẹ của Kiều Vi Nhã cũng là kiểu hôn nhân ép buộc cho nên mới khiến cuộc đời cô trở thành bi kịch. Elaine áy náy cười, "Tiểu vi, thực xin lỗi, lại khơi lên vết thương lòng của em, chúng ta đây tính như này được không, nếu bọn họ trưởng thành, cũng lại thích nhau, em không thể phản đối, nhé?"

Sự tình mười mấy năm về sau này, nào ai có thể biết trước được? Kiều Vi Nhã nhìn khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Elaine, mím mím môi, không đành lòng cự tuyệt, gật đầu nói: "Được, em sẽ không phản đối."

"Vậy về sau em mang Đồng Đồng đến trường học quốc tế mà chúng ta xây dựng học tập, được không?"

Thời điểm Kiều Vi Nhã gật đầu, đột nhiên có cảm giác như rơi vào cạm bẫy, phía sau khuôn mặt tươi cười chân thành mà ôn nhu của Elaine tựa hồ

đang cất giấu cái gì? (Nắm: Còn giấu cái gì được chị, đương nhiên là mưu kế bắt Đồng Đồng về làm con dâu rùi)

Bọn họ đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn hai cái hài tử ở trong sân nói giỡn, kỳ thật, là Đồng Đồng một mình nói chuyện, Đồng Đồng ngẫu nhiên trả lời một câu.

Gara cửa phòng mở ra, hai người quay đầu lại nhìn, liền thấy Albert cũng một nam nhân xa lạ đang tiến vào.

Elaine cười nói: "Tiểu vi, hẳn chính là nhân vật tinh anh mà chị đã som nói với em, Karl Louis, không thể nghĩ tới động tác Albert còn rất nhanh ."

"Hắn là người ngoại quốc sao?"

"Không phải, nhưng hẳn có một phần tư huyết thống Anh quốc, thế nào, rất tuần tú đi?"

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, Elaine nói rất ái muội , ý tại ngôn ngoại phi thường rõ ràng.

Hai người đi ra ngoài, Elaine cười nói: "Karl Louis, đại giá quang lâm, thật sự vinh hạnh."

Karl Louis cười nói: "Chị Elaine, đã lâu không gặp chị càng ngày càng xinh đẹp ."

Elaine cầm tay Kiều Vi Nhã cười nói: "Đây là của em gái của chị, tiểu vi, cũng là học trò nhờ em dạy, em về sau không cho phép khi dễ nàng có nghe không."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Karl Louis tiên sinh, sau này nhờ ngài giúp đỡ."

"Tiểu vi tiểu thư khách khí ." Karl Louis thực thân sĩ cười cười.

"Tốt lắm, chúng ta đi vào rồi nói." Albert cười nói.

Bốn người vào phòng, Albert hỏi: "Bọn nhỏ đâu?"

"Bọn họ vừa rồi còn ở trong viện." Kiều Vi Nhã hướng trong viện thì thấy, thật sự là, hai cái hài tử không biết khi nào thì đã không còn ở đó nữa.

Bốn người quá sợ hãi, chạy vội ra phòng khách, hiển nhiên, hai đứa nhỏ không ở tiền viện .

Kiều Vi Nhã ở trong sân hô một tiếng, không nghe thấy tiếng hai đứa nhỏ trả lời lại, lập tức luống cuống tay chân.

Hai bảo mẫu nghe thấy tiếng gọi, cũng từ sau viện chạy đến, sau người ở trong sân, trong phòng, từng cái góc có thể giấu người đều tìm khắp lần, cũng không thấy bóng dáng hai hài tử đâu.

Karl Louis bỗng nhớ tới cái gì, vào gara, cửa gara tự động mở ra , hiển nhiên, hai đứa nhỏ đã từ cửa gara đi ra ngoài.

Lần này cả sáu người đều thực sự hoảng hốt.

Elaine đã muốn khóc không thành tiếng, tay chân xụi lơ .

Kiều Vi Nhã đành phải chạy qua đỡ Elaine vào phòng ngồi đợi, để bốn người còn lại đi tìm.

Thời gian mới được không lâu cho nên hai đứa nhỏ chắc cũng không đi xa được.

Nhưng nơi này gần biển, hiện tại lại là mùa du lịch, phần đất bên ngoài du khách nói liền không dứt, còn có các quán ba nối nhau san sát, lại ngư long hỗn tạp, Mà làm cho bọn họ lo lắng nhất chính là nơi này xung quanh có nhiều hồ nước, chẳng may.

Elaine càng nghĩ càng cảm thấy nghĩ mà sợ, cô từ trên ghế đứng dậy, "Tiểu vi, chúng ta cũng đi ra ngoài đi. Chị lo lắng, chị."

"Chị Elaine, chị đừng lo lắng, Chúng ta nếu đều đi ra ngoài tìm, vạn nhất đứa nhỏ về nhà lại không vào được thì phải làm sao? Em thấy hay là chị cứ chờ ở nhà, em đi mấy chỗ xung quanh tìm xem, yên tâm, chỉ cần em không đi xa quá, hẳn là sẽ không lạc đường, em sẽ nhớ rõ cổng lớn nhà chúng ta son màu đỏ son, lại có, trước cửa trồng mấy cây trúc nhỏ, đó chẳng phải là dấu hiệu rõ ràng nhất sao? em có thể tìm trở về ."

Albert từng nói với cô, Elaine so với người bình thường thì trái tim yếu ớt hơn nhiều, cho nên hẳn chưa bao giờ để cho nàng bị chịu quá nhiều kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Có Tin Tức . . .

Đồng Đồng mắt tích gần như làm cho Elaine hồng mắt, lão gia từ lo lắng nàng nên vẫn luôn ở bên cạnh an ủi mới làm cho nàng cảm thấy khá hơn. Bởi vì sự kiện Đồng Đồng bị mất tích, tình hình đều muốn bị lật tung. Albert lúc trước nói sẽ ở bên cạnh hai mẹ con khoảng 2 tháng, nếu như sinh ý trong công ty ở thủ đô có vấn đề gì thì hẳn cũng sẽ chờ một ngày ở tình hình.

Kiều Vi Nhã đi ra cửa sau, đem công lớn đóng lại.

Ra đến cổng, trong lúc vô tình cô liếc mắt thấy có camera theo dõi liền nhanh chân chạy trở về.

"Chị, trong nhà có camera theo dõi, phải không?"

Elaine tinh thần chấn động, bọn họ đều xem nhẹ chuyện này, nàng mang theo Kiều Vi Nhã vào phòng theo dõi. Phòng theo dõi là một phòng nhỏ trong thư phòng, hai người đi vào, mở băng giám sát liền thấy hai đứa nhỏ quả nhiên đi ra ngoài, bọn họ là đi theo hướng tây, hướng đó có một đảo vịt hoang hấp dẫn người khác, chắc bọn nhỏ đi đến đó.

Kiều Vi Nhã nghe Elaine nói xong, xác định phương hướng cụ thể của đảo vịt hoang, an ủi Elaine nhất định phải ở nhà an tâm chờ, sau đó chạy ra khỏi cửa lớn.

Đồng Đồng không thích gặp người, lần này trộm đi ra ngoài, nhất định là chủ ý nghịch ngợm của Đồng Đồng nhà cô.

Kiều Vi Nhã đi ra khỏi cửa hậu, hướng theo phía tây mà đi, quả nhiên thấy có một bến tàu nhỏ, cước bộ cô nhanh hơn, tiếp tục chạy theo hướng tây.

Đi được nửa đường thì vừa vặn gặp phải Karl Louis, "Tiểu vi, Albert ở bờ sông bên kia, hai cái bảo mẫu thì đi hướng đông, tôi đã đi báo cảnh sát rồi, rất nhanh sẽ có người đến."

Kiều Vi Nhã vừa định nói trong vòng 48 giờ cảnh sát sẽ không thụ lý, rồi đột nhiên nhớ tới thân phận của vợ chồng Elaine, gật gật đầu, "Karl Louis tiên sinh, đảo vịt hoang có phải đi hướng này hay không?"

"Đúng vậy!" Karl Louis nói: "Hai ngày trước tôi còn ở đó chơi thuyền mà."

Bước chân hai người đều vội vàng, dọc theo đường đi còn nhìn xung quanh, rất nhanh liền chạy đến bến tàu, Kiều Vi Nhã liền thấy được bóng dáng nhỏ nhỏ của hai đứa bé.

Kiều Vi Nhã chạy vọt lên trước, lo lắng hai đứa bé đang sợ hãi, cô không dám lớn tiếng kêu chỉ là nhẹ nhàng gọi một tiếng Đồng Đồng, Đồng Đồng liền quay đầu lại, nhìn thấy Kiều Vi Nhã, cười, chỉ vào vịt hoang đang bơi lội trên mặt nước nói: "Mẹ nuôi xem."

Đồng Đồng đã muốn sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, ngập ngừng thấp giọng nói: "Mẹ, con muốn đến xem vịt hoang, có một thúc thúc nói bên này có đảo vịt hoang cho nên con bảo anh mang con đến đây."

Karl Louis trước khi Kiều Vi Nhã nổi giận, đã ôm lấy Đồng Đồng, cười nói: "Mấy đứa muốn nhìn vịt hoang không phải rất đơn giản sao, chúng ta cùng đi."

Kiều Vi Nhã tức giận nghĩ, còn muốn dẫn bọn nó đi, không phải sau này chúng nó sẽ càng vô pháp vô thiên hay sao.

Karl Louis cười nói: "Chúng ta gọi điện thoại nói cho mọi người biết đi, không phải chỉ là đi chơi thôi sao, cũng không phải chuyện gì lớn."

Kiều Vi Nhã gọi điện thoại, vừa vang một tiếng, Elaine liền tiếp, "Tiểu vi, tìm được rồi phải không?"

"Vâng, chị, chúng ta đoán đúng rồi, Karl Louis nói mang theo hai đứa nhỏ đi nhìn vịt hoang, một chút nữa chúng em trở về."

"Được, mấy người đi chơi, chị gọi điện thoại báo cho người khác biết."

Kiều Vi Nhã thở dài nhẹ nhõm một hơi, dẫn Đồng Đồng đuổi kịp cước bộ hai người kia.

"Đồng Đồng có phải con muốn đi ra ngoài chơi hay không?"

"Uh, mẹ, thực xin lỗi, bọn con ở cửa nhìn thấy vịt hoang bơi lội, con cảm thấy tò mò, chúng nó cũng không giống hải âu, cho nên muốn. Sau lại con liền nói với anh trai, nếu anh mang con đi, con sẽ báo mẹ nhanh chút dạy anh ý vô công."

Kiều Vi Nhã còn chưa kịp nói gì, Karl Louis đã nở nụ cười, "Tiểu mỹ nữ, chú thấy con là một đứa nhỏ rất thông minh, không phải sợ, mẹ con sẽ không tức giận, anh trai cũng không có tức giận, con thật sự rất tuyệt, phải biết rằng anh trai chưa bao giờ muốn ra ngoài chơi, con cứ nhiên có thể lôi kéo anh ra ngoài, phải nói là rất rất giỏi."

Đồng Đồng lặng lẽ hướng về phía mẹ thè lưỡi, mẹ vẫn còn chưa có cấp bé khuôn mặt tươi cười, mẹ còn chưa từng có đối đãi với bé như vậy, trong lúc nhất thời, Đồng Đồng có chút hoảng hốt, quay đầu nhìn phía trước, không dám nhìn lại.

Đồng Đồng trong nháy mắt khi bé quay đầu, lặng lẽ làm một cái dáng nói không phải sợ, Đồng Đồng khoe miệng lộ ra nụ cười nho nhỏ.

Kiều Vi Nhã chỉ có thể làm bộ như không nhìn thấy, trong lòng lại nghĩ đến buổi tối nhất định phải dạy dỗ con gái nhỏ nhà mình một phen.

Cô chưa bao giờ dùng cách trừng phạt về thể xác đối với con gái của mình, mỗi khi con bé phạm sai lầm, cô sẽ bắt nó hát bài mà nó không thích nhất, phạm lỗi một lần hát mười lần.

Đôi khi, sẽ để cho nó viết chính tả một bài thơ cổ, hoặc là viết một đoạn ngắn Tiếng Anh, đại ý là nói tâm tình của bé linh tinh, trừng phạt như vậy có đôi khi đối với Đồng Đồng là một kiểu lạc thú, hơn nữa, cô phát hiện con gái mình có thiên phú về ngôn ngữ.

Lúc Cô Khánh Nhất ở nhà, hai mẹ con muốn nói chuyện với nhau nhưng không muốn cho hấn biết, hay dùng tiếng Anh, Tiếng Pháp của con gái mình cũng không sai, có thể nói một ít câu đơn giản.

Sau lại, cô phát hiện, con gái có thể nói một ít câu tiếng Hàn, tiếng Nhật, đó đều là nhờ mấy người ngoại quốc đến cửa hàng của cô mua đồ dạy cho.

Kiều Vi Nhã không dám làm cho bé học nhiều lắm, thời thơ ấu của cô không được vui vẻ, cho nên cô rất muốn làm cho con gái có thơ ấu đẹp nhất.

Trên lan can có rất nhiều người đáng đứng, đều là đang nhìn vịt hoang nghịch nước, còn có người hướng trên mặt nước ném mẩu bánh bao vụn.

Hai đứa nhỏ cầm tay nhau nhìn mặt nước, Đồng Đồng nói, "Ca ca, ở bờ biển nhà chúng ta có hải âu, kỳ thật so với vịt hoang nhìn đẹp hơn, lần sau anh đi nhà em, em dẫn anh đi xem hải âu, còn mời anh ăn cua, cho anh nhìn xem biển rộng chân chính là như thế nào, một chút nước như này, chỉ giống như cái bể bơi thôi, còn gọi cái gì hậu hải, điều chết người."

Kiều Vi Nhã ho nhẹ một tiếng, mặt đỏ tai hồng nhận ánh mắt đánh giá của mọi người chung quanh đối với con gái mình.

Có Karl Louis chống lưng, Đồng Đồng hôm nay không phải sợ Kiều Vi Nhã, hai người trong tay không có đồ gì để cho vịt ăn, nhìn trong chốc lát, hứng trí lúc này liền giảm xuống, không đợi Kiều Vi Nhã lên tiếng, Đồng Đồng liền đề suất về nhà.

Đồng Đồng lôi kéo Đồng Đồng hỏi: "Ca ca, em tối hôm nay có thể ngủ cùng với anh được không, mẹ hôm nay khẳng định muốn trừng phạt em. Em sợ." Bé mở một đôi mắt to đáng thương hề hề, sáng trong suốt như một con nai nhu thuận, Đồng Đồng không tự chủ được gật gật đầu đáp ứng.

Đồng Đồng âm thầm hoan hô một tiếng, quay đầu lại nhìn xem Karl Louis, Karl Louis nghĩ con bé muốn chính mình ôm, vừa định xoay người, Đồng Đồng khoát tay, "Chú, lát nữa lúc a đi tức giận, có thể hay không giúp con biện hộ một chút, là lỗi của con, con sai nhưng không thể để cho anh trai cũng bị phạt."

Karl Louis cười nói: "Tốt, chú cam đoan, cả hai đứa các con đều sẽ không có chuyện gì."

Kiều Vi Nhã cắn chặt răng, quý linh tinh này, chuyện gì cũng đều tính toán thật giỏi.

Về nhà, vừa vào phòng khách, Đồng Đồng liền hướng về phía vợ chồng Albert nhận lỗi, "Chú, a đi, là chủ ý của con, không nên trách anh trai, nếu hai người tức giận, con có thể trừng phạt chính mình, hay là phạt con trưa nay không ăn cơm có được không? Không ăn cơm một chút nhất định sẽ rất đói."

Albert cười ha ha, hấn ôm lấy Đồng Đồng, sùng nịch nói: "Chú làm sao có thể trừng phạt được tiểu công chúa đáng yêu như vậy, con có thể mang anh trai ra ngoài chơi như vậy, chú thật cao hứng, nhưng mà, về sau lúc nào muốn ra khỏi nhà, nhất định phải cúng người lớn trong nhà nói một tiếng, hơn nữa, phải người lớn đi cùng mới có thể."

Đồng Đồng gật gật đầu, lập tức mặt mày hớn hờ, "Nói như vậy con sẽ không bị trừng phạt, mọi người cũng sẽ không trừng phạt anh trai, thật sự là quá tốt, kỳ thật lúc con tiến sân đã nghĩ được mùi thơm rồi."

"Vậy mấy đứa đi rửa tay, chúng ta cùng đi ăn cơm nào." Albert buông Đồng Đồng, hai đứa liền lôi kéo tay nhau đi toilet.

Kiều Vi Nhã áy náy nói: "Chị Elaine, thực xin lỗi, Đồng Đồng rất nghịch ngợm."

"Không có việc gì, không phải chúng nó đã trở lại sao? Tuy rằng có chút sợ hãi, nhưng lại thu hoạch thật lớn, đây là lần đầu tiên Đồng Đồng bị người khác lôi kéo ra ngoài chơi, từ trước đến nay chỉ có mẹ hấn có thể làm vậy thôi."

Kiều Vi Nhã cười cười, thực mắt tự nhiên, vừa rồi hai người đều thất kinh, cô đều nhìn thấy được, buổi tối, nhất định phải cùng Đồng Đồng ước pháp tam chương.

Vào nhà ăn, Đồng Đồng và Đồng Đồng lần lượt ngồi xuống, nghe được hai đứa nhỏ dùng tiếng Anh lưu loát nói chuyện với nhau, ba người lớn đều kinh hãi, ánh mắt xem kỹ nhìn về phía Kiều Vi Nhã.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chúng ta ở nhà cũng là như vậy, bé học lý thuyết tiếng Anh, sau đó em cũng dùng song ngữ cùng bé đối thoại."

Một lần trốn nhà đi này, ẩn ý giữa hai đứa tự nhiên tăng vọt, bọn họ thực tự nhiên lặng lẽ nói chuyện, Kiều Vi Nhã không thích con gái lúc ăn cơm nói chuyện thế nhưng bé vẫn nhìn không được mà cứng Đồng Đồng lú lú nói chuyện không ngừng.

Đồng Đồng hoặc là gật gật đầu, hoặc là ân một tiếng, như trước thực thân sĩ ăn cơm.

Albert cười nói: "Tiểu vi, đứa nhỏ còn nhỏ, không cần quá quân thức bé, em không biết chúng ta có bao nhiêu hâm mộ em đâu, chúng ta cũng hy vọng Đồng Đồng mỗi ngày đều vui vẻ nói chuyện như vậy."

Kiều Vi Nhã cười cười, không biết phải nói cái gì nữa.

Ăn cơm xong, hai đứa nhỏ bỏ chạy trước, trước khi đi, Đồng Đồng giơ tay nói: "A di, mẹ, chúng ta không ra sân."

Nhìn bộ dáng bé cười khê, vài người đều cảm thấy buồn cười.

Trong phòng khách đột nhiên vang lên tiếng điện thoại, Albert tiếp điện thoại, nói vài câu, cười rồi đập máy.

Albert cười nói: "Tiểu vi, chúc mừng em, một nhà cậu của em đều tìm được rồi, bọn họ luôn luôn tại Mĩ Quốc, bởi vì sửa lại dòng họ, cho nên mất một ít khí lực, Cậu của em vẫn khỏe, hẳn có 4 trai 1 gái, người nhỏ tuổi nhất, dài Louis, hẳn cùng em là đồng nghiệp, một kế toán viên cao cấp rất giỏi."

Karl Louis có chút giật mình, "Đài Louis là học đệ của ta, nhưng là hẳn so với ta giỏi hơn nhiều, không thể tưởng được, mấy người dĩ nhiên là thân thích, nói như vậy, nhà các người thực có khả năng làm kế toán giỏi."

Kiều Vi Nhã vừa mừng vừa sợ, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Cậu sở dĩ không trở lại, có rất nhiều nguyên nhân, mà nguyên nhân quan trọng nhất, là bà ngoại của mình, mẹ từng nói qua, bà ngoại so với ông ngoại nhỏ tuổi hơn rất nhiều, bà so với vợ cả thì vào trẻ mấy năm, lúc trước vốn là người một nhà rồi đi, bởi vì bà ngoại không muốn rời đi nhà cũ, đại phu nhân đành phải mang theo con một mình rời đi, tuy rằng bọn họ mang đi đại bộ phận tài sản, nhưng một nữ nhân mang theo một đứa nhỏ mười bốn mười lăm tuổi, một mình đi trước dị quốc tha hương, là cỡ nào gian nan, có thể nghĩ, cho nên, bọn họ không trở lại, có thể hiểu được. Mẹ nói qua, tiền của bà ngoại, nhất định phải còn, mẹ để cô cố gắng học tập, tranh thủ đến Mĩ Quốc đi du học, sau đó tìm được bọn họ, bởi vì bà ngoại để lại tiền cho cô, chính là ông ngoại cũng không biết. Chỗ tiền đó, cô vẫn cất giấu, chính cổ khánh nhất cũng không biết, sau đó lại có ngân hàng, cô liền mang tiền trực tiếp gửi vào đó, nhiều như vậy năm, cô chưa từng nghĩ lấy số tiền đó ra dùng, bởi vì, đó cũng không phải tiền của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thất Vọng Rồi . . .

Kiều Vi Nhã hỏi: "Albert, có cách nào liên hệ với bọn họ không?"

Karl Louis giành trước nói: "Tôi có cách liên lạc với Louis, nhưng mà xí nghiệp Đài thị của bọn họ thực bài xích thị trường trong nước, thậm chí Hồngkong, Đài Loan cũng không cảm thấy hứng thú, bọn họ sinh ý chủ yếu là ở Âu Mĩ, mấy năm nay, bắt đầu mở rộng sang thị trường Châu Phi, anh thứ hai của Louis Đài Lộ cũng có danh tiếng, năm trước hẳn thu mua một quãng đồng 60%, tiền lời tốt lắm, không thể nghĩ đến các người lại là thân thích."

Albert thờ dãi một hồi, nói: "Tiểu vi, anh đang muốn nói với em, sau khi đại sứ quán đi gặp Đài tiên sinh, bọn họ cự tuyệt nhận thức em, về phần nhà cũ ở Đạm Đài gia, bọn họ nói không có hứng thú, tùy em xử trí."

Kiều Vi Nhã đã sớm đoán được, cậu sẽ không dễ dàng cùng mình nhận thức, chính là thật không ngờ bọn họ quyết tuyệt như vậy, Có điều, ông nội đã từng nói qua, cô là con cháu của Kiêu gia, Đạm Đài gia tài sản, tuyệt đối không thể có lòng tham, gia sản của nhà người khác, không thể mơ ước. Cô chỉ có trách nhiệm bảo hộ, không có quyền lợi hưởng dụng.

Thời đại này, người với người lúc trước hứa hẹn bằng lời nói, sớm đã giống như mây bay trên trời, một cơn gió thổi qua, sẽ bị thổi bay đến vô tung vô ảnh. Nhưng không phải ai cũng giống như vậy, làm con cháu Kiêu gia, cô sẽ không quên lời nhắc nhở của mẹ và ông nội, không có những tài sản kia, cô cũng có thể dựa vào năng lực của chính mình để sống tốt.

Kiều Vi Nhã cắn môi dưới, nghĩ xem tiếp theo mình nên xử lý như thế nào?

Karl Louis cười nói: "Tiểu vi tiểu thư, cô có chuyện gì khó xử sao, nếu cô muốn nhận thức cậu của mình, chỉ cần hé ra hộ chiếu, tùy thời đều có thể đi sang đó."

Kiều Vi Nhã lắc đầu cười khổ, trước khi cô lấy được giấy ly hôn, tuyệt đối sẽ không để cho Cổ khánh Nhất biết chuyện của cậu, Bây giờ, cô tuyệt đối sẽ không cho Cổ Khánh Nhất chiếm chút tiện nghi nào cả.

Hiện tại không liên hệ cũng tốt, đợi cho đến khi phòng ở đó lại về tay cô, cô tìm người trang hoàng cho tốt, sau đó lại đi một chuyến sang Mĩ, tìm cậu mình đem sự tình nói cho rõ ràng.

Karl Louis cười nói: "Tháng sau, tôi có một hội nghị, nếu tiểu vi tiểu thư nghĩ muốn cùng bọn họ nhần cái gì, tôi có thể làm người đưa tin, tôi là đàn anh của Louis, chắc hẳn sẽ cho tôi mặt mũi."

Kiều Vi Nhã gật gù đầu, cười nói: "Tốt, vậy phiền toái ngài."

"Không cần khách khí, cô là bằng hữu của Albert bọn họ, cũng chính là bằng hữu của tôi."

Bốn người lại hàn huyên trong chốc lát, Karl Louis đồng ý về sau mỗi ngày sẽ dành ra 1 giờ để giảng bài cho Kiều Vi Nhã, nhưng điều kiện tiên quyết là, cô cần phải đi sở vụ của hắn làm khoảng nửa ngày công.

Kiều Vi Nhã lúc trước thiết kế đường đi của chính mình, cũng là như thế, cô chuẩn bị về sau làm một cái kế toán viên cao cấp, sinh ý chuyện tình, sau này cũng cần người để ý giùm.

Bọn họ thỏa thuận, ba ngày sau, Kiều Vi Nhã phải đi làm việc ở sở vụ Karl Louis.

Tiền bước Karl Louis, Kiều Vi Nhã trở về phòng của mình, mở máy tính ra, vào Internet bắt đầu tìm hiểu về Đài gia.

Giờ tra mới thấy, xí nghiệp Đài thị có bao nhiêu lợi hại, tình huống của chính mình, cậu bọn họ khẳng định đã biết, nhiều năm liền không có liên lạc, bây giờ đột nhiên đi tìm họ, người ta nhất định sẽ nghĩ mình không có mục đích tốt.

Cô trước nay chưa từng nghĩ dựa vào ai để sống, ông nội từng nói qua, dựa vào núi núi đổ, dựa vào nước nước chảy, chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể vĩnh viễn đứng vững, đứng ổn.

Mấy năm nay, trong lòng cô vẫn còn một nghi vấn lớn, chính là chuyện cha mẹ bọn họ cùng nhau tự sát, bọn họ tuy rằng mỗi ngày cãi nhau, nhưng là không đến mức hai người cùng nhau nhảy lầu tự sát, trong chuyện này, nhất định có vấn đề.

Cô vẫn không nghĩ cha mẹ mình là người chỉ biết tự sát, Cô nhất định phải điều tra rõ nguyên nhân.

Elaine tiến vào, nhìn thấy cô đang mở trang web, cười nói: "Tiểu vi, em đang tìm hiểu về xí nghiệp Đài thị?"

"Chị, mời ngồi."

Elaine ngồi ở bên cạnh cô, cười nói: "Có phải trong lòng rất khó chịu không, tìm kiếm lâu như vậy mà bây giờ cậu mình lại không chịu nhận."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Chị, không có, em đã sớm đoán tới, trước khi em ly hôn, bọn họ không cùng em liên hệ, cũng là chuyện tốt, miễn cho tự nhiên đâm ngang, hơn nữa, em nghĩ sau khi lấy lại mấy căn nhà kia từ chính phủ, đem đồng phòng ở sửa sang lại một chút, khôi phục diện mạo trước kia, chờ cậu trở về, trả lại cho hắn một ngôi nhà đầy đủ."

Elaine trầm mặc trong chốc lát, mới thở dài một hơi, "Tiểu vi, nếu em đem chuyện tình nói cho bọn họ, bọn họ khẳng định sẽ không tin tưởng, sao em có thể làm chuyện ngốc như vậy."

"Tỷ, trong này có rất nhiều chuyện, em không có cách nào nói cho chị hiểu, nhưng mà có câu phụ trái từ hoàn (cha nợ thì con phải trả), em chỉ là thay thế bà ngoại cùng mẹ trả nợ mà thôi, ông nội nói qua, nếu đáp ứng với người ta chuyện gì đó, nhất định phải hết lòng tuân thủ lời hứa, em chỉ là đang thực hiện lời hứa của mình mà thôi."

Elaine gật gù đầu, đây là chuyện riêng của Kiều Vi Nhã, cô cũng không muốn nói sâu, cô sẽ không miệt mài theo đuổi, thế nhưng, cô nhất định sẽ đem toàn lực giúp đỡ Tiểu Vi, đây là một nữ nhân rất hợp cô trong thời đại này, cũng là một người đáng giá làm bằng hữu thâm giao.

"Tiểu vi, lát nữa chị mang em ra ngoài làm hộ chiếu, tất cả mọi chuyện của em đều đã muốn làm tốt, chính là cần ảnh chụp của em, chuyện này thì chị không thể làm thay em được rồi." Elaine nở nụ cười.

Kiều Vi Nhã cười nói: "Chị Elaine cảm ơn chị, tự em có thể làm được, nếu không bảo bảo mẫu đi theo cũng được."

"Cũng tốt, chỉ cần đi ngay gần đây là có thể làm hộ chiếu, lát chị sẽ bảo bảo mẫu đưa em đi, bọn họ so với chị còn quen thuộc nơi này hơn."

"Mẹ, a di, thật." Đồng Đồng đầu đầy mồ hôi chạy vào.

Kiều Vi Nhã cùng Elaine cả kinh đồng thời đứng lên, "Làm sao vậy?"

"Anh hẳn thế nhưng ăn đá, thật đáng sợ. . . ." Đồng Đồng lắc lắc đầu, tay mở ra, "Mẹ, người xem, đây là con đoạt được từ tay anh."

Kiều Vi Nhã nhanh chân chạy ra ngoài, theo Đồng Đồng đi vào hành lang hậu viện, chỉ thấy Đồng Đồng đang ở bãi đá đánh bóng mầu lúc này còn ở bên cạnh bọn họ, Kiều Vi Nhã chạy nhanh đi qua, đem Đồng Đồng ôm chặt, cô thực dùng sức, Đồng Đồng không thể động đậy, dần dần an tĩnh lại.

"Đồng Đồng, chúng ta đi tắm rửa, bên ngoài quá nóng, được không?"

Đồng Đồng gật gù đầu, chỉ vào Đồng Đồng nói: "Cùng nhau."

"Không được, anh là con trai mà, bọn em ở nhà trẻ khi đi toilet đều cùng con trai tách ra, làm sao có thể cùng anh cùng nhau tắm rửa! Đó là. Anh là đồ lưu manh!" Đồng Đồng đỏ mặt lớn tiếng trách mắng.

"Chính là ba mẹ vẫn cùng nhau tắm rửa." (Nắm: Và thế là chị Elaine đã bị con trai mình bán đứng =)))

Elaine mặt đỏ tựa như ráng chiều, trừng mắt liếc nhìn con một cái, xấu hổ đối Đồng Đồng nói: "Anh chính là hay nói giỡn, Đồng Đồng không cần tức giận."

Kiều Vi Nhã thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải một tay lôi kéo Đồng Đồng, một tay lôi kéo nữ nhi, đi vào phòng của Đồng Đồng.

"Oa! Anh, bồn tắm của anh lớn ghê á, có thể bơi lội được."

"Cùng nhau."

Đồng Đồng xua tay, "Tuyệt không!"

Cô bé đánh giá phòng tắm một vòng sau nói: "Anh, anh biết bơi sao?"

Đồng Đồng lắc đầu.

Đồng Đồng đắc ý đứng lên, "Anh, anh có muốn học bơi lội, giáo viên dạy của em đã từng đoạt quán quân đó, phi thường giỏi luôn, em hiện tại đang học bơi bướm, bơi ếch, giáo viên nói trong các bạn nhỏ em là học giỏi nhất, chính là cái sông sau nhà anh kia em cũng có thể bơi."

Đồng Đồng vẫn lắc đầu.

"Hừ, người nhất gan, anh so với em lớn hơn 5 tuổi, cư nhiên không biết bơi lội, có phải bởi vì nhà các người không thực sự ở bờ biển không?"

Đồng Đồng tiếp tục lắc đầu.

Kiều Vi Nhã thấp giọng quát lên: "Đồng Đồng, không được nói lung tung."

Elaine thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Tiểu vi, không cần đánh gãy bọn họ, để cho con bé nói đi, mấy năm nay, bệnh tình Đồng Đồng liên tục lặp lại, khi tốt khi xấu, chúng ta đều đã muốn tuyệt vọng, chưa từng nghĩ đến hẳn có thể cùng đứa nhỏ khác chơi đùa vui vẻ, Đồng Đồng có lẽ có thể thay đổi hẳn."

Kiều Vi Nhã gật gù đầu, sau đó đối nữ nhi nói: "Đồng Đồng, chúng ta trước đi ra ngoài, để cho anh tắm rửa, tắm rửa sau lại chơi, vừa vặn con cũng cần tắm rửa."

Đồng Đồng một phen giữ chặt Đồng Đồng, "Đồng Đồng, cùng tắm."

Đồng Đồng đảo mắt một cái, cười nói: "Anh, nếu anh có đồ bơi, em đáp ứng cói anh cùng nhau tắm."

Đồng Đồng nhìn về phía mẹ, Elaine không sao cả cười nói: "Con ta muốn đồ bơi còn không phải đơn giản hay sao, chờ mẹ 10 phút."

Elaine ra khỏi phòng, bảo bảo mẫu đi siêu thị gần nhất mua hai bộ đồ bơi cho hai đứa nhỏ.

Quả nhiên sau 10 phút, bảo mẫu đã trở lại.

Đồng Đồng nhìn thoáng qua áo tắm, nở nụ cười, "A di ánh mắt thực không sai, con thích, cảm ơn."

Kiều Vi Nhã phát hiện chính mình có một chút không hiểu con gái.

Đồng Đồng chạy ra phòng tắm, thay áo tắm trở về, bảo mẫu đã muốn mở nước vào trong bồn tắm thật tốt.

Đồng Đồng nhìn vết thương trên người Đồng Đồng, thở dài một hơi, "Anh, làm sao trông anh có thể thảm như vậy, ngày mai em bảo mẹ dạy anh võ công, sau này nếu có ai dám đánh anh, anh nhất định phải dạy họ một bài học?"

Đồng Đồng gật gật đầu, vẫn như trước đứng đó bất động.

Đồng Đồng cười nói: "Anh, không phải anh sợ nước chứ, anh rất gầy, bơi lội có thể phát triển cơ thể, người gầy sẽ không thể tập luyện võ công."

Đồng Đồng ở trong nước bơi qua lại 2 lần, lắc đầu, đứng lên, "Em rất muốn đi bơi lội."

Đồng Đồng vẫn còn đứng đó.

Kiều Vi Nhã vừa định nói giúp đỡ Đồng Đồng, Elaine giữ chặt cô thấp giọng nói: "Hắn không dám ngâm mình ở trong nước, tiểu vi, em đừng quản, chúng ta chờ."

Kiều Vi Nhã ngừng tay, hai người đứng xa xa một chút, để lấikhoong gian cho hái đứa nhỏ.

Đồng Đồng ngoắc, "Anh, lại đây nha, thật sự chơi rất vui, em có thể dạy anh bơi lội, sau đó chúng ta cùng đi bể bơi, lại đây nha. . ."

Đồng Đồng lại lui ra phía sau từng bước, Đồng Đồng từ trong ao nước đi ra, đứng ở trước mặt Đồng Đồng, "Anh, anh rốt cuộc là bị làm sao nha, anh không định tắm rửa sao? Cho dù không bơi lội, cũng phải tắm rửa đi."

Thời điểm Đồng Đồng lại lui từng bước ra phía sau, Đồng Đồng bưng tỉnh đại ngộ, "Nga, em hiểu được, anh là sợ nước nên không dám bước vào trong hồ nước, anh đã không dám, còn đặt bồn tắm lớn như vậy, lãng phí! Vào đi, trong nước một chút cũng không đáng sợ, anh xem cá vàng nhỏ ở trong hồ ngoài viện chẳng phải vẫn sống tốt đó sao? Anh so với cá vàng nhỏ lớn hơn như vậy chắc chắn sẽ không sao, có phải hay không?"

Đồng Đồng đi ra phụ giúp Đồng Đồng bước vào bồn tắm, Đồng Đồng đột nhiên đẩy Đồng Đồng ra, chạy ra ngoài.

Đồng Đồng bị hấn một phen đẩy ngã, a miệng khóc đứng lên.

Elaine giành trước từng bước tiến lên đi theo Đồng Đồng, Kiều Vi Nhã cũng đuổi theo.

Kiều Vi Nhã đuổi theo Đồng Đồng, ôn nhu nói: "Đồng Đồng không thích, chúng ta sẽ không tắm, được không?"

Đồng Đồng gật gật đầu.

"Chúng ta vào một chút liền đi ra, sau đó chúng ta đi thư phòng, mẹ nuôi giúp con về Lí Tiểu Long, được không?"

Đồng Đồng gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nhận Thức . . .

"Tiểu vi, em rốt cuộc biết bao nhiêu thứ?" Nhìn thấy Kiều Vi Nhã vẽ chân dung Lí Tiểu Long, tuy so ra thì kém họa sĩ, nhưng đó có thể thấy được, cô thực dụng tâm để học .

Kiều Vi Nhã đỏ mặt nói: "Em không có học chính quy, đây là ông ngoại dạy em, thời điểm học Đại học, khi đến mùa du lịch, em thường đi ra bãi biển vẽ hộ người ta, so với làm công thì thoải mái hơn một chút."

Elaine nhớ tới tư liệu về cô có viết, đại học năm nhất, cha mẹ nhảy lầu tự sát, đại học năm hai, bị bắt buộc trả phòng ở , có thể tưởng tượng, nữ tử này, phải chịu bao nhiêu khổ mới có thể đi tới được như ngày hôm nay. Ông trời thật sự là không công bằng, người thiện lương so với kẻ ác nhân, thường dễ gặp trắc trở hơn nhiều.

Trong lòng cô vừa động, đột nhiên hỏi: "Tiểu vi, phòng ở của nhà em, vì sao bị bắt thu hồi vậy?"

Kiều Vi Nhã cười nhẹ, "Chị Elaine, nhờ chị, có lẽ phòng ở kia em có thể lấy lại đó."

Câu trả lời của cô đã gián tiếp nói cho Elaine biết trong chuyện này có nguyên nhân .

Cô là một nữ nhân có trí nhớ rất tốt, lúc trước thu thập tư liệu của Kiều Vi Nhã, toàn bộ đều được kể lại, rồi đột nhiên cô nhớ lại, Kiều Vi Nhã đại học năm nhất có một người bạn trai tên là Bảo Mặc.

Khi đó, cô không chú ý đến điểm này, bây giờ nhất thời nghĩ lại, cô nghĩ có lẽ cô hiểu được một số chuyện?

Tư liệu về Bảo Mặc, không chi tiết lắm, chỉ nói qua cha mẹ hấn là ai, mà cha mẹ hấn, Cô lại nhận thức .

Elaine gật gật đầu, quay đầu nhìn thoáng qua, hai đứa nhỏ đang ở hành lang xem tranh.

Elaine thấp giọng hỏi nói: "Tiểu vi, em nói cho chị biết, chuyện tình phòng ở lúc đó, có phải hay không cùng Hạ Thanh có quan hệ?"

"Hạ thanh?" Kiều Vi Nhã nhất thời không kịp phản ứng, giật mình, lập tức tỉnh ngộ, lắc đầu cười khổ nói: "Chuyện đó đã là quá khứ rồi, Chị Elaine, em thật sự không bao giờ muốn nghe cái tên đó nữa."

Cô nhắm chặt mắt, trên mặt hiện lên thần sắc thống khổ, "Chị Elaine, ngày đó em cảm thấy cuộc đời thật hắc ám, thời điểm cha mẹ rời bỏ em mà đi, em

cơ hồ muốn hồng mắt, tuy rằng em sinh ra ở nơi đó, lớn lên cũng ở nơi đó, nhưng là, thành thị lớn như vậy, thế nhưng lại không có một ai là thân nhân của em, em không dám ngủ một mình ở trong phòng, nhưng em còn phải vì cha mẹ thù lĩnh, mua mộ địa, không ai chịu giúp em, duy chỉ có Bảo Mặc, hắn vẫn luôn ở bên em, theo em cùng nhau thù lĩnh, giúp đỡ em mua mộ địa cho bọn họ, sau đó thuận tiện rồi mộ địa của ông ngoại, ông bà nội đến nơi đó. Chỉ bằng một phần ân tình này, em đời này đều không thể trả hết được, em vẫn luôn nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ trả nợ xong, sau lại, em rất cục làm được . Cho nên, cho đến ngày nay, em có thể làm, chính là quên hắn, rồi đi hắn, vĩnh viễn không thấy mặt."

Elaine gật gật đầu, loại gia đình này của bọn họ, thân bất do kỷ, từ trong lời nói của Kiều Vi Nhã, cô rút cuộc đã đại khái nghe ra.

"Cho nên, chị Elaine, chuyện này, với em mà nói đã muộn là quá khứ ."

Elaine nghe hiểu được ý tứ của cô, cười nói: "Được, chờ đến lúc em cần chị giúp đỡ, nhất định không được từ chối."

"Nhất định!"

"Mẹ, vì sao mẹ không hòa cho con, con cũng muốn mẹ về cho con, nhưng là con không cần Lí Tiểu Long, con muốn. con muốn a di ." Đồng Đồng ánh mắt chuyển đến trên người Elaine, "Con cảm thấy a di so với Châu Cách Cách còn muốn xinh đẹp hơn."

"Nga, phải không?" Elaine cười tùm tùm hỏi: "Đồng Đồng nhà chúng ta cũng thích xem Châu Cách Cách?"

Đồng Đồng lắc đầu, bữu môi nói: "Không thích, con cảm thấy bọn họ thực âm ỉ , so với người hay âm ỉ là con, chính là giống như động kinh."

Kiều Vi Nhã cười, con gái mình như thế nào còn biết chứng động kinh?

"Chúng ta thầy giáo luôn nói Âu Dương minh minh thật sự giống như động kinh, hắn mỗi ngày đều nháo ở trong lớp, hơn nữa, hắn còn đánh người, ngăn tù ở trong lớp bị hắn làm đổ rất nhiều lần, có một lần thầy giáo nói hắn thật sự là chứng động kinh, con liền hỏi một câu, cái gì là chứng động kinh, thầy giáo nói so với con còn âm ỉ hơn chính là chứng động kinh."

Kiều Vi Nhã cùng Elaine đồng thời nở nụ cười, Kiều Vi Nhã đoán, hồi đó con gái nhỏ nhà mình rất bướng bỉnh.

"Kiều tiểu thư, cô có điện thoại ." Bảo mẫu tiểu trương cầm điện thoại vội vàng đi tới.

"Cám ơn." Kiều Vi Nhã tiếp nhận điện thoại, nghe được sau liền cười nói: "Tiểu vương."

"Chị, nói cho chị một cái tin tức tốt, em vừa mới cùng tiêu san ký hợp đồng, cũng lấy đến 30% tiền đặt cọc, nhà xưởng chủ công bên kia cam đoan nói trong vòng 1 tháng sẽ hoàn thành."

Kiều Vi Nhã mừng rỡ, "Tiểu vương, nhất định phải thúc giục nhà xưởng không để cho bọn họ làm ra sai lầm gì, Từ bây giờ, em thả lỏng cho Ngô Đức Hân một chút nếu cô ta nguyện ý trả hỏi, liền tiết lộ cho cô ta một chút tin tức, hư hư thật thật, làm cho cô ta không biết được rõ ràng."

"Được, chị, chị yên tâm đi, bên này nếu có chuyện, em lập tức gọi điện thoại cho chị, còn có, em đã nộp phí báo danh rồi, trường học bên kia đã cho em giấy nhập học rồi, chị tương lai em nhất định mang học phí trả lại cho chị."

Kiều Vi Nhã cười, "Tiểu vương, nếu em thật sự coi chị là chị, về sau không cần nhắc lại chuyện tiền học phí nữa, đúng rồi, Từ Linh bên kia thế nào?"

"Hoàn hảo, chính là không vừa mắt Ngô Đức Hân, Ngô Đức Hân hỏi em vài lần, em đều nói đó là bạn tốt cùng học với chị đến hỗ trợ ."

"Uh, Tiểu Vương, em nói cho Từ Linh, Ngô Đức Hân nhiều nhất chỉ được lưu lại một tuần, còn có, không được để cho cô ta biết nhà xưởng chủ công ở chỗ nào, đem mọi chuyện nói hư hư thật thật cho cô ta biết."

"Được, chị, chị yên tâm, em nhất định xử lý chuyện này thật tốt, ai nha, em thiếu chút nữa đã quên một chuyện lớn, cô khách nhất sớm nay tới tìm hỏi em, làm sao chiếc xe của chị lại ở gara khách sạn Reeves? Hắn có từng gọi điện thoại cho chị sao?"

"Em nói như thế nào ?"

"Em nói đồng học của chị cần xe để đi học ban đêm nhưng hắn chỉ có 1 chiếc xe việt dã, cho nên chiếc xe kia liền lưu lại để cho người bạn học đó."

"Uh, chị hiểu được."

Hai người còn nói vài câu, liền cắt đứt điện thoại.

Kiều Vi Nhã nghĩ, cô khách nhất nhanh gọi điện thoại cho mình, chứ chiếc oto đó không thể vào tay hắn, nếu không một đi không trở lại.

Nhưng là, để cho ai đi lấy chiếc oto đó?

"Tiểu vi, em làm sao vậy?" Elaine hồ nghi nói.

Kiều Vi Nhã thờ dãi một hồi, "Chị Elaine, cô khách nhất ở gara khách sạn Reeves thấy được ô tô của em."

"Chỉ có chuyện này thôi sao, không cần quá lo lắng, chị đi gọi điện thoại chút, lập tức có người mang xe của em lấy đi." Elaine xoay người đi vào phòng khách, đi gọi điện thoại.

5 phút sau, Elaine đi ra, cười nói: "Xong rồi, chị đã muốn bảo người lái xe của em đi, em yên tâm đi, từ lúc em ở đây cô khách nhất ngay cả 1 sợi tóc cũng không thể mang đi."

"Chị, cảm ơn."

"Tiểu vi, em lại làm khách cùng chị sao."

Kiều Vi Nhã chưa sót cười, cô không thích thiếu nợ nhân tình, nợ tiền không sao cả, chỉ cần cố gắng, nhất định có thể trả lại, thiếu nhân tình, là muốn đeo trên lưng cả đời.

Đồng Đồng ở một bên quyết miệng, thấy mẹ xem nhẹ mình rất là bất mãn.

"Đồng Đồng, đừng nóng giận, a đi về cho con được không, a đi cam đoan, tuyệt đối sẽ không khó coi hơn của mẹ con."

Đồng Đồng gật gật đầu, "A đi so với mẹ xinh đẹp hơn thì nhất định không thể vẽ xấu hơn mẹ được, a đi, chúng ta đi thôi."

Kiều Vi Nhã dờ khóc dờ cười nhìn hai người dắt tay nhau đi, đến cửa, Đồng Đồng còn quay lại hướng mẹ mình làm mặt quỷ.

"Mẹ nuôi, con muốn một cái nữa." Đồng Đồng đứng ở gần bàn đánh bóng trong hành lang nói.

"Như vậy?" Kiêu Vi Nhã làm ra một động tác giống Lý Tiểu Long.

Đồng Đồng gật gật đầu.

"Chúng ta đây cũng đi thư phòng, được không?"

"Vâng." Kiêu Vi Nhã nắm Đồng Đồng hướng thư phòng đi, chuông điện thoại lại vang lên.

Kiều Vi Nhã vừa nhìn, là cô khách nhất.

"Uy....."

"Kiêu Vi Nhã, cô muốn làm cái gì hả?"

"Cái gì làm cái gì?"

"Cô tại sao lại làm cho người ngoài vào trông coi cửa hàng, còn để cho cô ta lấy tiền, đức hân nói hiện tại tiền lời đều bị cô ta lấy đi rồi, trong nhà chẳng lẽ không còn ai sao? Em tự hiện còn đang ngồi chơi ở nhà đó thôi, cô muốn người thu ngân, lại nghĩ đến lời của Đức Hân, tôi nghĩ hay cô để cho em tự làm đi."

Trước kia lúc cô không có ở cửa hàng, tiền đều là do Tiểu Vương thu, sau đó lại gửi vào tài khoản cho cô, cô khách nhất khi đó giống như chỉ cần trong tay có tiền, cũng không có tâm tư khác, từ khi cùng tiêu san ở một chỗ, hần mới bắt đầu quan tâm tới tiền lời, quan tâm tới mấy bức tranh, quan tâm tới rất nhiều thứ mà trước kia hần không thèm để ý.

Ngô đức hân kia vừa há mồm, thật đúng là mọi sự đều gặp rắc rối, tất cả đều nói ra ngoài.

Kiều Vi Nhã cười lạnh, hiện tại nói cái gì đều đã quá trễ.

"Cô con mẹ nó nói chuyện. Kiêu Vi Nhã, tôi hỏi cô, cô có phải là đang ở bên cạnh thằng khác chứ không phải đi Thiệu Hưng đúng không? Mấy ngày trước Nhị Từ nói cô cùng một thằng khác ở chung một chỗ, thằng kia là ai hả? Cô nếu dám ở bên ngoài vùng trộm, tôi con mẹ nó đánh gãy chân cô!"

Nhị từ là anh em kết nghĩa của cô khách nhất, lúc trước hần cùng với mấy đồng học nháo không biết bao nhiêu chuyện, tán gái, thu bảo hộ phí của mấy gánh hàng rong, cùng mấy tên xã hội đen đi lừa đảo, cũng sau này cũng học bọn xã hội đen, đòi kết nghĩa anh em, bọn họ tổng cộng có 9 người, cô khách nhất là lão đại, bọn họ không phải dựa theo tuổi để phân, cô khách nhất rất tàn nhẫn lại biết đánh nhau, cho nên, hần trở thành lão đại.

Sau lại, bọn họ cùng một nhóm phường khác gây gỗ, hai bên tranh chấp dẫn đến đánh nhau, bọn họ dùng đồ tự chế đem người làm thương nặng, bảy người ngồi tù, một kẻ chạy trốn, cô khách nhất bị đưa vào quân đội.

Lâu sau, vài người hết hạn được thả ra, chỉ có một tên chịu án dài nhất vẫn ở trong tù.

Khi đó, Kiêu Vi Nhã cũng không biết chuyện này, chờ đến lúc cô biết chuyện, bọn họ đã muốn hoàn thành thủ tục ly hôn, hơn nữa, cô khách nhất tuy mặt ngoài thực thu liêm nhưng kì thật vẫn luôn cùng bọn họ lui tới.

Nếu không phải có vụ ly hôn này, Kiêu Vi Nhã căn bản không biết bọn họ vẫn luôn liên hệ với nhau.

Cổ Khánh nhất từng nói qua, hắc bạch lưỡng đạo, hắc đều ăn. Câu nói kinh điển của hắn là, nếu cảnh sát không giỏi phá hoại như người xấu, hắn dùng cách nào để bắt kẻ xấu đây.

Kiều Vi Nhã trầm tĩnh nói: "Cổ Khánh nhất, tôi cũng không phải là anh, chỉ cần giấy kết hôn vẫn còn hiệu lực thì tôi tuyệt đối không phải loại suốt ngày chỉ biết ăn vụng bên ngoài. Còn có, năng lực em tư của anh đủ để đến cửa hàng của tôi sao, năng lực cô ta ra sao anh hiểu rõ nhất, làm việc là phải tính toán rõ ràng!"

Cổ Khánh nhất phần nộ, Kiều Vi Nhã làm người như thế nào, hắn rất rõ ràng, thế nhưng, hắn vẫn luôn cảm thấy Kiều Vi Nhã đang gạt hắn chuyện gì đó, còn có cái chiếc oto kia nữa, nghĩ đến ô tô, hắn lại như phát cuồng rống lên, "Chiếc xe kia rốt cuộc là sao hả?"

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Muốn Về Nhà

"Chẳng sao cả, tôi chỉ cùng người khác đổi xe thôi."

Cổ Khánh Nhất lớn tiếng nói: "Kiều Vi Nhã! Tôi muốn cô thứ sáu này đem chiếc xe đó về!"

Kiều Vi Nhã âm thanh lạnh lùng nói: "Không có khả năng. Cổ Khánh Nhất, tôi sẽ không bao giờ đáp ứng anh đưa xe cho Tà Quân, còn muốn hắn có xe đi làm, vậy anh cứ tự mua xe, đừng dùng xe của tôi, mấy ngày nữa tôi trở về còn muốn dùng chiếc xe đó."

"Còn nếu tôi nhất định phải mang đi?" Cổ Khánh Nhất nhất thời bị lửa giận của mình đốt cháy.

"Anh có thể thử xem!"

Cổ Khánh Nhất trước giờ chưa bao giờ để uy hiếp của Kiều Vi Nhã vào mắt, hoặc là nói Kiều Vi Nhã chưa từng có uy hiếp hắn, Kiều Vi Nhã trước nay sẽ luôn thoái nhượng một bước, cho nên mới khiến Cổ Khánh Nhất luôn kiêu ngạo như thế, "Kiều Vi Nhã, cô đáng uy hiếp tôi? Cô ** khốn nạn, có phải hay không muốn nghịch thiên rồi!"

"Cổ Khánh Nhất, anh mắng lại một câu nữa xem!"

"Lão tử chính là mắng, cô chính là ** khốn nạn ! ** khốn nạn Bà ngoại cô chính là từ kỹ viện đi ra, mẹ cô cũng là ** khốn nạn , cô đương nhiên cũng thế, lão tử chính là chửi đấy, tôi nói cho cô biết, chiếc xe này tôi lập tức lấy đi!"

Kiều Vi Nhã tức giận đến cả người run run, cô cùng Cổ Khánh Nhất trước giờ, chưa từng bị mắng như thế này, cái chết của bà ngoại, chính là nỗi đau suốt đời này của cô và ông ngoại, mẹ nói, bà ngoại của cô, tại cái thời đại hỗn loạn kia, không thể chịu đựng được mỗi ngày ôm mộ khối bài tử đi trên phố cho người si nhục, cho nên, lựa chọn cái chết.

Bà ngoại cũng không phải loại người như Cổ Khánh Nhất nói, bà là em gái một đồng học của ông ngoại, bởi vì chiến loạn, đồng học đã chết, trước khi chết, hắn nhờ ông chiếu cố em mình, nhưng mà, thời điểm vị đồng học đó chết, bà đã ngay lập tức bị người trong tộc bán đi, ông ngoại tốn biết bao công sức mới cứu được bà về, lúc ông ngoại tìm được bà, bà vẫn trong sạch .

Nhưng là, cho dù có thực sự trong sạch cũng không thể xuất giá giống như nữ tử nhà khác , cho nên, bà liền ở lại trong nhà ông ngoại.

Bởi vì tổ mẫu rất thích bà nhu thuận, bà ngoại liền nể ni tổ mẫu, nói bà muốn gả cho ông ngoại, ông ngoại không đồng ý, không nói đến bà là em gái của đồng học, hơn nữa con cái của ông trong nhà đều đã lớn, vợ cả tuy rằng thường ngày không có biểu hiện tình cảm sâu đậm, nhưng hai người trước giờ chưa bao giờ bất hòa, thường ngày thân nhiên trôi qua, cũng rất tốt, hưởng chi, tâm tư của ông ngoại không phải là ở nhà với gia thất, ông muốn trở thành một thương nhân lớn, quốc gia gặp nạn, là một lưu học sinh mới trở về, tình cảm yêu nước, so với người bình thường sâu nặng hơn.

Bởi vì vợ cả chỉ sinh một đứa con trai, Đạm Đài gia vẫn luôn mong đông con nhiều cháu, thế là ông cố làm chủ gả bà ngoại cho ông ngoại làm vợ bé.

Ông ngoại trước giờ vẫn luôn phản đối cưới vợ bé, khẳng khái chỉ sống một vợ một chồng, nhưng lại bị tổ mẫu vụng trộm cô đơn, cho nên hai người liên viên phòng.

Bà ngoại ôn nhu nhu thuận cùng vợ cả cừuềng ngạnh, hình thành hai bên đối lập,lâu dần , ông ngoại thật sự đối bà ngoại nảy sinh tình cảm.

Nhưng mà hết thấy đều thay đổi khi chiến tranh kết thúc.

Vận mệnh của rất nhiều người cú như vậy bị cải biến.

Kiều Vi Nhã cúp điện thoại, cả người run run, một cỗ lạnh khí từ đáy lòng phát ra, hiện tại cô thật sự rất muốn trở về, đưa ra tờ ly hôn trước mặt hắn, về sau, không bao giờ gặp phải loại người này nữa.

Cô trong lòng tức giận, không thể nào phát tiết.

Điện thoại lại vang lên đến đây, vẫn là Cổ Khánh Nhất, "Kiều Vi Nhã, cô tìm người nào đến? Bọn họ là ai thế hả!"

Kiều Vi Nhã lạnh lùng nói: "Làm sao vậy?"

"Bọn họ lấy oto đi rồi, bọn họ rốt cuộc là ai!"

"Đồng học của ta." Kiều Vi Nhã nói xong liền cúp điện thoại, Elaine nói tìm người lấy xe đi, động tác thật đúng là nhanh, mới nói xong đã lái xe đi rồi.

Cổ Khánh Nhất cố chấp gọi lại cho cô, "Kiều Vi Nhã, cô chừng nào thì trở về?"

"Không xác định."

"Con gái đang ở cạnh đó sao?"

"Ồ."

"Để cho con nghe điện thoại đi."

Kiều Vi Nhã lần này không có phản đối, đến thư phòng đem điện thoại đưa cho con gái, Đồng Đồng hỏi: "Mẹ, ai a"

"Ba con, hắn muốn cùng nói chuyện với con."

Đồng Đồng cầm điện thoại đi rồi đi ra ngoài, Kiều Vi Nhã cũng không có đuổi kịp, cô biết con gái nghe điện thoại, sau sẽ nhất định cùng cô nói lại, hơn nữa, thiên tính giữa cha và con gái, huyết thống là không thể cắt đứt.

Đồng Đồng bên ngoài nói chuyện một hồi liền hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trở lại nói, "Mẹ, về sau cái loại điện thoại quấy rầy vợ vãn này không cần để con nghe!"

Kiều Vi Nhã giật mình, con gái làm sao có thể nói như vậy?

Đồng Đồng nổi giận đùng đùng nói: "Ba ba hỏi con, chúng ta cùng ai ở cùng một chỗ, bên cạnh mẹ có hay không có nam nhân khác, con có hay không phải kêu người khác là ba ba, con hận chết hắn!"

Đồng Đồng rốt cuộc không nhịn được, nước mắt nhanh chóng chảy xuống, khóc chạy đi ra ngoài.

Kiều Vi Nhã chạy nhanh đuổi theo, cô thật không ngờ, Cổ Khánh Nhất thế nhưng lại hỏi con gái như vậy, con bé đã 5 tuổi, hiểu được rất nhiều chuyện, Hành vi này của Cổ Khánh Nhất, thật làm thương tổn con bé, cô ôm lấy con gái, một bên dỗ bé, một bên nghĩ lại chính mình có phải hay không đã làm sai điều gì, cô giống như bị báo thù che mờ hai mắt, cái gì đều nhìn không thấy.

Cho dù là báo thù, cũng không nên liên lụy con gái, nhưng tình thế hôm nay đã muốn đem bé kéo vào chuyện này.

Kiều Vi Nhã ôm Đồng Đồng ngồi trên bàn đánh bóng cuối hành lang, ôn nhu nói: "Đồng Đồng, chắc là con hiểu sai lời nói của ba ba rồi."

"Mẹ, con không hiểu sai, con bây giờ còn nhớ rõ, ba ba bắt con kêu một a di khác là mẹ, con không muốn kêu nữ nhân khác là mẹ, cũng không muốn gọi nam nhân khác là ba ba, con không phải là trói buộc của hai người, mẹ, mẹ không phải thật sự muốn để con kêu nam nhân khác là ba ba chứ."
Đồng Đồng đầu tiên là ghen ngào, sau lại lên tiếng khóc lớn.

". Con không muốn cùng Đồng Lượng giống nhau, không muốn có mẹ khác cũng không muốn có ba ba khác. Mẹ, con muốn về nhà, con muốn về nhà." Đồng Đồng đã muốn khóc không thành tiếng.

Kiều Vi Nhã tâm bị nhéo đau, cô biết, kết cục đã không thể cải biến, Cổ Khánh Nhất cô khẳng định sẽ cùng hắn ly hôn, mà bé, sang năm sau sẽ có thêm một đệ đệ.

Hiện tại, không phải cô không thể nhẫn, mà là đối phương không chưa bao giờ nghĩ đến cô, mẹ chồng muốn có cháu trai, bà chắc chắn sẽ chỉ nhìn thấy cháu trai. Sau lại Tiểu San chắc chắn đã gặp mặt Cổ gia, cũng đã đạt thành nhận thức chung, chỉ giấu diếm mỗi mình cô.

Cô hiện tại không thể cùng con gái cam đoan, sẽ không cùng ba bé ly hôn, từ một chiếc bánh xe trọng sinh bắt đầu chuyển động, cô trọng sinh nhất định là vì trận ly hôn đại chiến này mà đến. Cô chưa bao giờ cùng con gái hứa hẹn chuyện mà mình không làm được.

Kiều Vi Nhã ngẩn ngui trầm mặc, làm cho Đồng Đồng khóc càng thêm lợi hại, Elaine ở một bên khuyên bảo đều không có được, khóc đến đầu đầy mồ hôi.

Đồng Đồng nhìn cô một cái, xoay người đi rồi, chỉ chốc lát sau, bế một cái hộp trở về, xà vào trong lòng cô.

Bởi vì nguyên nhân thân thể của Elaine, trong phòng của cô, chưa bao giờ thiếu socola, mà socola trong phòng cô, là Đồng Đồng chưa từng có ăn qua, cho nên, nếu trong tay bé có hai khối đều sẽ do dự thật lâu, cuối cùng đưa cho Đồng Đồng một khối.

Hiện tại, Đồng Đồng đem một hòm đầy đưa cho bé.

Đồng Đồng biết, trong hòm này chính là socola mà bé rất thích ăn, nhưng là, bé hiện tại không có tâm tình ăn sôcôla, mẹ không trả lời, đã khiến cho tâm tình của bé thật bối rối, bé sợ hãi trở thành Đồng Lương thứ hai, bé vẫn muốn là công chúa nhỏ mà các bạn mình hâm mộ.

Đồng Đồng thấy bé không để ý tới cái hòm socola, nghĩ nghĩ, đem hòm lấy lại, mở ra, giúp bé lột vỏ một khối socola, lại nhét vào miệng của bé, Đồng Đồng đang muốn nói chuyện, bị sôcôla tắc trụ, nói cũng không thể nói được, khuôn mặt đáng yêu càng trắng sắc đỏ.

Đồng Đồng xoay người đi, chỉ chốc lát sau đem trở lại một cái khăn mặt có thấm nước, lung tung lau chùi trên mặt bé. (Đồng Đồng đáng eo kinh ♥-♥)

Đồng Đồng một bên nức nở, vừa ăn sôcôla, sau đó lại bị lau chùi một trận, bé cũng không thềm để ý nữa rồi.

Ánh mắt bé chuyển hướng Đồng Đồng, "Anh, nếu ba mẹ anh không cần anh nữa, anh sẽ làm thế nào?"

Đồng Đồng lắc đầu, "Sẽ không."

Elaine ôm lấy con, hướng Đồng Đồng nói: "Đồng Đồng, con làm nữ nhi của a di được không? Như vậy, con liền có thêm nhiều cha mẹ."

Đồng Đồng vốn đã nức nở khóc, đột nhiên lại bật dậy đứng lên, "A di, người nói như vậy có phải hay không sớm biết cha mẹ con sẽ ly hôn, muốn an ủi con. Con chỉ cần một ba mẹ là đủ rồi, con không cần."

Kiều Vi Nhã ôm nữ nhi, tâm đau đớn như bị ai xé rách, "Đồng Đồng, mẹ đáp ứng con, chỉ cần ba ba không chủ động rời đi, mẹ sẽ tuyệt đối không chủ động cùng ba ba ly hôn, con sẽ vẫn có ba ba."

Đồng Đồng dùng sức bắt lấy vạt áo Kiều Vi Nhã, "Mẹ, con biết ba ba có rất nhiều khuyết điểm, con biết hẳn đối mẹ không tốt, nhưng là, hẳn là ba ba của con, hẳn đối con tốt lắm, có phải hay không? Mẹ, chúng ta về nhà, con đi khuyên nhủ ba ba, làm cho hẳn sửa tốt, hẳn là cảnh sát, là chuyên môn bắt người xấu, hẳn sẽ không làm chuyện xấu, hẳn nhất định nghe con." (đọc xong tự hỏi một câu có phải Năm chọn sai chuyện không, trước thấy bé Đồng Đồng hiểu chuyện giờ thấy bé rắc rối quá, biết rõ cha mình không tốt với mẹ mà còn muốn nữ chính chịu khổ, Vẫn hiểu và thương cho bé là bé lo sợ bị mọi người cười chê, sợ ba mẹ không cần bé nhưng mà nói thật thì trước và sau khi trọng sinh vẫn luôn vì bé mà nữ chính không chịu ly hôn nên mới bị tên mặt rệp đó làm nhục, Như cái đoạn lúc này bị chửi mà chị có thể nói được câu nào đâu, đã thế còn chửi cả người thân của chị. Với cả chị nữ chính sao không giải thích luôn cho bé lý do đi, có nhất thiết phải đưa ra chuyện mà biết chắc là sẽ không bao giờ làm được hay không, tên đó kiểu gì chả bỏ chị đi, chị không nói bây giờ sau này bé vẫn thương tổn như cũ thôi. Nếu bé đã hiểu chuyện vẫn là nên giải thích từ từ cho bé hiểu còn hơn là ngồi chịu những nhục nhã mà rõ ràng mình đã chịu qua một lần rồi. Vẫn biết chị n9 làm mẹ thương con nhưng thương nó mà chọn cho nó thằng cha đều cẳng hết mức. Toàn bộ cái trên là ý kiến riêng bày tỏ bức xúc vui lòng không ném bom nha mọi người. Nếu mọi người thấy khác thì cũng hi vọng nhẹ nhàng bày tỏ. Kiểu này thì n9 còn chịu khổ dài dài)

Cùng một câu nói, ở trước khi cô trọng sinh, Đồng Đồng cũng nói qua, chính là thay đổi cảnh tượng, khi đó, vừa mới nói xong câu đó, mẹ chồng đi ra, mẹ chồng ở ngoài cửa nghe được hoàn hoàn chỉnh chỉnh, vừa tiến đến, liền cho Kiều Vi Nhã một bạt tai, mẹ chồng cánh tay vẫn rất khỏe mạnh, thập phần hữu lực, đánh cho Kiều Vi Nhã nhân mạo kim tinh (đánh cho chị choáng váng, sao bay đầy trời), nửa ngày đều không có lấy lý được tinh thần.

Sau lại, bà nói với cháu gái, nếu cô có một đứa con trai, tùy tiện muốn thế nào đều được, ở trong mắt bà, Kiều Vi Nhã chính là tội nhân thiên cổ khiến con mình tuyệt tự tuyệt tôn. (Mình dịch kiểu chi mà nghe như n9 khiến anh ý bất lực k có con được ý. Khụ chân thành xin lỗi nhân vật phụ trong truyện)

Ngày đó, bởi vì nhìn thấy chính mình bị đánh, Đồng Đồng thời điểm ăn cơm chiều, vụng trộm một mình chạy tới đơn vị của Cổ Khánh Nhất, kết quả, Cổ Khánh Nhất không có ở đó, ngày đó hẳn nghỉ trực.

Một vị cảnh sát nhân dân khác nói cho bé biết, ba bé hôm nay nghỉ trực, Đồng Đồng tuyệt vọng, ai nhìn thấy cũng đều cảm thấy hương xót.

Đồng Đồng không đi, kiên trì muốn ba ba tới đón bé về nhà.

Bọn họ liền phải gọi điện thoại cho Cổ Khánh Nhất, Cổ Khánh Nhất không có bật máy.

Đơn vị có quy định, mặc dù là thời điểm nghỉ ngơi, cũng phải để máy khởi động, 24h đợi lệnh.

Sau lại, sở trưởng tự mình lái xe đưa Đồng Đồng về nhà, Kiều Vi Nhã lúc này đang chạy khắp nơi tìm Đồng Đồng, chú Lâm cũng hỗ trợ đi tìm, sau khi Đồng Đồng trở về, thám Lâm gọi điện thoại cho Kiều Vi Nhã, Kiều Vi Nhã chạy trở về.

Sở trưởng là người mới được điều đến, đối với Cổ Khánh Nhất chuyện tình cũng không thực hiểu rõ lắm, Sau khi thám Lâm dỗ Đồng Đồng ngủ, lại vụng trộm oán giận vài câu với sở trưởng, sở trưởng cũng là người khôn khéo, lập tức đoán được ngay mọi chuyện.

Ngày hôm sau đi làm, Cổ Khánh Nhất bởi vì tắt máy, bị sở trưởng giáo huấn cho một chút, lại ngậm nói cho hẳn, muốn hẳn chú trọng gia đình.

Nghĩ như vậy, Kiều Vi Nhã thở dài trong lòng, ý nghĩa của chuyện này có phải hay không chính là mọi chuyện xảy ra đúng như lúc trước, chỉ là thay đổi

thời gian và địa điểm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thiện Ý

Đồng Đồng khóc trong chốc lát, đang ngủ, Kiều Vi Nhã cõi giấy cho bé, chỉnh điều hòa cho thật tốt rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Vừa mới ra khỏi phòng, điện thoại liền vang, Kiều Vi Nhã nhìn lại, là thím Lâm.

Vừa bắt máy liền nghe thím Lâm hỏi: "Mẹ Đồng Đồng à?"

"Là cháu, thím Lâm, chú Lâm xuất viện rồi à?"

"chú Lâm cháu đang ở nhà ở nhà đây, vẫn tốt, chúng ta đã liên hệ với đồng học kia của cháu rồi, hẳn nói ngày kia sẽ mang theo chúng ta cùng đi tỉnh thành."

Kiều Vi Nhã rót cục nờ nụ cười, "Vây là tốt rồi. Nếu có việc, thím gọi điện thoại cho cháu lúc nào cũng được."

"Mẹ Đồng Đồng à, thím có chuyện này. Cô Khánh Nhất ngày hôm qua hỏi chú Lâm, có biết cháu bán đồng tranh thư kia cho ai không, chúng ta nói không biết, hẳn giống như không tin. Sau lại thím nghe thấy hẳn gọi điện thoại trong sân, hình như là tìm người theo dõi các nhà ở đầu ngõ chúng ta, cháu xem."

Kiều Vi Nhã trong lòng cả kinh, đúng vậy, đầu ngõ có theo dõi, chỉ cần hẳn cho người điều tra, sẽ biết đồng tranh thư đó ở đâu, nói như vậy, tranh thư này, đã không còn chỗ ở an toàn nữa."

"Thím Lâm, thím đừng lo lắng, cháu hiện tại sẽ gọi điện thoại cho Khai Nguyên."

"Chú Lâm của cháu đã gọi điện thoại cho Khai Nguyên rồi, nhưng mà, cháu vẫn nên nghĩ biện pháp cho tốt đi, nhờ may Khai Nguyên bên kia nói ra, như vậy rất uống phí tâm tư bảo vệ của cháu rồi."

Sau khi Thím Lâm cúp máy, Kiều Vi Nhã liền khẩn cấp gọi điện thoại cho Khai Nguyên, Lâm Khai Nguyên liền nhanh chóng cam đoan, tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào.

Nhưng là, Kiều Vi Nhã lo lắng, Lâm Khai Nguyên có thể cam đoan không nói, nhưng hàng xóm xung quanh hẳn thì lại không chắc chắn được, ngày đó rất nhiều người thấy cô, nhất là ô tô của cô ở huyện Q có vẻ nổi bật. Cô cảm thấy hay là vẫn cứ đến huyện Q xem thử thế nào.

Kiều Vi Nhã đi thư phòng, cùng hai vợ chồng Albert nói chuyện này, (Albert) nhủ mảy nói: "Q huyện? Bà xã, anh nhớ hình như XXX đoàn đang ở Q huyện phải không?"

Kiều Vi Nhã hồ nghi nhìn hẳn.

"Ý tứ của anh là, đem mấy thứ đó đến chỗ quân đội?"

"Uh, chính là như vậy."

Kiều Vi Nhã thật sự kích động, nếu đem đến quân đội, vậy mấy bức tranh thư kia tuyệt đối sẽ an toàn.

"Tiểu vi, dù em bây giờ có nhanh tay, thì cũng không thể nhanh hơn Cô Khánh Nhất, hiện tại, em cùng người kia liên hệ, chị sẽ kêu người đem tranh thư kia chờ đi, nếu em cảm thấy lo lắng, chị sẽ an bài chuyến bay sớm nhất cho em đến tỉnh thành, em thấy thế nào?"

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, "Chị Elaine, em hôm nay đi trước vậy, ngày mai sẽ trở về, Đồng Đồng nhà em."

"Đồng Đồng ở lại nơi này với bọn chị, em tự đi thôi." Elaine đánh gãy Kiều Vi Nhã, cười nói, "Tiểu vi, tuy nói đó là con gái em nhưng hiện tại sẽ ở với chị."

Kiều Vi Nhã cười khổ, không thể tưởng được sau khi trọng sinh, cô vẫn là người cô đơn, người duy nhất có thể tin tưởng để dựa vào lại chính là người xa lạ cách mình đến ngàn dặm.

Albert đem Kiều Vi Nhã đưa lên máy bay, luôn mãi dặn dò cô, nếu có chuyện gì, nhất định phải gọi điện thoại trở về.

Sau khi xuống máy bay, Kiều Vi Nhã còn chưa ra khỏi sân bay, đã thấy bảng ghi tên tiếng Anh của mình được giơ cao, người cầm bảng đứng sau đó là hai quân nhân.

Kiều Vi Nhã lập tức bước đi qua, hai người thực khách khí cung cô bắt tay xong, liền dẫn Kiều Vi Nhã lên một chiếc xe quân sự.

Hai người trong đó có một phó đoàn trưởng đội quân đóng ở huyện Q Khương Hạo, một người là lái xe.

Khương Hạo cười nói: "Mấy thứ kia đã được chuyển đi hết rồi, Lâm Khai Nguyên bên kia, cũng đã nói chuyện, hẳn khẳng định sẽ không đem chuyện này lộ ra ngoài, Kiều tiểu thư chỉ cần xem một chút mọi thứ có đầy đủ hay không là tốt rồi."

Kiều Vi Nhã không biết nói gì, chỉ đành cảm ơn bọn họ, chuyện này, nếu là để cô tự mình làm, khẳng định mọi chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, hiện tại, nếu ông trời đã đứng bên trợ giúp cho cô, lúc này đây, cô tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện lặp lại bi kịch của kiếp trước nữa.

Tới Q huyện sau, xe trực tiếp tiến vào quân doanh.

"Kiều tiểu thư, cô xem, số lượng các thứ có đủ hay không? Thời điểm chúng ta mang về, đều đăng ký trong danh sách, nếu bên kia có vấn đề gì chỉ cần xem lại là được."

Kiều Vi Nhã tiếp nhận bản đăng ký, mấy bộ tranh thư hàng năm đều phơi nắng, những bộ sách hay cuộn tranh được cuộn tròn, cô đều khắc trong tâm khảm mình, cho dù số lượng không lồ nhưng cô nhất nhất đều nhớ rõ không thể quên.

Tìm đọc một lần, Kiều Vi Nhã yên lòng, chúa của chú Lam thật đáng tin cậy, mấy bộ tranh thư này được bảo quản rất khá.

Khương Hạo đưa Kiều Vi Nhã vào phòng, "Phòng này thông gió mà thoáng mát nhất, rất thích hợp để cất giữ mấy đồ vật như thế này, tôi nói chứ, bộ tranh thư này đặt ở đây, so với để trong ngân hàng bảo quản còn an toàn mà tốt hơn."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cười nói: "Khương đội trưởng, cảm ơn anh."

"Kiều tiểu thư không cần khách khí, chuyện của cô, tôi cũng biết ít nhiều một chút, kì thật bây giờ chúng ta xem như là chiến hữu."

"Chiến hữu?"

Khương Hạo cười gật gật đầu, "Kỳ thật tôi là cháu của Elaine, tuy rằng, cô ý so với tôi cùng lắm thì lớn hơn mấy tuổi, thế nhưng tôi gặp cô ý còn phải gọi một tiếng cô, nhưng mà chúng ta đừng để ý mấy chuyện đó."

Kiều Vi Nhã đỏ mặt, thật không hổ là Elaine.

"Nói như vậy, chị Elaine đã muốn nói cho anh chuyện của tôi?"

"Uh, tôi đại khái biết một chút, sau này chuyện bên B thị kia, tôi nhất định sẽ ra mặt giúp cô."

Kiều Vi Nhã thần sắc phức tạp nhìn hắn, cô rất muốn hỏi, Elaine đã nói cho hắn biết cái gì?

Khương Hạo ánh mắt sắc bén đảo qua một cái, cười nói: "Kiều tiểu thư, chuyện nên biết, tôi đều biết, chuyện không nên biết tôi một chút cũng không nghe Elaine nói đến."

Dừng một chút, hắn nói: "Vốn là tôi định nhờ cô dạy cho bọn kính kia chút võ công, sau lại nghe cô Elaine nói, võ thuật Kiều gia các người, là không truyền cho người ngoài, sau lại, tôi còn cố ý hỏi thăm rất nhiều lão nhân, thật không thể tưởng tượng được Kiều gia ở trước giải phóng lại cso một thời kì hiển hách như vậy, ai, đáng tiếc nha."

Kiều Vi Nhã hơi mất tự nhiên cười cười, "Khương đội trưởng, thật sự rất xin lỗi, tổ huấn của Kiều gia, tôi không dám không tuân thủ"

"Không có việc gì, không có việc gì, tôi sẽ không để ý, còn có, không cần gọi tôi Khương đội trưởng, tôi hiện tại mới chỉ là chức phó, để người khác nghe thấy thì không thích hợp, ở trong này, không có ai biết thân phận của tôi, tất cả đều là tôi tự mình leo lên được."

Khương Hạo sang sảng, làm cho vẻ mặt Kiều Vi Nhã dần dần tự nhiên hơn.

"Khương Hạo, tôi muốn gặp Lâm Khai Nguyên một lần, anh có thể an bài dùm tôi được không?"

"Này không có vấn đề, trong vòng nửa giờ nữa, tôi sẽ để hắn gặp cô."

"Khương Hạo, cảm ơn anh."

Khương Hạo khoát tay, ra khỏi phòng.

Chỉ chốc lát sau, Khương Hạo bưng hai cốc nước trái cây tiến vào, cười nói: "Mát lạnh, cô trước uống một chút, nhuận nhuận cổ họng, tôi đã kêu người đi gọi hắn rồi."

Khương Hạo tận lực tìm đề tài cùng Kiều Vi Nhã nói chuyện phiếm, chờ đợi Lâm Khai Nguyên đến đây.

Khoảng hơn hai mươi phút sau, Lâm Khai Nguyên liền có mặt .

Khương Hạo sau khi đưa đồ uống xong liền cười nói: "Hai người cứ việc trò chuyện, tôi đi có chút việc 1 lát, lát sẽ quay lại, có việc cứ gọi điện thoại cho tôi."

Lâm Khai Nguyên đánh giá xung quanh xong liền nói: "Chị Vi, không nghĩ tới chị còn có đường liên quan đến nơi này nữa, chú em đều nói cho em biết, đề đồ ở nơi này xác nhận so với đề ở nhà chúng ta an toàn hơn."

Kiều Vi Nhã đẩy cái chén nói, "Khai Nguyên, trước uống miếng nước."

"Chị Vi, em không khát, có việc gì chị cứ nói đi."

"Không phải việc của chị, Khai Nguyên, em cũng biết sau khi cha mẹ chị mất, chú thím Lâm đối đãi với chị giống như con cái trong nhà vậy, khi chúng ta làm hàng xóm, bọn họ vẫn thực chiều cố chị, cho nên, chị rất cảm kích, ngày mai, chú thím Lâm muốn lên tỉnh thành, thân thể chú Lâm không tốt nên chị đã đề nghị chú Lâm lên tỉnh thành khám bệnh, đồng thời đề thím Lâm có cơ hội kiểm tra sức khỏe, nhưng mà, tình hình kinh tế nhà bọn họ vẫn không tốt lắm, cho nên, họ khẳng định là tiết khoản tiền này đi, ở đây chị có chút tâm ý, muốn mời em đi cùng bọn họ, tiền này, nói là tiền của em, có được không?"

Lâm Khai Nguyên đẩy tay nói, "Chị Vi, không được, tiền này em không thể nhận, em cũng là vài ngày trước mới biết được, tiền lúc trước em mua xe là chị cho, chuyện mua xe đối với chúng ta là đã nợ chị quá lớn, chút tiền này nếu mấy đứa em họ của em không đưa, thì cũng là em đưa cho chú thím, sao có thể lấy của chị được."

"Khai nguyên, chị không phải cùng em nói lý, chú Lâm nói, lão Nhị nhà em là siêu sinh, tìm không ít tiền mới thượng hộ khẩu (chả hiểu j ai biết dịch dùm Nấm phát), hiện tại em lại còn hai đứa nhỏ phải nuôi nhất định là khó khăn đi, em cứ cầm lấy đi, còn con gái của chú Lâm." Kiều Vi Nhã thở dài một hơi, có cũng như không.

Lâm Khai Nguyên cũng là một tiếng thở dài, cầm lấy tiền, "Chị Vi, xem độ dày này, ít nhất cũng phải là tám vạn tệ, cứ coi như em mượn chị, sau này có điều kiện, số tiền này, em nhất định thay chú thím trả lại cho chị."

"Khai nguyên, dạ dày chú Lâm không tốt, em kiểm tra cẩn thận dạ dày của chú một chút."

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, trầm giọng nói: "Chị Vi, chị nói người tốt nhất định sẽ có nhân quả tốt đúng không, trước kia em không quá tin phục, có một chuyện trước nay em vẫn muốn nói, hôm nay nhất định phải nói cùng chị."

Kiều Vi Nhã nhìn vẻ mặt vừa đỏ vừa đen lại còn giả biểu tình nghiêm túc, cười nói: "Khai nguyên, em nói đi, chị đang nghe đây."

"Chị Vi, em cảm thấy hay là chị cứ ly hôn đi."

Kiều Vi Nhã ngẩn ra, Lâm Khai Nguyên làm sao có thể nói với àng chuyện này cơ chứ?

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, "Chị Vi, chị từng là một sinh viên, em là một nông dân rất quen mùa, theo lý thuyết, về học vấn mọi người nhìn vào liền biết, nhưng là, cuộc sống hôn nhân em cảm thấy học vấn này chẳng cần thiết, chị Vi làm người không nhất thiết phải quá thành thực. Đầu năm nay, người thành thật chịu thiệt nhiều nhất, em có một người anh em đang sống dở hết dở, người anh em này cũng là một người làm công tác văn hóa, ở Thượng Hải là một người chính trực công minh, cô dâu là người Thượng Hải chính gốc, thời điểm kết hôn, nam mua phòng, nhà gái thì mua vật dụng cần thiết, vừa mới bắt đầu sống, còn chưa mua bán được cái gì, cô dâu bắt hấn đem tiền ra nộp sinh hoạt phí, hàng tháng cho tiền tiêu vặt, hấn đều làm theo, sau lại, nữ nhân kia nói anh ấy trong nhà thân thiếp nhiều quá, suốt ngày đến cửa nhờ vả, mà hấn thì chỉ tốt hơn một tên tiểu bạch kiểm một chút nên muốn ly hôn, mà người anh em đó cũng không biết trong chuyện này còn có vấn đề, lại mỗi ngày thấy mặt là cãi nhau cũng không có ý nghĩa liền đáp ứng ly hôn, chị đoán ly hôn dù thế nào thì nhà ở. (trước đây theo luật Trung Quốc thì sau khi kết hôn tài sản lớn như nhà và xe j đó là tài sản chung của hai vợ chồng, ly hôn thì sẽ chia đôi kiểu một người lấy nhà một người lấy tiền, nên bà vợ này lấy nhà, nhưng luật TQ bây giờ thì hình như là của ai người ấy giữ tức là nếu nhà là ông kia mua thì ly hôn vẫn của ông ấy, sr Nấm bị lậm chút tại sv trương luật ý mò cứ thấy luật là mắt sáng lên dù học nó thì một thời rồi □)"

Dừng một chút, hấn nhìn thấy Kiều Vi Nhã sắc mặt bình tĩnh, thấp giọng nói tiếp, "Ly hôn không đến mười ngày, nữ nhân kia lại tái hôn, Chị Vi chị nói nếu người anh em kia có tâm nhân một chút, nhất định sẽ không rơi vào kết cục nhân-tài đều mất đi." (mất cả người cả của, ý là ông kia chọn nhầm vợ nên cuối cùng vợ bỏ đi mà nhà cũng chẳng còn)

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, cô nghĩ mình đã hiểu Lâm Khai Nguyên nói có ý tứ gì rồi, lúc này đây, cô sẽ không rơi vào kết cục nhân tài đều mất, phòng ở này, là nơi để hai mẹ con các cô sau khi ly hôn ổn định lại, cho dù sau này thật sự ở lại Bắc Kinh, thì tiền cho thuê nhà, cũng đủ để con gái cô đóng học phí. Sau này con gái lớn rồi, muốn về nhà, cũng có chỗ để mà ở.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tỷ Tỷ Võ. . .

Tiền bước Lâm Khai Nguyên , Kiều Vi Nhã ngồi ở ghế trên trầm mặc không nói, Khương Hạo đi vào mà cô cũng không biết.

Thẳng đến khi Khương Hạo đem cái chén đặt lên bàn thủy tinh phát ra tiếng kêu cô mới giật mình nhìn lại.

Khương Hạo cười nhẹ nói: "Kiều tiểu thư, cô bây giờ cũng là một quân nhân đó, tác phong của quân nhân là cái gì, kiên quyết phục tùng mệnh lệnh, làm việc có tình nhưng cũng mạnh mẽ vang dội, dũng cảm bất khuất, kiên cường. Luôn lo nghĩ mọi chuyện đó tuyệt đối không phải là tác phong của quân nhân, làm việc gì cũng chỉ cần không thẹn với lương tâm là được."

"Khương Hạo, anh gọi tôi là Tiểu Vi hay Vi Vi cũng được, anh cũng đã nói chúng ta là chiến hữu, nếu đã là chiến hữu cũng không cần gọi tôi là Kiều tiểu thư này nọ , hơn nữa, anh còn đang có chuyện tìm tôi, tôi đoán có đúng không?"

Khương Hạo cười nói: "Đúng vậy, cô có thể thay quần áo được không, tôi muốn cùng cô luận võ một chút, tôi có vài năm học thái quyền, thái quyền lý chân pháp, chiêu thức có vẻ hơi tàn nhẫn, mà chiêu võ đá xoáy chân của Kiều gia các người, nghe nói trước đây tình nội là k có địch thủ, tổ tiên còn từng đã bại bọn phương Tây, cho nên, ta muốn biết, võ thuật bác đại tinh thâm của quốc gia chúng ta so với của các người, rốt cuộc bên nào chiếm thượng phong hơn."

Kiều Vi Nhã sang sảng cười, "Được, Khương Hạo, anh đi đem cho tôi bộ quần áo, tôi với anh tỷ thí, mấy năm nay, tôi cơ hồ là chưa có được trận thực chiến nào, thật sự rất muốn cùng người khác đánh một trận."

Chỉ chốc lát sau, Khương Hạo trở về, đưa cho nàng một bộ quần trang mới, "Đồ mới, cô mau thay đi, tôi ở cửa chờ cô."

Kiều Vi Nhã thay quần áo, nhìn nhìn đôi xăng đan dưới chân mình, thật sự hối hận sao mình có thể đi đôi dép này ra ngoài được chứ.

Nàng lấy một sợi dây buộc tóc lên, sau đó búi lại.

Sau khi nhìn thấy Kiều Vi Nhã đi ra, Khương Hạo nhìn chăm chăm đánh giá, cười nói: "Tiểu vi, cô trời sinh có dáng làm quân nhân rồi, tư thế oai hùng hiên ngang."

Trong lúc vô tình, Khương Hạo thấy được đôi dép xăng đan cô đang đi, cười nói: "Nhìn tôi đi, thật sự là trùng hợp mà, cô đi giày cỡ bao nhiêu, chỗ tôi có một đôi giày bằng vải cỡ 38 là giày tốt đó, lần trước khi bạn gái tôi đến chơi đã đem nó tới, không biết cô có thể đi vừa hay không?"

"Thật sự trùng hợp, tôi cũng đi giày cỡ 38 ."

"Chờ, tôi đi lấy cho cô."

Thay giày, Kiều Vi Nhã cảm giác tốt lên rất nhiều.

"Đi Sân huấn luyện, mấy tên lính trong kia cũng muốn làm khán giả."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Khương Hạo, anh có phải hay không đã sớm mưu tính trước rồi?"

Khương Hạo không chút nào che giấu cười ha hả, "Đúng vậy, tôi sớm đã tính toán trước rồi, chính là muốn cũng hiệp nữ cô tỷ thí một phen, toàn bộ quân doanh này, còn chưa có được người nào thắng quá tôi đâu."

Kiều Vi Nhã cuối cùng cũng bị kích thích ý chí chiến đấu, đi theo Khương Hạo tới sân huấn luyện.

Vừa đến sân huấn luyện, Kiều Vi Nhã liền trở nên nghiêm túc hẳn lên, sân huấn luyện bị vây quanh bởi một vòng binh lính, người nào người nào người nấy ngồi ngay ngắn chỉnh tề, Kiều Vi Nhã vừa nhìn thấy rận thế này, liền biết chính mình rơi vào hố mất rồi .

Khương Hạo giả hoạt cười, "Tiểu vi, chào đi."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, "Khương Hạo, ông nội của tôi nói qua, nếu ở trong tình thua người ta thì dù ông có chuyển thế đầu thai cũng nhất định trở về tìm tôi, cho nên, tôi sẽ dùng hết toàn lực. Luận võ là lúc khó tránh khỏi có thương tích, anh không cần bởi vì tôi là một nữ nhân mà nhượng cho tôi, vì tôi sẽ không nương tay đâu."

Khương Hạo vẻ mặt cũng trở nên trịnh trọng hơn, "Tiểu vi, trận luận võ ngày hôm nay cũng không phải là nhất thời nổi long tham, cô sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải ngày này, một thân quân trang này cũng không phải dễ mặc như vậy, không phải ai nghĩ muốn mặc đều sẽ mặc được, lại càng không phải bởi vì cô muốn mặc nên sẽ thoát được ."

Lời này nói ra, đã biểu hiện ý kiến của hắn thực rõ ràng, thực hiển nhiên, hẳn đối Kiều Vi Nhã người đi cửa sau này, thập phần bất mãn.

Một giây kia, Kiều Vi Nhã bỗng nhớ tới bộ phim truyền hình mà bây giờ không còn chiếu nữa “ Binh lính đột kích”, Khương Hạo này, cực kỳ giống Liên

đội trưởng Cao Thành. Kiều Vi Nhã đối với quân nhân sùng kính như vậy, cũng là từ sau khi xem xong bộ phim đó. Nằm mơ cũng không thể nghĩ đến được, chính mình cũng có một ngày được mặc bộ quân trang này, lúc này, nội tâm cô đột nhiên sinh ý này, bởi vì sở tác sở vi của mình, vì tư tâm của bản thân mà tham gia, thật sự rất xin lỗi bộ quân trang này

Hai người vừa đi vào trung tâm huấn luyện, tiếng vỗ tay như sấm liền vang lên.

Quân lính thực nghi hoặc, phó đội trưởng được xưng là thiết nhân này, làm sao có thể cùng một nữ nhân luận võ cơ chứ, cho dù thắng được, cũng không tính là thắng đẹp.

Bọn họ chưa bao giờ có thể nghĩ tới, phó đội trưởng này của họ, cũng có thể bị một cô gái đánh bại

Kiều Vi Nhã hai tay liền ôm quyền, "Khương Hạo, mời!"

Khương Hạo hồ nghi nói: "Tiểu vi, cô không cần làm nóng thân trước sao? Hoạt động một chút, mới không dễ dàng bị thương."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Khương Hạo, nếu trực tiếp gặp phải đối thủ, đối thủ sẽ cho anh thời gian chuẩn bị trước sao? Chúng ta đây cũng không phải đánh một trận đấu tập thể dục, đạo học võ chân chính, là tính thực chiến, nó chú trọng năng lực ứng biến linh hoạt khi gặp phải địch nhân, chiêu thức mà là sát chiêu, vậy thì ta mới có khả năng sống, chiêu thức đá xoáy chân như gió của Kiều gia chúng ta, cung không phải giống như ở sân thể dục chỉ có một chiêu một thức, cho nên, mời đánh."

Đá xoáy chân của Kiều gia chính là chú trọng tiên phát chế nhân, thời điểm Khương Hạo còn đang hết sức trầm tư, Kiều Vi Nhã đã muồn nhanh chóng tấn công tới.

Khương Hạo vẫn còn đang suy nghĩ câu nói kia của Kiều Vi Nhã, đạo lý chân chính của việc học võ, không phải giống như trận đấu tập thể dục một chiêu một thức, mà hần mấy năm nay, chính là căn cứ vào tinh thần luyện võ giống như tập thể dục, khắc khổ luyện tập giả thái quyền, tự nhận hành có chút thành tựu, trên đời này khó có địch thủ.

Thế nhưng lời nói của Kiều Vi Nhã, đối với Khương Hạo thật sự như là một cú đấm, làm hắn hiểu ra. Hắn bây giờ không còn tồn tại một chút khinh thị nào đối với Kiều Vi Nhã nữa, còn thật sự cùng cô nghiêm túc đấu võ.

Khương Hạo sùng bái nhất chính là một quyền vương người Thái Lan, người này tên là Aphila · Pauhiran, là một cao thủ đánh quyền ở Thái Lan, Aphila trong cuộc sống đấu quyền hơn 28 năm, thành tựu có thể nói là nhiều vô kể, liên tục đánh bại những cao thủ cấp thái quyền, quán quân Tây Dương quyền, cộng hợp 7 hạng nhiều, tài nghệ này để lại ấn tượng sâu sắc cho người người học quyền võ, cho tới tận bây giờ vẫn còn lưu danh sử sách, á phi lạc được ghi nhận là anh hùng thiên cổ có một không hai. Chỗ hơn người của hắn, chính là ở chỗ khả năng kết hợp tứ chi của hắn nhuần nhuyễn, liên tục tấn công đối thủ. Mà một trong những chiêu thức nổi tiếng của hắn, là liên hoàn cước, không chỉ có kinh mãnh vô cùng, lữ khuất cường địch, hơn nữa đặc biệt thích dùng chân trái tung cước, thường hay sỏ chân, chuyển tấn công vào vùng thắt lưng, đánh cho địch không kịp phản kháng, cho nên mới có danh hiệu là Đá xoáy chân nhanh như gió (cái chỗ này nó tà linh tinh quá Năm bịa 1 số chỗ thôi cả nhà thông cảm).

Khương Hạo say mê nghiên cứu công phu của Aphila đã đến mức như si như cuồng.

Kiều Vi Nhã cũng thầm giật mình, Khương Hạo tuyệt đối là một địch thủ mạnh, mỗi chiêu thức của hắn, đều đằng đằng sát khí, lực đạo mười phần, khuyết điểm duy nhất chính là tuy kiên cường có thừa, nhưng linh hoạt không đủ, mà khiếm khuyết của hắn, lại đúng là sở trường trong chiêu thức của Kiều gia.

Hai người người tới ta đi, nửa giờ, không phân thắng bại, Khương Hạo trong lòng bội phục, trong lòng liền nóng lên (chỗ này chắc như kiêu đánh k thắng thì càng đánh càng hăng ý, nhưng mà bản dịch nó thể thôi Năm cũng cứ dịch thế vậy), không nói đến thắng thua, Kiều Vi Nhã có thể kiên trì trên nửa giờ đánh nhau với hắn mà không thờ hồng học, ngược lại càng đánh càng hăng, thật sự là làm hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

Trên sân huấn luyện, lặng ngắt như tờ, quân lính ngừng thở, ánh mắt trừng lớn nhìn hai người trên sân vờn nhau người tới ta đi, cảm thấy thật thần kỳ.

Phó đội trưởng (thực gia bản dịch là đội trưởng, nhưng mà chỗ đội trưởng chỗ lại phó nên Năm để phó hết), rốt cục gặp được đối thủ, nhưng lại là một nữ binh.

Kiều Vi Nhã đối với cách đánh của Khương Hạo đã có đủ nghiên cứu, nằng nhẹ giọng cười, "Đắc tội!" (chị đánh hơn nửa giờ mới kêu là nghiên cứu >'<, cảm giác như edit truyện hắc bang nữ cường)

Chiêu thức tối tuyệt mật của Kiều gia, tên là truy phong trực ảnh, là một chiêu thức rất nhanh mạnh, một chiêu mười ba thức, hành động liền mạch lưu loát, làm cho người ta không thể nào ứng đối.

Kiều Vi Nhã từ trước mặt Khương Hạo nhanh chóng chuyển tới sau lưng của hắn, lúc chân sau nàng đảo qua người Khương Hạo, hắn vẫn còn chưa kịp phản ứng liền bị đánh ngã xuống sân.

Bọn lính sững sốt hai giây sau, tiếng hoan hô sấm dậy.

Kiều Vi Nhã nâng Khương Hạo dậy, cười nói: "Khương phó trưởng đoàn, tôi bây giờ đã có đủ tư cách chưa?"

Khương Hạo lại cười nói: "Tiểu vi, tôi cho người quay camera lại, này không xem như gia quy nhà cô chứ? Nếu cô không đồng ý, tôi ngay lập tức kêu người xóa đi."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Sẽ không, Khương phó trưởng đoàn, tôi không có tự mình truyền thụ cho người nào khác, không tính là vi phạm lời hứa của gia gia, hơn nữa, tôi hiện tại dung chưa đến một phần ba các chiêu thức, (kì thực Năm đã không còn ngạc nhiên khi edit đến đây nữa, chắc tg là fan hắc bang nữ cường, chỉ bức mình bà chị này gọi vậy mà kiếp trước thảm quá) thực ra tôi chỉ muốn hướng anh chứng minh rằng, võ công Kiều gia không phải chỉ là khua tay múa chân, võ công trung hoa cũng không phải giống như người đời đồn đại, không chịu nổi một chiêu."

"Cô. Cô nói là thật sự?"

"Là thật, đừng quên, quốc gia chúng ta cũng không phải chỉ có 56 năm lịch sử."

Khương Hạo vỗ vỗ đất trên người, hỏi: "Tiểu vi, cô thật sự không thể dạy lại sao?"

"Không thể!"

"Vậy cô vì sao dạy cho Đông Đông?"

"Tôi là mẹ nuôi của hắn."

"Cô sẽ không sợ tương lai tôi đi hỏi Đông Đông sao?" Hai người vừa đi, Khương Hạo vẫn đang ở một bên không cam lòng hỏi.

Kiều Vi Nhã cười, "Nếu anh ở trước mặt Đông Đông có cái sức quyến rũ như vậy, vậy đó là bản lĩnh của anh."

"Tiểu vi, cô không biết lời của cô rất cổ chấp sao? Cô hiện tại chỉ có một đứa con gái, cho dù con bé học có võ công, cũng chưa chắc đã có thể có thành tựu như của cô, cứ như vậy, không phải tương đương đem võ công này thất truyền sao? Nếu cô dạy cho mọi người, có thể đem võ công của Kiều gia nhà cô phát dương quang đại, cô không cho rằng đây là một chuyện tốt hay sao?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Khương Hạo, tôi thừa nhận tôi là một người rất cổ chấp, nhưng tôi càng muốn tuân thủ quy huấn của tổ gia, có lẽ anh cảm thấy chuyện gia quy tổ huấn này thực sự rất vớ vẩn, nhưng con người tôi chính là như vậy, chuyện này là chuyện thật vĩnh viễn sẽ không thay đổi, cho dù anh lấy quân lệnh áp chế tôi, tôi cũng sẽ không làm, trăm ngàn năm qua, thất truyền gì đó nhiều lắm, tôi tất nhiên không muốn võ công Kiều gia thất truyền, nhưng tôi tin tưởng, con gái mình sẽ không làm cho võ công này thất truyền."

Khương Hạo thờ dài một hơi, hắn rút cuộc thấy được trình độ cô chấp của Kiều Vi Nhã, do đó nếu như hắn muốn thuyết phục nàng, đây là nhiệm vụ bất khả thi.

"Tiểu vi, tôi hỏi cô một câu được không, chồng cô có thể muốn học võ công của Kiều gia nhà cô hay không?"

Kiều Vi Nhã lắc đầu, "Sẽ không, chuyện này hắn không quan tâm" (chị võ đoán quá, hắn có thể trước kia không quan tâm nhưng bây giờ thì chưa chắc, chưa kể con gái chị biết đâu cũng sẽ nói cho bố nó biết)

"Cô trước đi tắm đi, chúng ta sau đó nói chuyện."

Kiều Vi Nhã gật gật đầu, hướng phòng tắm tắm rửa thay quần áo một chút rồi đến phòng làm việc của Khương Hạo.

Đồ ăn đã muốn chuẩn bị tốt, Khương Hạo cười nói: "Giờ ăn tạm một ít đi, ít hôm nữa sẽ có cơ hội gặp nhau ở nội thành, đến lúc đó tôi mời cô đi Toàn tụ Đức ăn vịt nướng. Tôi đoán, cô tôi cũng sẽ không mang cô đi ăn vịt nướng, vợ chồng hai người bọn họ đều không thích ăn vịt nướng."

Kiều Vi Nhã cười nói: "Anh không nói, tôi còn không biết trong nội thành cũng có một nhà hàng Toàn Tụ Đức đâu."

"Cô có muốn uống bia lạnh không?"

"Cám ơn, tôi chỉ có thể uống một chút."

(Năm bắt đầu ship cp này rồi, anh Na9 lâu thấy xh, mà lại chẳng có j để nói, toàn là chuyện cũ thôi)

Khương Hạo đưa cho cô một cái ly đồ đá đầy bia lạnh, thờ dài một hơi, hắn vẫn là không cam lòng, hắn nhất định phải thuyết phục Kiều Vi Nhã, để cô đem võ công Kiều gia truyền thụ ra ngoài.

Hai người vừa giờ lên ly rượu, điện thoại vang, Kiều Vi Nhã cầm lấy điện thoại, vừa thấy là Lâm Khai Nguyên, nhanh chóng tiếp.

"Chị Vi, em. Em xin lỗi chị, vừa rồi người trong nhà cấp tốc chạy đến đây nói cho em biết, có người đem nhà chúng ta đập phá, bảo nếu chúng ta không nói thật, liền đem cả xe của em đập luôn, Cổ Khánh Nhất đã biết. Khụ. Khụ."

Cắt đứt điện thoại, Kiều Vi Nhã lửa giận công tâm, hoàn toàn đã quên mất đây là nơi nào, toàn lực dùng quyền đánh đổ, đồ trên bàn gì đó đều bị cô hát đồ kêu lách cách, một vết nứt hiện thật dài trên mặt bàn, liền có thể thấy được, cô dùng nhiều khí lực đến thế nào.

"Cô định làm cái gì vậy!" Khương Hạo một phen giữ chặt nàng, "Cô là quân nhân, quân nhân nên dùng mưu lược của quân nhân để giải quyết chuyện này!"

Hoàng Phương mang theo Khương Hạo đi vào phòng, trong phòng đã sớm không nhìn rõ hình dạng trước kia, đồ dùng đầy đủ trước kia bây giờ đều đã không còn, Lâm Khai Nguyên nằm nghỉ ở trên giường, khuôn mặt bầm dập đã sớm không nhìn ra là ai.

Thấy Khương Hạo tiến vào, Lâm Khai Nguyên trên mặt vui vẻ, muốn giẫy dựa ngồi xuống, lại bị Khương Hạo ngăn lại.

Hoàng Phương vốn còn muốn tìm cho hắn một cái ghế dựa để ngồi, nhưng mà trong nhà đã sớm không còn cái ghế nào nguyên vẹn.

Khương Hạo khoát tay, ngồi ở thành giường, sắc mặt nghiêm túc nói: "Lâm Khai Nguyên, thực xin lỗi, tôi thay mặt Kiều Vi Nhã xin lỗi cậu, tổn thất của nhà cậu, chúng tôi trước sẽ bồi thường, lát nữa tôi kêu vài binh sĩ mang vợ cậu đi mua đồ gia dụng, thay đồ điện, đem tất cả những tổn thất trong nhà cậu tất cả đều mua mới lại, những thứ bị đập hư gì đó, tôi cho binh sĩ đặt ở trong sân làm chứng cứ."

"Chị Vi đâu? Hiện tại đừng để cho chị ấy lộ diện, những người đó cũng không phải là dễ nói chuyện." Lâm Khai Nguyên vừa nói chuyện, động đến vết thương trên miệng liền bị đau, trên mặt đều là những vết bầm tím.

"cậu biết bọn họ là ai không?"

"Tôi chỉ biết được hai người, bọn họ là tay chân nhà họ Lộ ở chỗ này thu phí bảo lộ (thu phí của xe đi đường), cũng từng thu phí bảo lộ xe vận tải của nhà chúng tôi, còn lại là sáu bảy người tôi không nhận thức được, bọn họ nói khẩu âm như là của Giang châu, tôi đoán vậy, nếu không cũng sẽ không truy vấn mấy cái thứ kia ở đâu. Bọn họ nói, nếu tôi không nói ra sẽ phá hỏng xe tải nhà tôi, Khương đại ca, anh nói nhà tôi chỉ trông vào chiếc xe này để kiếm sống, tôi cũng là không còn cách nào khác, bọn họ còn lấy luôn cả ba vạn tiền mà chị Vi đưa cho tôi rồi, đó là tiền chị Vy bảo tôi đưa chú thím Lâm đi khám bệnh."

"Vợ Khai Nguyên có nhà không?" Có người bỗng dừng từ ngoài tiến vào.

Hoàng Phương liền nhanh chóng chạy đi ra ngoài, là một người hàng xóm, hàng xóm kia thần thần bí bí kéo nàng vào trong nhà, "Vợ Khai Nguyên, tôi vừa rồi lúc đi ngang qua quán nhà lão Lưu bán đồ ăn vặt, liền thấy vài cái thằng nhóc kia đang tránh ở đây uống bia đó? Nhà cô không phải là có quân nhân đáng ở đây sao? Đi bắt bọn họ!"

Nói xong, hàng xóm vội vã rời đi.

Hoàng Phương trở lại phòng thuật lại lời hàng xóm kể, Khương Hạo cười lạnh nói: "Thật sự đúng như chúng ta dự kiến, bọn họ quả nhiên không đi, vậy chờ một lát nữa lại đi mua dụng cụ, mấy người các cậu bây giờ đi trước, hảo hảo cùng họ nói chuyện."

Binh sĩ kia nhận lệnh đi rồi, Khương Hạo đi ra ngoài nói chuyện điện thoại, nghe hắn nói chuyện xong, Lâm Khai Nguyên trầm trầm một lát, hỏi: "Khương đại ca, hai người mà tôi biết đấy, bọn họ. bọn họ biết người ở trong cục công an nhân dân, hôm nay nh bắt bọn họ vào đó, ngày mai chưa biết chừng họ lại đi ra, nếu như vậy không phải là nhà tôi."

Khương Hạo cười nhẹ, "Khai nguyên, sau này sẽ không xuất hiện loại chuyện này nữa, về sau cũng sẽ không có người dám thu phí bảo hộ của nhà người nữa, chỉ cần có Khương Hạo tôi ở đây, sẽ không để cho ai khi dễ các người." (edit xong chỗ này máu hủ của Năm lại nổi lên >"<, choài ời sao anh Khương lại công thế chứ)

Lâm khai nguyên vẫn là bán tín bán nghi, dù sao quân đội và địa phương là hai chuyện khác nhau (kiểu như phép vua thua lệ làng ý).

Quầy bán quà vặt nằm ngay tại trên đường gần nhà họ Lâm, Lâm Khai Nguyên vừa đi ra, đảo mắt một cái là có thể nhìn thấy được, cho nên, động tĩnh bên quầy bán đồ ăn vặt kia ở trong nhà à có thể nghe thấy được.

Tỷ như nói đến thanh âm chói tai của xe cảnh sát.

Lúc nghe thấy tiếng còi đại biểu cho cảnh sát đến, Khương Hạo cười nói: "Lát nữa cậu đem sự tình nói ra, nói càng nghiêm trọng càng tốt, cái khác, cậu không cần lo lắng, tôi tự có chủ trương."

Lâm Khai Nguyên gật gật đầu, hắn tin tưởng chị Vi, tự nhiên cũng nên tin tưởng bằng hữu của chị ấy.

Khương Hạo liền nhanh chóng đi ra ngoài, cũng là lúc xe cảnh sát dừng ngay trước cổng nhà họ Lâm.

Trong xe cảnh sát đến cao thấp có ba vị cảnh sát nhân dân.

Nếu nhận thức bọn họ hẳn là sẽ biết, người béo nhất kia , chính là công an cục chính ủy huyện Q Trương Nguyên Sơ.

Trương Nguyên Sơ vừa xuống xe liền vươn tay ra bắt ta Khương Hạo, bối cảnh sau lưng hắn người biết đến có rất nhiều.

Khương Hạo nhìn thoáng qua màn lưới đen sau xe cảnh sát (xe cảnh sát có màn lưới đen giữa ghế trước với ghế sau, để cho bọn tội phạm bị bắt không thể uy hiếp hoặc làm hại đến tính mạng của cảnh sát lái xe đằng trước, kiểu thế), Trương Nguyên Sơ cười nói: "Khương hạo, tổng cộng có chín người, một người cũng không thiếu, ài, thật sự là mất mặt a, cậu yên tâm, chuyện này tôi nhất định nghiêm khắc xử lý!"

Khương Hạo cười nói: "Trương chính ủy tự thân xuất mã, tôi còn có chuyện gì lo lắng nữa đâu, nhưng mà, Lâm Khai Nguyên tuy là thân thích của tôi, vẫn phải dựa theo trình tự pháp luật điều tra phá án."

Trương Nguyên Sơ lần đầu giật mình, thật sự là thân thích của hắn? Hắn nếu nói như vậy, chuyện này cho dù không nghiêm khắc, cũng phải xử lý nghiêm khắc. (là tội tuy không đáng chết vẫn phải chết, có quyền nó thế mà)

Mọi người tiến vào phòng của Lâm Khai Nguyên, dù là Trương Nguyên Sơ phá án vô số cũng chưa từng thấy tiểu lưu manh nào mà kiêu ngạo đến như vậy, không biết chuyện này còn liên lụy đến người nào phía sau nữa?

"Trương chính ủy, ngưng ngưng, nhà bọn họ không còn chiếc ghế nào nguyên vẹn nữa, đành ủy khuất ông đứng nói chuyện vậy, khai nguyên, đây là trương chính ủy, cậu đem chuyện của mình từng câu từng chữ nói rõ ra, còn có, chuyện cậu phải giao bảo hộ phí cũng nói cho Trương chính ủy nghe đi." Khương Hạo cho hắn một ánh mắt trấn định, ý bảo hắn không cần sợ hãi. (cái này gọi là lập uy đánh phủ đầu nè, một phút mặc niệm mấy tên lưu manh kia =)))

Lâm khai nguyên liền đem việc này, nhất nhất đều nói ra.

Trương chính ủy nghe được sắc mặt một lúc xanh một lúc trắng, lâm khai nguyên nói xong, hắn liền ngay lập tức gọi điện thoại, "Sở cảnh sát trật tự trấn này sao? Ta là Trương Nguyên Sơ, cho sở trưởng và chỉ đạo viên của các ngươì trong vòng 10 phút lập tức đến nhà họ Lâm Lâm Khai Nguyên, trễ 1 phút, cảnh cáo xử phạt!"

Hoàng Phuong từ nhà hàng xóm mượn đến vài cái ghế, bưng ấm trà ly trà lại đây, Khương Hạo cười nói: "Trương chính ủy, tôi thấy hay là chúng ta ngồi dưới gốc cây này chờ đi, trong nhà vốn là cũng có quạt trần, nhưng mà cũng bị đập hư rồi, nên đổi một cái điều hòa mới ." (=)) ý là anh bất bô thương thiệt hại, mà còn bồi thường theo kiểu một cái quạt trần hỏng thì phải có một cái điều hòa mới, * trăm trăm vài giọt nước mắt cá sấu * lưu manh, các bạn động nhảm nhảm rồi)

Bọn họ từ trong phòng đi ra, bước đến ngồi ở dưới gốc cây na.

Vài binh sĩ bắt đầu dọn dẹp các thứ trong nhà, đồ dùng không có giống nhau bị thiếu ở các gian trong phong gì đó, nếu phải người của sở xuống mua lại bồi thường các thứ, sợ là hai ba ngày cũng không mua đủ.

Khương Hạo đưa chi phiếu của chính mình cho một binh sĩ, để hắn đưa Hoàng Phuong đi mua lại các thứ dụng cụ gia dụng, mua đồ điện, chỉ là không thể đủ hết các phòng (dù hết thì anh Khương sạt nghiệp cũng không trả được), đương nhiên, người cuối cùng phải thanh toán, chính là một đồng du côn kia.

8 phút, Sở trưởng trấn Bát tiên đem theo chỉ đạo viên cùng vài cảnh sát nhân dân mờ mờ hồ hồ đi đến nhà của Lâm Khai Nguyên.

Trương Nguyên Sơ chỉ vào đồ dùng bị đập hỏng đặt trong sân, trầm giọng trách mắng: "Nhìn xem, nhìn xem khu vực các người trực thuộc bây giờ còn bộ dáng gì nữa ! Ban ngày ban mặt còn có lưu manh dám chạy đến nhà người ta đập phá đồ đạc, còn đem tiền cứu người chữa bệnh của nhà họ cũng mang đi rồi, dân chúng sợ tới mức không dám báo nguy, các người rốt cuộc là đang bảo vệ ai!"

Sở trưởng bị lửa giận của chính ủy thiêu cháy cũng không dám nói gì, cúi đầu nghe Trương Nguyên Sơ răn dạy.

Trương Nguyên Sơ bắt bọn họ vào phòng Lâm Khai Nguyên xác nhận, cũng bắt họ tự mình hướng một nhà Lâm Khai Nguyên nói xin lỗi, còn gia hạn cho bọn họ trong vòng bảy ngày phải điều tra xong vụ án.

Khương Hạo cười nói: "Khuru sở trưởng, văn chỉ đạo viên, vất vả các người, tôi thay mặt một nhà biểu đệ, cảm ơn các người, tin tưởng, chuyện này, Khuru sở trưởng nhất định sẽ cho chúng ta những người bị hại một đáp án vừa lòng."

Quản doanh cũng là trực thuộc trấn Bát tiên (lưu ý là cái nơi đóng quân ở tại trấn Bát tiên thôi chứ không phải quân đội trực thuộc đâu), Khuru sở trưởng cùng Khương Hạo cũng có duyên gặp mặt mấy lần, thế nhưng hắn lại trực tiếp lướt qua mình, tìm được Trương Nguyên Sơ, có thể thấy được là hắn không tin nhiệm sở trưởng này, tay chân nhà họ Lộ thu phí bảo an thị trấn, chuyện này là một khối ung thư, đã thay đổi mấy tân nhiệm sở trưởng, mấy tên gia hỏa kia vẫn cứ làm theo ý mình, căn bản kiêu ngạo không thèm để bọn họ vào mắt, hơn nữa lực lượng của bọn họ cũng có hạn, cho nên chính là động không đến.

Hiện tại chính ủy nói đến, hai án kiện này cùng gộp chung vào, trong bảy ngày phải điều tra xử lý xong, này không phải là người si nói mộng sao? Trong nhà họ Lộ bên kia có một tên là biệt danh là Diêm khiếm thị, là cháu trai thân thích của vợ pháp viện viện trưởng Diêm Đức (chỗ này Nấm không biết là vì sao cháu vợ lại cùng họ Diêm với chồng đầu nhà, hình như hắn tên là Lộ Diêm rồi bị gọi như thế chứ k phải họ Diêm), đây là bí mật công khai, Trương Nguyên Sơ khẳng định là cũng biết.

Diêm khiếm thị cũng không phải thật sự là khiếm thị, chẳng qua là cận thị quá nặng, xin trợ cấp, mỗi ngày ở nhà uống rượu chơi mạt chược, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng đều không liên quan tới hắn, nhưng người có mắt đều thấy được, mấy chuyện này khẳng định là cùng hắn không thoát khỏi quan hệ.

Đối mặt với người có chỗ dựa sau lưng cường đại như vậy, ai dám cùng công chúng nói ra chứ, chỉ đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà nuốt vào trong bụng

Vài người trong lòng tính kế, nhưng ở ngoài mặt cũng là bất động thanh sắc, hòa hợp êm thắm.

Tiền bước Trương chính ủy, Khuru sở trưởng và Văn chỉ đạo viên mang theo nghi phạm rời đi, còn có 3 vạn tiền kia đành phải chờ sau khi kết thúc vụ án mới lấy về được

Lâm khai nguyên nằm ở trên giường, thở dài một hơi, "Khương đại ca, thật sự là cảm ơn anh, anh là quan lớn như vậy còn quản chuyện nhỏ của tôi, tôi thật sự không biết nên cảm ơn anh như thế nào cho phải."

"Lâm khai nguyên, hảo hảo dưỡng thương, không cần nghĩ đến chuyện khác, sẽ không bao giờ có người tổn thương các người nữa, vết thương cũng

không phải nhỏ, chỉ mất có vài bức tranh thư, không có việc gì, về sau sẽ lấy lại được.”

"Nhưng là. Nhưng là bên chị Vi phải làm sao bây giờ?"

"Cô ấy bên kia không có việc gì, vốn là cô ấy muốn cùng tôi theo đến đây, nhưng bị tôi cản lại được, cô ấy rất tức giận, động tay phá mọi thứ, cái bàn trong phòng tôi cũng bị cô ấy phá hư, cậu khẳng định là chứ thấy qua cô ấy tức giận bao giờ đi?"

Lâm khai nguyên cười khổ, "Tôi lần này lại liên lụy chị ấy rồi, không biết chồng chị ấy biết chuyện rồi sẽ ra sao nữa, hai người bọn họ quan hệ luôn không tốt, lần này..... chuyện này nháo lớn lên như vậy, bọn họ nói không chừng sẽ ly hôn, nếu bọn họ thật sự ly hôn, thì tôi chính là tội nhân mất rồi."

Theo Lâm Khai Nguyên nghĩ, chuyện ly hôn cũng không phải hay ho nên cho mọi người biết, phá hư hôn nhân của người khác, chính là muốn bị thiên lôi giáng xuống trừng phạt.

Khương Hạo cười nói: "Bọn họ nếu thật sự ly hôn, cái người bị thiên lôi giáng xuống kia chắc chắn cũng không phải là cậu đâu, chuyện này với cậu một chút cũng không quan hệ."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Thề Diện

"Khai nguyên, nhìn cậu như sắp chết vậy, nên nằm vài ngày tĩnh dưỡng, đúng rồi, tiền thuốc men cậu đi đâu vay à?"

"Tôi khám bệnh ngay ở trong thôn, chỉ xoa một chút được, cho nên không có mất tiền thuốc."

Khương Hạo nghĩ nghĩ, nói: "Để tôi kêu một vị quân y trong bộ đội đến đây khám cho cậu một chút, trước chữa bệnh xong đã rồi nói sau."

Lâm khai nguyên kinh sợ, vội vàng xua tay cự tuyệt, "Khương đại ca, chuyện ngày hôm nay tôi đã muốn cảm ơn anh, anh không biết, tôi tháng nào cũng phải giao bảo hộ phí, mất hơn một ngàn đồng tiền, không giao, anh liền không thể sống yên với bọn họ, thật sự muốn tiết kiệm chút tiền này, trong một năm có chuyện vạn nhất gì còn có chỗ mà sử dụng."

Khương Hạo mày nhăn thành một chữ xuyên, "Bọn họ thu bảo hộ phí nhiều như vậy?"

"Đúng vậy, giao nhiều anh liền có thể an ổn sống, không giao liền muốn gặp rắc rối với bọn họ, ở trong thị trường trấn này, không thể chính mình tìm việc, tất cả đều là do bọn họ định đoạt."

Khương Hạo âm thanh lạnh lùng nói: "Khai nguyên, chuyện này, tôi nhất định quản đến cùng, thật không nghĩ đến được, trong Q huyện này còn có kẻ kiêu ngạo như vậy."

Trong lời nói của Khương Hạo thể hiện rõ khí phách và cương nghị, làm cho lòng của Lâm Khai Nguyên như có dòng nước ấm chảy qua (Nắm thề là chỗ này k phải Năm edit theo kiểu của hủ như vậy, nhưng mà nó quả thật rất hint □), "Khương đại ca, người tốt như anh có thêm vài người nữa thì hay biết mấy."

Khương Hạo vỗ vỗ đầu vai của chính mình, thần sắc trang trọng, "Khai nguyên, tôi là quân nhân."

Lâm khai nguyên tựa hồ có chút nghẹn ngào , sau một lúc lâu cũng không nói được gì cả.

Khương Hạo ra khỏi phòng, gọi điện cho Kiều Vi Nhã báo một tiếng bình an, sau đó nói cho cô chờ một chút, đợi đến khi mua gia cụ cũng đồ điện về, lại giúp Lâm Khai Nguyên thu dọn phòng ốc gọn gàng, bọn họ sẽ nhanh chóng trở về.

Kiều Vi Nhã nghe được Khương Hạo nói Lâm Khai Nguyên thương thế cũng không có gì đáng lo ngại, thế này mới yên lòng.

Vô luận trước hay sau khi trọng sinh, Kiều Vi Nhã vẫn luôn tin tưởng trên thế giới này người tốt so với người xấu nhiều hơn, chẳng qua là vận khí của cô luôn không tốt mới có thể gặp chuyện xấu nhiều như vậy.

Hiện tại Lâm Khai Nguyên bị thương, ngày mai chú thím Lâm lên tỉnh thành khẳng định sẽ không có ai đi cùng, nghĩ đến hai người bọn họ có một đứa con gái kia, Kiều Vi Nhã sinh ra một loại cảm giác vô lực, trên đời này cha mẹ vô lương cũng có, nhưng không phải lúc nào cũng có thể thấy được con gái bất hiếu đâu.

Ngay cả khi trong sinh, cô cũng chỉ biết trước một số chuyện tình, mà không phải nữ thần vạn năng.

Cô luôn không quên được chú thím Lâm lúc nào cũng đối xử với cô rất tốt, cho nên cô rất muốn làm chuyện gì đó giúp đỡ bọn họ, bây giờ, khỏi ung thư trong người chú Lâm trước kia chưa thể nào phát triển được, mà chú Lâm còn sống chính là niềm hạnh phúc lớn nhất với thím Lâm.

Trừ bỏ ông bà tổ, vợ chồng chú Lâm theo như cô thấy được chính là một đôi vợ chồng rất ân ái hài hòa, hôn nhân của bọn họ tựa như một dòng suối chảy trong vắt, nhìn như bình thân vô cùng, lại vĩnh viễn phát ra ngân quang xán lạn, mặc kệ phía trước còn có bao nhiêu nguy hiểm, như trước đó và bây giờ họ vẫn luôn tận hưởng hạnh phúc.

Bốn giờ, Kiều Vi Nhã gọi điện thoại cho Bảo Mặc.

Bảo Mặc lúc này đang ở ngay trong nhà của chú thím Lâm, hẳn đến trước để đón bọn họ, bệnh viện và khách sạn bên kia tất cả đều đã chuẩn bị tốt.

Nhìn đến số điện thoại, hẳn có chút giật mình, ngay tại lúc Kiều Vi Nhã sắp cắt đứt kiên lạc theo thời gian quy định (tầm hơn 1-2 phút j đấy), hẳn mới từ trong mộng tỉnh lại bất mấy.

Nhưng hẳn chỉ uy một tiếng, người bên kia không nói gì, một lát sau mới cắt đứt điện thoại, chờ một phút, hẳn liền nhận được một cái tin nhắn.

Đại ý chính là cảm ơn hẳn đã hỗ trợ, hi vọng hẳn chiếu cố hai người bọn họ một chút, còn đặc biệt nhấn mạnh bắt hẳn kiểm tra lại dạ dày của chú Lâm một chút

Hắn đem gọi số tắt phím thứ nhất để lại cho Kiều Vi Nhã, chỉ cần ấn xuống, là hẳn có thể gọi điện cho cô, nhưng Bảo Mặc do dự, cuối cùng buông tay, hẳn muốn nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống, sau khi cùng vợ của Trình Thiệu nói chuyện, hẳn mới hiểu ra, hôn nhân và tình yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Ở thời điểm còn chưa xác định mình có thể đem lại hạnh phúc cho Kiều Vi Nhã, hẳn nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Đối với chuyện mẹ hẳn làm, hẳn không thể đứng trước mặt bà mà chỉ trích, chỉ có thể đau đến tê tâm liệt phế. Hai mươi tám năm qua, người hẳn yêu nhất chính là mẹ, dĩ nhiên lại chính là người ở lúc nhà người ta nghèo khó ăn hết bát cơm cuối cùng, tâm của hẳn, vì chuyện này mà luôn luôn chảy máu.

Ám chỉ của hẳn, mẹ nghe làm sao lại không hiểu được, nhưng bà một chút ý định xin lỗi cũng không có, lại vẫn cứ tiến tục diễn vở kịch của mình, quả thực so với diễn viên chuyên nghiệp đóng còn đạt hơn.

Điều bọn họ thiếu Kiều Vi Nhã hẳn nhất định dùng cả đời này hoàn trả lại cho cô, mặc kệ sau này hẳn có thể nắm tay cô cùng nhau đi hết con đường hay không, thì hẳn vẫn luôn đứng ở sau lưng cô, bảo hộ cô, duy trì và giúp đỡ cô.

Truyện của diễn đàn lê quý đôn làm ơn k mang đi đâu hết. Mỗi lần up bài lại phải đăng dòng này một quá chắc sau set pic mất. Độc giả nếu thấy truyện ở trang khác hãy vào nhà lê quý đôn đọc chính chủ ủng hộ edior đi

"Háo, chú lâm, ngài chậm một chút." Bảo Mặc giúp đỡ chú Lâm, một tay cầm theo đồ đạc, ba người đi ra sân, ngay tại lúc thím Lâm định khóa cổng, mẹ Cổ Khánh Nhất mang theo cháu ngoại của mình, gọi thím Lâm ở lại.

Chú Lâm nhìn thấy bà ta về mặt hùng hổ, trấn định hướng thím Lâm nói: "Hai người đi lên xe chờ ta."

Bảo Mặc cũng không biết đây là mẹ Cổ Khánh Nhất, gật gật đầu, cùng thím Lâm đang rất khẩn trương lên xe trước.

Chú Lâm đứng ở cửa, cũng không có ý định mở cửa, lão bà kia cũng không có chìa khóa mà vào, cho nên bà ta trưng ra khuôn mặt bình tĩnh nói: "Chú Lâm đây à , chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Tôi cần phải đi tỉnh thành khám bệnh, bà có việc gì mời nói."

Đối với lão yêu bà này, chú Lâm thật sự không thể dậy nổi một tia hảo cảm, mỗi lần lão bà này mang theo cháu ngoại trai đến đây, nhìn thế nào cũng giống như là thân thích đến tống tiền, ăn thì phải cảm vẻ, nhưng miệng vẫn cứ mắng, rất khó nhìn thấy bà ta cười bao giờ, mỗi lần bọn họ thấy Đồng Đồng chạy tới trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu bà ta liền một chút ý cười cũng không có.

Con cái của ông cũng không có ở bên người (thực ra chỗ này là nữ nhân, ý chỉ con gái và con dâu, nhưng thôi tại thấy con trai ông ý đáng ghét quá Nắm gom cả vào), con gái còn chưa kết hôn đã ở lại nhà bạn trai, rất ít khi trở về, mà nếu có cũng chỉ là về xin tiền mà thôi.

Con trai cũng là như vậy, hẳn thật ra thì đã kết hôn, nhưng lại đến ở nhà mẹ vợ, hiếm thấy khi nào nhìn thấy mặt hẳn mà hẳn lại không giơ tay đòi tiền

Cho nên, chú Lâm mỗi ngày nhìn Đồng Đồng, giống như là nhìn thấy cháu gái ruột của chính mình, Đồng Đồng cái miệng nhỏ nhắn luôn nói những lời ngọt tựa như uống mật, thực là một đứa nhỏ khiến cho người ta yêu thích.

Làm hàng xóm vài năm, ông thật tình đem Kiều Vi Nhã mẹ con hai người làm con gái và cháu gái mà đối đãi, rất nhiều lần, ông đều muốn mở miệng khuyên Kiều Vi Nhã ly hôn, nam nhân đánh giá nam nhân, có vẻ khách quan, Cổ Khánh Nhất, tuyệt đối không xứng với Kiều Vi Nhã, một đứa nhỏ vĩ đại như vậy cả đời này mà đi theo hẳn, nhất định sẽ bị hủy.

Cho nên, ngày trước mỗi lần thím Lâm đều khuyên Kiều Vi Nhã hãy nhẫn nhịn một chút, đến lúc mà tuổi hẳn cũng lớn hơn chút nhất định sẽ biết thu tâm lại, cùng lắm hẳn sẽ ở nhà trách cứ mẹ con hai người mà thôi, qua vài lần, thím Lâm cũng thay đổi ý kiến rồi, bà thật lâu rồi chưa từng khuyên Kiều Vi Nhã như vậy nữa.

"Chú Lâm, ông mở cửa đi, tôi mới lại đây tìm con có chút chuyện, vừa vặn gặp ông liền nói chuyện một chút đi."

Chú Lâm thân nhiên nói: "Bà nội Đồng Đồng à, bà muốn tới lấy đồ, đã cùng con dâu nói chuyện chưa? Có cái gì quan trọng như vậy, để bà phải tự mình đến lấy thế, nghe nói bà đang nằm ở trong bệnh viện cơ mà? Bệnh chữa khỏi rồi hả?"

Lão bà kia trên mặt xuất hiện có một tia tức giận, lập tức mở miệng nói: "Chú Lâm, tôi muốn tới lấy cái gì của con tôi, còn muốn cùng bọn nó nói trước một chút hả, con tôi cũng không phải nuôi không, hẳn cũng không phải chỉ cần chăm sóc mẹ vợ."

Những lời này, chính là chạm phải chỗ đau trên người chú Lâm, chú Lâm uất giận nói: "Bà nội Đồng Đồng, bà cũng là người có con gái, ngoài miệng vẫn là nên chữa lại tích chút đức đi. Tôi cần phải nhanh đi bệnh viện một chuyến, các người muốn lấy cái gì, chờ mẹ con Đồng Đồng về lại lấy đi!"

Chú Lâm vừa định xoay người phải đi, lão bà kia liền nóng nảy, "Chú Lâm. Tôi nói cho ông một câu, làm hàng xóm láng giềng cần phải có bộ dáng của hàng xóm láng giềng, đừng có mà dài tay tham gia vào chuyện nhà người khác, cứ như vậy làm loạn chuyện của gia đình nhà người ta, cũng không phải là chuyện tốt gì, chúng ta là gia đình văn hóa, cần phải có thể diện, đừng làm ra cái chuyện miệng nam mô bụng một bồ dao găm này."

Chú Lâm nghe đến vậy cả người tức giận đến run run, ông đã từng gặp qua lão bà này mắng chửi Kiều Vi Nhã, lời nói một chút cũng không giữ thể diện, cùng lão bà này nói chuyện, căn bản là không nói đạo lý.

Chú Lâm xoay người bước đi, ông mặc kệ lão yêu bà này.

Mạnh Tư bỗng nhiên há mồm khóc lớn, "Xe, con muốn xe, xe ô tô điều khiển, mau đưa con xe ô tô điều khiển."

Chú Lâm bỗng nhiên hiểu được lão yêu bà này đến đây làm gì, bước chân của ông nhanh hơn, đi ra ngoài đường lớn, vừa lên xe của Bảo Mặc, ngực ông có điểm đau, là vì mẹ con Tiểu Vi mà đau lòng.

Lên xe sau, ông nghĩ nghĩ, cuối cùng gọi điện thoại cho Kiều Vi Nhã, vừa liên lạc được, ông liền nói: "Tiểu vi, mẹ chồng cháu vừa mang cháu ngoại trai của bà ấy đến nhà, chúng ta vội vã muốn đi luôn cho nên không mở cửa cho bà ấy, chủ đoán bà ấy sẽ đi tìm Cô Khánh Nhất, cháu nếu xong việc rồi thì nhanh chóng về nhà đi, kéo đến lúc đó lại mất cái gì thì sao." (Chắc. Phòng mẹ chồng như phòng trộm, à mà bà ấy là trộm thật, chỉ có có thêm tí quan hệ và lớn tuổi hơn thôi)

Ông biết chiếc xe mà Mạnh tư kia nói, đó là chiếc xe điều khiển từ xa mà Kiều Vi Nhã mới mua cho con gái cách đây không lâu, là chiếc xe mà Đồng Đồng thích nhất, Kiều Vi Nhã cũng không cự tuyệt, chỉ cần con gái thích là tốt rồi, hơn nữa cách dạy con của cô cũng rất kì quái.

Chiếc xe kia vừa mua trở về, cô liền đem mấy bộ phận tháo hết ra, sau đó để Đồng Đồng tự mình dùng vít sửa lại, con bé phải dùng ba ngày mới chỉnh sửa lại cho thật tốt.

Đồ mà Đồng Đồng rất yêu thích, lại bị người khác đoạt đi, ông so với Đồng Đồng còn luyến tiếc hơn, cảm thấy giống như là chính mình bị người khác đoạt bảo bối vậy, trong đáy lòng ông, ông luôn cảm thấy nên thiên vị mẹ con hai người hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Chờ chú Lâm vừa đi, mẹ của Cô Khánh Nhất liền hối hận, hôm nay bà tới là để nói chuyện với bọn họ, chuyện còn chưa nói xong, làm sao để bọn họ đi được!

Bà là người luôn ngẩng mũi lên trời nhìn kẻ khác, từ một vùng núi nhỏ đi tới ven biển thành thị, chồng lại là cán bộ nhà trước, trong thôn bọn họ, từ giải phóng đến bây giờ, chỉ có gia đình của bọn họ là vinh quang nhất.

Con của bọn họ cũng được như ý nguyện mặc quân phục lên người, chuyện không được hoàn mỹ duy nhất chính là không có cháu trai.

Kiều Vi Nhã không có con riêng, quan hệ giữa bọn họ cũng xem là tốt, dù sao, con trai cưới cô con dâu này, không chỉ rất xinh đẹp, còn là một sinh viên Đại Học, quan trọng hơn là nhà mẹ không có ai, về sau kiếm được bao nhiêu tiền, cũng sẽ không trợ cấp nhà mẹ đẻ.

Người con dâu này, mặc dù tính tình nhu hòa, nhưng chuyện trong nhà hay ngoài nhà lại rất giỏi giang, cái gì cũng làm, kể từ khi cô gả vào cửa, mỗi ngày cô đều chú ý chuyện ăn uống của mẹ chồng, chuyện nhà không cần bà động tay, bà cảm thấy mình đặc biệt có mặt mũi.

Lúc Kiều Vi Nhã mang thai, ngày ngày bà đều quan sát Kiều Vi Nhã đi đứng là bước chân trái hay chân phải, nhìn cô thích ăn cái gì, khi đó, cô ăn quả hạnh chua, ăn một lần hết nửa kg, bà liền vui mừng muốn chết, sắp có đứa cháu rồi.

Sau đó bà theo con trai, con dâu đi khám thai, bà muốn trộm hỏi bác sĩ siêu âm là trai hay gái, dù là nhét cho bác sĩ một trái trứng cũng không sao, kết quả khiến bác sĩ khiển trách một trận.

Kiều Vi Nhã vào bệnh viện chờ sinh trước ba ngày, bà ngày ngóng đêm trông, ngày ngày thấp hương bái Phật, mong nhà họ Cổ có một đứa cháu trai.

Lúc sinh, bà chờ ở ngoài cửa, gần như Kiêu Vi Nhã không phát ra tiếng thét nào, lòng của bà lại thót lên tới cổ họng.

Nghe được tiếng đứa bé la khóc to rõ, bà cực kỳ cao hứng, nghĩ thầm tiếng khóc lớn như vậy, nhất định là con trai, kết quả, y tá ôm ra, lại nói là bé gái.

Lúc ấy bà liền co quắp trên mặt đất khóc ngất đi.

Từ đó về sau, nhà không có ngày lành, bà vừa nhìn thấy cháu gái của mình đã cảm thấy hụt hoi, cảm thấy hương khói nhà họ Cổ đã bị chặn đứt trong tay Kiêu Vi Nhã, uống công bà đối xử với Kiêu Vi Nhã tốt như vậy, không ngờ bụng cô lại không có tiền đồ.

Bà cũng từng thương lượng với chồng, để cho hai vợ chồng Kiêu Vi Nhã trộm sinh một đứa, sau đó bà ôm về quê nuôi, chờ lớn lên rồi ôm trở về.

Chồng bà nói tuyệt đối không được, trừ phi con trai không cần mặc quần phục trên người nữa.

Vẫn là con gái lớn của bà thông minh, bảo Khánh Nhất ra ngoài tìm người, Kiêu Vi Nhã tức giận sẽ đòi ly hôn, đến lúc đó Khánh Nhất cưới thêm lần nữa thì cái gì cũng có, dựa vào điều kiện của con trai, muốn tìm dạng gì không được.

Ai ngờ, Kiêu Vi Nhã vẫn nhìn được, con trai lại là đứa không có tiền đồ, có một lần uống say, lại nói ra ý tứ trong nhà cho vợ nó biết, trong lòng nó còn lo nghĩ cho vợ, hơn nữa, điều làm bà nén giận nhất là... con trai rất để ý con gái của nó, trở lại liền ôm lên vừa hôn vừa cười, cứ tiếp tục như vậy, cả đời này bà sẽ không nhìn thấy được cháu trai của bà mất.

Sau đó, con gái bà sinh được con trai, bà liền đuổi một nhà con trai ra ngoài, nhìn bọn họ liền phiền lòng, nhất là lúc cháu gái gọi bà là bà nội, bà cảm thấy như đang cầm dao khoét vào lòng bà vậy.

Mấy năm nay cuộc sống của chúng cũng gặp khó khăn, bà nói điều kiện hà khắc cỡ nào, Kiêu Vi Nhã cũng chịu đựng, dù thế nào cũng không ly hôn với con trai, làm tóc bà cũng nhanh chóng bạc đi.

May mắn, cuối cùng con trai cũng tìm được một người có thể mang thai, tuy bộ dạng không thể sánh bằng Kiêu Vi Nhã nhưng lại có tiền hơn, quan trọng nhất là, cô gái này có thể giúp con trai bà thăng quan tiến chức, con trai nói, cô gái này có mối quan hệ rộng rãi kể cả các tỉnh cũng có, so với đường đi của ba nó càng rộng mở hơn.

Tiêu San còn nói, chờ bọn chúng kết hôn sẽ chuyển bọn họ đến một căn nhà lớn hơn, bà cũng đã đi xem căn nhà đó, lầu trên lầu dưới, thật sự là rộng rãi thoáng mát.

Nếu thật là như vậy, bà có thể để lại căn nhà bây giờ con con gái nhỏ, tuy nói cháu ngoại thì không thể sánh bằng, nhưng cũng là đứa nhỏ bà nuôi lớn, bà cũng xem như cháu nội của bà vậy.

Bà hung hăng đập một cước vào cửa, nhưng cửa quá cứng, cửa không có việc gì, chân của bà lại đau.

Bà khập khiễng kéo cháu ngoại đi.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan ddlqd.com

Khương Hạo đưa Kiêu Vi Nhã đến sân bay.

Khương Hạo cười nói: "Tiểu Vi, tôi sẽ không chết tâm đâu, tôi nhất định phải học được công phu nhà họ Kiêu."

Kiều Vi Nhã tiếc nuối cười cười: "Khương Hạo, thật xin lỗi, tôi không thể làm trái với tổ huấn."

Khương Hạo thở dài một cái: "Chúng ta tạm thời không đề cập tới chuyện này nữa, tháng chín tới, quân khu Tĩnh cử hành đại hội thể dục thể thao, tôi đã báo danh cho cô, đừng trách bây giờ tôi mới nói cho cô biết, vốn còn định trễ chút nữa mới nói với cô, dù sao đến lúc đó cô trở lại là được."

"Tại sao?"

"Đến lúc đó cô sẽ hiểu, đại hội thể dục thể thao lần này tổ chức ở thành phố B, sau khi cô đến Bắc Kinh rồi, cũng không nên lười biếng, quân khu có rất nhiều người tài ba."

Kiều Vi Nhã không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

Lên máy bay, Kiêu Vi Nhã còn đang suy nghĩ chuyện tham gia đại hội thể dục thể thao, đang êm đẹp, tại sao phải để cô tham gia chứ.

Ngày hôm qua nhận được cuộc gọi của Thị Trường, căn nhà trước kia của gia đình cô đã bị người ta mua trước một bước, hơn nữa đơn nhà xưởng cũng đã thay đổi chế độ xã hội, nhà cửa là tài sản thuộc quyền cá nhân nên bây giờ không có biện pháp lấy lại.

Về phần hoa viên Đạm Đài gia phải cần đến một năm, chỉ là

hôn chính như đã cam kết, sau một năm sẽ trả căn nhà về.

con chính phải đi làm kiếm, sau một năm sẽ vào căn nhà về hình dáng ban đầu cho cô.

Kiều Vi Nhã vẫn rất cao hứng, nói như vậy là cô có thể tiết kiệm hơn một trăm vạn rồi, bây giờ giá nhà ở Bắc Kinh đang ở thời kỳ tăng cao, nếu bây giờ mua một căn thì không thể thích hợp hơn.

Mua nhà, lắp đặt thiết bị, cô còn có thể dư lại một khoản tiền.

Cô đi làm có tiền lương, số tiền kia sẽ giữ làm làm học phí cho con gái học ở Bắc Kinh, chi phí nhất định tốn kém hơn so với thành phố nhỏ này.

Chỉ mong, đổi hoàn cảnh, con gái vẫn có thể giữ vững tính tình sáng sủa của con bé.

Về sau, không cần phải sắp xếp nhờ người lo cho con bé, mỗi ngày đều có thể đưa đón con, mỗi ngày có thể nhìn thấy con.

Hai ngày nay, hình như con bé sống rất tốt, mỗi lần cô gọi về, con gái đều không kịp chờ đợi muốn cúp điện thoại, giống như rất bận.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan ddlqd.com

Người tới đón, trù Khắc Lạp Luân Tư, còn có một cô gái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, nhìn dáng dấp, chỉ 23-24 tuổi, cô gái đoan trang điềm đạm, nụ cười điềm tĩnh thanh nhã, rất dễ dàng làm cho người ta sinh ra cảm giác thân thiết.

Kiều Vi Nhã nhìn cô có vẻ quen mắt, làm thế nào cũng nhớ không nổi cô ấy là ai?

Cô gái dí dỏm cười một tiếng, thông minh nói: "Có phải chị Tiểu Vi thấy em rất quen không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, cảm thấy kinh ngạc đưa tay cười nói: "Xin chào, xin hỏi:"

"Chẳng lẽ người nào đó bỏ mất ảnh của em rồi?"

Kiều Vi Nhã rút cuộc biết cô ấy là ai rồi.

Là thanh mai trúc mã của Khương Hạo, Kiều Vi Nhã đưa một hộp giấy nhỏ đang cầm trên tay cho cô ấy: "Thẩm Lật, chào em."

"Cám ơn chị Tiểu Vi." Hộp giấy nhỏ này là Khương Hạo nhờ Kiều Vi Nhã mang cho Thẩm Lật.

Khắc Lạp Luân cười nói: "Tiểu Vi, cô mang nhiều đồ như thế, may là tôi có chút sức lực."

Kiều Vi Nhã cười đáp: "Là Khương Hạo nhờ tôi mang cho mọi người, đều là cá khô mua được của ngư dân ... ở Bắc Kinh không mua được đâu."

"Chị Vi, em thương lượng với chị một chuyện được không?"

Thẩm Lật kéo cánh tay Kiều Vi Nhã, nghiêng đầu nhìn cô, Thẩm Lật cao nhiều lắm là một mét sáu, đứng một chỗ với Kiều Vi Nhã trông cực kỳ nhỏ nhắn.

Kiều Vi Nhã gật đầu một cái, sớm nghe nói con gái ở Bắc Kinh tính tình thẳng thắn, quả thật như thế.

"Em muốn làm mẹ nuôi của Đồng Đồng, em đã hỏi bé, bé sống chết không đồng ý, bé nói không thích có nhiều bà mẹ, chỉ cần một là đủ rồi, mà em thật sự thích con bé lắm, chị giúp em một chút, được không?"

Kiều Vi Nhã buồn cười: "Thắm Lật, chờ em và Khương Hạo kết hôn đã."

"Không được, chị Vi, em muốn ba mươi lăm tuổi mới kết hôn, em còn chưa chơi đủ đâu, nhưng mà em thích Đồng Đồng nên muốn làm mẹ nuôi của bé."

Kiều Vi Nhã biết nhất định trong này còn có chuyện, mặc dù con gái lớn lên rất khiến nhiều người yêu thích, nhưng cũng không đến nỗi khiến một cô gái mới gặp mặt đã đưa ra yêu cầu này.

Kiều Vi Nhã mơ hồ đoán được, chuyện này có liên quan đến Khương Hạo.

"Thắm Lật, chờ chị trở về thương lượng với Đồng Đồng một chút, được không?"

Thắm Lật không truy hỏi nữa, trên đường bị kẹt xe, ba tiếng sau mới đến nhà, so với đi máy bay còn tốn thời gian hơn.

Kiều Vi Nhã mới vừa vào cửa, hai đứa bé liền nhào lên.

Đồng Đồng cười nói: "Mẹ, mẹ mua đồ gì ngon vậy ạ?"

Kiều Vi Nhã thường ra ngoài, mỗi lần về đều sẽ mang theo rất nhiều loại thức ăn, cho nên, Đồng Đồng chỉ cần biết rằng mẹ đi nơi khác, trở về thì câu đầu tiên chính là mua gì ngon.

Khắc Lạp Luân Tư đặt vali dưới chân Đồng Đồng, cười nói: "Mỗi bữa Đồng Đồng nhà cô so với Đồng Đồng ăn nhiều hơn một chén cơm nữa đấy."

Đồng Đồng nhìn Kiều Vi nhã cười: "Mẹ nuôi, nhớ mẹ."

Thẩm Lật kinh ngạc nói: "A, Đồng Đồng lại có thể biết nói nhớ người ta sao?"

Đồng Đồng liếc Thẩm Lật một cái, lời kéo Kiều Vi Nhã ngồi xuống, hai đứa bé một trái một phải kẹp cô ở giữa.

Em Đồng Đồng thì đối với đồ trong va li chẳng chút hứng thú, những thứ đó ngày thường bé đã thấy rất nhiều.

Elaine đưa cho cô một ly nước rồi cười nói: "Tiểu Vi, còn có một việc, là chuyện tốt, tứ thiếu gia – Dài Lộ nhà cậu em tới Bắc Kinh, cậu ta tới tham gia một hội nghị quốc tế, chị có thể sắp xếp cho hai người gặp mặt."

"Chị, là thật sao? Thật tốt quá."

"Ba ngày sau có một bữa tiệc tối, em theo làm bạn gái của Khắc Lạp Luân Tư, như thế được không?"

Chi Vi Nha giặt mình: "Chị, em chưa từng tham gia loại yến tiệc này." Trên TV cũng thường chiếu mấy cảnh như vậy, nhưng cô luôn cảm thấy mấy chuyện này cách cuộc sống của mình rất xa xôi.

Elaine cười nói: "Chỉ là một bữa tiệc bình thường thôi, không có gì, chị cũng để cho Thẩm Lật và ba của Đồng Đồng đi theo nữa, có ba người họ hộ tống em, em còn sợ cái gì."

Thẩm Lật đã ở một bên nói: "Chị Vi, chị yên tâm, ba ngày này em sẽ là thầy miễn phí cho chị, chỉ cần chị đồng ý cho em làm mẹ nuôi cũng Đồng Đồng là được."

Đồng Đồng trừng mắt: "Cháu không cần mẹ nuôi! Anh trai, đi thôi!" Em Đồng Đồng kéo anh Đồng Đồng ra ngoài, trước khi đi bé còn trừng mắt liếc Thẩm Lật một cái, ánh mắt kia rất lạnh làm Thẩm Lật cũng hoảng sợ.

"Sao ánh mắt đứa nhỏ này lại dọa người như thế?"

"Ai bảo em dắt tôi Đồng Đồng." Elaine ở một bên vui sướng khi người gặp họa, nếu cứ tiếp tục như vậy, đợi mười năm sau, Đồng Đồng nhất định có thể trở thành con dâu nhà bọn họ, vợ chồng bọn họ vốn đã không còn mong đợi gì, nhưng không ngờ lại gặp được Đồng Đồng, một đứa bé đáng yêu như vậy, cho nên, tâm nguyện lớn nhất của họ chính là làm cho con trai Đồng Đồng có thể sống một cuộc sống vui vẻ.

Chỉ bằng điểm này, bằng mọi cách cô phải giữ hai mẹ con Đồng Đồng ở lại Bắc Kinh.

"Bà vẫn." Albert biết vợ của anh lại bắt đầu lại

thất thần rồi.

"Hà?"

"Tiểu Vi hỏi em, có phải cần mua quần áo gì đặc biệt không?"

"À, về chuyện tiệc tối em không cần lo, Thẩm Lật, chuyện này giao cho em phụ trách. Tiểu Vi, Thẩm Lật mới từ Pháp về, ánh mắt của con bé chị tuyệt đối yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Cảm nhận được Kiều Vi Nhã khẩn trương, Khắc Lạp Luân Tư nhẹ giọng nói: "Đừng lo, Tiểu Vi, biểu hiện bây giờ của cô rất xuất sắc."

"Khắc Lạp Luân Tư, nhưng tôi cảm thấy cơ mặt tôi cười như muốn căng cứng." Ánh đèn nhè nhẹ, âm nhạc tuyệt vời, trang phục đẹp đẽ, trai xinh gái đẹp, cùng với tâm tình của cô tạo thành sự chênh lệch rõ ràng.

Khắc Lạp Luân Tư nghiêng đầu nhìn Kiều Vi Nhã, tối hôm nay cô thật rất xinh đẹp, ánh mắt hơi u buồn trong suốt như suối, mí mắt phủ lớp phấn màu cà phê nhàn nhạt, dung nhan giống như đóa hoa qua cửa thủy tinh trong suốt. Lễ phục tơ tằm được thêu hoa bằng thủ công hiển thị rõ khí chất ưu nhã lạnh nhạt, giống như hoa hồng trắng thuần khiết cao quý lần lượt nở rộ, cô. Như trời sanh là thuộc về nơi này.

Thẩm Lật khẽ cười nói: "Chị Vi, nếu như chị có thể cười tự nhiên một chút nữa, thì càng hoàn mỹ." Cô đang rất há hê, mỹ nhân cô tạo ra tuyệt đối là điểm sáng của buổi tiệc này.

"Khắc Lạp Luân Tư, bao lâu nữa chúng ta mới có thể gặp Đài Lộ?"

"Rất nhanh, không nên gấp gáp, uống ly rượu." Khắc Lạp Luân Tư đưa cho cô một ly rượu, cười nói: "Tiểu Vi, tôi cảm thấy khi lần đầu tiên tới đây, đáng lẽ không nên khẩn trương, mà là tò mò mới đúng."

Kiều Vi Nhã cười khò: "Khắc Lạp Luân Tư, tôi không thuộc về nơi này, nếu như không phải vì tôi gặp Đài Lộ, cả đời tôi cũng không muốn đặt chân tới đây, nơi này, cách cuộc sống của tôi quá xa, tôi chỉ muốn sống bình thản."

"Nhưng cô đã bước vào rồi, Tiểu Vi, sau này cô còn có rất nhiều cơ hội như vậy, tôi chắc chắn."

Kiều Vi Nhã cười cười, không có tiếp lời anh nói, nơi này không hợp với cô, ông nội cô nói, cô chính là đóa hoa bách hợp sinh trưởng trên ruộng đồng, có mưa có gió vẫn sẽ sinh tồn.

Dù có chuyển hoa bách hợp vào chậu thì nó vẫn thuộc về tự nhiên, không bao giờ thành hoa hồng hay hoa mẫu đơn cao quý.

*Hoa bách hợp còn gọi là hoa loa kèn, loài hoa hội tụ đủ các yếu tố như vẻ đẹp thanh khiết, mùi hương quyến rũ, tượng trưng cho sự trong sạch, được chọn làm biểu tượng của Hướng đạo sinh. Đóa hoa bách hợp bị dòng đời vui dập vẫn không mất đi sự trong sáng của mình.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan d&d&l&q&d.com vui lòng không mang sang các web khác

Khắc Lạp Luân Tư không ngừng chào hỏi mọi người, cô cũng mỉm cười, đáp lại đối phương.

Khắc Lạp Luân Tư thở dài: "Tiểu Vi, cô thấy không, người đang đứng trên bậc thang chính là Đài Lộ cô muốn tìm, không nên gấp gáp, cậu ta sẽ lập tức tới."

Đài Lộ cũng thấy được Khắc Lạp Luân Tư, một đường cùng người chào hỏi đi tới trước mặt Khắc Lạp Luân Tư, cười nói: "Học trưởng, tôi còn tưởng là anh không tới."

"Cậu đã đến rồi, sao tôi có thể không đi."

Lòng Kiều Vi Nhã đang nhảy loạn, Đài Lộ và Khắc Lạp Luân Tư đang nói cái gì, một câu cô cũng nghe không rõ, cô có một loại kích động muốn khóc.

Mặc dù Đài Lộ là con nuôi của cậu, nhưng loại cảm giác ấm áp khi thấy người thân vẫn khiến cô khó kiềm chế.

Trừ con gái, cô từng nghĩ là cả đời này không còn người thân nào khác nữa.

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Lộ, tôi giới thiệu với cậu một người, đây là. . . ."

"

"Học trưởng, không cần phải giới thiệu đâu, đây là tiểu thư Kiều Vi Nhã, đúng không?"

Khắc Lạp Luân Tư ho nhẹ một tiếng, lúc này Kiều Vi Nhã mới tỉnh táo lại, có chút mờ mịt nhìn Đài Lộ, Đài Lộ lạnh nhạt nói: "Kiều Vi Nhã, có muốn tìm nơi nào đó nói chuyện với tôi một chút."

Kiều Vi Nhã gật đầu.

"Học trưởng, tôi mang cô ấy đi, anh yên tâm không?"

Khắc Lạp Luân Tư cười nói: "Đĩ nhiên yên tâm, Tiểu Vi, lát nữa gặp."

Kiều Vi Nhã yên lặng đi theo sau Đài Lộ, hai người cũng không có ý muốn nói chuyện, mãi cho đến cửa phòng khách, Đài Lộ mở cửa rồi mới nói một câu: "Mời vào."

Kiều Vi Nhã đi theo anh vào phòng, Đài Lộ chỉ một ngón tay: "Mời ngồi."

"Cô muốn uống chút gì không?"

"Cám ơn, tôi không khát."

Đài Lộ cũng không khách sáo với cô, ngồi đối diện Kiều Vi Nhã, lạnh nhạt nói: "Cô tìm mọi cách thông qua Khắc Lạp Luân. Từ để tìm tôi, vì chuyện gì? Bà tôi nói rồi, ông không muốn có bất kỳ liên lạc gì với người ở đây, nếu như không phải hội nghị quốc tế lần này cử hành tại Trung Quốc, tôi căn bản sẽ không tới nơi này."

Kiều Vi Nhã vừa ngồi xuống chợt trấn định lại, cô hít sâu một hơi, ung dung nhìn Đài Lộ.

Thay đổi của Kiều Vi Nhã, Đài Lộ nhạy bén nắm bắt được.

Anh có chút kinh ngạc, không quá nửa phút, nhìn Kiều Vi Nhã mà tưởng như hai người, lúc này trông cô trầm tĩnh, hình như đây mới thật sự là cô.

Sơ với những người phụ nữ được gọi là danh môn, cô gái trước mắt này càng có khí chất quý phái trời cho, cô rất giống người nhà họ Đài.

"Đài tiên sinh, thật sự tôi đã mất nhiều công sức để tìm anh, nhưng mục đích tôi tìm các người, cũng không phải muốn trèo cao, tôi có năng lực để bản thân sống thật tốt, cũng không cần phụ thuộc vào bất kỳ kẻ nào. Khắc Lạp Luân Từ giúp tôi, cũng là từ tình nghĩa thầy trò, mấy chục năm nay, cậu chưa từng liên lạc với quê hương, cũng chẳng phải điểu đáng trách, tôi chỉ là mang theo phó thác của ông bà ngoại và mẹ, muốn thực hiện lời hứa với họ mà thôi. Đây là thư tôi viết cho cậu. Làm phiền anh chuyển cho

ông ấy, thấy lá thư này, nếu như muốn liên lạc thì có thể gọi cho tôi, tôi sẽ chờ mọi lúc, tôi còn muốn nhắc lại một câu nói của ông nội tôi, tôi họ Kiều, cho nên, những thứ của Đạm Đài gia, chúng tôi sẽ không mơ tưởng." Kiều Vi Nhã đứng lên, người cũng gặp được, chuyện cũng làm xong, cô không cần thiết ở lại chỗ này.

Khóe miệng Đài Lộ hiện lên một nụ cười khó nhận ra: "Kiều Vi Nhã, theo tôi được biết, tôi so với cô lớn hơn ba tuổi, nhưng từ lúc gặp mặt đến bây giờ, hình như cô chưa từng gọi tôi một tiếng anh trai."

Kiều Vi Nhã ngạc nhiên nhìn anh, vô ý thức lặp lại: "Anh trai." Lặp lại xong, mặt hồng chốc đỏ.

"Cô đã gọi tôi là anh trai, vậy tôi cũng gắng gương, nhìn nhận người em gái này."

Lòng Kiều Vi Nhã lạnh lẽo, gắng gương sao? Không cần.

"Đài Lộ tiền sinh, thật xin lỗi, tôi muốn cáo từ."

"Thế nào? Có phải cô không muốn nhận người anh là tôi, tôi vốn muốn nói một chút tình huống ở nhà cho cô biết, thật ra thì, chuyện này, cũng không phải không có cách cứu vãn."

Kiều Vi Nhã lắc đầu, buổi dạ tiệc này, đã khiến cô cảm nhận đầy đủ sự chênh lệch giữa hào môn và cô, cô chỉ là một người dân bình thường, đời này, cô chỉ muốn một cuộc sống an ổn.

"Đài Lộ tiền sinh, thịnh cang cầu thịnh, khi nào mới đi, tham tất hại thân, biết đi không mang nhục." Kiều Vi Nhã cười nhạt tạm biệt anh, mở cửa rời đi.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan dd^l^qdL.com vui lòng đừng không biết xấu hổ rình đi.

Đài Lộ nâng cằm lên, nhìn cửa, chân mày dần dần chau lại vào nhau.

Ba cũng không phải không muốn trở lại, ngày đêm đều mong nhớ về tổ quốc, muốn an táng bà nội ở bên cạnh ông nội, nghĩ là sẽ về lại căn nhà cũ ở thành phố Vô an đương tuổi già.

Ngày xưa xảy ra chuyện gì, anh không biết, mấy anh cũng không nghe được gì, ba chưa bao giờ nói, anh chỉ biết, sau khi người của đại sứ quán tìm ba, ba liền tự giam mình trong thư phòng suốt ba tiếng.

Bảy tuổi anh đã đến Đạm Đài gia, đến nay đã hai mươi lăm năm, hai mươi lăm năm nay, anh đã xem mình là một thành viên trong gia đình, mấy anh cũng chưa từng bài xích anh, ở Đạm Đài gia không tồn tại những chuyện gièm pha tranh đoạt như mấy nhà hào môn khác.

Anh chắc chắn ba muốn trở về, nếu không, sao lại bảo anh tới Trung Quốc họp, đặc biệt gọi anh về nhà một chuyến, chỉ nói là nhớ anh, muốn cùng anh ăn một bữa cơm.

Trong thư phòng của ba, có một bức ảnh của Kiều Vi Nhã đặt trên bàn, mặc dù hôm nay cô đã hóa trang rồi,

nhưng cũng không có bao nhiêu thay đổi, vì vậy, anh liếc mắt liền nhận ra Kiều Vi Nhã.

Anh tự nhận mình nhận người rất chính xác, lần này, có lẽ anh đã sai.

Xem ra, chuyến đi Trung Quốc lần này, anh có thu hoạch khá phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ở bệnh viện hết nửa tháng, Bảo Mặc đưa chú thím Lâm về nhà.

Chú Lâm đẩy cửa ra, nhìn thím Lâm rồi cùng nhau cười, lần này nếu không nhờ Bảo Mặc giúp một tay, có thể vài năm sau ông phải đi gặp Mác rồi.

*Gặp Mác là chỉ những người theo chủ nghĩa Mác, tức là chết.

Bảo Mặc đứng trước cửa, cười nói: "Chú Lâm, thím Lâm, cháu không vào nhà được rồi, lần khác cháu sẽ đến thăm hai người."

"Bảo Mặc, vào uống một chút nước đi đã."

"Chú Lâm, một lát nữa cháu còn phải đi Phủ Thị Chính, cháu có hẹn với Thị Trường Dư, cũng sắp đến giờ hẹn rồi."

Chú Lâm vội vàng nói: "Vậy thì để hôm khác vậy, trên đường lái xe cẩn thận một chút."

Sau khi Bảo Mặc đi, hai ông bà mới vào nhà.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan diendanquydon.com vui lòng không mang đi nơi khác.

Đi qua nhà Kiều Vi Nhã thì hai người ngừng ra, trong nhà có người? Tiểu Vi trở lại? Hai ngày trước mới gọi điện thoại còn bảo chưa về mà?

Chú Lâm hô một tiếng, có người ra ngoài, bọn họ cũng không biết đây là ai.

"Xin hỏi cậu là?"

"Cháu là chủ nhà mới, chú là chú Lâm phải không, cháu là đồng nghiệp của Cổ Khánh Nhất - Tôn Kiện, cháu mới vừa chuyển công tác đến đây, cùng một đơn vị với Khánh Nhất."

"Cậu mua nhà khi nào?" Vậy mà bọn họ không biết Cổ Khánh Nhất bán nhà, Tiểu Vi trở lại nên làm gì đây? Bên mẹ chồng con bé, căn bản không có chỗ cho hai đứa ở.

"Ngày hôm qua mới làm xong thủ tục, có câu nói, bà con xa không bằng láng giềng gần, sau này vẫn xin chú Lâm quan tâm nhiều hơn."

Chú Lâm mờ mịt gật đầu, không biết mình nói với Tôn Kiện cái gì, sau đó cùng thím Lâm vào nhà.

Thím Lâm nhẹ giọng hỏi: "Nhà đã bán rồi mà cũng không nói với Tiểu Vi, hơn nữa, còn căn phòng chứa hàng ở đối diện thì sao, chắc là Tiểu Vương biết đấy."

Chú Lâm đứng lên: "Tôi phải đi hỏi một chút."

Chú Lâm gõ cửa, Tôn Kiện cười mở cửa mời ông vào, chú Lâm liếc mắt nhìn, trong nhà ngoài đồ gia dụng Tiểu Vi bố trí, đã không nhìn ra dấu vết gì

nữa.

"Tiểu Tôn à, căn phòng đối diện không phải còn để hàng sao?"

"Phải, Tiểu Cổ bảo là cậu ta sẽ nhanh chóng tìm chỗ chuyển đi, cháu có nói là không cần gấp, người nhà của cháu còn một tháng nữa mới đến, hơn nữa, chúng cháu còn chưa có con nên chưa cần dùng nhiều chỗ."

"Mấy đồ vật trong nhà đâu?"

"Mấy món đồ đó, tối ngày hôm qua đều chuyển đến nhà mẹ của Cổ Khánh Nhất rồi, nói là nhà bà đủ để ở, bà đã sớm muốn cháu gái về bên cạnh, nhưng hình như Cổ Khánh Nhất không muốn ở cùng mẹ nên mới mua căn nhà này, lần này bà bị bệnh, nên Cổ Khánh Nhất mới hạ quyết tâm bán nhà về ở với ba mẹ."

Chú Lâm liền hiểu, Tôn Kien không biết chuyện gì cả.

Tên Cổ Khánh Nhất này thật là quá đáng!

Chú Lâm không có ý định nói chuyện tiếp nữa, đứng dậy cáo từ về nhà.

Chú Lâm quyết định đến Bách Hóa Trung Đại một chuyến để tìm Tiểu Vương.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan ddlqđ.com

Đi tới Bách Hóa Trung Đại, chú Lâm thấy Tiểu Vương đang bận rộn, ngoắc ngoắc tay.

Tiểu Vương vội vàng chạy tới: "Chú Lâm, sao chú tới vậy? Chú có chuyện gì sao?"

"Tiểu Vương à, cháu có biết không, căn nhà của chị Tiểu Vi cháu bị Cổ Khánh Nhất bán đi rồi?"

"Bán? Không thể nào! Chiều ngày hôm qua cháu còn lấy hàng về đó

mà."

Tiểu Vương cảm điện thoại lên, chú Lâm ngăn cô lại:

"Tiểu Vương, nghe chú nói đã."

Tiểu Vương nhanh chóng dậm chân: "Chú Lâm, sau khi chị Vi về biệt ở đâu, cháu biết rồi, bởi vì đuổi việc Ngô Đức Hân, nên mẹ Cổ Khánh Nhất muốn hấn ta trả thù chị Vi, muốn hành hạ chị ấy mà."

"Ngô Đức Hân?"

"Đạ, chú Lâm biết không, cái cô Ngô Đức Hân đó là gian tế mà mẹ chồng chị Vi phái tới, mỗi ngày đều ghi chép doanh thu của cửa hàng, xem chị Vi có bao nhiêu tiền, sau đó, chúng cháu viện cớ, khai trừ cô ta, bà ta và Cổ Khánh Nhất thay phiên nhau gọi cho chị Vi, mắng rất khó nghe, chỉ là chị Vi không thèm nghe nữa."

"VẬY. người phụ nữ ngồi ở cửa hàng?"

Tiểu Vương cười một tiếng, nhỏ giọng nói: "Chị Vi đã chuyển nhượng cửa hàng rồi, Cổ Khánh Nhất không biết, chú Lâm, chú chắc chắn sẽ không nói chứ?"

Chú Lâm thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Vi đã có chuẩn bị rồi, như vậy cũng tốt.

"Tiểu Vương, nếu như vậy, cháu cứ trở về trước." Tiểu Vi bỏ việc làm ăn, sau này con bé muốn làm gì đây? Nếu không buôn bán nữa, con bé nhất định không đi Thiệu Hưng, vậy con bé đang ở đâu, có dẫn Đồng Đồng theo không.

Chú Lâm đứng trước sự từ chối của Bách Hóa gọi cho Kiều Vi Nhã: "Tiểu Vi, chú. Hôm nay chú xuất viện."

"Chú Lâm, chúc mừng chú." Kiều Vi Nhã rất cuộc có một nụ cười, hai ngày nay, Cổ Khánh Nhất và mẹ hấn ta cứ gọi điện đến mắng cô, chỉ cần vừa mở máy, điện thoại liền gọi tới không ngừng.

"Tiểu Vi, nhưng mà còn có chuyện này, cháu phải chuẩn bị tâm lý, chú đã đến Bách Hóa rồi, Tiểu Vương cũng đã nói với chú, cháu làm đúng, nhưng cháu vẫn nên. Ai. Tiểu Vi à, Cổ Khánh Nhất bán nhà rồi, nếu cháu về thì phải đến nhà mẹ chồng cháu ở."

Kiều Vi Nhã sợ ngây người, Cổ Khánh Nhất bán nhà, sao hấn lại bán nhà, kiếp trước, hấn không bán mà là đưa

nhà cho bọn Mạnh Kỳ ở, hơn nữa, hẳn còn đôi quyền sở hữu tài sản thành mẹ chồng cô.

Nhưng hẳn cam kết khi con gái trưởng thành nếu không có nhà để kết hôn, căn nhà kia chính là phòng tân hôn cho con gái, vì nguyên nhân này, cô mới bỏ qua việc tranh đoạt nhà cửa.

Bởi vì cô cảm thấy, Cổ Khánh Nhất thật sự thương yêu con gái, có thể nuốt lời với cô nhưng không thể nuốt lời với Đồng Đồng.

Nhưng thời gian đã chứng minh, phán đoán của cô lại sai lầm lần nữa, tình cảm Cổ Khánh Nhất dành cho con gái, từ khi con trai hắn sinh ra đã dần dần đậm nhạt, thậm chí ngay cả phí sinh hoạt cũng không đưa đúng hạn.

Con gái không muốn tìm hắn đòi tiền, bé nói mỗi lần đến đó, người phụ nữ đó đều dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn như bố thí cho tên ăn xin.

Cho nên, con gái dứt khoát không đi lấy ba trăm ngàn tiền trợ cấp, cơ hội duy nhất để bé được gặp ba.

Tiền lương của cô, trừ trả tiền mướn phòng, hoàn toàn có năng lực để hai mẹ con áo cơm không lo, nhưng so với cuộc sống trước kia thì không thể bằng.

Mặc dù cô lấy được bằng chứng nhận, công việc cũng rất xuất sắc nhưng làm việc ở đó không được lâu, bởi vì Tiêu San và Cổ Khánh Nhất không muốn cô sống yên ổn ở thành phố này, mẹ hắn ta luôn ôm cháu, lơ đãng xuất hiện trên đường đi làm, trên đường đi chợ, ánh mắt miệt thị giễu cợt, để cô nhìn sẽ được một mặt ti tiện của nhân tính.

của, để có hình rõ được một mặt ở trên của nhân vật.

Bởi vì Cổ Khánh Nhất muốn mặc quân phục lần nữa phải tốn mấy vạn sửa lại ngày tháng đưa bé ra đời, lại tốn thêm mấy vạn nhờ quan hệ lo chuyện.

Tất cả chuyện này đều do Kiều Vi Nhã.

Bọn họ hận chết Kiều Vi Nhã, bởi vì mọi chuyện đều là Kiều Vi Nhã mang cho bọn họ.

Kiếp trước kiếp này, thay đổi rất nhiều, cô tự cho là biết trước mọi chuyện, là có thể.

Chú Lâm cúp máy, Kiều Vi Nhã còn cầm điện thoại ngẩn người, nhà bán rồi, nhà không còn, lại một lần nữa trở lại thời điểm không nhà cửa, cũng may, lần này, có con gái bên cạnh cô, cô không phải cô đơn.

Điện thoại vang lên nữa, Kiều Vi Nhã vừa nhìn, là Mạnh Kỳ.

"Chị dâu, là em."

"Ừ, Mạnh Kỳ, có chuyện gì sao?"

"Chị dâu, chị. Khi nào chị về, anh cả. . . . anh ấy. . . .
. . Anh ấy bán căn nhà rồi, sáng nay em mới từ Nghiễm Châu về, thật xin lỗi."

"Mạnh Kỳ, chuyện này không liên quan đến em."

"Chị dâu, em. Chờ em từ Bắc Kinh về, nhất định sẽ tranh thủ thời gian tìm nhà đơn ra."

Kiều Vi Nhã chấn động: "Mạnh Kỳ, ý của em là, muốn tới Bắc Kinh?"

Mạnh Kỳ nói là đã đặt vé, buổi chiều sẽ bay.

Kiều Vi Nhã suy nghĩ một chút, nói: "Mạnh Kỳ, chị có gửi Vân Vân một món đồ, em có thể giúp chị mang tới Bắc Kinh không? Bây giờ chị cũng đang ở Bắc Kinh."

"Được, bây giờ em qua lấy, chị dâu, Tư Viễn.
Thôi, chờ chúng ta gặp mặt rồi hãy nói."

"Được, chị chờ điện thoại của em."

Bạn đang đọc truyện *Đêm Trước Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Sau khi vào khách sạn, Mạnh Kỳ gọi điện cho Kiều Vi Nhã.

"Khách sạn Hữu Nghị, được, chị đến đó sẽ gọi cho em."

Kiều Vi Nhã để điện thoại xuống, đi tìm Elaine: "Chị, em muốn ra ngoài một chuyến."

"Em đi đâu vậy, để chị bảo tài xế đưa em đi."

"Không cần đâu, em tự lái xe của em, cũng không xa lắm, ở thôn Trung Quan."

Elaine cười nói: "Được rồi, em cũng phải lái một đoạn mới đến nơi, cứ để tài xế đưa em đi."

Kể từ khi xảy ra chuyện lần trước, trong nhà liền có thêm một tài xế do chị dâu của Elaine phái tới.

Đồng Đồng không thích tiếp xúc với người lạ, mỗi người trong nhà, đều là sau khi chọn kỹ lựa khéo mới lưu lại.

Tài xế không phải là một người nói nhiều, lần đầu Kiều Vi Nhã nhìn thấy anh ta, cũng biết người này không phải là một tài xế bình thường, nhất cử nhất động của anh ta đều chuẩn mực, bề ngoài nhìn như dịu dàng nhưng ánh mắt mờ hồ mang theo sát khí. Sau đó hỏi mới biết, quả nhiên, suy đoán của cô chính xác, đây là một người lính đặc chủng đã giải ngũ.

Nhanh chóng đã đến khách sạn, Kiều Vi Nhã liền gọi cho Mạnh Kỳ.

Mạnh Kỳ xuống đại sảnh chờ cô.

Kiều Vi Nhã thấy Mạnh Kỳ, vẫy tay một cái, đi tới.

Mạnh Kỳ cười nói: "Chị dâu, chúng ta đến đối diện tìm một chỗ ngồi nói chuyện, được không?"

Kiều Vi Nhã gật đầu, cười bảo: "Em còn chưa ăn cơm phải không, chị mời em ăn cơm trưa."

"Đương nhiên phải do em mời rồi." Mạnh Kỳ cười mang Kiều Vi Nhã qua đường, vào một quán cơm nhỏ ở đối diện.

"Chị dâu, đây là Vân Vân bảo em đưa cho chị." Mạnh Kỳ vừa mới ngồi xuống, liền giao cho Kiều Vi Nhã một quyển sách, Kiều Vi Nhã mở ra xem, liếc mắt nhìn, lập tức sáng tỏ.

"Mạnh Kỳ, cảm ơn em."

"Chị dâu, em có thể hỏi chị một chuyện không, sao chị lại đến Bắc Kinh?"

Kiều Vi Nhã cười nói: "Mục đích em đến Bắc Kinh, không phải là vì đi công tác, mà là gặp em gái và em rể, đúng không?"

"Vâng."

Kiều Vi Nhã cười nhạt: "Mạnh Kỳ, mục đích của chúng ta giống nhau."

Mạnh Kỳ cười khò gật đầu: "Chị dâu, em cảm thấy chị vẫn nên trở về sớm một chút, tính toán cho nhanh, bọn họ bán mất căn nhà, bước kế tiếp, chính là muốn rút hết tiền trong cửa hàng, người đàn bà kia đã tiến dần từng bước rồi, trước khi em tới, mẹ vẫn còn vì chuyện của Ngô Đức Hân mà canh cánh trong lòng, mỗi ngày liên thoảng không ngừng. Em đã nói với Khánh Song, chuẩn bị dọn đi ra ngoài, bước tiếp theo, chính là muốn đến Bắc Kinh phát triển, nếu như Khánh Song nguyện ý, em sẽ dẫn cô ấy theo, còn nếu cô ấy vẫn giữ tình trạng

thế này, em sẽ dẫn Tư Viễn rời đi, cứ tiếp tục như vậy, đời này của Tư Viễn xem như xong, chỉ mong em còn tới kịp."

Kiều Vi Nhã nhớ tới đứa bé kia, kiếp trước, bọn họ cũng không có lý hôn, cứ vô tư vô giác sống qua ngày chỉ vì đứa con, miễn cưỡng một phần đã nát hết hôn nhân.

Mạnh Kỳ sống cũng không hạnh phúc, người dưới quê đến không ngừng yêu cầu cái này cái kia, ăn uống còn đòi cầm tiền mặt, con trai thì là một tiểu bá vương không nói đạo lý, thành tích học tập trong lớp luôn đếm ngược từ dưới lên, đánh nhau vô số lần, không chỉ trong lớp mà còn nổi danh cả toàn trường.

Mạnh Kỳ vì con, tâm lực cũng tiêu tụy, đứng cùng một chỗ với bạn cùng lứa còn muốn già hơn mười tuổi.

Một người đàn ông ưu tú, nếu như sau lưng có người hiểu anh ta, ủng hộ anh ta, quan tâm anh ta, như vậy, anh ta nhất định có thể phát huy sự thông minh tài trí của mình đến mức có thể từ đó trở thành một người đàn ông thành

uên mặt cô em, từ đó vào thành một người dân ông nhân công. Tiếc nuối chính là, Mạnh Kỳ không có được số mệnh này, cho nên, sự nghiệp của anh vẫn trì trệ không tiến.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan Đ&Đ*L%Q*Đ.com tất cả web khác đều là copy.

"Chị dâu. Chị dâu. . .

Kiều Vi Nhã là một tiếng, cười nhạt nói: "Mạnh Kỳ, cảm ơn em, chuyện này, chị sẽ suy nghĩ một chút."

Nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, Mạnh Kỳ rót cho cô một ly nước dừa, "Chị dâu, Tư Viễn lấy mất đồ chơi của Đồng Đồng, em biết món đó ít nhất cũng phải hơn một vạn, cho nên, em làm một tấm thẻ, đây là một vạn năm ngàn tệ, chị cầm mua đồ chơi mới cho Đồng Đồng, Khánh Song. Chị đừng chấp nhặt với cô ấy, có thể, sau này về, chị còn phải sống cùng họ một thời gian ngắn, có một số việc, hi vọng chị nể mặt em mà nhẫn nại."

Kiều Vi Nhã bình tĩnh đáp: "Mạnh Kỳ, trong khoảng thời gian này, chị sẽ không về, tối thiểu, trước tháng chín, chị sẽ không quay lại, hơn nữa, chị cũng không về nhà mẹ ở, nên biết, chị đều biết, cho nên, bây giờ chị chỉ có thể án binh bất động."

Mạnh Kỳ ngẩn ngơ, trầm mặc ít nhất mười mấy giây, mới hỏi: "Chị dâu, chị quyết định ly hôn?"

Anh vẫn luôn cho rằng cô gái yên tĩnh ôn hòa như hồ nước này ở bên Cổ Khánh Nhất là không xứng, căn bản là Cổ Khánh Nhất không xứng với cô, cô gái này, chỉ

cần ở một chỗ với cô, dù là trầm mặc hay mỉm cười, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy xung quanh mình thật bình thản, yên tĩnh, tốt đẹp như thế.

Cô đáng giá có một người đàn ông tốt hơn, ưu tú hơn ở bên cạnh.

Truyện edit bởi Hạ Y Lan ddlqd.com

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của Mạnh Kỳ, Kiều Vi Nhã ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói: "Mạnh Kỳ, cảm ơn em đã nói cho chị biết tất cả, về phần mấy món đồ chơi kia và mấy thứ khác, chị đều không cần, số tiền này, em cứ lấy lại, nếu như em tính đến Bắc Kinh phát triển thì nên biết, vật giá ở Bắc Kinh so với lên chúng ta cao hơn rất nhiều, chị cho em một đề nghị, trước tiên nên mua một căn nhà ở Bắc Kinh, có nhà mới có cảm giác gia đình."

Mạnh Kỳ gật đầu, vẻ mặt phức tạp nói: "Chị dâu, mặc kệ là Khánh Song hay Tư Viễn, đối với chuyện hai mẹ con đã làm, em xin nhận lỗi với chị. Dù sau này chúng ta có thể không còn là người một nhà nữa, hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt. Em biết bây giờ chị đã chuẩn bị ly hôn với Cố Khánh Nhất, rời khỏi anh ta là đúng, sau này, chị nhất định sẽ tìm được phần tình yêu chân chính thuộc về mình."

"Cảm ơn, chuyện sau này, ai có thể biết trước được?"

"Ăn đi, chị dâu, ăn nhiều một chút, thức ăn trên máy bay khó ăn quá."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, cuối cùng, Mạnh Kỳ còn giành trả tiền.

Tạm biệt Mạnh Kỳ, Kiều Vi Nhã lên xe.

Mạnh Kỳ nhìn chiếc xe Kiều Vi Nhã ngồi, ngây dại, anh thường đến Bắc Kinh công tác, đối với xe cũng hiểu biết một chút, anh biết, giá của chiếc xe kia rất đắt, còn bằng số xe, cũng không phải có tiền là làm được.

Xem ra, Kiều Vi Nhã thật sự đã tính trước kỹ càng rồi, chỉ mong có người giúp đỡ chị ấy, con đường sau này có thể bình yên một chút.

Kiều Vi Nhã về đến nhà, Elaine cười nói: "Trúng thưởng rồi hả? Còn đến đây về như vậy."

"Chị, em muốn nhờ chị giúp em một việc."

"Nói đi, chắc chắn giúp em rồi."

"Em muốn mua một căn nhà, không nên quá lớn, chỉ cần để cho em có cảm giác gia đình là được."

"Ở đây với chị không tốt sao?"

"Chị, em muốn có một căn nhà thuộc về mình, có nhà mới có cảm giác gia đình, em muốn có gia đình của mình, dù chỉ có một tác vụ, em cũng thỏa mãn."

